MAYA MOTAYNE

NOCTURNA

O hoaţă fără chip. Un prinţ fără viitor.
Un pericol fără stavilă.

YOUNG ADULT

NEMIRA

MAYA MOTAYNE

NOCTURNA

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor: Filip STANDAVID
Tehnoredactor print: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOTAYNE, MAYA
Nocturna / Maya Motayne ; trad. din lb. engleză: Antuza Genescu . -
Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1048-4
ISBN epub: 978-606-43-1115-3

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111

Maya Motayne
NOCTURNA
Copyright © 2019, by Maya Motayne
Map art © 2019, by Leo Hartas

© NEMIRA, 2021

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Prietenilor mei, care au crezut în mine înaintea mea.

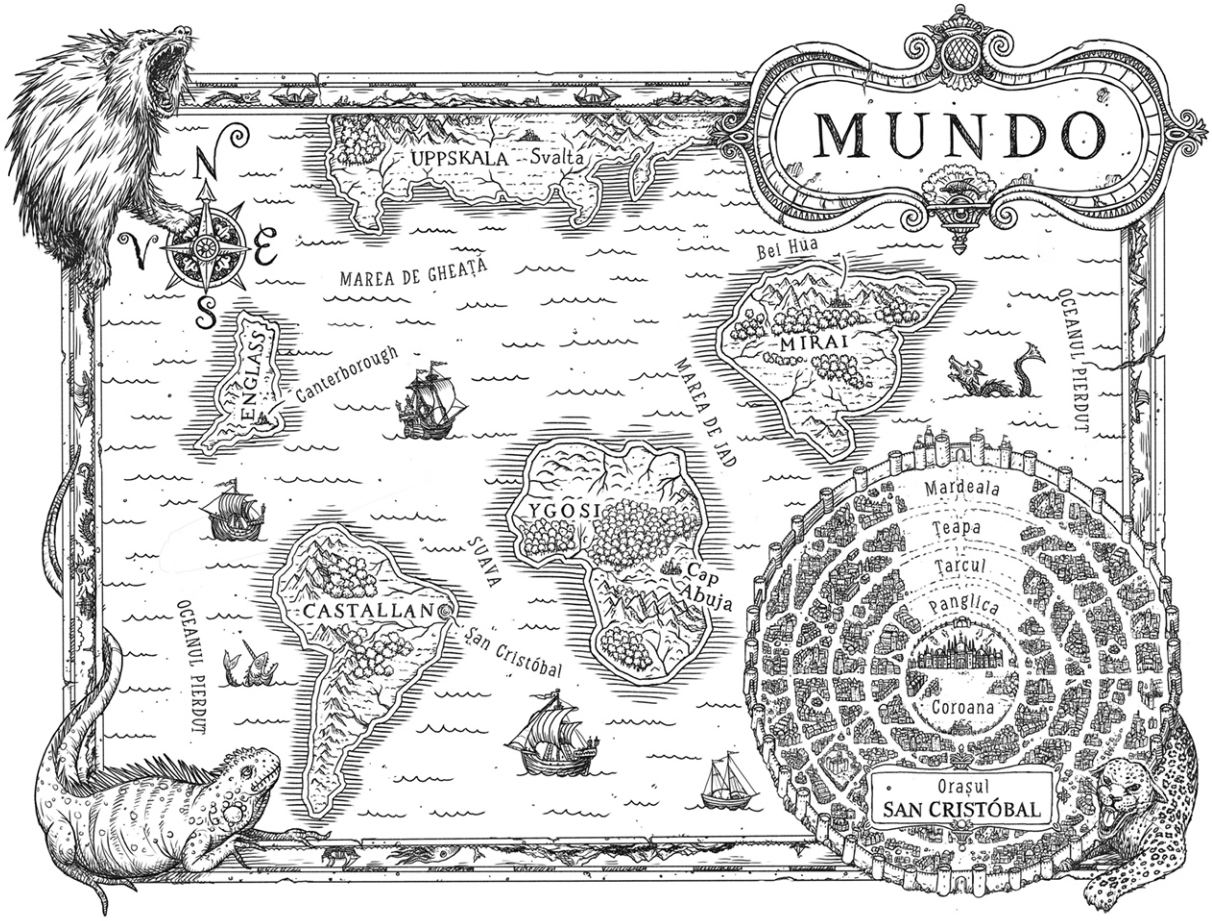
MUNDO
N
V
E
S
UPPSKALA
Svalta
MAREA DE GHEAȚĂ
Bei Hua
MIRAI
OCEANUL PIERDUT
ENGLASS
Canterborough
MAREA DE IAD
YGOSI
Cap Abuja
SUAVA
CASTALLAN
San Cristóbal
OCEANUL PIERDUT
Mărdeala
Țeapa
Țarcul
Panglica
Coroana
Orașul
SAN CRISTÓBAL

1

PRINŢUL FĂRĂ VIITOR

Un prinț se întoarce întotdeauna acasă.

Asta îi spusese mama lui Alfie cu trei luni în urmă, când el se îmbarcase pe nava sa, lăsând în urmă orașul San Cristóbal, înghițit de orizont. Acum, în vreme ce aceeași navă se apropia lin de portul din care plecase, umbra lui Alfie i se încolăcea în jurul picioarelor într-o spirală încordată.

Prințul revenise acasă.

Inelele capitalei îi apăreau mândre în fața ochilor, de la tavernele cocoșate din Țeapă, care înfruntau briza, la acele *haciendas*[1] impunătoare, cu vitralii și acoperișuri înclinate din chirpici, aflate mai la distanță de coastă, în inelul numit Panglica. Munții domneau falnici în depărtare. Dacă mijea ochii, prințul deslușea lanurile de trestie-de-zahăr legănându-se în bătaia vântului, gata să fie recoltate. Iar la orizont se înălța, desigur, palatul, ca un al doilea soare.

Degetele lui Alfie strânseră balustrada, velele stacojii fâlfâind tot mai ușor în timp ce echipajul se pregătea de andocare. Prăvăliile și tavernele din port erau decorate cu felinare vrăjite să lumineze toată noaptea, pentru a-i întâmpina pe marinarii care se întorceau pe întuneric. Bizar, dar, în ciuda celor petrecute, orașul nu părea deloc schimbat. Dar așa se întâmplă de câte ori vii acasă. Tu ești altul, celelalte arată la fel.

Lui Alfie îi venea să-i strige căpitanului să întoarcă vasul. Inima, care îi bătea ca nebuna, îl îndemna să plece înapoi pe mare, să nu calce pe pământul său de baștină.

– Preamărite prinț Alfehr! îi spuse căpitanul, smulgându-l din lumea gândurilor. V-a sosit trăsura.

Alfie trase adânc aer în piept, fără a-și lua ochii de la limpezimea mării albastre. De pe punte, vedea bancuri de pești colorați săgetând apa, netulburați de nava care plutea deasupra lor. Îndată ce vasul părăsise oceanul străin și agitat, alunecând în îmbrățișarea domoală a Suavei, apa care-i scălda ținutul natal, prințului i se făcuse stomacul ghem. Știuse atunci că se apropia prea mult de casă. Nu mai era cale de întoarcere.

Ca toată lumea, se născuse cu o afinitate pentru unul dintre cele patru elemente. În cazul lui, pentru apă. Nu că ar fi fost cel mai priceput vrăjitor al apei; ca majoritatea nobililor, nu se concentrase prea mult pe studierea elementelor. Dar tot ar fi vrut să biciuiască aerul cu brațele și să silească valurile să-i împingă vasul înapoi în larg.

– Îți mulțumesc pentru servicii, Bastien! spuse el, în schimb.

După ce căpitanul făcu o reverență și dădu să se retragă, îl rugă:

– *Espérate!*[2]

– Da, Altețа Voastră?

– Arăt… Alfie îl privi pe furiș. Arăt cum trebuie?

Bastien îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– Arătați foarte bine, prințul meu! Și, chiar de n-ar fi așa, familia voastră tot ar fi fericită să vă vadă. Indiferent de situație.

Alfie încuviință din cap recunoscător, iar căpitanul îl lăsă în voia gândurilor. În ultima săptămână, în speranța că-i vor dispărea cearcănele, prințul renunțase să mai bea și să citească până târziu în noapte orice text despre magia nepermisă care îi cădea în mână. Cât stătuse la bordul navei, băutura îl făcuse prea îndrăzneț ca să

ascundă cât de pierdut se simțea. Căutase un rost al suferinței sale, dar nu descoperise decât mânie. Echipajul îi știa necazurile prea bine, dar el n-ar fi vrut ca mama lui să vadă în ce hal se schimbase în ultimele luni. Totuși, ascundea la șold sticla cu tequila, ancora care-l trăgea în jos, în brațele unei amorțeli binefăcătoare.

Alfie trecu pe schela improvizată spre docuri. Când atinse pământul cu picioarele, avu din nou senzația îngrozitoare că înțepenea locului, de parcă din pământ ar fi ieșit niște mâini care-l țineau legat de tărâmul acela plin de amintiri pe care încerca să le uite. Strânse din dinți și-și vârî călcâiele mai adânc în sol, să nu-l mai tragă umbra înapoi către vas. Ajunsese acasă. Trebuia să mențină aparențele. Cu capul sus, porni către trăsura care îl aștepta.

Docherii, cetățeni ai regatului pe care urma să-l moștenească pe nedrept, încercuiră trăsura, șușotind între ei:

– Oare el să fie?

– Prințul moștenitor Alfie s-a întors!

Cuvintele îi căzură pe umeri ca niște lespezi. Titlul de prinț moștenitor era al fratelui său Dezmin, nu al lui. Alfie grăbi pasul. O trupă de gărzi cu cape roșii, purtând însemnele Regatului Castallan, făcură scut în jurul trăsurii.

Un bărbat cu pălărie cu boruri își ridicase fiul pe umeri, pentru ca puștiul să vadă mai bine.

– *Mira, mijo*![3] S-a întors prințul.

Alfie nu mai putea suporta. Ochii tuturor luceau a speranță. Cu inima zbătându-i-se în piept, ajunse la trăsură. Înainte de a urca, o voce din mulțime răsună mai puternic decât celelalte, trosnind în urechile sale ca un bici:

– Pierderea voastră e și a noastră, Alteță! Fie ca prințul Dezmin să se odihnească în pace!

Un zâmbet miji pe fața prințului, numai ca să se stingă în clipa următoare. Exista un sâmbure de adevăr în spusele bărbatului –

dispariția lui Dezmin era, neîndoielnic, și pierderea lor. Dar bărbatul se înșela asupra unui lucru. Dez nu era mort. Alfie revenise ca să-l găsească. Pentru oamenii aceștia care meritau un rege adevărat, pentru ei se întorsese. Va îndrepta el lucrurile.

Luptând cu durerea care îi stătea ca un nod în gât, privi mulțimea și spuse:

– Vă mulțumesc.

Vorbise ca din străfundurile pământului, dar mai bine decât cu glas spart.

În vreme ce trăsura se îndepărta de port, iar în zare se ghiceau porțile de argint ale palatului, groaza i se făcu ghem în stomac. Drumul se termină prea repede. Se spunea că timpul zboară când ești fericit, dar la fel de repede trece și când te așteaptă la orizont lucruri nedorite.

Porțile se deschiseră, iar trăsura înaintă legănat pe moșia regală. În față, palatul trona în mijlocul unui lac întins. Cupolele, petice de sticlă colorată, reflectau razele lunii în frânturi de un roșu aprins, azur și verde-jad.

Nu exista o fâșie de pământ care să lege palatul de terenurile învecinate. Cel puțin, nu una permanentă. Când cupeul ajunse la marginea lacului, cioplitorii în piatră de pe mal, vrăjitori cu toții, ridicară brațele la unison și din apă ieși un pod. În copilărie, Alfie scotea capul pe fereastră și se uita cum podul coboară înapoi în lac pe măsură ce trăsura înainta. Acum privea fix, drept înainte.

Vizitiul opri caii în fața palatului. Alfie coborî, simțindu-se mărunt pe lângă locuința sa maiestuoasă. Servitorul de lângă scările de piatră se înclină când prințul se apropie de el.

– Bine ați venit, Alteța Voastră, îi spuse. Regele și regina vă roagă…

– Să-i aștept în bibliotecă, îi luă Alfie vorba din gură. Acolo mergeau întotdeauna părinții lui când aveau ceva important de

discutat. Servitorul înclină scurt din cap. Mă duc imediat la ei. *Gracias*![4]

Alfie urcă treptele alene, capa fluturându-i în briza nopții. Când ajunse în dreptul ușilor, acestea se retraseră în interior, iar mirosurile familiare ale casei îl izbiră parcă – de bețișoare cu scorțișoară care ardeau și care îi plăceau mamei sale atât de mult și de lenjerie de pat proaspăt spălată. Călcă apăsat pe gresia pictată de mână, făcând să răsune camerele de ecoul pașilor lui. Fâșii de pânză viu colorată acopereau tavanul, încălzind puțin atmosfera din coridoarele lungi și reci. Faianța de pe pereți, ca și gresia de pe podea, întruchipa un mozaic de culori vii – arabescuri oranj-închis, roșu-trandafiriu și galben vărătic. Servitorii se opreau din treabă și se înclinau în fața prințului care trecea pe lângă ei. Alfie îi saluta cu o mișcare din cap, tot mai stânjenit cu fiecare privire respectuoasă pe care o întâlnea.

Grăbi pasul spre bibliotecă. Dacă el și părinții lui trebuie neapărat să poarte o discuție, atunci trebuie și s-o încheie cât mai repede. În noaptea aceea, urma să joace și să câștige.

Coti pe un coridor larg, unde un servitor de nici doisprezece ani ștergea sârguincios de praf portrete cu rame aurite care înfățișau foști regi și regine. Cu un singur cuvânt magic, băiatul ridică în aer pământuful și șterse tabloul imens al străbunicului lui Alfie. Servitorii erau învățați forme de magie simplă, care îi ajutau la menținerea curățeniei și a rânduielii. Alfie nu-l recunoscu pe băiat, probabil că abia sosise la palat, dar văzu sclipirea cercelului argintiu din urechea lui dreaptă. Sigur era nou, din moment ce majordomul nu-l prinsese încă purtându-l. Alfie vru să treacă pe lângă el neobservat, dar băiatul îl văzu și făcu ochii mari. Deschise și închise gura ca un pește prins în cârlig.

– Prințe Alfehr!

Se răsuci cu spatele la tablouri și făcu o reverență adâncă. Dar, cum nu se mai concentră asupra lui, pământuful începu să alunece. Alfie întinse mâna.

– *Parar*![5]

Pământuful înțepeni deasupra capului servitorului, care se făcu roșu ca racul și îl recuperă stânjenit.

Alfie se îndepărtă grăbit, urmărit cu privirea de băiatul care îl privise cu prea multă speranță, asemenea oamenilor din port. Se repezi pe coridor și deschise brusc ușile de lemn ale bibliotecii. Se lăsă învăluit de liniștea încăperii cu tavan boltit, de sticlă colorată, care semăna cu o peșteră. Scări pe roți se propteau de rafturi peste rafturi de cărți aliniate la perete. În camera vastă erau birouri impunătoare și fotolii adânci, în care să te cufunzi cu o carte bună. În ciuda nenumăratelor discursuri moralizatoare despre moștenire și despre responsabilitate pe care le auzise aici, pentru el, unul, biblioteca își păstrase aura liniștitoare.

Alfie merse la raftul cel mai apropiat, în dreptul unei scări puțin mai înalte decât el. Privi în sus, la cărțile care se înșiruiau până la tavan. Pe cupola de sticlă era pictată istoria Regatului Castallan într-o beție de culori.

Alfie puse piciorul pe prima treaptă a scării.

– *Alargar*![6] rosti.

Scara se ridică până la rafturile de sus. Umbra prințului se foi nemulțumită când se agăță de rafturile din fața lui. Probabil că era la o înălțime egală cu o scară din douăzeci de oameni. Dar lui nu-i era frică. Orice *bruxo*[7] care făcea măcar două parale se pricepea să cadă lin de la înălțime. Și, oricum, mai bine să stea acolo, sus, decât să aștepte jos, pe podea, să i se facă morală fiindcă își neglija îndatoririle de mai bine de trei luni.

Alfie își alungă iute gândurile acelea și mângâie cu palma cotoarele de piele. Era înconjurat de tomuri de magie de toate

felurile. Cărți despre magia elementelor, o artă întemeiată pe abilitatea înnăscută de a modifica unul dintre cele patru elemente prin mișcare și instinct, volume despre lucrul cu vrăjile scrise și rostite, care se baza pe studierea atentă a limbajului magiei, și chiar tomuri despre cea mai misterioasă ramură a magiei, *propio*[8], care folosea abilități magice unice, specifice fiecărui *bruxo* în parte. Cei născuți cu *propio* erau considerați binecuvântați, căci aveau o legătură mai strânsă cu arta magiei. Fiecare formă se baza pe o energie interioară a vrăjitorului pe care doar acesta o putea invoca, respectând principiul echilibrului și al schimbului dintre om și magie – omul își oferă trupul și energia pentru a găzdui și a da forță magiei, iar ea îi oferă lui miracole.

Dar, oricâte cărți ar fi citit despre acest subiect, niciuna nu descria *senzația* pe care ți-o dădea magia, interacțiunea cu o forță vie atât de puternică, încât te copleșea și te punea, în același timp, la locul tău. Magia nu putea vorbi, dar interacțiunea cu ea părea o conversație, un dans, o poveste împărtășită unui prieten, cu finalul deschis interpretărilor. Pentru Alfie, magia era ca un câine fără stăpân. Dacă te apropii de el cu tupeu, sare la tine. Dacă te apropii de el cu spaimă, se îndepărtează. Dar, dacă o faci cu inima deschisă și cu respect, îți dă voie să-l mângâi și să-l scarpini după urechi.

Prințul lăsă capul pe spate și se uită la pictura de pe tavan. Se concentră, își lăsă mintea să alunece până când se simți în armonie cu magia care plutea în lume, în el – concentrarea prin meditație, care îi luase ani de studiu. Când atingea starea aceasta, magia care se țesea prin lume parcă avea puls, o inimă în stare să bată, și o simțea vibrând în aer, mai repede sau mai încet, ca să se armonizeze cu a lui.

Scăldat de curenții magici, Alfie rosti:

– *Contar*![9]

La porunca sa, pictura se învioră, rotindu-se în vârtejuri de culoare deasupra capului său. Magia dădu viață imaginilor. Prințul văzu cum poporul său e învăluit în culori aprinse, cum oamenii prosperă și întrebuințează magia neîngrădit. Deodată, apar la țărmuri cuceritorii din Englass și pictura se întunecă treptat. Cuceritorii îi înrobesc, iar lanțurile sclaviei sclipesc când magia e stoarsă din castallani și transferată noilor stăpâni, pentru ca aceștia să o poată practica mai intens. Regimul englassian distruge toate tomurile scrise în limba lor, silindu-i să uite limba care îi leagă de moștenirea lor – magia. Pe urmă, sclavii se eliberează din lanțuri și se revoltă împotriva cuceritorilor, redescoperindu-și limba. Povestea se încheie cu o pasăre mare care își rupe lanțurile de la gheare și își întinde aripile victorioasă – chiar imaginea de pe drapelul castallan. Iar sub pasăre apar trei cuvinte în castallană: *Magia Para Todos*. „Magie pentru toți.“

Alfie lăsă mâna jos, iar pictura redeveni statică. Încercase vraja asta cu mult timp înainte de a pleca de-acasă, dar nu-i reușise. Acum nu-și putu reține un strigăt de bucurie:

– *Wépa*![10]

Ecoul răsună în toată biblioteca. Auzindu-l, lui Alfie îi pieri zâmbetul.

În copilărie, Alfie și Dez obișnuiau să se furișeze în bibliotecă și să se dueleze cu săbiile lor tocite. Odată îl întrebase pe Dez de ce se jucau de-a duelatul tocmai acolo, iar Dez, ridicând din umeri, îi spusese:

– E mare și e impresionantă. În cărți scrie că orice luptă cu sabia trebuie să aibă loc într-un loc mare și grozav. Pe urmă, dacă strigi, se aude peste tot.

Dez țipase, făcând să răsune tavanul ca de peșteră. Alfie îi urmase exemplul, dar țipătul său sunase mai degrabă ca un ciripit.

– Vezi? zisese Dez, zâmbind. Ecoul trebuie să răsune tare de tot.

Alfie își lipi fruntea de scară. Șoaptele lui Dez se auzeau în tot palatul. Nu era încăpere în care să intre fără spaima că nu-și va regăsi fratele. Că murise cu adevărat, cum spunea toată lumea.

– Alfehr! strigă cineva de jos, spărgând liniștea.

Glasul bubui ca tunetul dinaintea fulgerului. Era al regelui.

Prințul tresări și apucă treapta scării cu ambele mâini. Regele Bolívar și regina Amada stăteau lângă scară și se uitau lung la el. De la înălțimea aceea, nu le putea citi fețele. Dacă Alfie era înalt și deșirat, tatăl său era bine clădit. Dez semănase mai mult cu el, Alfie moștenise trăsăturile mai delicate ale mamei lor.

– *Ven acá*![11]

Vocea reginei tremura – Alfie nu știa dacă de supărare sau ușurare.

– *Sí, mamá*. Prințul oftă. *Acortar*![12]

Scara se micșoră până când ajunse la o palmă de podea. Prințul coborî de pe ea și se întoarse către părinții săi. Mama lui își ținea mâinile împreunate sub veșmântul violet, cu volane. Îl cercetă cu ochi-i negri, mari, parcă nesigură că îl vede cu adevărat.

Alfie lăsă capul în jos, evitându-i privirea.

– Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult să…

Nu apucă să-și ducă vorba până la capăt. Mama se apropie și îl trase la pieptul ei, într-o îmbrățișare strânsă. Regele îi cuprinse pe amândoi cu brațele, cu o blândețe pe care Alfie rareori o simțise la el. Prințul înțepeni de uimire.

– *Mijo*, spuse regele, cu glas moale.

– M-am întors, zise băiatul, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Regina Amada se retrase din îmbrățișare și-și mângâie fiul pe obraz.

– Nu, te-ai întors *acasă*. Ne-ai lipsit.

Vina rodea sufletul prințului. N-ar fi revenit dacă n-ar fi trebuit să ia parte la jocul din noaptea aceea. Dar părinții lui îl așteptau încă de

când plecase. Iar acum îl priveau cu o încredere de care nu era demn. Totuși, nu se va fi întors acasă degeaba, dacă jocul îi oferea o șansă cât de mică să afle ceva care să-l ajute să-l găsească pe Dez.

– N-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult, rosti el, cu vocea încărcată de emoție.

– Nu-i nimic, fiule, îl liniști regele, îndreptându-se către fotoliile capitonate. Se așează și le făcu semn lui și mamei sale să-i urmeze exemplul. Fiecare jelește în felul său. Acum nu mai contează decât că te-ai întors.

Departe de casă, Alfie trăise cu grija că Dez fusese cel care îl apropiase de tatăl lui. Că, odată fratele său dispărut, legătura dintre ei se va destrăma, rămânând o simplă îndatorire filială. Dar se înșelase. Dragostea pe care o simțea în brațele regelui era la fel de sinceră precum și-o amintea, dar cu atât mai dureroasă, cu cât nu mai avea un frate cu care s-o împartă.

După ce se așezară, regina se uită peste umărul lui Alfie, către ușile bibliotecii, căutând pe cineva din priviri.

– Luka, te rog. Nu vrei să-l saluți?

Auzind numele verișorului său, cel mai bun prieten al lui, Alfie sări din fotoliu. Crescuseră împreună în palat și se considerau frați. Copilăria lui era plină de amintiri cu Luka, el și Dez făcând un tărăboi cât casa pe coridoare. Nu-l văzuse, dar acum prezența lui era inconfundabilă – și neașteptat de rece. Luka se propti de ușă cu brațele încrucișate la piept și o căutătură urâtă. Lui Alfie i se strânse stomacul. Rareori își văzuse verișorul fără un zâmbet pe față, dar supărarea adâncă pe care i-o citea acum pe chip nu era semn bun.

– Alfie, rosti Luka scurt, apoi se uită din nou la regină. L-am salutat. Acum pot să plec?

Regina îi întinse mâna.

– Luka…

Băiatul miji ochii.

– De ce să-l salut, dacă el nici n-a catadicsit să-și ia rămas-bun?

Alfie tresări și făcu un pas în față, dar Luka ridică bărbia, provocându-l parcă să se apropie. Regina se ridică și-și strânse fiul de umăr, aruncându-i o privire care spunea *Lasă-l.*

– Luka, poți pleca.

– *Gracias*, zise băiatul, înclinând respectuos din cap către rege și regină, dar ignorându-și verișorul. Apoi se răsuci pe călcâie și plecă din bibliotecă.

Alfie mai făcu un pas, cu intenția de a se lua după el, dar tatăl său îl opri:

– Dă-i timp să se liniștească. I-a fost foarte greu când ai plecat. Îi aruncă fiului său o privire fermă. Asta tu va trebui s-o rezolvi, dar mai înainte trebuie să stăm de vorbă.

Când văzu că și mama lui dă din cap a confirmare, Alfie se așeză la loc, cu ochii tot la ușă. Știind că Luka ar fi încercat să-l oprească, se purtase ca un laș și se urcase pe vapor fără să-i spună o vorbă. Da, merita să fie supărat pe el, dar durerea din ochii lui îl ustura ca o palmă pe obraz. Glasul tatălui său îl trezi la realitate:

– Sunt atâtea de spus și de făcut pentru a te pregăti să urci pe tron…

Alfie se zbârli. Nu era prima oară că părinții îi vorbeau de pregătirea sa pentru a deveni rege. Tocmai de-asta plecase de acasă. De câte ori îi pomeneau de faptul că urma să-l înlocuiască pe Dez, i se deschidea o nouă rană, adâncă și dureroasă.

– Nu l-am uitat pe Dezmin. Nu-l vom uita niciodată, zise regina, cu vocea gâtuită de lacrimi, întorcând capul de la Alfie. Prințului i se strânse inima, dar mama își răsuci din nou privirea spre el, de data asta mult mai fermă. Dar trebuie să punem poporul înaintea suferinței noastre. Ai fost destul plecat. Acum e vremea să te pregătești. Ești prințul moștenitor, primul din linia celor care trebuie să preia tronul. Trebuie să accepți lucrul ăsta. De dragul regatului tău, dacă nu al fratelui tău, *entiendes*[13]?

Alfie strânse din dinți și se sili să-i răspundă:

– *Sí*. „Da.“

– Suntem pe cale să facem istorie. Peste numai câteva luni, ne vom întâlni cu cei mai mari dușmani ai noștri, pentru prima oară după generații întregi, și ne vom împăca, rosti regele, arătând spre pictura din tavan. Dacă vom îngropa securea războiului și ne vom alia cu Englass, vom dovedi că am renăscut din cenușa sclaviei noastre din trecut și vom deveni o putere mondială incontestabilă. Dar moartea lui Dez – ochii regelui luciră – ne-a făcut să părem instabili, incapabili să-i apărăm pe ai noștri. Ne-a amenințat statutul și a pus la îndoială ceea ce avem de oferit ca aliați. Așa că trebuie să te pregătim și să te prezentăm drept prințul care e gata să devină rege. Mai întâi castallanilor, apoi întregii lumi. Vom începe în două zile, cu un dineu în cinstea întoarcerii tale, la care vor participa cei mai importanți nobili din regat. Sărbătoarea Echinocțiului e peste patru zile și, ca de obicei, vom organiza un bal – ocazia perfectă pentru a te prezenta regatului, ca viitorul lui conducător.

Inima lui Alfie se strânse la gândul de a fi prezentat în locul lui Dez. Și dacă Dez ar fi mort cu adevărat, lumea tot ar râde de un prinț fără viitor, răspunzător de soarta unui regat întreg. De ce nu înțelegeau ai lui că nu era în stare de așa ceva?

– Dar, tată, rosti el, în cele din urmă, frângându-și mâinile în poală, eu nu m-am răzgândit. Cred în continuare că Dez ar putea fi în viață. Nu știm sigur dacă…

– *Alfehr*! tună regele.

Prințul se lipi cu spatele de spătar. Regina puse o mână pe umărul soțului ei, care oftă.

– Termină cu fantasmagoriile astea! Nu poți să te tot ferești de adevăr și de răspundere din cauza unei himere.

– Dar… protestă Alfie, însă tatăl său îi închise gura cu o privire.

– Cei implicați în lovitura care l-a luat pe Dez de lângă noi au fost descoperiți, prinși și închiși în celulele din Turnul Ceasornicului

pentru tot restul vieții lor mizerabile. Familiile celor trei căpetenii – Marco Zelas, Alonso Marquez și Maria Villanueva – ne-au jurat credință și s-au dezis de neamurile lor care s-au ridicat împotriva coroanei. Nu am neglijat nicio pistă. Pe toate le-am cercetat. *Por favor*![14] spuse, cu glas atât de rugător, încât îi frânse prințului inima. Lasă-l pe fratele tău să se odihnească în pace!

Alfie plecă ochii și strânse iarăși din dinți, să nu-l contrazică. Îl ardeau degetele să ia sticla de tequila de la șold, să-și astâmpere sufletul cuprins de frământări. El singur fusese cu Dez când îl răpiseră. Stăteau în Sala Albastră, o încăpere din aripa de răsărit a palatului, și discutau cum să-i convingă pe părinți să-i lase cu Luka într-o excursie în străinătate, cadou de aniversarea a 23 de ani a lui Dez, înainte ca acesta să se scufunde în perioada grea de învățare a tuturor celor pe care trebuie să le știe și să le facă un rege.

Pe când își făceau planurile, ușile duble ale încăperii se deschiseseră și înăuntru păsise o fată cam de vârsta lui Alfie. O chema Xiomara Santoro – îi aflase numele după ce își pierduse fratele pentru totdeauna. Un nume pe care Alfie nu-l putea uita. În spatele ei, două gărzi zăceau moarte pe jos. Le curgea sângele șuvoi din gâturile spintecate. Dez îl împinsese pe Alfie în spatele lui, protejându-l până în ultima clipă.

Cât ai zice pește, fata ridicase mâna și-și răsfirase degetele. Sub picioarele lui Dez, pământul se despicase și făcuse loc unei gropi adânci și nefiresc de întunecate. Dez se prăbușise sub ochii plini de lacrimi ai fratelui său, cu mâinile întinse spre el. Alfie se întinsese și el să-l prindă, un moment prea târziu. Groapa se închisese înainte să apuce să sară după Dez. Între timp, gărzile doborâseră fata la pământ. Alfie căzuse în genunchi, rostind toate cuvintele magice pe care le știa ca să despice la loc pământul și să se arunce în hăul monstruos deschis de fată cu puterea ei individuală, *propio*. Dar degeaba. La interogatoriu, fata mărturisise numele celor care o

angajaseră să omoare familia regală. Fratele lui dispăruse pentru că un grup de nobili voia să pună mâna pe tron. Regatul întreg își purta durerea ca pe un voal. Piața gemea de tablouri și de obiecte create în amintirea prințului Dezmin. Nobilii din toate colțurile regatului stăteau la rând ca să-și dovedească loialitatea față de familia regală, de teamă să nu putrezească în Turnul Ceasornicului, alături de cei găsiți vinovați de trădare. Castallan se transformase într-un animal rănit, care tresărea la orice atingere și se zburlea numai la gândul primejdiei.

Cu toate acestea, Alfie nu putea să nu spere. Ceva îi spunea că Dez era viu și că zăcea cine știe pe unde, așteptând să fie găsit.

– Îmi pare rău, spuse el, cu minciuna pe buze. Nu voi mai aduce vorba despre asta.

Regina se întinse și luă mâna prințului într-ale ei, aruncându-i regelui o privire ascuțită.

– Pari obosit, spuse ea. Vrei să te odihnești și să discutăm mâine?

Alfie se ridică din fotoliu.

– *Sí*, aș vrea, răspunse, cu gura uscată.

– Mijo, ține minte un lucru, îi zise regele, înainte ca el să plece din bibliotecă. Străbunicul meu a fost primul rege liber din Castallan. Cu timpul, tu vei deveni al cincilea. Ești nepotul unor oameni care au trăit în lanțuri și care nu au avut voie să învețe limba magiei. Să nu-i dezamăgești!

Umbra lui Alfie i se încolăci nervoasă la picioare.

– Nu-i voi dezamăgi. Voi îndrepta lucrurile, îți promit.

Regina Amada dădu din cap hotărâtă, cu ochii încă umezi.

– Știm, fiule.

Prințul urma, într-adevăr, să le îndrepte, dar nu așa cum sperau părinții lui.

1 „Moșie; bunuri“, în limba spaniolă, aici cu sensul în care cuvântul este folosit în engleză, de „conac, casă“ (n. red.).

2 „Așteaptă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

3 „Privește, fiule!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

4 „Mulțumesc“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

5 „Stai!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

6 „Înalță-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

7 „Vrăjitor“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

8 „Propriu; care aparține unei persoane“ (în lb. italiană în original) (n. red.).

9 „Povestește!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

10 „Grozav!“ (interjecție în limba spaniolă folosită în special de cei din Puerto Rico pentru a-și exprima bucuria) (n. red.).

11 „Vino aici!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

12 „Da, mamă... Micșorează-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

13 „Înțelegi?“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

14 „Te rog!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

2

HOAŢA FALITĂ

Finn nu se dădea în vânt după teatrul de păpuși. Numai gândul la asemenea spectacole îi făcea umbra să i ze zvârcolească la picioare.

În hărmălaia din piața întortocheată ca un labirint, ceva o atrăsese totuși la o astfel de reprezentație. Stătea în spatele mulțimii de copii, cu brațele încrucișate la piept. Piesa avea toate ingredientele pe care și le amintea din copilărie: un ticălos îmbrăcat în negru, cu glas gros, de tunet, o prințesă în straie sclipitoare, cu gene lungi, lipite de ochii prea mari, și un prinț viteaz, care jură să o salveze.

Încă de când era mică, înainte de a se întâmpla tot ce se întâmplase, ideea unor sfori trecute prin încheieturi, a zâmbetelor pictate și pleoapelor nemișcate, a unui păpușar care stă în spatele cortinei rânjind și controlând totul îi dădea fiori pe șira spinării. Îi venea să dea buzna pe scenă și să tragă de sfori, să vadă cum cad marionetele și rămân ca moarte. Mai bine să nu te miști deloc, decât s-o faci la comanda cuiva. Poate că prevăzuse chiar de pe-atunci nenorocirea – păpușarul care o pândea de după cortină, așteptând s-o lege cu sforile lui.

Nu ți-e dor, mija[15]*?* toarse un glas în mintea ei. *Nu ți-e dor de tata? Nu te descurci prea grozav fără mine, nu-i așa? Poate că ți-ar fi fost mai bine prinsă cu sfori…*

Finn scutură din cap, ca să alunge vocea. Fiecare cuvânt îi sfredelea adânc sub piele. Nu se putea lăsa purtată de valul amintirilor. Ignacio nu era aici, ca s-o ducă de nas cu vorbe strâmbe, până când nu mai știa ce vrea el și ce gândește ea. Nu era aici s-o forțeze să-l asculte, să i se supună ca o fiică recunoscătoare, să-i mulțumească fiindcă a luat-o la el când rămăsese fără nimeni pe lume. Acum făcea ce voia ea.

– Dă-te la o parte!

În fața ei, un băiat îmbrânci o fetiță care se ridicase în vârful degetelor ca să vadă mai bine spectacolul. Fata căzu și se lovi sec cu genunchii de pământ. Nu plânse, dar nici nu se ridică și nici nu-l lovi, așa cum se așteptase Finn, ci rămase pe jos câteva clipe lungi, înainte de a se ridica și a se târî la o parte din fața băiatului. Se cuprinse cu brațele pe după mijloc, de parcă ar fi vrut să se micșoreze. De parcă ar fi fost îmbrâncită de atâtea ori, încât locul ei era jos, la pământ. Cât de bine cunoștea Finn sentimentul acela… Nici după el nu se dădea în vânt.

Se strecură printre copii și se lăsă pe vine în fața băiatului, blocându-i vederea.

– Vrei să vezi mai bine? șuieră ea, rânjind.

Băiatul deschise gura să protesteze, lăsând vederii dinții rari, cu pete de ciocolată, dar Finn se dovedi prea iute pentru el. Își trecu mâinile peste față și se transformă în personajul ticălos de pe scenă – un bărbat oribil, cu o gură roșie sinistră, prea lată pentru fața lui, și cu ochii negri ca smoala.

– Acu’ vezi destul de bine? îl întrebă, lăsându-și capul pe-un umăr.

Băiatul scoase un țipăt sugrumat de frică și vru să-și ia tălpășița. Când se întoarse, Finn îi smulse săculețul cu pesos din buzunarul de la spatele pantalonilor. Nu obișnuia să fure de la copii – până și ea avea niște limite –, dar, judecând după pantofii noi și croiul elegant al hainelor, știa că părinții lui aveau să-i dea alți bani fără să clipească.

Își trecu din nou mâinile peste față, revenind la înfățișarea ei obișnuită. Fetița cu genunchii juliți se holba la ea, uitând să închidă gura. Spre deosebire de băiat, nu țipase când îi văzuse chipul transformat.

– Ești mai curajoasă decât pari, *muchacha*[16], îi spuse Finn, apoi îi văzu hainele zdrențuite, brațele subțiri, unghiile murdare.

Poate că fata văzuse deja prea mulți monștri. O înțelegea foarte bine. Îi făcu apoi cu ochiul, își puse mâinile pe umerii mici și o împinse ușor în locul unde stătuse băiatul.

– *Aquí*[17], în față, la mijloc, unde ți-e locul.

Se îndepărtă, însă după câțiva pași se răzgândi și se întoarse. Deși îi chiorăia stomacul de foame, puse săculețul furat în palma fetei.

– Du-te și cumpără-ți ceva dulce.

În timp ce fata se holba la săculeț mirată, Finn se pierdu în mulțime, mergând agale pe la marginea pieței din Țarc.

Țeapa și Mardeala – inelele cele mai îndepărtate și mai sărace ale orașului – se întrepătrundeau, granița dintre ele fiind arbitrară și ignorată în mod tacit de toată lumea. La urma urmei, calicilor le era totuna la ce nivel de sărăcie trăiau. Țarcul era al treilea inel, o punte între mizerie și lux. Aici își cheltuiau banii oameni din toate clasele sociale, de la aristocrate făloase, în rochii lungi, strânse cu curea, fuste cu volane și bluze de mătase viu colorate, la fermieri plini de praf și cu pantalonii peticiți.

Inelul următor, Panglica, era al nobililor. Bariera din cărămizi de chirpici avea puncte de intrare păzite de gărzi care țineau pleava la distanță. Iar dincolo de Panglică era ultimul inel, Coroana. În spatele zidurilor lui impunătoare se întindeau moșiile regale pline cu verdeață, un cocon de vegetație înconjurând palatul din sticlă colorată, unde trăia în lux familia regală. Finn scrâșni din dinți la gândul conducătorilor răsfățați de soartă, cu umbrelele lor de

mătase. Prefera oricând să trăiască aici, în Țarc, unde se petreceau lucruri interesante.

Merse mai departe, pe lângă o tarabă cu veșminte în nuanțe de pietre scumpe. O femeie își trase o rochie peste haine. Când făcu o piruetă, rochia deveni, din roșu-aprins, un albastru intens.

– La prețul ăsta, iei o rochie în trei culori. Dacă vrei mai multe, plătești dublu! zise vânzătoarea.

Finn se strâmba când cumpărătoarele îi tăiau calea și nu se putea mișca ușor prin piață din cauza lor. Era o seară cam prea aglomerată și veselă, cu atmosferă de sărbătoare. Ceva mai devreme văzuse chiar vrăjitori de-ai apei dansând și răsucind în aer panglici de apă colorată, ca niște săgeți de mătase. Sigur se întâmpla ceva neobișnuit.

Când zări un florar oferind flori gratis fiecărui trecător, renunță să mai facă presupuneri. Cât de prost trebuie să fii ca să dai pe gratis, în loc să vinzi pe bani?

– Ce naiba se întâmplă în seara asta? De ce-ți dai marfa pe gratis? îl întrebă, oprindu-se la taraba lui.

Bătrânul zâmbi și îi puse o zorea albă în mână. Îndată ce mugurul alb ieși de sub umbrela de pânză care proteja taraba, se deschise și absorbi lumina lunii.

– N-ai auzit? o întrebă, cu ochi luminoși.

Finn se uită strâmb la floarea inutilă, dar emoția lui o făcu să se gândească de două ori înainte de a o lăsa să cadă la pământ.

– Nu. E clar că n-am auzit.

– Prințul! S-a întors prințul, în sfârșit!

Finn pufni a dispreț.

– Ăla mort?

Bătrânul făcu ochi mari și clipi de două ori înainte de a răspunde:

– Nu…

– Atunci înseamnă că nu s-a întâmplat nimic interesant. Ține-ți floarea și nu te pierde cu firea, moșule.

Finn vru să-i dea floarea înapoi, dar el o refuză cu un zâmbet și reuși s-o enerveze cu bucuria lui. Cu zoreaua în mână, fata se răsuci pe călcâie și se luă după mulțime. Asta o scotea din sărite în capitală: lumea era obsedată de familia regală. Întoarcerea prințului nu le umplea burțile, nici nu le oferea un adăpost cald, însă tot orașul era cuprins de frenezie. Și ce dacă a revenit acasă un puști răsfățat? Normal că nu s-a descurcat singur multă vreme și că s-a întors la mama fuga-fuguța.

– Prinț prost și *maldito*[18], blestemă Finn.

Nu era ăsta prințul fără viitor? Când a împlinit cinci ani, nu s-a anunțat nimic de felul: *Prezicătoarea a glăsuit. Prințul va fi un conducător nemaipomenit... bla... bla... bla...* cum s-a întâmplat cu ceilalți din vița regească. Prezicătoarea n-a văzut nimic *maldito* la băiatul ăsta. Așa că, dacă *pendejos*[19] ăștia aveau impresia că întoarcerea lui era motiv de sărbătoare, își pierduseră mințile.

Pe când străbătea piața, începură să-i chiorăie mațele. Dac-ar fi păstrat săculețul de pesos pe care i-l dăduse fetiței, sigur ar fi avut măcar de-o masă.

– Gura! îi zise stomacului nervos, de parcă, recunoscându-și greșeala, l-ar fi potolit. Dar mațele îi chiorăiră mai abitir. Da, știu, am fost o proastă.

Cu toate astea, prefera să lucreze cu burta goală. Îi ascuțea simțurile. Cheltuia cam mult în ultima vreme. Dacă reușea să ciordească în seara asta ceva și să vândă lucrurile, era aranjată o lună-două.

Dacă reușea.

Își înghesui iute îndoiala în cotlonul din suflet unde își ascundea și frica, și grijile – toate sentimentele pe care nu și le putea permite dacă voia să rămână în viață.

– Concentrează-te! mormăi pentru sine.

Grijile erau pentru fraieri. O să se descurce și azi, ca întotdeauna.

Roasă de îndoială, se lăsă distrasă de doi puști care scoteau flăcări pe gură, vrând să vadă care dintre ei rezistă mai mult. După câteva clipe lungi, cel mai înalt se îndoi de spate cu mâinile pe genunchi și răsuflă sacadat. Broboane de sudoare îi curgeau pe față. Finn nu-și putu reține zâmbetul când îi auzi cum se ceartă. Învinsul pretindea că nu se dovedise un adversar pe măsură fiindcă nu mâncase de prânz.

Sus, în turn, bătu ceasornicul cu două fețe, amintindu-le copiilor că trebuiau să fie deja în așternut. Finn ridică privirea spre instrumentul uriaș. Arătătoarele ticăiau în ritmul etern al timpului trecut și al celui ce urma să se scurgă. Erau două ceasornice în Turnul de piatră, unul deasupra celuilalt. Arătătoarele aurii ale celui roșu indicau orele și minutele. Cel în nuanță albastră marca deplasarea soarelui și a lunii, iar arătătoarele lui argintii se apropiau tot mai mult de echinocțiu, când ziua și noaptea urmau să împartă același timp, ca doi îndrăgostiți care mănâncă din aceeași prăjitură.

Sărbătoarea Echinocțiului era cea mai iubită din an. Finn nu mai putea de nerăbdare. De mică aștepta să se bucure de minunile ei în capitală. Auzise povești cu artificii care desenau în aer păsări uriașe, aripi cuprinse de flăcări, fiecare scânteie manevrată de cei mai abili suflători de flăcări din regat. Muzica bubuia în inele și nu puteai sta locului când lumea țopăia în ritm de *bachatas* și *merengues*[20]. Brutăriile gemeau de feluri și feluri de produse la care poftise dintotdeauna. De-asta se hotărâse să rămână în oraș în ultima lună, nu doar să treacă prin el, ca de obicei. Voia să vadă spectacolul cu ochii ei, măcar o dată.

În plus, sărbătoarea însemna *fiestas*[21], petrecerile însemnau tequila, iar tequila însemna o grămadă de oameni de la care puteai fura cu ușurință. La sfârșitul sărbătorii, lumea se pregătea de iarna cu zile scurte și cu nopți lungi și reci. Finn va găsi cu siguranță un vas care s-o ducă în ținuturi mai calde. Poate insulele din apropierea

coastei răsăritene? Nu fusese niciodată acolo. Cică făceau o *paella*[22] incredibilă, iar fructele de mare erau atât de proaspete, încât, dacă mușcai din sepia prăjită, te stropea cu cerneală.

Mațele ei țipară din nou a foame.

– *Cállate*![23] șopti Finn, dar stomacul nu se opri. Poate că făcuse o greșeală când dăduse bani pe o odaie dintr-un han, în loc să-i economisească pentru mâncare.

Roasă de foame, Finn trecu pe lângă un stand unde un tânăr pregătea frigărui de porc cu *adobo*[24]. Tânărul trase adânc aer în piept și suflă o flacără zdravănă, ca să facă mai crocantă carnea. Stomacul lui Finn scoase un răcnet, dar buzele i se strâmbară într-un zâmbet șmecher. E mult mai simplu să improvizezi ca să faci rost iute de mâncare decât să găsești un adăpost sigur peste noapte.

Se apropie de tânăr și-i îndesă zoreaua în buzunarul cămășii. El o privi și se făcu roșu în obrajii maronii.

– Seara viitoare e una specială. Ar trebui să arăți cât mai bine, nu crezi?

Îi făcu apoi cu ochiul.

– O, rosti el, cu buzele rotunjite într-un cerc perfect. Mul-mul-mulțumesc, îngăimă, apoi se uită la floarea înclinată într-o parte, însetată de lumina lunii.

Când înălță privirea, două frigărui lipseau, iar hoața nu se mai zărea nicăieri.

15 „Fiica mea“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

16 „Fetițo“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

17 „Aici“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

18 „Afurisit“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

19 „Tâmpiți“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

20 Dansuri latino-americane (n. tr.).

21 „Petreceri“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

22 Mâncare din orez și fructe de mare sau carne ori legume (n. red.).

23 „Gura!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

24 Sos din oțet, paprica, usturoi, sare și oregano cu care se marinează carnea (n. red.).

3

VULPEA ŞI DRAGONUL

Pe când palatul se pregătea să adoarmă, umbra lui Alfie i se foia la picioare ca un câine abia ieșit din baie.

Ăsta era singurul dezavantaj de a avea *propio* – umbra îți trăda sentimentele. Când îi era groază de ceva, umbra se încăpățâna să rămână în spatele lui, ca un copil trezit prea de dimineață pentru lecții. Când era vesel, sălta de mama focului. Când se simțea rău, se colora într-un cenușiu-pal. În seara asta, cu umbra țopăind, Alfie numai la odihnă nu se gândea.

Se ridică de pe marginea patului său cu baldachin și merse la scrin. Trase sertarul de jos și pipăi după încuietoarea compartimentului secret. În el, găsi ceea ce căuta: o mască de vulpe și un mâner de ușă rotund, din sticlă colorată.

Își puse masca și legă ața de mătase la ceafă. Nu i se mai vedeau decât gura și maxilarul. Toți jucătorii erau obligați să poarte măști. Când venea vorba de jocuri pe bunuri interzise, anonimatul era esențial.

Mai ales în cazul unui prinț.

Cât fusese departe de casă, răscolind lumea după vraja care să-l salveze pe Dez, Alfie auzise de jocuri cu mize mari, dar cu câștiguri și mai mari. Plătea taxa de intrare uriașă fără să crâcnească și mergea în locurile indicate pe invitația neagră, cu margini aurii. Jocurile se desfășurau în orașe diferite, odată se organizaseră chiar

pe alt continent. Dar Alfie nu rata niciunul, iar cel din noaptea asta era, o simțea în adâncul sufletului, cel mai important.

De data asta, premiile nu erau obișnuitele bunuri ilegale, ci cărți de magie interzise, care l-ar putea ajuta să-l găsească pe Dez viu și nevătămat, gata să se urce pe tron. Fratele lui stătea ascuns pe undeva, era convins. Faptul că fusese înghițit de hăul ăla ciudat nu însemna că murise. Tot ceea ce îi trebuia lui Alfie ca să-l găsească era vraja potrivită.

Îl trecură fiori de emoție când luă tolba de piele de pe pat și și-o puse pe umăr, peste mantia albastru-închis. Nu era vreme de pierdut. Rayan rareori le permitea să intre jucătorilor întârziați. Merse la peretele de lângă pat și aruncă mânerul rotund în el. Obiectul nu ricoșă, nici nu căzu, cum ar fi fost de așteptat, ci se învârti ca o monedă înainte de a se opri și a se fixa în piatră.

Alfie păși în față și-l cuprinse în palmă. Își lăsă magia să se schimbe din obișnuitul albastru regal în portocaliu aprins, culoarea care îl ducea unde trebuia s-ajungă. Nu trebuia decât să răsucească mânerul și să spună cuvântul potrivit.

Fiecare om era înzestrat cu *propio*. Unii aveau un singur asemenea dar, alții, mai multe, care se ramificau în capacități diverse în decursul vremii. Alfie auzise de un nobil din Englass care jongla cu fricțiunea: sub privirea lui, pământul de sub picioare devenea alunecos ca gheața; sau devenea el însuși imun la fricțiune și străbătea kilometri întregi într-o clipită. O fată pe care o cunoscuse în Uppskala modifica lumina după voie și lăsa o cameră în beznă la fel de ușor cum o inunda în strălucire. Abilitățile lui Alfie țineau, toate, de culoare. Vedea magie în toate tonurile, își schimba culoarea propriei magii în funcție de nuanță și-și folosea talentul pentru a croi cărări pe care să călătorească în interiorul rețelei magice din jurul său.

Prințul răsuci mânerul o dată spre stânga.

– *Voy*[25], rosti.

Peretele se transformă într-un tunel multicolor – tocmai rețeaua care ținea lumea la un loc – în care Alfie vedea grație abilității sale. Învățase de mic că la temelia lumii stă magia, firele care leagă un om de altul și de pământul pe care trăiesc. Ajutându-se de *propio*, le folosea ca să se deplaseze dintr-un loc într-altul.

Prima oară când își descoperise talentul, rămăsese uimit de dimensiunea rețelei magice și se simțise o biată bărcuță cu vâsle pe o mare fără margini. Trebuia să găsească o cale să-și controleze cumva abilitatea, să o facă mai accesibilă. Așa ajunsese să folosească un mâner asupra căruia să-și concentreze harul și să deschidă cu el uși în oceanul nemărginit al magiei care gemea de viață. Se descurca și fără mâner, dar nu se simțea în siguranță; era ca și cum te-ai fi aruncat în jos pe scări, în loc să le cobori frumos, cu mâna pe balustradă.

Intră în tunel și se lăsă purtat de curentul care-l îndepărta de dormitorul său. Și de tron.

Reveni în lume printr-un zid, între două *haciendas* grandioase din al doilea inel al orașului, Panglica. Străzile erau pavate cu piatră, iar acele *haciendas* vopsite în culori puternice aveau vitralii. Alfie își trase gluga peste fața acoperită de mască și o luă spre casa lui Rayan. Ajunse la ușa de lemn negru, înaltă și impresionantă. Șovăi. Masca începu să-l strângă tare când îi apărură în minte chipurile dezamăgite ale părinților săi. Ce fel de rege era, dacă-și petrecea nopțile umblând după potcoave de cai morți?

Era sfâșiat, prins la mijloc între gândul că-și îngrijora părinții și speranța revenirii fratelui său și îl apăsau amândouă cu așa o forță, că ar fi putut șlefui o piatră oarecare într-un diamant. Nu știa cât mai putea rezista.

Asta e ultima încercare, își promise. *Dacă nu găsesc ce vreau nici în noaptea asta, renunț să-l mai caut pe Dez și mă concentrez la ce*

trebuie făcut ca să devin rege. Odată pentru totdeauna.

Înghiți în sec. Ultimatumul îi dădea senzația că ține lucrurile sub control și că va pune capăt zbuciumului său interior. Dar ideea urcării pe tron îi stătea ca un ghimpe în coastă. Refuză să se gândească la ea. Nu va trebui să devină rege, pentru că va câștiga la cărți și va pune mâna pe ceea ce îi trebuia ca să-l găsească pe Dez.

Apucă mânerul și bătu tare în lemnul solid. Îi deschise un servitor masiv, care umplea cadrul ușii.

– Ai întârziat. Lui *señor*[26] Rayan nu-i plac cei care întârzie, zise el și vru să-i închidă ușa în nas.

Alfie o blocă iute cu piciorul. Umbra lui începu să se zvârcolească și fu nevoit să-și înfigă călcâiele în pământ s-o liniștească. Servitorul deschise iar ușa, aruncându-i o privire furioasă.

– Așteaptă, *te rog*, îi spuse Alfie și scoase din tolbă o mână de pesos. Poate că lui *señor* Rayan nu-i plac cei care întârzie, dar pe mine mă interesează mai mult ce-ți place ție, *entiendes*?

Un zâmbet larg lumină fața bărbatului.

– Ai invitație?

Alfie îi dădu banii și rosti cuvintele care îi asigurau participarea la joc. Unul periculos, ca atâtea altele pe care le jucase.

– O vulpe nu așteaptă o invitație, ci o ocazie.

Bărbatul se dădu la o parte, iar Alfie păși înăuntru, pe tărâmul altei nopți aducătoare de primejdii.

Femeia pe care o urmărea Finn prin Panglică era, fără îndoială, în mare întârziere. Perfect, însemna că se grăbea prea tare ca s-o observe pe Finn sărind cu vioiciune de pe un acoperiș pe altul pentru a ține pasul cu ea. *Haciendas* erau maiestuoase, cu acoperișuri ușor înclinate, perfecte pentru a țopăi de pe unul pe altul. Deși fiecare măsura cât o scară de șase oameni în înălțime, anii în care Finn

ținuse locul acrobaților prin circuri o scăpaseră de frica de înălțimi. Asta dacă îi fusese vreodată teamă de ele.

Briza călduță care-i fluiera prin bucle când sărea de pe o clădire pe alta, lipăitul propriilor ei pași și foșnetul tolbei care i se freca de haine erau singurele zgomote ale nopții. Străzile erau pustii, iar din *haciendas* nu răzbătea niciun sunet, fiindcă proprietarii dormeau.

Până și numele inelului acestuia o făcea să-și dea ochii peste cap. Panglica! Așadar, ceva gingaș și drăgălaș, de pus la gâtul unui pisoi. Numele i se potrivea de minune, datorită tuturor acelor *haciendas* cu arhitectură delicată, grădinilor îngrijite ca la carte și fântânilor care susurau vesele. Inelul emana o atmosferă enervant de liniștitoare. Era calmul pe care și-l permiteau cei ce se născeau bogați și mureau și mai bogați. Finn prefera Țeapa și Mardeala. Da, erau murdare și mai înghesuite și hoții de buzunare te pândeau la fiecare colț, dar cel puțin fremătau de viață la ora asta.

Chiar acum artiștii cântau pe stradă *bachatas* languroase la chitară și vânzătorii ambulanți vindeau castroane cu pulpă de porc, fasole și orez și banane dulci. Stomacul începu să-i chiorăie numai gândindu-se la ele, dar Finn se concentră asupra sarcinii pe care o avea de dus la capăt. Trebuia să ia locul femeii la joc, să pună mâna pe bunuri și să le amaneteze. Atunci ar avea bani să-și astâmpere foamea și să plătească un loc pe un vas care s-o ducă spre următoarea ei aventură.

Cu o lună în urmă, când venise aici, se apucase să descopere tainele din San Cristóbal – secrete periculoase, care îi vor aduce bani frumoși, obținuți din furtișaguri –, iar cele care le ascundeau erau întotdeauna doamnele nobile. După zile întregi de spionat prin Panglică, nu se mirase când auzise de un joc la care câștigătorii primeau ca premiu bunuri interzise.

Femeia pe care o urmărea lăsă capul în jos și intră într-un pasaj dintre două *haciendas* – locul perfect în care s-o atace. Finn se lăsă pe vine la marginea acoperișului și rămase la pândă, umbra

încolăcindu-i-se în jurul picioarelor. O rază de lună căzu pe obiectul scos de femeie din sac: o mască de dragon roșu, obligatorie la joc. Finn zâmbi larg. Asta căuta.

Ridică mâna și făcu o mișcare rapidă, ca și cum ar fi strâns bine un nod. Rotocoale de pietre din zidul acelei *haciendа* învăluiră gleznele și încheieturile femeii, imobilizând-o. Femeia scăpă săculețul și masca. Nu apucă să țipe, pentru că Finn făcu încă un gest, larg, și un alt rotocol de pietre îi acoperi gura și îi lipi capul de zid.

De deasupra, Finn scoase un fluierat gros. Femeia ridică privirea. Finn o salută cu o mână, iar cu cealaltă se scobi între dinți, ajutându-se de frigarea acum goală.

– Să nu pleci nicăieri, îi spuse, rotunjindu-și buzele într-un rânjet. Cobor imediat la tine.

Femeia se zbătu să scape din strânsoare în timp ce Finn aruncă frigarea și coborî cu mișcări ușoare zidul acelei *haciendа*. Când îl atingea, piatra se curba în exterior și crea puncte de sprijin pentru mâinile și tălpile ei. În copilărie, Finn își dorise să fie vrăjitoare de apă, pentru că îi plăcea să înoate, dar era al naibii de util să poți vrăji piatra când te cățărai pe zidurile unor *haciendas*. Sări jos, între cele două clădiri, sprijinindu-se cu palmele pe podeaua de piatră.

– Știu la ce te gândești, îi zise femeii îngrozite, și-i luă săculețul de pe jos. Te întrebi ce-ai făcut să meriți asta. Scotoci și-și vârî banii în buzunar, apoi continuă: Îți jur că, din câte știu eu, n-ai făcut nimic. Sunt convinsă că ești o sfântă. Aruncă săculețul și luă de pe jos masca de dragon. Dar, din întâmplare, ai ceva ce-mi trebuie.

Femeia miji ochii. Finn ridică masca. Era roșie, cu găuri oblice pentru ochi, și tivită cu alb.

– Și-n culoarea mea preferată, pe deasupra. Își trecu degetele peste marginile curbate. Bafta mea!

Finn își aduse masca în dreptul feței și văzu că gura și maxilarul i-ar fi rămas descoperite.

– Cred că trebuie să-ți împrumut înfățișarea, nu? Și trupul, numai așa, pentru siguranță.

Femeia se mulțumi s-o privească nedumerită. Ca mai toți castallanii, avea ten măsliniu, ochi negri, sprâncene groase, buze pline și un nas ușor acvilin.

Finn își puse masca între genunchi și scoase o oglindă din tolbă.

– Ăsta e cel mai interesant lucru pe care o să-l vezi în seara asta, așa că fii atentă.

Finn se privi în oglindă, studiindu-și înfățișarea actuală: ten de culoarea chihlimbarului, obraji rumeni și bucălați, bărbie ascuțită și păr creț, lung până la umeri. O împrumutase cu câteva zile în urmă, fără să se gândească prea mult, și nu-i părea rău că trebuia s-o schimbe.

Ridică mâna liberă în dreptul feței și-și modelă chipul ca pe lut, sub ochii cât cepele ai femeii. Magia îi transformase fața de atâtea ori, că nici nu mai știa cum arată. Dar îi plăcea ideea.

Iar în seara asta fura o nouă identitate și un premiu care îi va aduce bani buni, dacă știa cum să-și joace cărțile. La propriu.

Cu vârful degetelor, își modifică forma nasului. Nu mai era în vânt, ci coroiat. Își plimbă degetele peste sprâncene și le văzu cum se îngroașă. Își trecu apoi degetul mare peste bărbie și și-o rotunji. Se frecă la ochi, ca și cum i-ar fi fost somn. Când lăsă mâna jos, erau mai mari și mai închiși decât înainte. Își trecu mâna prin părul creț și-l simți cum se îndreaptă în șuvițe lungi, peste umeri. Treaba mergea mai încet decât atunci când îl speriase pe puștiul răzgâiat de la teatrul de păpuși. Acum trebuia să lucreze cu precizie.

Odată fața terminată, veni și rândul corpului. Ca să poată sări mai ușor pe acoperișuri, Finn și-l alungise, făcându-și membrele mai agile, dar femeia asta avea un trup asemănător cu al ei, cel cu care se născuse. Așa că Finn reveni la înălțimea ei obișnuită, rearanjându-se astfel încât să aibă din nou șoldurile, coapsele și pieptul mai pline.

Când se privi în oglindă, nu văzu nicio diferență între ea și prizoniera ei.

Femeia se holba la ea, șocată. Nici măcar nu se mai zbătea. Ochii îi căzură brusc pe umbra lui Finn, încolăcită în jurul picioarelor ei.

– *Sí*, răspunse Finn la întrebarea ei nerostită. E *propio*, harul meu personal.

Finn putea să-și schimbe înfățișarea de la opt ani. Era un talent bine-venit pentru oricine, mai ales pentru o hoață, care îi fusese de mare folos când se trezise pe străzi, orfană.

– Aș putea să te și omor, spuse Finn.

Scoase un pumnal din tolbă și-și curăță unghiile cu vârful lui. Femeia începu să respire sacadat. Îi fremătau nările.

– Dar nu văd la ce mi-ar folosi. Finn ridică din umeri. Ești înțepenită aici, iar mâine-dimineață te va găsi vreo familie drăguță din zonă și te va ajuta. Dar ține minte – se aplecă spre ea, atât de aproape, încât mai că li se atingeau nasurile identice: dacă te eliberezi și încerci să faci tărăboi, orice rău fac de azi înainte, o să-l fac purtând chipul tău. N-o să fie prea amuzant să le explici gărzilor că nu l-ai făcut tu, ci o fată care-și poate schimba înfățișarea. Capele roșii n-o să te creadă nicio clipă. Clipește de două ori dacă ai înțeles.

Femeia clipi de două ori.

– Perfect.

Finn își legă masca. De obicei, desena într-un jurnal fețele noi pe care le împrumuta înainte de a se apuca de-o treabă, ca să țină evidența tuturor chipurilor purtate și a furtișagurilor asociate lor. Dar în seara asta nu mai avea timp. O s-o facă altă dată. Scoase o batistă și o sticluță cu lichid albastru din tolbă și înmuie batista în licoarea de adormit. Femeia începu să se zbată, într-o implorare mută. Finn plescăi din limbă.

– *Cálmate*![27]

Îi apăsă batista pe nas. Femeia închise ochii și adormi.

Odată treaba terminată, Finn ieși din pasaj. Ultima porțiune până la *hacienda* unde se țineau jocurile o străbătu în fugă. Spre deosebire de celelalte clădiri de pe strada aceea plictisitoare, în aceasta ardeau felinarele, trimițând reflexe colorate prin vitralii.

Văzu la ușă un bărbat care se certa cu un servitor. Servitorul vru să-i închidă bărbatului ușa în nas, dar în clipa următoare se dădu la o parte cu un zâmbet politicos. Înainte ca ușa să se închidă din nou, Finn se repezi și-și vârî piciorul înăuntru. Servitorul o deschise larg, privind-o nervos.

– Ai…

– Întârziat. Știu. A întârziat și celălalt, zise, fixându-l cu privirea.

Servitorul ezită îndelung, apoi spuse cu un oftat de resemnare:

– Fie. Ai invitație?

Fără a-și lua ochii de la el, Finn rosti cuvintele auzite săptămâni la rând din gura femeii pe care o urmărise:

– Un dragon nu are nevoie de invitație. Se adăpostește oriunde vrea.

Servitorul se retrase și Finn intră cu un zâmbet disprețuitor, de parcă ar fi purtat dintotdeauna chipul pe care îl avea acum.

25 „Plec“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

26 „Domn“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

27 „Ia-o ușor!“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

4

CAMBIÓ[28]

Străinul așezat față în față cu Alfie nu era un om bun.

Îl dădea de gol felul în care curgea magia prin el. Purta o mască de tigru, iar trupul subțirel părea făcut din unghiuri ascuțite. Cu harul propriu activat, Alfie îi văzu magia de un cenușiu metalic. Se mișca prin el rapid și zvâcnit. Un individ rapace, chibzuindu-și fiecare gest. Alfie știu că trebuie să acționeze cu multă precauție în preajma lui.

La drept vorbind, trebuia să lucreze prudent în preajma tuturor. Așezat în salonul octogonal și studiindu-și partenerii de joc mascați din jurul mesei, Alfie nu văzu decât magie colorată unduindu-se prin ei cu intenții rele.

Vocea Palomei, tutorele său din copilărie, îi răsună în minte: *Magia e forță pură care curge prin lume, dar are nevoie de un canal, de o casă. Noi suntem canalele acelea, vasele în care crește magia. Unul fără altul nu poate supraviețui. Noi îi dăm viață, scop și, în ochii tăi, culoare. Iar când ne stingem, redăm magia eterului, ca s-o poată împrumuta și alții.*

Paloma era *dueña*[29], o filozoafă care studia magia sub toate formele ei și făurea vrăji. Dacă majoritatea acestor filozofi se mulțumeau să creeze vrăji și să studieze magia în profunzime, alții alegeau să-și împărtășească cunoștințele, predând copiilor meșteșugul magiei. Paloma îi fusese dăscăliță din primii ani de viață și îl instruise până când trecuse examenele pentru a deveni *bruxo* –

practicant de magie cu patalama. Sădise în el dragostea și respectul pentru magia care crescuse odată cu el, din copilărie și până la maturitate. Grație acelui *propio* al său, Alfie își petrecuse mare parte din viață urmărind cum magia liberă, incoloră și scânteietoare curge prin aer numai ca să fie absorbită de corpurile oamenilor și să primească o culoare. Acum, se concentra să-și întrebuințeze *propio* ca să urmărească umbrele magice din cei patru jucători.

Lângă Tigru stătea o namilă de om cu mască de urs. În el se rotea o magie verde, respingătoare și greoaie, ca mucusul. Namila bătea darabana cu degete groase pe masa de lemn, așteptând, alături de ceilalți, ca Rayan să aducă premiile serii.

O slujnică puse câte-un pahar răcit cu *sangria*[30] în fața fiecărui jucător. Tigrul luă o sorbitură și rânji spre Alfie, arătându-și dinții înroșiți. Ursul refuză băutura cu un gest. Avea pumnul cât capul femeii de gros.

– Tequila, mârâi el.

Slujnica plecă repede și se întoarse cu o sticlă de tequila și un pahar potrivit. Ursul îi smulse imediat sticla din mână, pufnind la vederea paharului mic ca la o insultă.

Alfie nu se atinse de paharul cu *sangria*, deși tremura după băutură numai când se gândea la cele ce urmau să se întâmple dacă nu găsea ce căuta în noaptea aceea. Alcoolul îi făcea umbra să se clatine. Trebuia să stea nemișcată dacă nu voia să atragă atenția asupra lui. A controla mișcările umbrei era ca și cum ai fi încercat să-ți controlezi expresia feței într-o conversație cu o persoană pe care o urăști. Când se concentra, reușea s-o potolească, dar cu cât mai puternică era senzația, cu atât era mai dificil. În noaptea asta, era vital ca umbra lui să stea liniștită.

În general, oamenii înzestrați cu *propio* erau venerați pentru legătura lor mai profundă cu magia. Dar prințul nu voia să bănuiască nimeni că harul său îl putea ajuta să trișeze ca să câștige cărțile.

Deși el exact asta avea de gând să facă.

Se concentră asupra jucătorilor și urmări încă o dată cum curgea magia prin ei.

Lângă Urs stătea o fată cu mască de dragon. Când îi cercetă magia, Alfie se îndreptă brusc de spate, zăpăcit. Era roșie, dar nu roșul acela pe care îl cerceta el de-o viață, ci un amestec de pete în continuă schimbare, care se închideau până la nuanța cea mai întunecată, numai pentru a reveni treptat la tente mai luminoase. Stacojiu, carmin și burgund în degrade. Probabil că avea halucinații. Fata mișcă din cap în direcția lui și un surâs încrezut îi apăru pe buze.

– Ai ceva de comentat, Vulpe? Se făcu comodă în scaun, de parcă aștepta să le fie servită masa, nu să joace pe bunuri furate. Sau trebuie să te apuc de ceafă și să te scutur ca să vorbești?

Ceilalți jucători chicotiră cu răutate. Alfie căută cu disperare o replică inteligentă, dar îl salvă Rayan, care apăru în salon și închise ușa după el.

– Bine ați venit, doamnă și domnilor, li se adresă el.

Nasul scurt i se lățea când zâmbea. Ca toți oamenii scârbos de bogați pe care îi cunoștea Alfie, Rayan era excentric și blazat, și tocmai din acest motiv organiza jocurile și făcea rost de premiile ilegale care le făceau atât de ispititoare. Ținea în brațe patru tomuri cu cotor negru – premiul din noaptea respectivă. Se așeză pe scaunul aurit, cu spătar înalt, din capul mesei. Îi plăcea la nebunie să fie teatral.

– Sunteți gata de joc? întrebă el.

Jucătorii înclinară afirmativ din cap. Peste ei se lăsă o liniște încordată.

Rayan stivui frumos cărțile în mijlocul mesei. Lui Alfie fu cât pe ce să-i sară inima din piept; bătea pentru fiecare cuvânt de pe fiecare pagină a fiecărei cărți. Riscul era că nu știai niciodată ce joc alegea Rayan. Dacă voiai neapărat premiul, plăteai o taxă piperată și aflai.

Iar premiile nu erau deloc obișnuite; câteva cărți proveneau din Englass și, ca orice lucru din Englass, erau interzise în Castallan.

Deși știa că răul făcut de englassieni poporului său prin vrăjile cu care îi sorbeau magia era atât de cumplit, încât nu putea fi redat în cuvinte, Alfie se reținu cu greu să înșface cărțile de pe masă și să fugă cu ele. Una dintre ele ar putea ascunde vraja după care umbla cu disperare, pentru că l-ar ajuta să-l găsească pe Dez. Dacă exista vreun loc în care se învăța cum să transferi *propio* dintr-un corp într-altul, acela era Englass. Fata care îl aruncase pe Dez în hăul întunecat o făcuse cu harul ei nenorocit, deci, dacă Alfie reușea să-l smulgă de la ea și să-l absoarbă, atunci ar putea despica, la rândul său, pământul și l-ar putea salva pe Dez. Era singura lui șansă.

Cu concentrarea risipită și gândul la cărți, *propio* îl părăsi. Nuanțele magice ale jucătorilor dispărură.

– Jocul din noaptea asta, doamnelor și domnilor, spuse Rayan pe un ton teatral, este *cambió*.

Un murmur de ciudă dădu roată mesei, dar Alfie abia își reținu zâmbetul. El și Luka pierduseră multe nopți jucând *cambió*. Era un joc cronometrat, bazat deopotrivă pe noroc, strategie și, bineînțeles, magie. În timp ce se scurgea nisipul din clepsidră, jucătorii trăgeau cărți din pachet sau luau o carte de la partenerul din stânga, sperând să obțină cea mai bună mână.

Și mai erau și cărțile fermecate.

La începutul jocului, fiecare primea cinci cărți pe care trebuia să le vrăjească. Acestea erau apoi amestecate, introduse înapoi în pachet și redistribuite. Cărțile puteau fi vrăjite favorabil sau nefavorabil. O carte putea să-ți dea mâna peste cap, să-ți schimbe împăratul cu un bufon chiar sub ochii tăi. Sau, invers, să te ajute. Când se scurgea tot nisipul, mâna cea mai bună lua premiul acasă.

– Cinstit sau murdar? întrebă Tigrul.

Avea o voce prea inflexibilă, prea calculată. Parcă era a cuiva care pândea dintr-un cotlon, așteptând să se apropie prea mult prada de

el.

– Murdar, răspunse Rayan și zâmbi.

Îi cuprinse pe toți o agitație încărcată de nerăbdare. Alfie ridică din sprâncene pe sub mască. Rayan nu alegea un joc murdar decât dacă jucătorii știau destule cuvinte magice ca să joace cum trebuie. Probabil că toți cei din seara asta erau mai educați decât cei care veneau acolo de obicei. Poate că erau negustori și nobili avuți care voiau să adauge un obiect rar și interzis colecțiilor lor. Totuși, nu se așteptase ca Rayan să permită un joc de *cambió* murdar, riscând să-i moară un jucător în casă. Acum toți erau într-un pericol mai mare decât cu un minut în urmă.

Toți, în afară de Alfie.

– *Wépa*!

Tânărul cu mască de maimuță din dreapta lui Alfie scoase un cârâit vesel, trupul său vânos fremătând în așteptarea finalului. Prințul bătea darabana pe masă, de parcă jocul nu începea destul de repede. Nu avusese ocazia să studieze magia tânărului. Se concentră acum asupra ei. Era galbenă ca lămâia, dinamică și copleșitoare. Îi urmări degetele cuprinse de tremur. Tânărul era genul care nu putea sta locului, nici vorbă să câștige un joc de *cambió*. Nu merita să-și facă griji din cauza lui.

Cu un gest afectat, Rayan scoase un pachet de cărți dintr-o cutiuță ornată.

– *Mezclar*![31] porunci.

Ca luate de vânt, cărțile fâlfâiră una în jurul celeilalte până când le ceru să se întoarcă la el în palmă. Rosti un alt cuvânt magic și câte cinci cărți plutiră spre fiecare jucător.

– Cunoașteți toți regulile. Vrăjiți cărțile cum vreți. Fiți cât de cruzi vreți. La urma urmei, jucați *cambió* mârșav, spuse el, cu un licăr de răutate în priviri.

Alfie îi văzu pe ceilalți jucători aplecați peste cărți, șoptind cuvinte magice. La *cambió* murdar, nu existau reguli când venea vorba de vrăjit cărțile. Spera că nu folosesc magie mortală. Veniseră acolo pentru cărți rare, nu ca să plece de la masă cu mâinile pătate de sânge.

Plimbându-și privirea în jurul mesei, măștile i se părură însă una mai amenințătoare decât alta. Se temu că jucătorilor nu le păsa deloc dacă urmau să se murdărească de-acum cu încă un pic de sânge.

Alfie făcu vreo câteva vrăji simple pe cele cinci cărți ale sale. Una transforma împărații în bufoni și zăpăcea magia celorlalți ca să-i încurce la joc. Voia cărțile, dar nu avea de gând să facă rău nimănui. Nu dacă depindea de el.

– Sunteți gata, da? Rayan bătu din palme. *Regresar*![32]

Cărțile vrăjite se întoarseră în mâna lui și se amestecară cu celelalte din pachet.

– Să-i dăm drumul!

Rayan rosti încă un cuvânt și cărțile zburară la jucători, câte șapte la fiecare. În mijlocul mesei era un pachet gros, din care să tragă toți.

Se lăsă liniștea, de parcă așteptau să-și facă efectul una dintre cărțile vrăjite. Alfie își plimbă degetele peste suita lui și se concentră; nu simți magie. Încă nu trebuia să respingă nicio carte. În plus, avea și o mână bunicică.

Era în siguranță. Toți păreau să fie. Poate că nu se va lăsa cu sânge.

– Cel mai mic animal începe. Rayan mișcă din cap către tânărul cu mască de maimuță din dreapta lui Alfie. Tu începi, îi spuse și întoarse clepsidra.

Maimuța se mușcă de obraz, bătând mai iute cu degetele pe masă. Se întinse spre împăratul din mâna lui Alfie.

Nu mi-l lua, nu mi-l lua, nu mi-l lua, se rugă prințul în gând. Se sili să zâmbească discret, de parcă s-ar fi bucurat că tânărul voia să ia cartea aceea.

Îi merse. În ultima clipă, maimuța își retrase mâna, sugându-și dinții de ciudă. Luă o carte din pachet și puse la loc una din mână.

Vreo câteva momente care părură nespus de lungi, tânărul nu spuse nimic. Încetă să bată cu degetele în masă. Îl apucă o criză de tuse spasmodică și împroșcă sânge pe masă. În nicio secundă, ochii îi deveniră sticloși și injectați. Duse mâna la gât.

Alfie tresări în scaun și-l prinse de umăr, neștiind exact ce să facă.

– Ajutați-l! Are nevoie de ajutor!

Pe buzele tânărului apăru o spumă roșiatică. Se lăsă în față și îi căzu capul pe masă. Înțepeni cu gura deschisă pe tăblia de lemn.

Rayan bătu din palme, zdrăngănind din inele.

– *Eso*![33] Deja o carte vrăjită!

Alfie îl privi lung, cu inima bătându-i puternic. Subapreciase natura jocurilor. Ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte.

Rayan sună dintr-un clopoțel argintiu. Doi bărbați intrară în salon și, în liniște, scoaseră cadavrul afară, târându-l de mâini și picioare. Mirosul de sânge tăia aerul ca o coasă. Lui Alfie i se făcu greață.

Bărbatul cu mască de urs din fața lui îl privi amuzat și chicoti răgușit. Fata cu mască de dragon era singura jucătoare care, ca Alfie, înlemnise de uimire. Prințul o studie, încercând să vadă șocul pe care îl simțea izbindu-i adânc în piept. Dar ea îi simți privirea, se relaxă și afișă o mină nonșalantă. Își încrucișă mâinile la piept, prefăcându-se netulburată. Oamenii ăștia erau niște monștri.

Alfie se concentră asupra cărții însângerate pe care o trăsese băiatul. În ea se rotea o magie verde mortală – a Ursului. Alfie îi aruncă o căutătură cruntă. Ursul înclină din cap către el, parcă invitându-l să-i spună ceva, dar Alfie se mulțumi să strângă cărțile între degete până începură să-l doară.

Între timp, Rayan reintroduse cărțile tânărului mort în pachet și continuă de parcă nu se întâmplase nimic. O slujnică veni și șterse petele de sânge de pe tăblia lustruită.

Rayan arătă cu capul spre Alfie, nerăbdător.

– Unul s-a dus. Vulpe, e rândul tău!

Dar Alfie nu se putea mișca. Mirosul de sânge stăruia în aer. Nici la paharul de *sangria* nu se putea uita fără să-i vină să vomite.

– Dă-i drumul, vulpițo! îl îndemnă Ursul cu glas dur și tărăgănat, ca magia lui.

Alfie se încruntă la el și inspiră adânc. Se concentră, cu ochii la pachet. Cartea de sus era însemnată cu magia de un cenușiu metalic a Tigrului. Înainte de-a o lua, își activă harul propriu și lăsă magia din el să-și schimbe culoarea din albastrul lui regal în cenușiul Tigrului. O carte vrăjită nu-l afecta pe cel care-o vrăjise. Nu avea de ce să se teamă, câtă vreme își potrivea magia după a cărților înainte de a le atinge. L-ar considera stăpânul lor și nu i-ar face rău.

Luă cartea și puse alta mai mică în locul ei. Își frecă degetul mare de ea și îi simți magia. Își reținu cu greu un hohot – era una care te îmbăta criță de cum o atingeai.

Bună încercare, își zise, rânjindu-i Tigrului. Umerii acestuia înțepeniră, iar pe Alfie îl scutură un fior. Nu era la fel de crud ca jucătorii ceilalți și nici nu voia să fie, dar le putea face față.

Încântat de tensiunea tot mai mare dintre Vulpe și Tigru, Rayan vorbi din capul mesei:

– Vulpea e mai șireată decât pachetul! Deocamdată… Dă-i drumul, Tigrule! Ți-a venit rândul!

Tigrul întinse mâna după cărțile Ursului. Văzându-l că zăbovește asupra uneia, Ursul își încleștă fălcile. Tigrul trase cartea cu un rânjet de superioritate, iar Ursul bătu cu pumnii în masă și se ridică în picioare:

– A trișat! răcni, împroșcând salivă. S-a uitat la mâna mea! Sunt sigur!

Își îndoi degetele și un glob de foc pluti deasupra palmei sale. Jucătorii săriră toți de pe scaune. Alfie se ridică ultimul, neștiind ce să facă. Masca îi alunecă pe obraz din cauza transpirației. Oare se vor ucide între ei, înainte să-i omoare cărțile?

Tigrul își îndoi degetele de câteva ori, iar *sangria* se ridică din pahar, plutind spre el. Apoi făcu degetele pumn și transformă băutura într-o lamă înghețată, pe care o apucă, gata de luptă. Era vrăjitor de apă, ca Alfie. Dragonul își îndoi degetele și în aer se iți un pumnal. Alfie îi urmări pe toți, strângând cu putere scaunul. Stăteau în tăcere, crispați și încordați. Rayan îi privea așezat, cu brațele la piept.

– *Cálmate*, Ursule, vorbi pe un ton plictisit. Sună din clopoțel. Câțiva musculoși pe care-i angajase să-l apere în nopțile când organiza jocuri intrară pe rând în salon. Ori te omoară cărțile, ori ei. *Entiendes*?

Flacăra tresări deasupra mâinii Ursului. Tigrul mișcă din cap spre el, rânjind amuzat.

– Bine, cedă Ursul, morocănos.

Rayan își concedie musculoșii cu un gest. Aceștia ieșiră fără zgomot. Jucătorii se așezară din nou pe scaune. Pumnalul Dragonului dispăru în mâneca de unde apăruse, iar Tigrul transformă sabia înapoi în băutură cu o mișcare din încheietură și o trimise în pahar. Alfie se așeză încet, strângând cărțile cu degete tremurătoare. Când văzu că fata cu mască de dragon se holbează la el, inspiră adânc și-și controlă palmele transpirate.

– Mergem mai departe, decise Rayan, stând picior peste picior.

Alfie observă tocul jos al pantofilor săi auriți. Pantofii aceia, ca multe lucruri din Castallan, erau de pe vremea ocupației englassiene. Englassienii erau mai înalți decât castallanii. Pe timpul regimului englassian, cu cât semănai mai mult cu ei, cu atât te bucurai de mai multe privilegii și respect. Așadar, castallanii purtau pantofi cu toc ca să pară mai înalți. Moda rezista și acum.

Din punctul acela de vedere, sclavia dobândea un sens nou, neașteptat. Deși părinții lui vorbeau întruna despre câte le furaseră cuceritorii – autonomia, magia, cultura, mândria –, Alfie nu se gândea atât la ele, ci la cât de puțin recuperaseră castallanii după alungarea cuceritorilor. Dacă se eliberaseră cu adevărat de influența englassiană și se întorseseră la tradițiile lor, de ce purtau și acum pantofi cu toc?

Rayan îi întrerupse șirul gândurilor:

– Vulpe, dă-i drumul.

Alfie își mută privirea de la pantofi și jucă. Avea cărți tot mai bune, pe măsură ce se scurgea nisipul din clepsidră. Pe parcursul jocului, Rayan rostea câte un cuvânt magic și schimba între ele cu viteză scaunele jucătorilor. Pe Alfie îl luă amețeala.

– Doar n-o să vă las să trageți cărți tot de la același partener, explică Rayan cu răutate, ca să învățați să-l citiți și să profitați de asta. Nu ne-am mai distra.

Alfie se întrebă dacă asta nu era o metodă care să-i oblige să rămână vigilenți. Evită pe rând cărțile vrăjite, punându-le înapoi în pachet. Una l-ar fi făcut să vomite întruna, alta l-ar fi orbit trei ture la rând, iar când ajunse la cea care îl omorâse pe tânărul cu mască de maimuță, o luă și o puse la fundul pachetului, ca nu cumva să-și taie cineva gâtul sub ochii lui din cauza ei.

Maimuța nemaifiind de față, fata cu mască de dragon ajunse în dreapta lui. Cum mai era puțin nisip de scurs în clepsidră, ea luă cartea care te îmbăta cu degete sigure. Probabil crezuse că Alfie nu are cărți vrăjite, pentru că încă nu reacționase la niciuna. Ar fi fost o presupunere corectă, dar nu și în cazul lui.

Îndată ce o atinse, fata sughiță și corpul i se destinse. Râse gros, dulceag.

– Știți ce mi-am dat seama? Hâc! Port o mască peste altă mască. V-ați prins? Pricepeți ce vreau să zic, prostanilor? Port două măști deodată!

Lăsă capul pe spate și începu să râdă, de parcă ar fi băut o cadă de *sangria*.

Rayan își masă tâmplele.

– Probabil că unul dintre voi a vrăjit o carte cu beție. Dragonule, ai luat o carte de la Vulpe. Te rog să pui alta înapoi, cum spune regula, îi spuse el fetei, pierzându-și răbdarea.

– Și mai zici că prostiile astea-s măști! Femeia arătă cu stângăcie spre masca ei roșie. Am purtat mai multe măști decât voi toți la un loc, tâmpiților. Aș putea să vă dau lecții!

– Putem să continuăm, domnișorico? mârâi Ursul.

Fata nu se opri din râs. Rayan scoase un oftat prelung.

– Pune jos o carte, Dragonule. Sau îți trece rândul.

– Bine, bine! Dar să știți că adevărul e chiar sub nasul vostru! Adică al *meu*, se corectă, chicotind ca un copil care știe un secret de oameni mari.

Alfie nu avea timp de prostiile ei. Era la un pas de a pune mâna pe cărți. Îl ardeau degetele să le răsfoiască, dar era nevoit să aștepte până ce fata se hotăra să nu adoarmă râzând.

Într-un sfârșit, fata alese o carte, dar în loc s-o pună în pachet, o trimise cu un bobârnac spre Alfie. Izbucni iar în râs când cartea îl lovi peste nasul măștii. Alfie ar fi trebuit s-o lase să cadă. Ar fi trebuit să se dea la o parte sau chiar să rostească un cuvânt magic, ca să nu-l atingă. În schimb, ridică mâna, lăsându-și propria magie să-și schimbe culoarea după nuanța de roșu pe care o văzu rotindu-se în carte, și o prinse când îi căzu de pe nas.

Poate c-o fi fost de vină soarta. Sau reflexele sale. Orice-ar fi fost, acum nu mai avea ce face.

Abia o atinse, că degetul îi tresări ca înțepat de un fulger. Avusese dreptate, magia fetei era diferită, nu vreo scamatorie ieftină. Iar cartea era stranie. Se concentră asupra ei. Era fermecată, se revărsa din ea magia roșie a fetei. Așa cum văzuse și mai devreme, nuanțele se schimbau întruna, alcătuind un mozaic de pete roșii

nestatornice. Nu putea s-o imite cât ai zice pește, cum făcuse cu magia celorlalți. Era subțire și zvâcnea ca un bici. Dacă ar fi avut chip, ar fi rânjit cu dispreț, iar el voia să afle de ce. O cercetă adânc, tot mai adânc, până simți un puls. Bătea din ce în ce mai repede, ca și când se apropia de punctul culminant. Îi aducea aminte de ceva. O secundă prea târziu, înțelese de ce anume.

Era o numărătoare inversă.

De pe fața cărții explodă un nor de fum dulceag. Alfie o trânti pe masă și țâșni de pe scaun atât de repede, că îl trânti la podea. Transpirat tot, își acoperi nasul și gura cu mâinile. Oare era otrăvitor?

Rayan, vrăjitor de vânt, suflă să se risipească fumul și, fără să vrea, îl salvă pe Alfie. Lumea începu să tușească. Alfie auzi zgomot de scaune trântite și corpuri căzând la podea. După ce se curăță aerul, ceilalți jucători zăceau nemișcați pe jos, cu măștile strâmbe. Oamenii lui Rayan năvăliseră în salon, dar îi doborâse și pe ei fumul. Numai Rayan și Alfie rămăseseră în picioare. Când se uită la masă, lui Alfie îi stătu inima în loc.

Cărțile dispăruseră.

Toată strădania lui fusese inutilă. Degeaba își mințise familia, degeaba revenise acasă, în palatul plin de amintiri cu Dez.

– Hoața! strigă Rayan, arătând peste umărul lui Alfie cu un deget cât un cârnat.

Fata cu mască de dragon țâșni pe ușile de sticlă pe balcon, cățărându-se cu stângăcie pe balustrada de piatră. Fu cât pe ce să cadă.

– *Gracias*, domnilor, a fost un joc pe cinste.

Mai sughiță o dată, tare. Efectele cărții beției erau departe de a fi trecut. Își scoase masca și-și dezvălui chipul rotund, cu buze pline și sprâncene dese.

– Nu vă deranjați să mă căutați. Sunt cam greu de găsit, îi avertiză ea, aruncându-le un surâs pieziș.

Își trecu degetele prin păr și șuvițele, din lungi și drepte, se făcură cârlionțate. Își plimbă mâna peste față, ascuțindu-și și scurtându-și nasul. Ochii i se distanțară – își schimbase toată înfățișarea din câteva mișcări ale mâinii.

Un alt sughiț o făcu să se clatine. Fata dădu din mâini și căzu de pe balcon cu spatele înainte. Alfie o auzi înjurând când ateriză și-și luă tălpășița. Rayan împietrise cu gura deschisă.

Alfie își fixă masca și fugi pe ușile duble în balcon. După o clipă de ezitare, sări. Până la pământ era o distanță cât o scară de cinci oameni.

– *Amortiguar*![34]

Când ateriză pe vine, se sprijini cu o palmă de pavajul înmuiat de-acum de vrajă. Se ridică în picioare și o luă la goană, dispărând în noapte.

28 „Schimb“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

29 *Dueño, -a, -os, -as*, „proprietar, -ă, -i, -e“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

30 Punci din vin roșu și felii de fructe (cel mai adesea, portocale) originar din Peninsula Iberică (n. red.).

31 „Amestecați-vă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

32 „Înapoi“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

33 „Asta e!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

34 „Amortizează!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

5

HOAŢA-DE-FEŢE

Cu masca pe față, Alfie o urmări pe fată prin Panglică.

Alergă după ea printre rânduri de vile în nenumărate culori, lovindu-și umărul de trunchiul unui mango înflorit, tuns frumos, dintre două case. Îi luă urma după ce coti pe un drum îngust, străjuit de *haciendas*, care ducea la o piațetă cu magazine scumpe unde își cheltuiau banii cei avuți, dar când ajunse acolo, fata se evaporase. Simți o gheară în piept când se învârti în cerc, căutând-o cu privirea în toate părțile. Trebuia să fie acolo, nu? Doar fusese la un pas de ea. Nu putea s-o piardă, nu putea să piardă cărțile. Trebuia să facă în așa fel încât întoarcerea lui acasă, unde îl chinuia absența lui Dez, și minciunile îndrugate părinților să nu fi fost în zadar. Sub nicio formă nu va reveni în palat cu mâna goală.

Alfie merse prin piață, cercetând spațiile înguste dintre prăvălii unde s-ar fi putut ascunde fata. Ziua, locul gemea de vânzători care împărțeau tarte triunghiulare și conuri de *yucca* prăjite, dar aceștia plecaseră acasă cu multe ore în urmă. Luminată de luna plină, piața era cufundată în tăcere.

Trecând în grabă pe lângă o croitorie, Alfie călcă pe niște cioburi de sticlă. Geamul fusese spart, însă atelierul era gol. Ciudat. Merse mai departe. Nu voia să piardă urma fetei. Drept în față, o femeie în rochie galbenă și pălărie cu boruri ieși împleticindu-se de pe aleea dintre două prăvălii. Alfie se opri. Câți oameni umblă printr-o piață

goală în miez de noapte? Umbra femeii se clătina la picioarele ei ca un marinar beat. Când se concentră asupra ei, Alfie recunoscu magia nestatornică, roșie, care fremăta în ea. O luă la picior ca s-o ajungă din urmă.

– *Señorita*, o abordă, pășind în fața ei. Cărțile.

Glasul împleticit care se auzi de sub pălăria pleoștită suna mult prea pițigăiat, de parcă femeia încerca să se prefacă:

– Tinere, habar n-am despre ce vorbești!

S-ar fi putut ascunde de el în multe feluri, chiar schimbându-și înfățișarea. Cartea beției trebuie să fi fost însă foarte puternică, de vreme ce se purta atât de caraghios.

Alfie îi trase una peste pălărie, aruncând-o cât colo, și dădu la iveală chipul pe care îl văzuse înainte ca femeia să sară de pe balcon.

– Știu cine ești. Cărțile, te rog.

– Măgarule. Fata țâțâi și-l împinse la o parte. Nu știi cine sunt. Nimeni nu știe.

– Cât de beată ești, dacă-ți închipui că-ți folosește la ceva deghizarea asta absurdă?

– Destul de beată ca să te bag în mă-ta, replică ea, obraznic.

Umbra i se zvârcolea nervoasă, ca un animal în primejdie. Fata se clătină pe picioare și Alfie o prinse de umeri ca să nu cadă.

– Ia mâna de pe mine.

Îl îmbrânci. El ridică brațele, ca și cum s-ar fi predat. Nu știa ce să facă. Era cherchelită, nu voia să profite de…

Scutură din cap. Nu el, ea era cea care profitase de situație. Nu-i datora nimic.

– Te rog să nu înrăutățești lucrurile. Nu te voi pârî gărzilor. Dă-mi cărțile și te las să-ți vezi de drum – oricine-ai fi, sub înfățișarea asta iluzorie.

Când magia ei își menținu culoarea o clipă, Alfie reuși, în sfârșit, să se armonizeze cu ea. Căută vraja prin care fata își ascundea chipul,

sperând s-o risipească, așa cum le risipise pe cele de la jocul de *cambió*.

Se încruntă. Nu descoperi vraja iluziei. Ciudat. Era ca o haină fără cusături. Percepu doar magia roșie care o străbătea ca un al doilea flux de sânge. Orice *propio* avea o limită, o îngrădire serioasă a puterii sale. În cazul lui Alfie, îngrădirea consta în faptul că singurul fel de magie pe care nu-l putea contracara era harul personal al altcuiva. Iar dacă nu putea risipi magia care o ajuta pe fată să-și schimbe chipul, atunci probabil că aceasta era chiar harul ei personal. Paloma îi spusese întotdeauna că *propio* era oglinda sufletului. Ce fel de ființă se ascundea, de fapt, sub atâtea înfățișări?

O mincinoasă, își zise. *Cineva în care nu te poți încrede.*

Totuși, nu voia să-i facă rău dacă nu era obligat.

Întinse mâna spre ea. Umbra lui i se încolăci strâns în jurul picioarelor.

– Cărțile, *por favor*[35].

Fata făcu un pas înapoi, bălăbănindu-se.

– Pe-aici nu cumperi nimic cu „te rog“. Vrei cărțile, plătești sau îmi dai ceva de aceeași valoare. Dacă nu – hâc! –, n-ai decât să te cari.

– Bine. Alfie oftă supărat. Cât vrei?

Fata îl scrută de sus până jos. Era limpede că încerca să-și dea seama cât era dispus să-i dea. Ar fi vrut să nu fi purtat o mantie dintr-un material atât de scump.

– Un milion de *pesos* de aur, cârâi fata, lăsându-și capul pe spate.

– *Qué*?[36]

– M-ai auzit.

Alfie se holbă la ea.

– Nu fi caraghioasă.

– Nu mai pierde la cărți, ripostă ea, ridicând din umeri.

Alfie scrâșni din dinți.

– *Señorita*, nu vreau să-ți fac rău.

– Nu te teme, replică ea, pufnind în râs, nici n-ai putea.

Alfie se zbârli la hohotele ei malițioase.

– Cărțile sunt ale mele. Dacă n-ai fi întrerupt jocul, le-aș fi câștigat cinstit.

– Nu mai spune! zâmbi fata cu superioritate.

Alfie avu impresia că expresia aceea disprețuitoare era autentică, indiferent de chipul sub care se ascundea. Fata se uită la umbra lui, care i se zbătea la picioare.

– Eu aș zice că te-ai folosit de *propio*. Nu-i prea cinstit, dacă mă întrebi pe mine.

Alfie miji ochii.

– Cum îți permiți să mă faci necinstit? Ești o hoață.

Fata își aruncă mâinile în aer, de parcă prințul ar fi spus cea mai mare prostie din lume.

– Iar tu încerci să furi de la o hoață. Nu cumva asta te face mai necinstit decât mine?

Alfie se încruntă și inspiră adânc pe nas.

– Uite ce e, nu vreau să-ți fac niciun rău, îi spuse cu glas nervos.

Ea își puse mâinile pe piept.

– Foarte bine, nici nu cred c-ai putea.

Tonul ei îl scoase din pepeni.

– Atunci dă-mi voie să-ți dovedesc contrariul, replică, sigur pe el.

Voia să pară periculos, ca jucătorii de *cambió*. Purta o mască de vulpe, dar se comporta ca o căprioară. Fata furase de la el, iar el încă stătea pe gânduri. În noaptea asta, era vulpe.

– Jucăm un joc. Cine câștigă, ia cărțile.

– N-ai pierdut destul, *muchacho*?

– De câte ori te rănesc, îmi dai o carte. De câte ori mă rănești tu pe mine…

– E destul că te rănesc, alt premiu nu-mi trebuie, mulțam frumos.

Fata își trase rochia peste umeri și înjură ca un birjar când îi înțepeniră capul și brațele în ea. Alfie își dădu ochii peste cap. Parcă

era Luka, verișorul său, când se îmbăta. Doar că ea era și mai amețită.

Fata reuși să-și scoată rochia. Rămase în cămașa neagră vârâtă în pantalonii cu curea – hainele pe care le purtase la jocul de *cambió*. Tolba neagră îi atârna oblic, de la umăr la șoldul opus. Luă o poziție defensivă cam stângace și sughiță.

– Păi să jucăm, atunci, spuse ea.

Urmară câteva clipe de liniște grea, ca atunci când se pregătesc adversarii să-și sară la gât. Alfie îi susținu privirea prin fantele oblice ale măștii. Dintr-o mișcare a încheieturii, fata smulse din pavaj niște pietre cât pumnul lui.

Ceva îi spunea prințului să o atace imediat, cu înverșunare. Dar el aștepta.

Paciencia, prințe Alfehr. Răbdarea e o magie în sine, auzi vocea Palomei în minte. Luă și el poziția de apărare și aștepta mai departe. Fata se uită la el și pufni enervată.

– Nu știu dacă ai observat, dar sunt cam varză. Aș vrea să mă culc devreme. Așa că hai să ne grăbim. Îl studie încet, din cap până-n picioare. Sau poate vrei să trecem peste partea cu cafteala și să vii cu mine?

Alfie se crispă, slăbindu-și puțin garda.

Fata își răsfiră degetele și pietrele porniră. Prințul transformă anevoie aerul umed în rotocoale de apă din care făcu imediat un bloc de gheață, însă unul prea mic. Blocă două pietre, dar celelalte îl atinseră. Se feri, ducând mâna la juliturile din piept. De sub cămașă țâșni sânge.

– *Sanar*, rosti, vindecându-și rănile.

– Unu la zero, rânji fata. Hai să rămânem la trei lovituri. E cam târziu pentru un pisicuț ca tine să umble singur pe stradă. Nu vrem să moară *mamá* de grijă, nu-i așa?

Alfie îi aruncă o privire crâncenă.

Magia elementelor era viscerală, fizică. Nu presupunea mult studiu sau concentrare, ca aceea scrisă sau vorbită, ci instinct, exact ce-i lipsea lui acum. Iar din cauza preferinței nobililor pentru cea din urmă – încă un lucru moștenit de la englassieni – ca să devii *bruxo* nu trebuia să studiezi elementele în profunzime. Alfie nu se mai apărase niciodată împotriva lor într-o luptă.

Fata râânji, cu și mai mult dispreț:

– De ce te-ai ferit? Deja ți-e frică de mine?

Alfie scrâșni din dinți.

– Bine, încheiem jocul după trei lovituri.

De data asta, va fi pregătit. Fata abia se mai ținea pe picioare. Va profita de starea ei. Întinse mâna, îndemnând-o să se apropie.

– Dacă vrei să termini lupta, atunci vino și pune-i capăt.

Fata pufni.

– Mă rog, dacă insiști…

Se năpusti asupra lui, dar cu pași greoi. Când înălță brațele, Alfie îi văzu magia roșie smulgând cu mari eforturi trei bolovani din pavaj. Risipise atâta energie numai ca să extragă trei pietroaie?

Când să atace, Alfie se uită la picioarele ei și strigă:

– *Adherir*![37]

Tălpile fetei parcă se lipiră de pământ. Elanul pe care și-l luase lucră împotriva ei și fata căzu, buf!, cu capul înainte. Bolovanii izbiră pământul cu un huruit, dar unul îi aterizâ pe spate. Ridicându-se în patru labe, Finn trase niște înjurături în lanț. Îi sângera fruntea. Alfie îi eliberă picioarele.

– Unu la unu, deci, rosti el.

Își încrucișă mândru brațele la piept. Era o luptătoare bună, dar neinstruită. Când cioplitorii de piatră care studiaseră magia chemau bolovanii din pământ, magia lor colorată se umfla ca un talaz. A ei țâșnea necontrolat, numai ca să smulgă trei pietre mai măricele. Cu așa o risipă de energie, ar fi trebuit să fie în stare de mai mult, însă îi

lipsea disciplina. Și obosea repede. Dacă Alfie juca bine, întrecerea lor se va încheia cum ar fi trebuit să se încheie și jocul de *cambió*. Poate că fata era mai puternică și mai rapidă, dar el era mai deștept.

– Bine-nțeles, ești unul de-ăia care au învățat magia stând cuminți în bancă, bolborosi ea, ridicându-se și tremurând pe picioarele nesigure.

Șocat, Alfie lăsă capul pe-o parte. Nu mai auzise pe nimeni referindu-se la magia rostită sau scrisă cu vorbele acelea sau cu atâta dispreț.

– Te-am ghicit imediat, te miști de parcă ai fi stat în bancă toată viața ta de *maldito*.

Alfie întinse mâna.

– Cartea, te rog.

– Dar nu m-ai rănit, protestă fata indignată, săgetându-l din priviri.

La rândul său, Alfie îi aruncă o privire aprigă.

– Te-ai rănit singură, datorită magiei mele. Punct pentru mine.

Finn își supse dinții și azvârli în el cu o carte cu atâta furie, că îl duru pieptul.

– E singura pe care-o s-o câștigi în noaptea asta, Vulpeo, îngăimă fata. Ține-te bine de ea.

Prințul își forță buzele într-un rânjet, sperând să fie la fel de batjocoritor ca al ei.

– Mai vedem noi, Dragonule.

Fata țâșni spre el cu pumnii ridicați și-l atacă neîndemânatică. Alfie se trase la o parte. Nu reuși decât să-i frece obrazul cu încheieturile degetelor când el o înșfăcă de braț.

– *Adormecer*![38]

Brațul fetei căzu moale pe lângă corp, ca o pendulă. Ea și-l privi uluită.

– Ce na…

Alfie o trânti pe spate cu o lovitură rapidă de picior în burtă. Nu era menită să-i rupă coastele, însă durerea de a doua zi va fi crâncenă.

Fata se forță să se ridice în genunchi, incapabilă să-și miște brațul. Prințul se lăsă copleșit de un val de satisfacție când îi văzu expresia mirată. Poate că era mai vulpoi decât crezuse. Se apropie de ea și întinse mâna.

– Ți-aș amorți și brațul celălalt, dar atunci cum mi-ai mai da o carte?

Fata se încruntă la el. Pe jos, umbrele lor se întărâtau una pe alta. După căutătura ei cruntă, Alfie ar fi trebuit să-și dea seama că pune ceva la cale. Dar îl distrase încăierarea umbrelor. I se strânse inima când își aminti că tot așa pățise și când se bătuse cu Dez în copilărie.

Ca la jocul de cărți, ghici intenția fetei cu o secundă prea târziu. Ea zvâcni din încheietură. O piatră zbură din pavaj și-l izbi în vintre.

Durerea îi întoarse stomacul pe dos și-l făcu să se clatine. Fata era deja în picioare, cu pumnul învelit într-un glob de piatră. Alfie nu apucă să rostească un cuvânt magic, pentru că încasă o lovitură zdravănă. Pumnul de piatră îi sparse nasul. Bucata de mască din jurul nasului se fărâmiță și căzu. Fata făcu un pas înainte, cu palma îndreptată în sus. O coloană de pietre se înălță și-l izbi în burtă. Alfie căzu, lovindu-se de zidul din spatele său. Tolba îi zbură de pe umăr și ateriză în față, la mijlocul distanței dintre ei.

Finn lăsă coloana de pietre să cadă la pământ.

În prima clipă, crezu că Alfie se dă bătut. El se împinse în perete și ridică un braț în direcția ei, dar căzu înapoi, parcă scurgându-se, și se prăbuși la pământ pe-o dungă. Masca de vulpe, acum spintecată și lărgită, i se cocoță deasupra nasului însângerat.

Fata scutură zadarnic din brațul amorțit. O furnica, poate că începea să se dezmorțească. Idiotul i-l înțepenise atât de tare, că la fel de bine putea să i-l și taie.

– *Pendejo*, bâigui ea, împiedicându-se în propriile picioare când se duse spre el.

Încă resimțea efectele cărții beției. Atât de tare o amețise, că furase o rochie, în loc să-și schimbe, pur și simplu, înfățișarea. Dar era prea cherchelită ca să-și facă autocritica. Și, cu toate astea, îl doborâse. Beată criță, dar invincibilă. „Nu-i rău deloc“, își zise.

Vru să-i scotocească prin buzunare, dar se opri, mirată. Vulpea avea o ploscă la șold. Nu se așteptase la așa ceva de la un papă-lapte. O deschise și-i vărsă conținutul. Să-i fie învățătură de minte, era un nesimțit. Îi căută prin buzunare, luă tot ce găsi, se sculă și-i împinse capul cu vârful bocancului. Capul căzu cu fălcile moi și buzele întredeschise. Sângele se scurgea din nas în gură.

Nu știa să lupte împotriva magiei elementelor, era limpede, însă n-ar fi trebuit să care o ploscă cu apă din cauza asta; doar se pricepea să ia apă din aer. Sigur era un *bruxo*. Probabil că își petrecea zilele trândăvind în vreo *haciendа* și învățând magia complicată, în loc să facă una-alta în inelele mai sărace. Se descurca de minune în bancă, dar nu-i ajuta la nimic. Acum era pe stradă, nu într-un ring pentru dueluri.

– Avantajul terenului propriu, zise fata către trupul nemișcat. Altfel, să știi că n-am nimic cu tine.

Vru să-i scoată masca, dar știa mai bine decât oricine ce important e să ai o deghizare bună. Cu ce drept să i-o ia? Se răsuci și-i zări tolba, care-i zburase când căzuse pe spate. Găsi în ea cartea și niște *pesos* de aur.

I-ar fi picat bine și un tonic care să-i alunge durerea cruntă de cap. Umbra ei se legăna ca un vas ancorat la docuri. Dar-ar dracii în cartea aia nenorocită și în prostovanul ăsta. Îl auzi gemând în spatele ei. Se întoarse și-l văzu ridicându-se în patru labe.

– Nu joci cinstit, icni el, aranjându-și masca, nu cumva să-i cadă de pe obraz.

Îl văzu ducând mâna la nas, probabil ca să-l vindece. Ar fi fost bine să aibă și ea talentul ăsta, în loc să plătească un *bruxo* oarecare de pe o stradă dosnică din Țeapă, care jura că trecuse examenele numai ca să-i ia banii.

– Nu te amăgi. Nu m-am jucat nicio secundă, replică, aruncându-i tolba.

– N-ai uitat nimic?

Alfie ridică mâna. Ținea între degete cartea de care se folosise fata ca să-i doboare pe jucătorii de *cambió*.

Ea scutură din cap. Mișcarea îi provocă amețeală.

– Ești o vulpiță dubioasă.

Alfie trimise cartea cu un bobârnac în direcția ei. Fata o prinse din reflex.

În clipa următoare, observă ceva ciudat.

Vrăjise cartea ea însăși, deci nu o putea controla decât ea. O fermecase ca să împrăștie fumul acela înăbușitor în salonul lui Rayan. Numai acolo. Totuși, acum o simțea pulsând de propria ei magie, de parcă tot ea i-ar fi poruncit să scoată fum încă o dată și s-o atace. Imposibil; era un truc la mijloc.

– Ai zis că vrei să te culci devreme, spuse Alfie.

Cartea scuipă un jet de fum dulceag. Finn simți că leșină.

– Somn ușor, adăugă el.

O vulpe ar fi lăsat-o să se izbească de pământ. O căprioară ar fi dus-o undeva în siguranță. Alfie nu era nici una, nici alta, deci nu va face nici una, nici alta. Când o văzu că se prăbușește, îi atenuă căderea cu un cuvânt magic. Se ridică pe picioarele împleticite și se îndoi de spate cu mâna la burtă, din cauza pumnului încasat. Fata chiar nu se jucase cu el.

Alfie mută cărțile din tolba ei într-a lui. Apoi o luă de subsuori și o târî pe o străduță obscură dintre două prăvălii, proptindu-i capul de zid. Dacă trecea o patrulă de gărzi pe-acolo, nu putea s-o vadă, iar

dacă fata se trezea singură înainte de răsăritul soarelui, avea destul timp s-o șteargă. Mai departe, era problema ei. Alfie privi cerul. Era ascuns de nori. Se pregătea de ploaie.

Își scoase mantia și o așeză pe după umerii fetei, legându-i-o la gât. Mulțumit, se îndepărtă câțiva pași și înfipse mânerul rotund în zidul de care o proptise. Mânerul se coloră în albastru regal. Pentru ca harul lui personal să-i croiască drum, asocia fiecărei destinații o nuanță magică și rotea mânerul într-un fel anume.

Îl răsuci o dată spre dreapta și murmură:

– *Voy*.

Zidul îl ascultă și se deschise, invitându-l să pătrundă în tunelurile lui tăcute și colorate. Alfie aruncă o ultimă privire către fata care încă dormea. Se gândi să aștepte să se trezească, dar lovitura primită în vintre îl făcu să se răzgândească.

Nici vulpe, nici căprioară, dar nici tâmpit, își zise.

Întoarse capul și intră într-un tunel magic, ca și cum ar fi pășit pe un drum pe care-l cunoștea ca-n palmă.

35 „Te rog!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

36 „Ce?“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

37 „Lipiți-vă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

38 „Amorțește!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

6

CUFĂRUL

Tunelul se deschise în dormitorul lui Alfie. Prințul se strâmbă de durere, apoi se așeză pe marginea patului și scoase cărțile din tolbă.

Erau cinci, nu patru, cum crezuse el. Probabil că luase una în plus de la hoață din greșeală. Cea în plus era un jurnal mic cât palma. Constată cu mirare că paginile erau pline de chipuri desenate cu atâta migală, încât îi veni greu să creadă că le făcuse persoana care îl lovise cu un pumn de piatră. Probabil că îl furase de la cineva. Alfie vârî jurnalul înapoi în tolbă și se întoarse la cărți.

Toate erau din Englass, în afară de una, subțire și veche, scrisă cu alfabet castallan.

Alfie o răsfoi și zâmbi la poveștile familiare. Era un exemplar rar dintr-o primă ediție de mituri și legende castallane. Fusese preferata lui în copilărie. *Nașterea omului și a magiei*.

Uitând de oboseală, începu s-o parcurgă, amintindu-și cât de fascinat o ascultase pe Paloma citindu-le din ea lui și fratelui său când erau mici.

Înainte de a apărea bărbatul și femeia, nisipul și marea, soarele și luna, existau doar zeii. Într-o zi noroasă, sau poate într-o noapte fără lună, zeii s-au îmbolnăvit. Au strănutat, iar printre degetele cu care se țineau de nas stelele au țâșnit libere, împânzind cerul. Au tușit, iar nori de puf s-au răsfirat prin cosmos. Și-au curățat unghiile, iar

murdăria de sub ele s-a făcut pământ roditor. Și-au șters sudoarea de pe frunte, iar bălțile sărate s-au făcut oceane.

Zeii au hotărât ca pământul pe care l-au născut să fie îngrijit. Astfel, din lumina stelelor, nămolul de pe fundul oceanelor și răsuflarea norilor au creat bărbatul și femeia și i-au făcut paznicii pământului. Dar a crea oameni nu era atât de simplu ca a făuri oceane și stele. Oamenii aveau inimi și zeii nu se puteau hotărî cu ce să le umple.

Așa că Luz[39] *a luat jumătate de omenire în mâinile ei și a umplut-o de lumină.*

Sombra[40] *a luat cealaltă jumătate și a țesut-o cu întuneric.*

Însă și zeul, și zeița s-au înșelat.

Povestea curgea mai departe ca orice poveste, cu apariția unui monstru ticălos. Sombra, zeul care crease întunericul, s-a unit cu bezna până când a devenit una cu ea. Creșteau puterile întunericului, creșteau și ale lui. A vrut să alunge lumina și să scufunde lumea în beznă. Se zice că pe atunci lumea era un loc straniu, când plin de lumină, când înecat în beznă, după cum se băteau Luz și Sombra pentru a-l stăpâni pe om. Râurile curgeau violete și florile se înălțau cât castelele. Creaturi de legendă mișunau pe pământ. Dar, înainte ca zeul cel strâmb să întunece globul pământesc, un bărbat al întunericului și o femeie a luminii s-au îmbrățișat și au devenit una, iar bărbatul s-a întins la picioarele femeii și s-a transformat în umbra ei. Din îmbrățișarea lor s-a născut omenirea așa cum i-a fost dintotdeauna destinat să fie – un echilibru între lumină și întuneric. Iar din echilibrul acela s-a născut magia și lumea și-a găsit, în sfârșit, armonia. Râurile au curs albastre și florile au crescut numai atât cât să fie culese de un copil cu degețelele lui. Dragonii s-au micșorat în șopârle și toate fiarele din legende au dispărut.

Urma partea preferată a lui Alfie și Dez:

Sombra a cerut ca lumina să fie stinsă. Drept pedeapsă, a fost alungat din ceruri și i s-a interzis să se mai întoarcă acolo. Când a căzut pe pământ, întunericul din el i-a învăluit pe cei care i-au ieșit în cale. Cei mai pricepuți bruxos *din lume l-au despărțit pe zeu de puterea întunecată pe care o iubea atât de mult și au făcut din trupul său, cândva nemuritor, o grămadă de oase. Învățând din greșelile lui Sombra, ceilalți zei și celelalte zeițe și-au înălțat privirea spre cer. Și-au construit împărăția în care copiii lor aveau să urce după moarte și au lăsat toate treburile pământești în seama omului.*

La sfârșit, Alfie și Dez nu mai conteniseră cu întrebările. Cum a fost prins Sombra? Era adevărat că, dacă Sombra s-ar ridica din nou, ar aduce cu el ceea ce în legende se chema Nocturna? Alfie nu știa despre Nocturna decât că era un întuneric mare, cu care Sombra va învălui lumea, nimicind toate lucrurile bune din ea. Dar Paloma le ceruse să termine cu astfel de întrebări și să fie atenți la morala poveștii.

Cu toții purtăm în noi și lumina, și întunericul. Asta ne face oameni. Și, țineți minte, oricât de adânc ne-am scufunda în beznă, niciodată nu e prea târziu să căutăm lumina.

Alfie își plimbă degetul mare peste fila cărții. Pe vremea aceea, fusese foarte limpede ce era bine și ce era rău. Acum, având în față cărțile interzise furate de la o hoață, nu mai făcea distincția atât de ușor. Lăsă gândul la o parte. Că era bine, că era rău, cărțile se aflau acum în mâna lui și putea să învețe din ele. Așa că o luă pe cea de deasupra. Primele două volume erau despre istoria englassienilor și nu-i foloseau la nimic. A treia descria folclorul și legendele englassiene – altă pierdere de timp. Mai rămânea una.

Dacă nici asta nu conținea informațiile necesare pentru salvarea lui Dez, era silit să se dea bătut definitiv. Înainte de a participa la jocul din noaptea respectivă, își promisese că asta va fi ultima lui încercare, apoi se va dedica îndatoririlor sale de viitor rege al castallanilor, așa cum voiau părinții săi.

Înghiți în sec și luă ultima carte, dorindu-și să conțină ceea ce îi trebuia. Era atât de veche, că literele aurite de pe cotor abia se mai vedeau, dar reuși să le citească: *Cum se pecetluiește soarta blestemaților*.

– *Coño*![41] se înfurie și își dădu ochii peste cap, dar deschise tomul și începu să citească.

Înțelese repede că era o carte neobișnuită. Vrăjile păreau experimentale, aproape imposibile. Se încruntă citind capitole despre monștri cu puteri întunecate și despre cum să-i închizi în diverse obiecte prin metode magice stranii.

Cartea vorbea despre magia străveche. O magie cu suflet, care dă oamenilor culoare după pofta ei și îi supune voinței sale. Magie născută din păcatele lor.

Alfie pufni. Ce urma, vrăji de ucis dragoni? De ținut timpul în loc? De oprit moartea? Oamenii dădeau culoare magiei, era un adevăr universal. Teama de magia colorată născută din păcat nu era decât o poveste de speriat copiii, ca să nu se apuce de vrăji primejdioase.

Cu toate astea, Alfie nu-și putea lua ochii de la creaturile creionate stângaci, cu negru. Monștri din fum și beznă, care arătau de parcă se târâseră din coșmarul unui puști și se desenaseră singuri în paginile cărții aceleia vechi. Alfie trecu la capitolul următor, al cărui titlu suna, în traducere, cam așa: „Puterea din cercuri, pentru a pecetlui și alunga ființele întunericului.“ O prostie crasă, știa, dar nu se putu abține și citi în continuare, cu speranța că va da, cumva, peste niște pagini folositoare.

Capitolul discuta despre cerc ca simbol al eternității și apoi descria vrăji care promiteau că închid în obiecte spirite, demoni și ființe ale întunericului cu un cerc de sânge și un cuvânt magic. Alfie exersase magia scrisă cu cerneală și cretă, dar acolo se vorbea despre magie scrisă cu sânge. Magia sângelui se întrebuința numai în cazuri pe care Paloma le numea „cutremurătoare“.

Dacă vraja pe care o cauți presupune sânge, spunea ea țâțâind, *atunci trebuie să te gândești de două ori înainte de-a o face*.

Dar poate că magia de care avea el nevoie pentru a-l găsi pe Dez presupunea numai puțin sânge și mult, mult curaj. Își trecu degetul mare peste cercul negru schițat în carte și și-l închipui stropit cu roșu.

Ușile camerei sale se deschiseră cu zgomot și Paloma năvăli înăuntru, cu rochia ei roșie de *dueña* fâlfâind. Când îi căzură ochii asupra prințului, îl săgetă cu o furie pe care Alfie nu o mai văzuse niciodată la ea.

Femeia traversă încăperea și veni într-atât de aproape de el, că mai-mai li se atinseră nasurile.

– Unde mi-ai fost?

Alfie deschise gura, dar nu reuși să scoată vreun cuvânt. Din reflex, vru să tragă cărțile mai aproape de el, dar Paloma i le smulse din mâini. Când le văzu, buzele i se subțiară într-o linie.

– Paloma… stai să-ți explic… se bâlbâi prințul.

– Luka te-a căutat, dar a găsit patul neatins, vorbi femeia, mijind ochii. Ai noroc că a venit la mine, și nu la părinții tăi.

Deși fusese prins asupra faptului, Alfie nu-și putu reține o scânteie de speranță auzind că îl căutase verișorul său. La gândul că s-ar stinge, îl cuprinse teama.

– Știu ce pui la cale, îi spuse Paloma. Mi-am găsit un spion printre marinarii de pe vasul tău, să-mi raporteze ce învârți. Mă bucur că am făcut-o, adăugă ea, înainte ca prințul să protesteze.

Alfie simți cum se înroșește pe gât. Îi pusese lesă ca unui cățel prostuț, incapabil găsească singur drumul spre casă.

– Cum îndrăznești să te joci cu magia englassiană? îl luă Paloma la rost. Am crezut că ți-o vei scoate din cap și că vei veni acasă. Și-acum, asta! Luka era înnebunit de…

Alfie se făcu roșu ca racul de nervi.

– I-ai spus lui Luka?

– M-a implorat să-i spun tot ce știu. Luni de zile n-ai dat niciun semn!

Luka îi era destul de credincios ca să nu-l pârască părinților, iar el nu-i scrisese un rând. Remușcarea îl pătrunse până în măduva oaselor, dar nu-i dădu voie să-i înăbușe furia.

– Ce fac eu nu e treaba ta, spuse, scrâșnind din dinți. Și nici a lui.

Paloma se uită la el ca în copilărie, când făcea crize de nervi în toiul lecțiilor. Era foarte enervant.

– Regele și regina nu știu nimic, dar, dacă mai sari calul o singură dată, le spun. Nu-ți permit să te joci cu magia interzisă, umblând după cai verzi pe pereți ca să aduci morții la viață.

Clocotind de furie, se apropie mai mult de ea.

– Dacă a căzut în prăpastie nu înseamnă că a murit. N-ai nicio dovadă. *Nimeni* nu are!

Alarmată, Paloma căscă ochii mari. La fel îl privise și în ziua când dispăruse Dez și el o apucase de umeri și o izbise de perete, într-o criză de nervi. Rușinea crescu în el și îl copleși, iar stânjeneala i se lipi de piele ca o hârtie stropită cu ulei. Așa se manifesta teama de furie care îl aruncase în brațele alcoolului. Nu voia să redevină persoana care stârnea frica în cei dragi. Mai bine să fie mort de beat, decât să se aprindă și să reacționeze iarăși la nervi.

Făcu un pas înapoi.

– *Perdóname*[42], n-am vrut… Nu aveam de gând să…

– Alfie, rosti Paloma scurt. Știu. Dar trebuie să mă asculți și acum, așa cum m-ai ascultat atunci. Harul acelei fete era să creeze neant – un spațiu nemărginit, întunecat și gol, fără apă, mâncare, timp sau magie. L-a aruncat pe Dez acolo. Tatăl tău a silit-o, amenințând-o cu moartea, să redeschidă hăul și a trimis mai mulți *bruxos* în gaura aceea neagră, ca să-l aducă înapoi. Așa cum l-a avertizat fata, nu s-a întors nici măcar unul.

Alfie clătină din cap nemulțumit, refuzând să și-l închipuie pe Dez murind de foame în beznă. Oamenii și magia aveau nevoie unul de altul ca să supraviețuiască. Era un fapt incontestabil. Magia plutea prin aer și oamenii o absorbeau cum absorbeau florile lumina. Fără magie, trupurile lor s-ar vesteji. Prințul își aminti ce senzații avusese lângă hăul negru care-i înghițise fratele. Nu percepuse niciun fel de magie. De atunci, nu mai fusese în stare să intre în Camera Albastră. Cândva, camera aceea fusese locul lor de joacă. Acum era ultimul loc în care îl văzuse pe Dez. Aripa respectivă a palatului fusese închisă, pentru ca ei să poată jeli în liniște.

Dar Alfie se încăpățâna să nu uite ce se întâmplase în ea. Nu putea altfel.

– Eu nu sunt vreunul dintre acei *bruxos* trimiși de tata după el. Iar Dez nu e un oarecare, se împotrivi el, dar convingerea i se clătină când văzu expresia Palomei.

– Dez avea un *propio* extraordinar, dar nu-l poate aduce înapoi.

– N-ai de unde să știi, șuieră el, clocotind de mânie. Nimeni nu poate ști.

Dacă putea cineva să supraviețuiască într-un hău, acela era Dez. În copilărie, fratele său cioplea animale din lemn – vulpi de apă cu membrană între degete, urși spinoși, lupi cu burta roșie. Odată terminată, figurina prindea viață în palmele lui. Altă explicație nu exista. Lupii își vânau propria coadă, porcii se înfoiau și creșteau de două ori mai mari când se speriau, iar spinii ursilor se făceau măciucă. Fiecare figurină avea personalitatea și voința ei. Dez le

păstra într-o vitrină de sticlă din camera sa. Acolo mișunau și dormeau, apăsând cu labele pe geam când se apropia Dez de ele.

În ziua când dispăruse, figurinele împietriseră. Alfie spera că, dacă Dez era în stare să insufle viață lemnului, atunci putea el însuși supraviețui celor întâmplate. Trebuia să fie în viață, așteptând să vină el și să-l găsească.

Simți o lacrimă sărată pe buze. Plângea.

Paloma îi puse, stângace, o mână pe umăr. Nu obișnuia să atingă pe nimeni. *Dueños* nu erau genul acela de oameni. Alfie trase concluzia că, dacă femeia simțise nevoia acelui gest, probabil că îi părea vrednic de milă. Se scuturâ și mâna femeii rămase în aer o clipă înainte de a-i cădea pe lângă corp.

– Mama și tatăl tău n-ar rezista încă unei pierderi, prințe Alfehr, vorbi Paloma, pe un ton calm. Asta e ultima avertizare, *entiendes*? Dacă mergi mai departe pe drumul ăsta, să știi că le spun tot.

Luă cărțile englassiene și ieși furtunos din cameră, trântind ușile. Alfie rămase doar cu gustul amar al furiei și compătimirii.

Se așeză pe marginea patului, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Cărțile nu-i oferiseră nimic și nu mai avea niciun alt punct de plecare, dar tot nu suporta ideea de a-l abandona pe Dez sau de-a se urca pe tronul care îi revenea, prin naștere, fratelui său. Pentru asta îi trebuia curaj.

Curaj. Dar el avea ceva ce i-ar fi dat curaj.

Merse în capătul celălalt al dormitorului, la colț, unde fusese lăsat cufărul cu care călătorise pe navă.

– *Abrir*[43], rosti.

La porunca lui, se auzi declicul încuietorii. Alfie privi înăuntru : toate cărțile, talismanele și fleacurile adunate de el departe de casă.

Suferința lui din ultimele trei luni, strânsă într-o ladă.

Scoase un muc violet de lumânare. I-o vânduse o femeie într-o piață din Uppskala, Regatul Iernii, spunându-i că trebuie s-o aprindă

noaptea, când e luna palidă, dacă vrea să vorbească cu o persoană dragă, dar pierdută. Fusese atât de disperat, că aprinsese lumânarea o săptămână întreagă, după care o aruncase în cufăr și o uitase acolo. Apoi se hotărî să renunțe să mai umble după lucruri care să-l aducă pe fratele său înapoi și să se concentreze la ceea ce îi dădea puterea să deschidă hăul și să-l caute acolo – și așa îi veniră din nou în minte jocurile lui Rayan.

Odată, mort de beat, îi mărturisise unui partener de joc că îl interesa o vrajă care să transfere *propio* dintr-un corp într-altul. Cu ea, putea absorbi harul criminalei, deschide hăul și coborî în el după fratele său.

– Păi, îi spusese jucătorul pe șleau, dacă ceea ce cauți tu există cu adevărat, atunci pun pariu că numai englassienii ar fi fost în stare de așa ceva. E stilul lor, nu?

Bărbatul necunoscut aprinsese o scânteie în mintea lui Alfie. Ultima oară când *bruxos* făcuseră asemenea vrăji, strămoșii lui fuseseră cuceriți. De englassieni.

Englassienii credeau că magia e apanajul nobilimii lor. De aceea inventaseră vraja care sorbea energia magică de la castallani și o transfera nobililor lor. Dacă studia cineva practica de a muta *propio* dintr-un corp într-altul, atunci numai englassienii o puteau face.

Pe vremea înrobirii, dacă se descoperea un castallan cu umbră mișcătoare, era ucis pe loc, de teamă să nu opună rezistență când i se fura magia.

Alfie ar fi fost omorât înainte de a face primii pași.

Așadar, pentru un prinț castallan era vrednic de dispreț numai să se gândească la studiul practicilor englassiene. Alfie își masă tâmplele. De ce făcea toate astea? Căuta soluții, deși logica îi spunea că niciun om care avusese soarta lui Dez nu putea fi salvat. Deși incursiunile lui pe tărâmul lucrurilor interzise nu-i aduseseră niciun câștig, erau totuși un fel de a spune: *Te caut în continuare; te voi căuta întotdeauna.*

Oriunde ar fi zăcut fratele său, spera să știe lucrul ăsta.

Alfie scotoci prin cufăr până când dibui un obiect mic, care să-i dea curaj. Îl cântări în palmă. Era o figurină de dragon, agățată pe un lanț de aur. Fusese cândva argintie, dar vopseaua începuse să se scorojească.

O primise de la Dez când avea opt ani și se vâra în patul fratelui său din cauza coșmarurilor. Dez îi spusese să fie curajos, dar Alfie nu se simțise așa niciodată.

– Ți-am făcut ceva care să-ți dea mereu curaj.

– Zău?

– Zău.

Dez scoase din buzunar un dragon argintiu. Când Alfie se întinse după el, animalul i se frecă prietenos de încheieturi.

– Dar cum mă va face curajos?

– Păi, dacă vrei să fii *valiente*[44], îți trebuie un dragon care să-ți apere curajul. Pune-l bine.

Alfie ridică o sprânceană.

– Crede-mă pe cuvânt. Eu deschid gura dragonului, iar tu scoți cel mai amenințător răget de care ești în stare, ai înțeles? Faci ca un dragon.

Alfie se codea, dar, dacă i-o cerea Dez, merita să încerce. Fratele lui apăsă ușor pe nasul dragonului și animalul deschise gurița. Alfie răcni cât putu de tare și râse când Dez se dădu înapoi, prefăcându-se îngrozit. Apoi Dez atinse iarăși botul dragonului și animalul închise gura.

– Am reușit! Dragonul ți-a înghițit curajul. Acum e în siguranță. Dragonul căscă în palma fratelui. Curajul tău va rămâne întotdeauna cu dragonul, așa că de-acum înainte nu mai ai de ce să te temi noaptea. S-a zis cu coșmarurile.

Fratele său desfăcu palma și micul dragon se plimbă pe mâna lui Alfie, apoi se ghemui într-o spirală și adormi.

În clipa aceea, Alfie se simțise invincibil. Dar în ziua dispariției lui Dez, dragonul împietrise. Îl ascunsese, era prea dureros să-l vadă. Avea nevoie de tot curajul din lume ca să ajungă regele pe care și-l doreau castallanii și spera că Dez îl va ierta.

Închise cufărul cu un cuvânt magic și se vârî în așternut.

Pe noptieră stătea o sticlă cu gât lung. Trase o înghițitură din somnifer și se clăti cu tequila, sperând să se calmeze și să se odihnească. Combinația îl ameți și-i amorți membrele. Ținu dragonul în palmă până când, în sfârșit, adormi.

Și abia când somnul puse stăpânire pe el își aminti unde văzuse una din fețele desenate în jurnalul hoației – pe un afiș cu răufăcători căutați de gărzi.

39 „Lumină“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

40 „Umbră, întuneric“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

41 „Fir-ar să fie!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

42 „Iartă-mă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

43 „Deschide-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

44 „Curajos“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

7

PARIUL

Dacă Finn ar fi avut un peso pentru fiecare dimineață în care se trezise cu un sac pe cap, n-ar mai fi fost nevoită să facă lucrurile din cauza cărora se deștepta dimineața cu un sac pe cap.

Se trezise tresărind, pe o alee, învelită într-o mantie care nu-i aparținea, cu mâinile și gleznele legate, ca un curcan gata de fript. Se așteptase să-l vadă pe tânărul cu masca de vulpe, dar dădu cu ochii de un bărbat necunoscut, ținând în mână un sac de pânză aspră. Când se zbătu și opuse rezistență în brațele lui, el râse și o întrebă:

– Ce? Ai alte planuri pentru diseară? Va trebui să le amâni. Ești așteptată la o cină în familie.

Finn înlemni. Nu avea familie, decât dacă îl punea la socoteală pe Ignacio. Un fior o străbătu pe șira spinării. Oare să fie mâna lui? Bărbatul îi trase un pumn în cap și Finn leșină.

Se trezi, a doua oară în aceeași noapte, și se învârti lumea cu ea. Se foi în brațele butucănoase ale bărbatului, care o trânti pe un scaun cu un „trosc“, apoi îi trase sacul de pe cap și-i smulse câteva fire de păr odată cu el.

Când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, Finn își luă o mină încrezătoare, de parcă ar fi stat tolănită pe un tron, nu legată de un scaun incomod, într-o pivniță unde nimeni n-ar fi auzit-o țipând. Umbra fâlfâia în jurul ei, ca aripile unei păsări mari.

– Măi, să fie! Uite-o și pe Hoața-de-Fețe! se auzi o voce din spatele ei.

O femeie veni și se așeză pe scaunul cu spătar înalt, aflat la câțiva pași de ea. Zâmbi larg, arătându-și un rând de dinți îngălbeniți. Finn avu impresia că nu se afla într-un loc unde se puneau la cale diverse treburi, ci undeva unde se terminau toate, cu urlete și sânge.

Lângă picioarele femeii era o găleată. Umbra ei se încolăci rapace în jurul găleții.

– Am auzit de tine. Ești hoața care-și schimbă înfățișarea și care și-a făcut deja un nume în oraș. Am sperat să ni se încrucișeze drumurile la un moment dat, dar nu în asemenea circumstanțe… neplăcute, să zicem.

– Cine dracu' ești și ce vrei de la mine?

Femeia râse.

– E plăcut să cunoști pe cineva care n-a auzit de tine. Se aplecă în față și coborî vocea, ca și cum i-ar fi șoptit un secret: cineva care nu știe cât de frică ar trebui să-i fie când se trezește în pivnița asta.

Finn îi aruncă o căutătură crâncenă, o mască în spatele căreia să-și ascundă bătăile puternice ale inimii.

– Eu nu știu decât persoane care merită cunoscute. Păcat că nu te numeri printre ele.

– Hai să vedem de ce ești aici. Eu sunt Kol. Sigur ai auzit de mine. Poate că ai văzut și cum lucrez.

Finn încremeni în scaun. Era în oraș de numai o lună, dar deja auzise de Kol și de banda ei de ucigași, cunoscută drept La Familia. Totuși, nu voia să-și trădeze teama. Kol era un dulău, iar Finn avea de gând s-o pună cu botul pe labe.

– Așa… Înainte de-a te ruga să-mi dai înapoi cărțile furate de la oamenii mei la un joc pe care ei ar fi trebuit să-l câștige, vreau să-ți arăt ce-a pățit ultimul *pendejo* care m-a refuzat.

Kol se aplecă și scoase din găleată un cap, ținându-l de ciuf. Din gât se scurgea sânge, iar limba atârna afară din gură. Lui Finn i se

întoarse stomacul pe dos.

– Acum, că știi care e miza, gata cu asta!

Kol lăsă capul să cadă înapoi în găleată. Finn auzi carnea plescăind pe ceva ud și se abținu cu greu să vomite. Kol ridică brațele și o fată apăru din spatele ei, ca să i le șteargă cu o batistă.

– Mulțumesc, *mija*.

– Cu plăcere, *madre*[45], rosti fata pe un ton supus, apoi se retrase în umbră.

Finn auzi slugile foindu-se pe întuneric în jurul ei – bărbați și femei numai mușchi, cu obiceiul să rupă gâturi mai întâi și abia după aceea să pună întrebări.

– Ești dezgustătoare, zise Finn.

– Nu, nerăbdătoare. Kol lovi cu vârful piciorului în găleată. Și lacomă, când e vorba de ce-i al meu. Cărțile acelea erau deja garantate unui cumpărător pentru un preț grozav, mai mult decât merită viața ta. O cercetă pe Finn de sus până jos. Cât două vieți de-ale tale. Așa că spune-mi unde le-ai ascuns.

Hoața înghiți în sec.

– Nu le mai am.

Kol își lăsă capul pe-o parte. Zâmbetul periculos de amabil dispăru de pe fața ei.

– Nu minți, *muchacha*.

– Nu mint, mârâi Finn, simțind cum i se încălzesc obrajii. Ar fi preferat să mintă și să spună că le-a vândut, decât să recunoască adevărul. Mi-au fost furate.

Liniștea se lăsă ca o mantie groasă peste pivniță. Kol se uită lung la expresia ei goală, pe urmă lăsă capul pe spate și scoase un hohot prelung, parcă ieșit din burduful întins al unui acordeon.

Dădu din mâini, semn că aveau voie să râdă și slugile. Pivnița răsună de hohote groase. Finn se încruntă, încordându-și falca.

– Halal hoață! exclamă Kol. Și când mă gândesc că m-am simțit amenințată de tine! Își șterse lacrimile din coada ochilor. Am crezut că vrei să-mi furi afacerea.

– Dă-mi drumul și pe urmă poți să râzi cât vrei cu mardeiașii tăi.

Kol ridică un braț. Slugile tăcură imediat.

– Nu prea cred. Vezi tu, îmi ești datoare pentru cărți. Și-ți vei plăti datoria lucrând pentru mine. Desfăcu brațele larg, ca și când ar fi vrut s-o îmbrățișeze. Bine-ai venit în La Familia, *mija*.

Finn simți un gol în stomac. Ultima oară când a ajuns fata cuiva, lucrurile n-au mers bine deloc.

La moartea părinților ei, după ce Ignacio o făcuse pupila sa, Finn lucrase ani întregi în circuri, în tot Regatul Castallan. Bărbatul avea un farmec irezistibil, care îl făcea un maestru de manej foarte talentat. Îi plăcea să fie centrul atenției, să-i vadă pe oameni aplecându-se cu atenție ca să-i audă vorbele, poruncile. Finn creștea făcând una-alta în timp ce el dădea spectacole, dar nu rămâneau niciodată prea mult cu un singur circ. Îndată ce Finn începea să-și facă prieteni, să se integreze în familia diversă a circului, Ignacio îi spunea să-și facă bagajele, fiindcă plecau. Lui Finn i-au trebuit ani de zile să-și dea seama că voia să plece nu pentru că ar fi avut o fire nestatornică. Voia să plece pentru că nu dorea ca fata să-și facă prieteni, ci să fie numai a sa.

Ignacio nu suporta să plece de lângă el fără să-i ceară voie. De obicei, ea se temea să-l pună la încercare. Dar în momentele ei mai rebele nu-l asculta și prefera să mănânce bătaie numai ca să-i facă în ciudă, să-i arate că e destul de puternică s-o îndure. Odată, într-un asemenea moment, și-a luat tălpășița și a dispărut ore întregi, explorând orașul în care poposise circul.

Când s-a întors, Ignacio s-a apropiat de ea și i-a tras o palmă de i-a sucit capul. Finn n-a făcut decât să-l ucidă cu privirea, cu obrazul arzându-i de durere, dar cu bărbia în față, ridicând și coborând pieptul în care îi mocnea furia. Ignacio i-a zâmbit.

– Nu sunt supărat, i-a spus, apucând-o de umeri. Am știut că te vei întoarce. Întotdeauna te întorci. Pentru că știi la fel de bine ca mine că nu te vrea nimeni, niciodată, că locul tău e aici, lângă mine. A sărutat-o pe frunte și i-a ciufulit părul. Pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte ale bărbatului au sfâșiat-o pe dinăuntru, alunecând prin ea iute, ca un țipar prin apă rece. Îi auzise discursul și altădată, dar în seara aceea a umplut-o de spaimă. Așa avea să trăiască toată viața? În noaptea următoare a fugit, l-a făcut să se simtă la fel neputincios cum se simțea și ea în fața lui, și s-a urcat pe prima corabie care i-a ieșit în cale.

Refuza să se lase luată cu forța de o altă familie. Refuza s-o lase pe Kol să-i pună zgardă și s-o alerge cum avea chef. Mai bine murea.

– Nu vreau să fac parte din familia ta, mârâi Finn.

– Ai ciordit ceva ce-mi aparține, Hoață-de-Fețe. Iar un hoț care se lasă furat – Kol plescăi din limbă – nu se poate numi hoț. E un impostor. Ai mare noroc că-ți dau șansa să înveți de la o maestră. Mă aștept să ni te alături fără scandal. Dar sunt pregătită și de scandal. Știi ce *propio* am, fetițo. Nu vrei să-ți găsești beleaua cu mine.

Știa că era zadarnic să lupte. Kol avea un talent înfiorător: înăbușea magia oricui dintr-o singură privire. Nicio șansă să scape vie de acolo. Dar nu ceda niciodată fără să facă tărăboi și n-avea nici acum de gând să facă altfel.

– Deci, ce zici? o întrebă Kol, aplecându-se înainte în scaun.

Dintr-odată, Finn ridică brațele. Din pământ săriră bucățele de piatră și-i tăiară funia de la încheieturi. Își eliberă mâinile.

Slugile lui Kol năvăliră asupra ei din umbră. Cu gleznele încă legate, smulse un lanț de pietre din podeaua pivniței și-o pocni pe una dintre ele. Își înveli pumnul în piatră și-o izbi pe alta drept în nas. Apoi, într-o singură clipă îngrozitoare, înțepeni. Legătura ei cu pământul se rupse, iar piatra din jurul pumnului se fărâmiță. Slugile

se năpustiră îndată asupra ei. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să încaseze un pumn sănătos în falcă fu expresia zâmbitoare a lui Kol. Doar atât, o clipă, o privire îi trebuise acesteia ca să-i fure fiecare strop de magie care-i curgea prin vene.

Finn se zbătu în strânsoarea mardeiașilor care o loveau cu pumnii și picioarele pe unde apucau. Trebuie că erau cel puțin zece la număr. Un picior zdravăn în coaste o făcu să se îndoaie de spate. Începu să-i curgă sânge din nas și să se prelingă pe podea.

– Lăsați-o jos, o auzi vorbind pe Kol. Unii copii trebuie disciplinați, atâta tot.

O femeie cu umeri lați o împinse pe jos, chiar în balta de sânge scurs din nasul ei. O forță să se întoarcă pe burtă și-i lipi fața de podea, punându-i un picior pe obraz.

Finn gâfâia, înghițind praf de câte ori inspira. O durea tot corpul. Kol îi rânjea din scaun ca unui oaspete de onoare.

– Și-acum, după atâta agitație, știi de ce am chef? întrebă, lăsând capul pe-o parte, ca și cum ar fi meditat. De *sancocho*[46].

Finn îngheță. Inima îi bătu și mai repede.

– Cum se cheamă crâșma aia din Țarc unde se mănâncă tocana pe care o laudă toată lumea? *Sancocho* ăla nemaipomenit?

– La Cotorul Mărului, răspunse un glas din spatele ei.

Finn se înspăimântă. Kol știa unde locuiește. Probabil că o urmărea de ceva vreme. Frica o strângea de gât ca o menghină, sufocând-o din afară.

– N-ai unde să te ascunzi, Hoață-de-Fețe! Ai de ales: intri în La Familia sau mori pe loc.

– Nu, refuză Finn, cu voce spartă.

– „Nu“ nu e o alegere.

– Așa vreau eu.

– Iar eu vreau ce mi se cuvine. Vreau să-mi fii credincioasă sau să-ți verși sângele la picioarele mele.

– Spune ce anume vrei. O să fur pentru tine. Ceva de valoarea lucrurilor pierdute, vorbi Finn cu glas subțire și răgușit, trădându-și disperarea. Nu suporta să se audă așa. Orice. Dacă nu reușesc, atunci o să lucrez pentru tine.

Kol își lăsă capul pe-o parte.

– Și ce câștig eu din asta, din moment ce ești deja chiar aici, unde te vreau?

– Toată lumea știe că-ți place să faci pariuri. Dă-mi o șansă să-mi recâștig viața. Așa, o să fii mult mai satisfăcută când o să mă omori.

Se făcu liniște. Finn își simțea gustul sângelui în gură.

– Ridicați-o, porunci Kol.

Finn fu luată de jos și așezată în genunchi. Cineva îi strânse dureros brațele la spate, până când aproape că i se atinseră coatele. Kol se ridică de pe scaun și veni spre ea. O apucă brutal de bărbie, frecându-și degetul mare și aspru de falca ei. Umbra sa se înălță în direcția fetei, ca o fiară care-și încolțește prânzul.

Finn refuză să-i dea satisfacția de a-i urmări expresia îngâmfată. În schimb, îi studie tatuajul de pe interiorul încheieturii – un taur scoțând foc pe nări, cu coarnele curbate înainte, ca și cum i-ar străpunge pielea. Ar fi vrut să ia pumnalul și să-l înfigă în fața taurului până când i-ar fi ieșit vârful prin partea cealaltă.

– Ce-ai făcut, ia spune? o întrebă Kol. Ce-ai făcut, de nu mai vrei să-ți vezi niciodată propriul chip? Ce te-a făcut să-l îngropi sub toată magia asta?

Chiar și cu buza despicată și un ochi umflat, Finn nu-și putu reține un rânjet.

– M-am născut cu o mutră ca a ta, dar zeii s-au îndurat și mi-au dat puterea s-o ascund.

Buza lui Kol tremură.

– Da, sunt urâtă. E-adevărat. Așa e și harul meu. Poate că sub atâtea măști se ascunde o față *bonita*[47], dar, cu așa un *propio*, pe

dinăuntru ești la fel de urâtă ca mine. Mi se pare că ne cam potrivim.

Finn își adună flegma, încet și temeinic, și o scuipă în față. Saliva alunecă pe obrazul lui Kol fără să-i șteargă zâmbetul. Femeia îi apăsă buzele cu degetul mare, ca și cum ar fi pecetluit o scrisoare.

– Nu mă sperie pe mine un biet scuipat, *muchacha*. Când ai să fii de-a noastră, poate că o să-ți dai seama de asta.

Slugile începură să râdă. Finn își retrase buzele și degetul aspru îi apăsă dinții netezi. Kol și-l retrase încet, de parcă fata nu putea fi un pericol pentru ea.

Finn îi înțelese gestul și se îngrozi. Chiar nu era un pericol pentru Kol. Femeia îi blocase puterea de a smulge pietre din pământ, iar slugile ei o țineau în genunchi.

– Cred că am găsit provocarea potrivită pentru cineva așa de priceput ca tine, rosti Kol.

De obicei, inima lui Finn sălta de bucurie când găsea ceva de lucru. Dar de data asta, nu ea făcea alegerea. I se vâra pe gât. Așa că inima îi bătea slab, obosită, rănită, brăzdată de cicatrice, îndurerată, ca un animal rănit care se îndepărtează șchiopătând de vânător.

– O să fiu drăguță cu tine. Te las să-ți păstrezi aproape toate puterile magice. Smulsul pietrelor din pământ. Dar fața nu-ți dau voie să ți-o mai schimbi, îi spuse Kol. Fără *propio*, până când îți îndeplinești misiunea. Îți cer ceva ce-mi doresc de mult…

Finn scuipă sânge la picioarele ei.

– Să ieși mai des în lume?

Se auzi un trosnet scurt și sec, de creangă ruptă pe genunchi. Durerea îi săgetă încheietura. Un țipăt chinuit îi scăpă printre buze.

– Nu tocmai. Îmi vei aduce un obiect mult mai folositor.

– De-abia aștept, replică Finn, cu glas înăsprit de mânie.

– În schimbul libertății tale, vreau mantia care te face nevăzut.

În spatele lui Finn, unul dintre caftangii izbucni în râs. Finn se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Furia îi amorțise durerea.

– Mantia care te face invizibil? Transmisă din tată-n fiu? De la rege la rege?

– Exact. Mi-o aduci în trei zile. Dacă reușești, ești liberă. Dar dacă, dintr-un motiv sau altul, dai greș – slugile se puseră pe chicotit – lucrezi pentru mine cu zâmbetul pe față. Batem palma, Hoață-de-Fețe?

Finn îi aruncă o căutătură atât de urâtă, că i-ar fi putut arde sprâncenele. Kol zâmbi și mai larg.

– De unde sunt eu, părțile cad de acord de bunăvoie și-și dau mâna, *entiendes*?

Cu patru haidamaci care o țineau zdravăn și rămasă fără puteri magice, numai de bunăvoie nu era vorba, dar Kol schimba înțelesul cuvintelor după bunul plac. Îi intra „nu“ pe-o ureche și ieșea „da“ pe cealaltă.

Cineva îi eliberă lui Finn o mână. Ea o ridică, gata s-o strângă pe-a lui Kol.

– Nu asta, ceru Kol. Nu pe asta o vreau.

Matahala îi răsuci lui Finn brațul liber înapoi la spate și-i dădu drumul celuilalt. Cel cu încheietura ciopârțită.

Finn refuză să mai piardă și o secundă. Întinse mâna moale spre Kol. Când șantajista i-o apucă și-o strânse zdravăn, zdrobind-o mai tare, Finn scoase ceea ce se vru un hârâit sălbatic, dar îi ieși un suspin chinuit.

– S-a făcut? o întrebă Kol, pe un ton ușor politicos.

– S-a făcut, mârâi ea.

Finn încercă să descuie ușa odăii pe care o închiriase la Cotorul Mărului. Îi tremurau mâinile, așa că nu reuși decât a treia oară.

Când, în cele din urmă, o deschise cu un scârțâit, intră iute și o trânti, lovindu-se la încheietura sensibilă, pe care tocmai i-o vindecase un *bruxo* de pe o alee lăturalnică din Țeapă. Îi dăduse în schimb mantia tânărului cu mască de vulpe. Îi venea să-l strângă de

gât pe nenorocitul ăla – dacă n-ar fi fost el, tâlharii n-ar fi prins-o niciodată. Sau Kol i-ar fi dat oricum de urmă? Știa că stă la han, îi cunoștea fiecare mișcare. Finn simți gust de fiere în gură.

Trebuia să plece din oraș, să-și schimbe înfățișarea, să scape de belea. Se repezi la oglinda crăpată care atârna deasupra măsuței de lângă patul îngust. Era toată vânătă, ca un copilaș care a mâncat un pumn de vișine sălbatice. Iar buza de jos îi era despicată.

Își trecu mâinile peste față, vrând să-și lățească nasul. Dar când le coborî, nasul rămase la fel. Izbi cu pumnii în măsuță, lovindu-se din nou la încheietură. Trase niște înjurături, respiră adânc și încercă din nou. De data asta, își trecu mâinile prin păr și se gândi la plete blonde. Nu se întâmplă nimic.

Simți ghearele frustrării pe pielea învinețită. Cine dracu' era Kol, să hotărască dacă să-și folosească ea *propio* sau nu? Finn nu dădea doi bani pe numele ei și pe fața cu care se născuse – n-aveau decât să se ducă naibii, că nu le ducea dorul –, dar la *propio* ținea ca la ochii din cap. Era singurul lucru de care se atașase. Dacă-și putea schimba fața, atunci își putea schimba și soarta. Dar acum, gata. Îi fusese furat.

Se simțea ca o sticlă de șampanie astupată. De câte ori încerca să-și folosească harul, cineva scutura sticla, în loc să scoată dopul. Presiunea se acumula în ea și nu avea pe unde ieși. Adio *propio*, până când punea mâna pe mantia care te face nevăzut, misiune care se va sfârși cu ea urmărită de o gardă din palat.

Fugi, îi șuieră glasul minții.

Zadarnic. Dacă Kol pusese La Familia s-o pândească, n-avea cum să scape vie din oraș.

Rămase nemișcată, cocoșată deasupra măsuței, cu răsuflarea hârâită. Scoase un urlet de frustrare, smulse tăblia, uitând de încheietură și de alte răni, și o azvârli cât colo. Vechitura se sparse de perete, ratând ferestruica la mustață.

Se gândi să meargă înapoi la Kol, să recunoască în fața ei că însărcinarea o depășea și să lucreze pentru ea. Își aminti rânjetul ei superior, degetul apăsându-i buzele. Se frecă pe gura vânătă, alungând amintirea. Nu putea s-o facă. Nu avea s-o facă.

Apoi se gândi să respecte, totuși, pariul. Să se infiltreze în palat. Era oricum o misiune sinucigașă, dar să intre în palat fără să-și schimbe înfățișarea? Imposibil.

I se încinse mintea, tot căutând o soluție.

Patul scârțâi familiar când se așeză pe marginea lui. Dormea în el de săptămâni de zile – destul timp să-l considere al ei. Ar fi trebuit să fie mai chibzuită. Ar fi trebuit s-o ia la fugă și să nu se mai întoarcă chiar în clipa când se învățase cu așternutul. Când prinzi rădăcini, cazi pradă slăbiciunilor, devii vulnerabil și te legi.

Mai ales asta faci, te legi.

Și mai era și vocea aceea din mintea ei. Ignacio.

Sfori de marionete, Finny… Sfori de marionete…

Broboane reci îi împânziră fruntea. Kol era exact ca el, încă o persoană care încerca s-o transforme într-o fetiță ascultătoare. S-o controleze. Să hotărască în locul ei cum arată, cine e și pentru cine lucrează. O năpădi încă o amintire dureroasă.

În primele zile după ce o luase la el, Ignacio îi cumpărase o felie de tartă dulce la piață. Finn își luase inima în dinți, întrebându-l de ce o adunase de pe stradă.

El o privise cu o intensitate înspăimântătoare, o punte între dragoste și obsesie.

– Ca să mă iubești. Te-am făcut fiica mea ca să mă iubești.

Harul lui Ignacio era nevoia obsesivă de a stăpâni o persoană. Ca orice *propio*, și acesta avea limitele lui. Ca să o poată controla, ea trebuia, mai întâi, să-și dezvăluie adevărata fire, să-i spună ceva intim, să-i ofere o pârghie cu care s-o manipuleze. Abia atunci intra în stăpânirea lui. Era suficient să se uite în ochii ei și să-i spună câteva cuvinte ca s-o facă să i se supună. Însă tocmai din cauza

acestui *propio* al său îi venea greu să-și dea seama cine îl iubește și cine nu. Nu mai știa cum e persoana aceea cu adevărat și în ce o transformase obsesia lui.

– Dar dragostea unui copil, spusese el atunci, e sinceră. Știu că tu ești singura care mă va iubi sincer. Orice îți spun și orice îți fac, micule cameleon, voi ști că mă iubești. Că ești a mea.

Apoi o luase în brațe, cum făcuseră și părinții ei, și Finn se simțise în siguranță, iubită. Dar, pe măsură ce creștea, Ignacio o sufoca tot mai mult, voia să-i stea în preajmă tot timpul, să aibă parte întruna de dragostea ei. Altul nu avea voie să se bucure de ea. Iar dacă o dorea și altcineva, Ignacio îl distrugea imediat.

Sau o punea pe ea să-l distrugă.

Nu te purta de parcă ar fi o problemă pentru tine să omori pe cineva, Finny, îi toarse vocea lui în urechi. *Știm amândoi că ești o ucigașă înnăscută.*

O asaltă încă o amintire chinuitoare. O fetiță stătea în fața ei, pierdută și flămândă, întocmai ca ea. Se văzu punându-i piedică și auzi cum mușcaseră cuiele din carnea ei. I se întoarse stomacul pe dos când le auzi cum îi sfredelesc pielea și parcă-i bătea o tobă în loc de inimă. Se smulse din amintire printre gâfâituri. Își ridică genunchii la piept.

– Sunt în siguranță aici, șopti pentru sine, răsuflând greu. El nu-și va reveni, nu va reuși să mă găsească niciodată. Trebuie să mă liniștesc.

Dar nici propriile cuvinte nu reușiră să-i potolească bătăile inimii. Avea palmele și fața leoarcă de transpirație. Strânse din pleoape și începu să numere. Număratul ajută.

Când termină de numărat de la zece în jos de două ori, pulsul i se calmă și, în sfârșit, Finn luă o hotărâre.

Nu va mai fi niciodată proprietatea nimănui. Nici a lui Kol, nici a lui Ignacio, nici a altui *maldito*. Va încerca imposibilul. Va fura din palat, cu discreție și abilitate, mantia care te face nevăzut. Dacă va muri,

asta e. Dar, dacă va scăpa, va fi vai și-amar de Kol! Sigur nu s-ar aștepta ca Finn să îmbrace mantia, să meargă la ea pe nepregătite și să-i ia gâtul. Atunci își va recupera harul personal și va pleca din orașul ăsta pentru totdeauna.

Finn își înăbuși un căscat. Nu era timp de odihnă, avea un jaf de pus la cale. O să doarmă destul după ce moare.

Treaba asta cu muritul, își zise, s-ar putea să i se întâmple mai iute decât se aștepta.

45 „Mamă“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

46 Supă tradițională din America Latină, cu carne și legume (n. red.).

47 „Frumoasă“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

8

PORCUL

Lui Finn nu-i ieșea din cap ideea că asta era pedeapsa pentru că furase frigăruile alea de porc.

Făcuse multe ciudățenii în scurta ei carieră de hoață. Își schimbase fața cu cea a unei femei despre care familia bănuia că fusese ucisă de soț. Finn îl bântuise două săptămâni întregi, până când, în cele din urmă, bărbatul cedase. Familia soției sale avusese dreptate.

Da, da, multe prostii făcuse, dar asta era prea de tot.

Intrase într-un porc mort.

La palat se pregătea un ospăț, aflase ea, și un porc-balon gigantic trebuia dus la bucătăria regală. Nici că se putea prilej mai nimerit. Bucătarul-șef era vrăjitor de piatră și făcuse din lut un soi de ladă în care porcul să fie transportat și apoi gătit.

Așadar, Finn se furișase în bucătăria renumitului *chef* și se vârâse în burdihanul spintecat al porcului. Printre ierburi și mirodenii de tot felul, așteptă până când gărzile duseră porcul la palat și servitorii îl cărară în bucătărie. Acolo auzi cum sfârâie uleiul în tigăi și bolborosește ciorba prin oale. Acum nu mai trebuia decât să prindă momentul când servitorii lăsau lada jos și s-o șteargă.

– În cuptor cu el! strigă un băiat.

Lui Finn i se opri inima în loc. Servitorii icniră și lada fu ridicată și împinsă înainte. Pe Finn o izbi un val de căldură.

Drace, drace, drace!

Oare să sară afară din porc și din ladă? Va trebui cumva să-i omoare? Unde naiba le-ar ascunde cadavrele?

– Încă nu! bubui un glas. Lăsați-l în cămară deocamdată. Îl pregătesc peste o oră.

– Iartă-ne, *jefe*[48], rosti băiatul. Imediat îl ducem!

Finn simți cum lada e coborâtă pe podea. Nu-i mai era nici cald. Auzi servitorii îndepărtându-se și închizând o ușă. Se făcu liniște. Acum sau niciodată.

Se ridică în patru labe, frecând cu spinarea coastele porcului. Se lăsă pe-o parte și împinse cu obrazul carnea umedă și moale. Porcul se rostogoli, în sfârșit, pe-o parte. Finn scoase un braț afară, împinse în sus capacul și-l coborî. Cu o mișcare amplă, desprinse o latură a lăzii, ca să aibă pe unde să iasă.

Se târî afară prin despicătura din burta porcului, pe care o lărgi din cauza grabei. Niciodată nu fusese mai fericită să zacă pe o podea tare și murdară. Mânjită cu un strat de mirodenii și umezeală, mirosea ca o bucătărie ambulantă.

Se sculă de jos și așeză porcul în poziția anterioară. Făcu un pas înapoi și evaluă pagubele. Pielea era cam julită pe partea pe care îl rostogolise.

– S-a dus spectacolul de la cină.

Cu gesturi scurte și atente, refăcu peretele lăzii pe care îl doborâse. Puse la loc capacul și se apucă de treabă. Cămara era mai mare decât odaia ei de la han, cu rafturi aliniate la perete și încărcate cu ierburi și mirodenii. Finn pipăi pereții, căutând ceea ce îi spusese Kol să găsească.

Înainte de a-i da drumul, Kol îi oferise o hartă a palatului și îi spusese să meargă prin pasajele secrete.

– De ce îmi spui toate astea? o întrebă Finn, mijind ochii.

– Îmi vreau mantia, Hoață-de-Fețe! N-am nicio șansă s-o obțin dacă te fâțâi prin palat, ca să te vadă toată lumea. Găsește

încuietorile din ziduri și vei ajunge în pasajele secrete.

Finn scoase harta de sub bluză. Era pătată cu mirodenii scumpe, dar se putea descifra.

Căută încuietoarea în spatele fiecărei sticle cu dop, dar nu găsi decât pereți de piatră, sfărâmicioși. Trecu la peretele din spatele ușii de la cămară. Ușa se deschise larg chiar când ajunse în spatele ei. Se lipi de zid, ascunsă de ușă. Auzi o voce murmurând și lovind sticlele una de alta. Apoi se făcu liniște.

Cât pe ce s-o prindă. Trebuia să găsească pasajul, altfel rămânea acolo până dădea cineva peste ea. Atunci o văzu. Ascunsă pe jumătate de o sticlă cu usturoi murat, o statuetă cât degetul ei mic ieșea din perete – o pasăre cu aripile întinse. Finn o răsuci spre stânga și auzi un declic. Încetișor, peretele încărcat cu murături glisă spre interior. Finn intră degrabă în pasaj, împingându-se în zidul masiv ca să-l închidă la loc.

Reușise. Scoase un oftat de ușurare. Pipăi zidul pe întuneric după opaițul care, după spusele lui Kol, trebuia să fie acolo. Îl găsi și-l aprinse cu cremenea adusă. Pasajul îngust se lumină.

Acum nu mai trebuia decât să descopere mantia și să iasă cu ea pe ușile palatului. *Floare la ureche*, își zise.

Nici ea nu credea ce spunea.

Din balconul camerei sale, Alfie urmărea cum se aprind și se sting licuricii pe moșiile regale.

Iarna urma să vină curând și să-i alunge până la primăvară. În Castallan nu era niciodată atât de frig încât să-ți vezi răsuflarea, ca în Uppskala, dar tot se răcea, iar nobilii își schimbau capele scânteietoare de mătase cu mantii mai groase.

Există câte un anotimp pentru toate, îi spusese tatăl său odată. Oare suferința lui avea un anotimp al ei? Oare va cădea și ea, ca petalele florilor înainte de sosirea iernii? Alfie își încleștă maxilarul.

Suferința lui era ca licuricii. Dispărea pentru moment, numai ca să apară din nou și din nou, cu încăpățânare.

Există câte un anotimp pentru toate, însă anotimpurile se repetă. Cu toate că își promisese să renunțe la planul de a-l salva pe Dez și să se dedice poporului castallan ca rege al său, știa că suferința nu-l va părăsi niciodată.

Ceasul din dormitor bătu ora exactă. Alfie tresări, apoi se întoarse grăbit în cameră, să-și pună ținuta de gală pentru banchetul din seara respectivă.

Umbra i se zvârcolea în zigzag pe la picioare, trădându-i agitația, când își netezi mantia albastră, la două rânduri. Își aranjă diadema de argint și ridică brațele, exasperat. De ce se mai străduia să arate ca un prinț adevărat, dacă toată lumea de la masă va șușoti pe la spatele lui, punându-i la îndoială dreptul de a domni și comentând cât de nepotrivit era să urce pe tron, în comparație cu Dez? Își masă tâmplele.

Acum ar fi momentul pentru o discuție încurajatoare cu Luka. Numai că Luka nu-i adresase o vorbă de când revenise acasă. Alfie credea că, dacă îl lasă în pace, situația se va rezolva de la sine.

Se auzi o bătaie în ușă. Alfie se repezi s-o deschidă, sperând să fie verișorul său. Dar era mama lui, îmbrăcată într-o rochie roșie cu volane. O capă din dantelă aurie fâlfâia în spatele ei. Își strânsese părul negru la ceafă și-l legase cu o panglică stacojie.

Alfie se pleoști.

– Arăți minunat, *mamá*.

Regina lăsă capul pe-o parte.

– Iar tu arăți dezamăgit.

– E chiar așa de evident?

– Niciodată n-ai știut să te prefaci prea bine. Îi strânse mâna într-a ei. Dă-i timp și lingușește-l puțin, că merită. Veți fi din nou apropiați, *mijo*, o să vezi.

Alfie încuviință din cap, dar era convins că se înșală. Habar n-avea că Luka îl surprinsese furișându-se din palat și că știa ce punea la cale de trei luni încoace.

– Știu, se sili să spună. Ai dreptate.

– Întotdeauna am. Îi oferi brațul. Acum vino cu mine. E cazul să petrecem niște timp împreună, așa, doar mama și fiul.

Alfie zâmbi și o luă de braț. Ea îi surâse la rândul ei și îl mângâie pe mână. Dar când ieșiră în coridor îi aruncă o privire tăioasă, îndulcită de un dram de umor.

– Dar dacă mai dispari atâta vreme, îmi rup sandalele pe fundul tău, *oíste*[49]?

Alfie nu-și putu reține râsul.

– Da, mamă.

Dacă aș fi dormitorul unui prinț, unde m-aș piti?, se întrebă Finn, cu ochii la harta luminată de opaiț. Nu știa dacă vocea îi răzbătea sau nu prin pereți, dar nu era proastă să și verifice.

Se afla tot dedesubtul cămării, la catul al doilea al palatului. Umbra ei trăgea când într-o parte, când în alta, după cum se întreba Finn în ce direcție să meargă. Conform hărții, camera prințului se afla la ultimul etaj, cum era și de așteptat.

Normal, își zise, făcând sul harta. Știa de la Kol că fiecare membru al familiei regale avea o cheie de la vistieria palatului, așa că prefera să răscolească dormitorul prințului, și nu pe al regelui sau al reginei.

Înaintă prin pasajul șerpuit până la o scară de metal. Trebuia să urce două etaje și să străbată încă un coridor lung până la etajul al cincilea, unde era o altă scară. Abia după aceea ajungea la dormitorul prințului. Tot mergând și luminându-și drumul cu opaițul, observă că, ici-colo, ieșeau din zid șipci mici și crestate. Până la urmă, o învinse curiozitatea, apucă o șipcă de o crestătură și o trase într-o parte. Privi prin fanta deschisă și văzu o sală de banchete splendidă, unde niște servitori aranjau decorurile.

Găuri pentru tras cu ochiul, murmură. Un băiat care căra o vază trecu atât de aproape de ea, că simți mirosul florilor. Se dădu înapoi, coborând opaițul. Dar nu o observase nimeni. Probabil că gărzile veneau la spionat în pasajele secrete. Dacă dădea peste ele? Oare n-ar trebui să stingă flacăra opaițului? Până la urmă, se răzgândi și o lăsă așa.

Mai bine risca să străbată coridoarele repede, cu opaițul aprins, poate nu se întâlnea cu nimeni. Bine-ar fi. Înghiți în sec și ciuli urechile. Nu se auzeau pași. Merse mai departe pe coridorul șerpuit, oprindu-se la câte-o fantă din perete. Văzu o bibliotecă atât de mare, că ar fi putut încăpea în ea un sat întreg, apoi un fel de sală de antrenamente, cu pereții decorați cu cele mai elegante arme pe care îi căzuseră ochii vreodată. Abia se abținu să fure o macetă. Dar palatul era, în general, așa cum se așteptase, curat lacrimă și teribil de plictisitor.

La un moment dat, dădu peste scara următoare. Se cățără pe întuneric, cărând opaițul aprins în gură, cum cară câinele osul. Transpirată toată, ajunse pe coridorul de la etajul al șaptelea. De acolo, nu putea merge direct la pasajul care ducea la dormitorul prințului. Trebuia să treacă printr-o baie ca să ajungă la holul din capătul îndepărtat al camerei lui. De acolo, intra exact în ea.

Trase de șipcă și se uită prin fantă. Zări o baie imensă, cu o cadă în podea, din piatră neagră, largă cât un bazin de înot. Pe marginea ei, o varietate de săpunuri și loțiuni și două sticle de vin. Cinci robinete elegante ca gâtul de lebădă se arcuiau peste buza căzii. De ce era nevoie de cinci robinete? Și cine bea vin când face baie? Finn dădu ochii peste cap. Of, bogătașii ăștia…

Prin fantă pătrunse un iz, deși cada era goală, cu urme de săpun. Finn așteptă, numărând secundele, să vadă dacă se scufundase cineva în apă. Nimeni nu-și putea ține respirația atâta vreme.

Nu avea rost să mai stea. Probabil că cineva tocmai ieșise, iar ea avea la dispoziție doar câteva minute să găsească holul din capătul

opus al băii, înainte să apară un servitor ca să facă curățenie. Răsuci pasărea din zid și pasajul se deschise în exterior. Intră cu pași repezi și-l închise la loc. Parcă era dezbrăcată – prea mult spațiu și niciun loc unde să te ascunzi. O voce strigă din cadă, spărgând liniștea:

– Rosa, sunt gata.

Finn și umbra ei înlemniră sub robinetele căzii. Privi iute în jos. Nu-l văzuse pe băiat din cauza spumei. Stătea cu ochii închiși. Ce idiot, ar putea să-l omoare pe loc.

– Rosa! strigă el mai tare. Adu-mi, te rog, prosopul fierbinte!

Finn vru să fugă la perete, dar el auzise deja pe cineva intrând și probabil credea că e servitoarea. Dacă mai striga o dată, ori îl auzea cineva, ori deschidea el ochii ăia de prost și vedea o hoață stând deasupra lui.

Finn se deplasă anevoie la vasul superb cu prosoape aburinde aflat sub buza căzii, în locul unde băiatul își proptea capul. Luă un prosop și i-l înfășură în jurul ochilor.

– *Gracias*. Băiatul savură apa care-l mângâia și scoase un oftat prelung, teatral. Încerc să mă relaxez cât pot, ca să nu-i sucesc gâtul lui Alfie data viitoare când mă întâlnesc cu el. Vinul tot pentru asta e. Întinse o mână plină de săpun, luă o sticlă și trase o înghițitură. M-am dat de ceasul morții din cauza lui și acum sunt tot încordat. *Eu!* Și știi ce greu mă enervez. Maseuza palatului abia m-a scăpat de nodurile de la ceafă. Tăcu și strâmbă din nas. Rosa, ai trecut pe la bucătărie? Miroși de parcă te-ai fi bălăcit în oregano.

Finn nu-i răspunse. Țâșni în partea opusă a băii și căută pasărea din pereții acoperiți cu faianță. Fiecare placă avea alt model și o distingea mai greu din cauza asta. Se șterse pe față cu dosul palmei. Pielea îi era lipicioasă de la aburi.

– Rosa? Mai ești aici, da?

Băiatul vru să-și dea la o parte prosopul de pe ochi. Din capătul celălalt al băii, Finn scoase un „îhm“ pițigăiat. Băiatul coborî brațul

înapoi în apă.

– Ești răgușită?

Pipăind cu disperare peretele, Finn tuși tare:

– Mmm-hmm.

– Cred că circulă un virus. Aburii îți vor face bine. Curăță căile respiratorii.

Unde dracu' e nenorocitul ăla de pasaj?

Auzi pași în spatele ușilor duble ale băii. Venea Rosa! Se lăsă în patru labe, pipăind faianța de pe jumătatea de jos a peretelui. Simți pasărea în dreptul genunchiului. În sfârșit! Se lăsă pe vine și o răsuci. Un pătrat din opt plăci ieși în afară. Se târî în bezna coridorului și închise iute ușa după ea. Cu răsuflarea tăiată, se ridică în picioare. Părul i se încreți̧se din cauza aburilor.

Deschise fanta și o văzu pe Rosa luând hainele băiatului.

Cât pe ce să dea de dracu'. Cât pe ce.

Înaintă pe coridor, uitându-se la hartă din mers. Trecea pe lângă o încăpere numită Camera Prințului Căzut. Se opri. Nu fusese în capitală la moartea prințului, dar își amintea că oamenii plângeau pe stradă de parcă le-ar fi fost prieten apropiat. Ea însă fusese prea ocupată cu supraviețuirea ca să verse o nenorocită de lacrimă.

Totuși, o rodea curiozitatea. Trase șipca la o parte și se uită în cameră. Draperiile acopereau ferestrele. Întunericul se strecura înăuntru printre ele. Finn pipăi zidul până descoperi pasărea ieșită din piatră și o răsuci.

În cameră era un pat dublu cu așternut de un roșu aprins și un munte de perne. Vizavi de pat, la perete, un dulap cu uși de sticlă, plin de figurine de animale. Cine le făcuse trebuie să fi fost foarte priceput. Un câine care-și vâna coada părea gata să fugă din vitrină.

Pe ultimul rând, zări o figurină de vulpe. Stătea așezată pe labele din spate, cu coada adusă înainte, și avea o figură isteață. Finn zâmbi și-și surprinse reflexia în vitrină. Părea la fel de șmecheră ca a roșcatei. Își aminti imediat de băiatul cu mască. Poate că o întrecuse

o dată, dar era prea moale pentru o vulpe. Mai ales pentru una mult mai șireată.

Deschise vitrina și șterpeli statueta. Dacă nu furase maceta, măcar cu atât să se aleagă. Când reveni în pasaj, scrută încăperea pentru ultima oară. Știa că aparține unui mort, dar emana o tristețe aparte. Parcă aștepta să se întoarcă cineva în ea. Însă Finn nu avea timp de așa ceva. Își văzu de drum pe coridorul neluminat.

În cele din urmă, ajunse în holul care ducea la dormitorul prințului. Deschise fanta. Era gol, dar locuit, fără îndoială. Văzu haine pe pat și cărți deschise pe un birou din lemn de sequoia. Deschise ușa secretă și se furișă înăuntru, apoi o închise.

Camera mirosea a colonie, probabil cea folosită de prinț, bănui Finn. Sau a săpunul lui. Un parfum stăruitor, dar fin ca mângâierea unei pene.

Se încruntă. Îl mai simțise cândva.

Zgomotele făcute de servitori pe coridor o treziră la realitate. Deschise sertarele prințului și căută printre rândurile de haine fine, din material care îți aluneca printre degete ca apa. Scotoci buzunarele după cheia de la vistierie, dar nu găsi niciuna. Deschise dulapul înalt și chiar intră în el, pipăind după compartimente secrete. Nimic.

Trecu la sertarele noptierei pe care stătea o sticlă cu lichid tulbure, deschis la culoare. Le verifică, bătând în ele ușor cu pumnul. Unul sună a gol. Finn tresări. Apăsă lemnul și panoul cedă, scoțând la iveală un compartiment secret. Vârî degetele în el și simți un obiect îngust și rece. Scoase o cheie lungă cât lungimea de braț, care nu încăpuse în sertar. Asta trebuia să fie! Atunci auzi un zgomot. Cineva răsucea clanța sferică a ușii.

Împinse la loc sertarul, fără să mai închidă tainița, și se rostogoli sub pat. Cineva intră în cameră. Mergea cu pași repezi, ca un hoț urmărit. Finn văzu o fustă crem simplă mișcându-se pe lângă pat și oprindu-se în fața noptierei, chiar sub nasul ei. Tivul era rupt, iar

pânza, mai aspră decât a veșmintelor domnești. Nu putea fi decât o slujnică.

Finn o auzi destupând o sticlă. Urmară niște smiorcăieli și un zgomot care sugera că fata scutură sticla. Oare plângea?

Picioarele ieșiră pe ușă în grabă.

48 „Șefule“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

49 „Auzi? (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

9

OSPĂŢUL

Sala de ospețe gemea de nobili care se plimbau încoace și încolo.

Servitorii veneau și plecau întruna, ducând tăvi cu crochete și pocale cu *sangria* rece. Cu toate astea, lui Alfie sala îi părea ciudat de goală, iar el știa că nu era singurul care avea impresia aceea. Era primul ospăț pe care îl dădeau de la moartea lui Dez. Nu dispăruse doar fratele său, ci dispăruseră și toți cei implicați în asasinarea lui și în lovitura de palat eșuată, care fie zăceau la închisoare, fie își luaseră viața, copleșiți de rușine.

În primele luni de la dispariția lui Dez, pe Alfie îl frământaseră bănuielile. Nu existase niciun semn de revoltă sau tensiune care să sugereze complotul împotriva familiei regale, încheiat cu pierderea lui Dez. Alfie îi descususe pe toți cei care interogaseră familiile implicate în el, inclusiv pe părinții săi – lovitura fusese dată de un mic grup de nobili care voiau mai multă putere și care erau dispuși să omoare pentru ea. Fata cu harul acela monstruos care-l aruncase pe Dez în hău nu știa nimic altceva decât numele celor care o racolaseră: Marco Zelas, Alonso Marquez și Maria Villanueva. Habar nu avea de motivele loviturii, dar regele reușise să-i identifice pe ceilalți trădători pornind de la numele respective.

Dacă s-ar fi răsculat cei săraci și obidiți, ar fi fost de înțeles. Dar nobili care să-și riște viața pentru mai multă putere, când dețineau deja atât de multă? Iar dacă familiile lor fuseseră gata să verse

sânge regesc, câți din sala aceasta erau dispuși să facă la fel? Un fior îi străbătu șira spinării.

Alfie suspecta că nobilii prezenți șușotesc despre toate acestea, chiar dacă o făceau pe ascuns sau se înclinau respectuos. Evenimentele anterioare și cele care urmau să se petreacă în regat erau pe buzele tuturor. Ar fi dat orice ca Luka să-i distragă atenția, dar în seara aceea, asta nu era o opțiune.

Luka se plimba de la un invitat la altul ca o gazdă foarte amabilă, având câte o replică sclipitoare pentru fiecare, dar, de câte ori se apropia Alfie de el, găsea o cale politicoasă și subtilă să se retragă. Crescuse la palat și știa cum să se poarte la evenimentele importante, dar Alfie simțea cum vin spre el valuri de furie de câte ori li se intersectau privirile.

– Prințe Alfehr, rosti un glas fin, făcându-l să tresară.

Era atât de preocupat să prindă ocazia să discute cu verișorul său, că nu o observase pe Aurora apropiindu-se. Fata trebui să tușească discret ca să-i atragă atenția.

– Aurora! exclamă el, înainte de a-i face o reverență adâncă. Ce plăcere să te văd! N-am mai vorbit de multă vreme.

Să spui că Aurora era frumoasă însemna să recunoști doar jumătate din adevăr. Avea ten măsliniu și curat, în contrast cu ochii de un cenușiu aproape translucid, care străluceau ca stelele pe cerul nopții. Însă nu frumusețea ei îl tulbura pe Alfie. Inima i-o lua razna pentru că ea ar fi putut deveni soția sa peste câțiva ani.

Aurora făcu o reverență, foșnindu-și rochia argintie de podea.

– Așa e, n-am mai vorbit de la…

Vocea i se pierdu. Nu-și duse vorba la capăt.

– De la înmormântare, completă Alfie.

Îl apăsa pe suflet ca o lespede grea numai gândul la ziua aceea, la acel *dueño* care desfășurase ritualul de îngropăciune, spunând că sufletul lui Dez plecase într-un loc liniștit – vorbe care nu făceau decât să pună sare pe rana lui Alfie. Aurora fusese logodnica lui

Dez. Acum, viitorul ei era nesigur. Regele și regina trebuiau să hotărască dacă, în urma morții lui Dez, se va logodi cu Alfie sau dacă fiul lor se va însura cu o prințesă dintr-un regat aliat, pentru a întări relațiile cu el. Nici Alfie nu știa care dintre variante era mai bună, dar nu i se părea normal ca Aurora să fie pasată de la un prinț la altul, ca un obiect. Poate că ea chiar îl iubise pe Dezmin și nu se mai gândea la alt bărbat. Dar n-avea de unde să știe ce era în inima fetei.

Văzând că se prelungește tăcerea, simți neapărat nevoia să se scuze:

– Îmi pare rău că toate cele întâmplate au dus la… că acum viața ta nu e așa cum ai crezut că… Nu găsea cuvintele potrivite. Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Și că nimic nu mai e sigur acum.

Era o scuză penibilă, dar spera că îl va înțelege. Într-adevăr, ea îi oferi un zâmbet discret, înțelegător, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

– Nu e vina ta, prințe. Iar eu nu sunt în niciun caz singura cu un viitor nesigur. Îmi pare rău pentru tine și pentru familia ta.

Alfie încuviință din cap, simțind că stânjeneala dintre ei se risipește.

– Mulțumesc, Aurora. Își netezi tunica și înghiți în sec. Nu te-am întrebat niciodată și știu că s-ar putea să întrec măsura… Tu și Dez… rosti el, coborând vocea. Vreau să-ți spun că, dacă tu și Dez v-ați iubit și nu te poți gândi la mine ca la un logodnic, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-mi conving părinții să nu ne căsătorească. Noi doi… Nu trebuie să acceptăm o situație care nu-ți convine.

Aurora plecă ochii și Alfie crezu că o jignise grav cu presupunerile sale. Dar ea înălță capul și îl privi cu bunăvoință.

– Mă bucură îngrijorarea ta, prinț Alfehr. Fratele tău și cu mine am fost apropiați, însă doar ca prieteni. Știam amândoi cum stau lucrurile. Am fost aleasă să-i fiu regină, nu dragostea vieții sale, îi

spuse cu nonșalanță, însă el îi simți tristețea din voce. Totuși, mi-e dor de el.

– Știu. Dacă nu s-ar fi holbat la ei toată lumea, i-ar fi pus mâna pe braț. Și mie. În fiecare zi.

– Și ai impresia că-l vezi peste tot în palat, nu-i așa? continuă Aurora, plimbându-și privirea prin sală. Am tot evitat să vin la tine și să vorbim fiindcă m-am temut să nu fie prea… Buzele i se subțiară într-o linie. Trebuie să-ți fie greu.

Alfie simți un nod în gât.

– Îmi este.

Fata surâse discret.

– Ar trebui să vorbim despre altceva, nu crezi?

Alfie încuviință, gata să plângă.

– Cum mai e cu aruncatul flăcărilor? Ești tot așa de iscusită?

Fata zâmbi cu mândrie. Ridică mâna și mișcă din degete. Alfie văzu scântei în vârfurile lor. Era lucrul cel mai greu de învățat pentru un aruncător de flăcări și nu oricui îi reușea. Nici Dezmin nu fusese în stare să invoce fulgerele. Însă Aurora se descurca de minune cu ele încă dinainte de-a împlini 20 de ani. Nobilii rareori se ocupau cu magia elementelor, dar ea era atât de pricepută, încât familia căuta să-i încurajeze talentul.

– Bineînțeles, răspunse Aurora triumfător, lăsând punctișoarele luminoase din vârful degetelor să se stingă. Apoi se aplecă spre Alfie și îi șopti conspirativ: Știm amândoi că regele și regina m-au ales pe mine ca să aibă un nepot în stare să dea foc palatului înainte de a învăța să meargă.

În prima clipă, Alfie amuți la sinceritatea ei tăioasă, dar pe urmă izbucniră amândoi în râs. Fata avea dreptate: mama și tatăl lui voiau s-o facă regină nu numai pentru poziția socială și frumusețea ei, dar și pentru că stăpânea și magia elementelor, și pe cea rostită. Și era bine să ai în preajmă pe cineva capabil să spulbere iluziile din lumea înconjurătoare.

– Păi, dacă se ajunge la așa ceva, eu mă pricep la vrăjit apa, așa că n-o să pierdem tot palatul.

– Așa-i, râse Aurora, apoi îi spuse cu glas moale: indiferent ce se întâmplă, logodiți sau nu, noi doi, tu și cu mine, rămânem prieteni.

Alfie se pomeni că încuviințează:

– Cred că ai dreptate.

Îi învălui o liniște caldă și, preț de-o clipă, se simți cu inima ușoară. Apoi privi peste umărul Aurorei și-l văzu pe Tiago Vera apropiindu-se de Luka. Alfie nu-i vedea fața verișorului său, dar îi ghici stânjeneala după umerii încordați.

– Aurora, rosti el, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec.

– Nu-i nimic, spuse fata, surâzând cald. Îi puse mâna pe braț. Atingerea ei îi aduse bucurie în suflet. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, prințe Alfehr.

– Și mie.

Alfie îi făcu din nou o reverență adâncă, prelungind-o din respect pentru ea. Aurora se înclină scurt și se îndreptă spre un grup de tinere. În mare grabă, dar fără să atragă atenția musafirilor, Alfie se îndreptă spre el, în partea opusă a sălii.

– Luka, cârâi Tiago. Mă bucur că te văd.

Cei doi fuseseră iubiți luni de zile, până când Tiago îl părăsise pentru un prieten de-ai lui. Verișorul său căzuse într-o depresie cruntă. La doar 16 ani, câți avea atunci, era prima lui dezamăgire în dragoste, Alfie nu-l mai văzuse niciodată atât de afectat și nu voia să-l mai vadă suferind așa. Dar Tiago nu scăpa niciun prilej să-i aducă aminte cum îl călcase în picioare.

Chiar dacă Luka refuza să-i vorbească, Alfie nu avea de gând să-l lase să se descurce singur. Ajunse lângă el cât ai zice pește. Rânjetul lui Tiago dispăru.

– Alteța Voastră! rosti el, înclinându-se adânc. Alfie se abținu cu greu să-și dea ochii peste cap. Bine ați venit acasă. A trecut mult de când nu v-am văzut.

– Tiago, spuse Alfie, scoțând bărbia în față. Da, a trecut mult timp. Am fost departe de casă, dar chiar și pe mare am auzit că peste vară ți-ai risipit jumătate din moștenire la jocurile de cărți.

Tiago se făcu roșu ca racul. Luka ridică din sprâncene și, într-o clipă, el și Alfie începură să comunice pe ascuns, ca altădată.

Fă-l arșice, îi transmise Alfie din priviri. *Normal*, răspunse Luka. Dar Tiago i-o luă înainte:

– Prințe Alfehr, mă bucur că v-ați întors teafăr și nevătămat, dar mă întreb – lăsă capul pe-o parte, de parcă ar fi căzut pe gânduri – dacă nu aveți niciun viitor, ce se va alege de iubitul nostru regat castallan când îl veți conduce?

Alfie încremeni. Simți un ghem de furie fierbinte în stomac când buzele lui Tiago se lățiră într-un rânjet satisfăcut.

La vârsta de cinci ani, toți membrii familiei regale erau duși la prezicătoarea care le ghicea viitorul și ce fapte măreațe vor face. Lui Dezmin i s-a profețit că moștenirea lui va fi eternă, semn că urma să fie regele pe care îl visau părinții lui. Când a venit rândul lui Alfie, băiatul a sperat să audă că va face numeroase cuceriri, așa cum citise în povești. Se temea că i se va prezice că va fi un laș și că va duce un trai lipsit de glorie, de care părinții lui n-ar fi fost mândri. Însă prezicătoarea a spus ceva mult mai grav, spulberându-i speranțele:

– Nu pot să-l ghicesc. Lipsește un amănunt, unul important. Fără el, nu am cum să-i văd viitorul.

Cum puteau părinții lui să creadă că el era cel care trebuia să conducă regatul, când nici măcar nu avea un viitor despre care să vorbească? Nu era un prinț împlinit.

Dacă Tiago se gândea la asta, atunci câți alții chicoteau pe seama sa, întrebându-se dacă domnia lui va duce la sfârșitul regatului? Un val de stânjeneală îl scăldă în timp ce căuta replica potrivită care să șteargă rânjetul de pe fața lui Tiago.

Îl salvă verișorul său, care făcu un pas în față și-și mîji ochii:

– Ai face bine să-ți ții gura aia spurcată. Așa cum a spus și prințul, adăugă, reamintindu-i lui Tiago de poziția lui inferioară, ai dat-o în bară la jocurile de cărți. În locul tău, nu mi-aș încerca norocul nici cu noi. Dispari, Tiago, cum a dispărut și moștenirea ta.

Tiago rămase cu gura căscată. Umilit, se răsuci pe călcâie și plecă cu coada între picioare. Luka și Alfie se uitară unul la altul și pufniră în râs. Dar când râsetele li se stinseră de pe buze, Luka întoarse capul, parcă amintindu-și că era încă supărat.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, prințe Alfehr.

Ce ciudat suna titlul său oficial în gura lui Luka… Dar, lăsând tonul lui la o parte, Alfie se mai înseninã. Dacă îl apărase însemna că nu mai era mult până deveneau din nou apropiați.

– Mă cunoști destul de bine ca să-mi spui Alfie.

Luka îi aruncă o privire tăioasă, iar zâmbetul prefăcut îi pieri de pe buze.

– Oare?

Luă un pahar cu *sangria* de pe tava unui servitor care trecu pe lângă ei.

– Da, insistă Alfie.

Luka bău o înghițitură zdravănă.

– Ai grijă, îl avertiză prințul, cu voce joasă. Nu prea te descurci cu băuturile dulci.

Luka ridică din sprâncene și făcu semn unui servitor să vină la el. Goli paharul, i-l dădu servitorului și luă unul plin.

– Nici tu nu te descurci prea bine cu furișatul în și din palat cu obiecte de contrabandă, șuieră el, peste buza paharului. Dar nu mă apuc să-ți fac morală, nu?

Umbra lui Alfie se retrase, prudentă.

– Luka…

– Ce-i? întrebă Luka, afișând din nou zâmbetul lui politicos. Te temi că beau prea mult și că le povestesc tuturor despre noua ta pasiune? Oare cum m-aș exprima? Lăsă capul pe spate și duse

mâna la bărbie, ca și când ar fi meditat. Cred că aș putea începe așa: *Știați că, atunci când toată lumea doarme, prințul Alfie vâră un mâner…*

– Luka, îl întrerupse Alfie, pe un ton tăios, dar controlându-și mina și zâmbind prefăcut, asemenea verișorului său. Știu că ești supărat pe mine. Ai tot dreptul. Luka pufni. Trebuie să discutăm despre asta, dar acum nu e momentul.

– Nu-ți promit că nu te omor până atunci, mormăi Luka, sorbind din *sangria*.

– N-ai decât, replică Alfie, sperând că gluma lui însemna că nu mai e chiar atât de supărat. Dar atunci ai rămâne singur la banchetul ăsta plictisitor.

– Atunci te omor când se termină.

– Mai bine să facem un compromis.

Buzele lui Luka tresăriră într-un zâmbet natural, la care Alfie răspunse imediat. Poate că lucrurile se vor îndrepta în curând. Regina veni spre ei, frecând podeaua lustruită cu tivul rochiei din mai multe straturi.

– Și cum se simt în seara asta băieții mei preferați? Se strecură între ei și le puse câte o mână pe umeri. Mă bucur foarte mult că vă văd iar împreună.

La vorbele ei, Luka se crispă și se retrase. Surâsul reginei pieri.

– Și eu, spuse el, zâmbind atât de forțat, că Alfie își și imagină cum îi crapă buzele. Vă rog să mă scuzați.

Se înclină și plecă.

Mama era bine intenționată, Alfie știa, dar se grăbise cu constatările ei.

– Sigur, zise regina Amada, privindu-l îngrijorată, apoi îi făcu semn din cap fiului ei să-și urmărească vărul, care se îndrepta spre ieșire.

Alfie se luă după el prin sala de ospețe și apoi pe coridor. Imediat ce ușile se închiseră în spatele lor, Luka scoase un urlet de furie și-și trecu degetele prin părul negru.

– Știu că ești supărat… începu Alfie, dar el îi tăie vorba cu o privire mânioasă.

– *Da!* recunoscu, ridicând vocea. Alfie se bucură că zidurile erau suficient de groase ca să nu răzbată zgomotele prin ele. Știu că știi! Și că te prefaci că toate se vor rezolva acum, că te-ai întors, deși te strecori ca hoții din palat, riscându-ți viața și umblând după potcoave de cai morți! Și mai ai și tupeul să crezi că totul va fi *frumos*, ca înainte? Ai plecat, Alfie. Au trecut trei luni și n-ai scris un rând!

Alfie înghiți în sec, neștiind ce să spună.

– Așa-i. Și îmi pare rău. Am avut nevoie de niște timp pentru mine. Te rog, ascultă…

– *Nu*, șuieră Luka, apropiindu-se de el, cu ochi sticloși. M-ai lăsat baltă! M-ai lăsat aici, să mă uit *singur* la scaunul lui gol!

Alfie simți gheara remușcării când îl văzu cum își freacă mâinile de frustrare. Plecase pentru că nu putea suporta să mai stea în locurile unde fusese și Dez odată, unde ar fi trebuit să fie, dar nu-i trecuse prin cap că Luka va suferi atât. Nu se gândise decât la sine.

Umbra lui se întinse către Luka, dar acesta se dădu la o parte din calea ei.

– Luka, mă opresc acum, îți promit. S-a terminat, totul s-a terminat.

Spunea adevărul. Își promisese că se va opri dacă volumele englassiene nu-l duceau nicăieri și, din păcate, niciunul din ele nu-i oferea nimic ca să-l salveze pe Dez.

Luka se uită lung la el, cu ochi mijiți.

– Nu sunt prost. Nu te cred. Oare de ce îți pui întotdeauna viața în primejdie când te hotărăști să faci pe nesăbuitul? De ce nu poți și tu să bei până adormi, ca orice alt rebel din familia regală?

Alfie își încleștă degetele.

– Am suferit în felul meu, Luka. Nu toată lumea e ca tine.

– Dar nu toată lumea e moștenitoarea tronului, Alfie!

– De ce trebuie să te legi întotdeauna de asta?

Alfie avea impresia că se dărâmă pereții peste el. Știa că trebuie să devină rege, dar nu putea suporta gândul, era ca o ancoră care-l trăgea în străfundurile pământului.

– Pentru că e important. Iar ce faci tu e prostie. Dez nu mai este. Nu-l poți aduce înapoi. Iar cel mai rău e că-ți închipui că l-ai pierdut numai tu, se încinse Luka mai tare. A fost și al meu. Și mi-ai dat de înțeles că un frate mi-a murit, iar celălalt m-a *părăsit*!

– N-am vrut…

– Nu mă interesează ce-ai vrut. Poate-ai uitat, dar ai însemnat mult pentru Dez. Viața ta nenorocită a însemnat mult pentru el. Regatul, moștenirea familiei – toate contau pentru el. N-ar fi vrut să-ți riști viața și să le dai cu piciorul. Iar eu refuz să mă uit cum exact asta faci.

Alfie se aprinse la față de rușine când Luka plecă fără să privească înapoi. Era mult prea beat ca să-l creadă. Dacă avea nevoie de timp de gândire, foarte bine, îl lăsa în pace. I-o datora. Dar roșeața din obraji și pașii împleticiți îi spuneau că i se urcase *sangria* la cap.

– Te rog, du-te la tine în cameră și culcă-te. Putem discuta și mâine.

Fără să se întoarcă, Luka făcu un gest de lehamite și dispăru după un colț. Alfie ar fi vrut să meargă după el, dar mama l-ar fi omorât dacă ar fi plecat de la ospăț. Dacă urma să fie rege, trebuia să facă impresie bună la asemenea evenimente. Asta aștepta și Luka de la el, nu? Să se dedice îndatoririlor regale. Tare ar fi vrut să meargă după el.

Dar nu avea de ales. Se întoarse spre ușile duble ale sălii de bal, își luă o mină zâmbitoare și intră înapoi.

10

VISTIERIA

Finn numără până la o sută înainte de a se rostogoli de sub pat. Ascunse compartimentul secret înapoi în sertar și ieși cu pași șovăitori în coridor.

Ce naiba se întâmplase?

Se gândi la zgomotul de sticlă scuturată și la fata care plângea. Ceva nu era în regulă. Nu puteai otrăvi pe cineva decât dacă erai negru la suflet, iar lacrimile fetei trădau numai regrete. Dincolo de curiozitatea care o rodea, în minte i se născu o întrebare: merita oare prințul să moară? Se uită din nou prin fantă și zări gâtul sticlei de pe noptieră. Vru s-o golească, dar se răzgândi, pufnind cu dispreț. Cu ce îi era ea datoare? Doar venise să-l jefuiască, nu să-l salveze.

Ce fel de om ești, dacă știi că cineva e pe cale să fie ucis, iar tu stai cu mâinile în sân? se mustră.

Se lipi cu fruntea de perete. Făcuse și lucruri mai rele decât să lase pe cineva să moară. Ce rost avea să se întoarcă?

Gândul nu-i dădea pace.

Ești exact ceea ce am spus întotdeauna că ești, mija*. Un monstru.*

Vocea lui Ignacio îi răsună în minte ca un gong. O ardeau degetele să golească sticla, să-i demonstreze că se înșală. Dar la ce folosea o faptă bună? Era o prostie din partea ei să creadă că ar compensa

toate relele pe care le făcuse. Nu trăia într-o poveste de adormit copiii.

Era cine era.

Preț de-o clipă, se lăsă din nou asaltată de amintirea primei sale victime. O văzu pe fetiță sângerând sub ea, simți ceva întunecat și pervers prinzând rădăcini în ea. Îi transpirau palmele și răsufla greu, neregulat.

Numără de trei ori de la zece la unu, înăbușindu-și părerile de rău pentru faptele petrecute demult. Era prea adâncită în rele ca să mai aibă remușcări. Învățase să se bălăcească în ape murdare cu mult timp în urmă. Acum trebuia să se concentreze la altceva.

Astupă fanta. Cheia de la vistierie o pusese bine în buzunar. Orice se întâmpla în palat, nu avea legătură cu ea. Ea venise aici după mantie.

Acum, că găsise cheia, trebuia să se întoarcă pe același drum ca să ajungă la vistieria regală. Probabil că-i luase cam o oră să străbată labirintul de pasaje și scări din străfundurile palatului. Aerul devenise mai umed. Oare chiar era o temniță în palat, cum se zicea? Curioasă, se uită pe hartă. Da, uite-o.

Dar, zău, nu avea de gând s-o viziteze.

Ajunse în cele din urmă pe un coridor care ducea în sala unde se aflau ușile de argint ale vistieriei, înalte până la tavan. Bineînțeles că nu exista un pasaj direct până la ea. Ori nu era ea norocoasă, ori arhitectul palatului nu fusese prost deloc. Zări prin fantă două gărzi așezate la masă, în fața ușilor. Jucau cărți. *Cambió*. Finn se strâmbă. Nu mai voia nici măcar să audă de jocul ăla.

Una dintre gărzi deja picotea. Cealaltă se holba la tavan, parcă visând să plutească până sus, unde se ținea balul.

Finn scoase din tolbă o sticluță cu cinci ghimpi de urs spinos, subțiri ca unghia și lungi cât degetul ei mijlociu. O destupă și mișcă din deget, ridicând ghimpii până la nivelul ochilor.

Ursii spinoși erau niște animale masive acoperite cu spini veninoși, cu care își înțepau dușmanii și victimele. Spinii erau solizi, conținând mult metal. Și ce era metalul, dacă nu un fel de piatră?

Trimise ghimpii în fantă cu un bobârnac. Trebuia să nimerească din prima. Dacă rata, poate-i vedeau gărzile și-și dădeau seama că cineva încerca să-i adoarmă. Dar dacă îi nimerea, putea pătrunde în vistierie fără nicio piedică.

Își ținu respirația și luă gărzile la ochi. Niciuna nu se mișca. Acum era momentul să acționeze. Încă un bobârnac și ghimpii zburară din fantă cu un bâzâit.

Nu te mișca, nu te mișca, nu te mișca, repetă Finn în minte.

Se înfipseră exact în gâturile gărzilor. Acestora le căzură capetele în față și adormiră imediat. Finn își mușcă pumnul ca să-și înăbușe un strigăt victorios. Umbra ei dansa triumfătoare în cerc.

Ieși din pasaj și smulse ghimpii din beregățile gărzilor, apoi vârî cheia în ușa masivă. Încuietoarea trosni puternic. Finn se uită în spate, la gărzile care dormeau lemn, cu capul pe masă. Veninul de urs spinos te adormea pentru vreo zece minute. Chiar un sfert de oră, dacă aveai noroc. Trebuia să găsească mantia și să plece înainte de a i se risipi efectele. Deschise ușile mari, intră și le închise la loc. Rămase cu gura căscată.

Vistieria era scăldată în strălucirea de aur a comorilor prea scumpe ca să le cuprindă cu mintea. Toate sclipeau, îndemnând-o să le fure. Văzu manechine îmbrăcate în straie splendide și cele mai frumoase pălării din viața ei. Probabil că fuseseră straiele de nuntă ale fostelor regine. Erau și documente istorice: declarații castallane, texte sacre dinainte de ocupația englassiană, contracte de căsătorie între prinți și prințese. Deschise cufere și găsi mai mulți *pesos* de aur decât crezuse că există pe lume și colane atât de grele de giuvaiere, că i-ar fi rupt gâtul. Lângă o stivă de tapiserii frumos aranjate era o vitrină de sticlă cu un manechin dezbrăcat. Probabil că odată adăpostise cine știe ce minunății. Finn se întrebă ce anume, dar ochii îi căzură

din nou pe aur. Fără să se gândească, începu să-și îndese monedele în buzunare.

Oprește-te, își zise. Nu putea să iasă din palat nevăzută dacă-i zornăiau buzunarele de bani cât să încapă într-un cufăr. Îi puse la loc. Dar nu chiar pe toți.

Pe urmă se apucă să caute mantia. Cum arăta – n-avea de unde știi. Fiecare puști din Castallan știa povestea marii răscoale care începuse de la ea. Dar în fiecare poveste mantia avea altă culoare sau era altfel descrisă. Unii ziceau că e ușoară ca umbra, alții – că atârnă grea de istorie. Unii spuneau că era de un roșu aprins, ca steagul castallan, alții – că sclipea în toate culorile știute și neștiute de om. Cu alte cuvinte, Finn nu știa ce caută. Credea că o va recunoaște îndată ce va da cu ochii de ea. Încercă mantie după mantie, toate superbe, însă niciuna nu o făcu invizibilă ori specială în vreun fel.

Mârâind de ciudă, se trânti pe un cufăr din lemn negru, cu brațele pe piept. Cum dracu' să găsească un obiect, când habar n-avea cum arată? Își răsuci gâtul dintr-o parte într-alta, simțindu-l încordat. Începând din nou căutarea, trecu pe lângă un piedestal cu o pernă de catifea deasupra. Pe ea stătea ceva ce semăna cu un fragment de statuie — două brațe musculoase, cu mâini din piatră neagră lustruită. Lucrătura era atât de migăloasă, că brațele nu păreau cioplite, ci dădeau impresia că zvâcnesc direct din măruntaiele unui munte.

Mâinile stăteau împreunate, cu degetele lungi. Probabil că era o sculptură celebră, de care ea nu auzise. Finn nu se pricepea deloc la artă, dar nu-și putea lua ochii de la ea. Se vedeau până și firele de păr de pe brațe. Nu mai văzuse o lucrătură atât de minuțioasă. Sculptura de care aparținuseră brațele trebuie să fi fost una de-a dreptul impozantă.

Întinse mâna spre ea, dar când s-o atingă cu vârful degetelor, o scânteie magică pocni în aer, scuturând-o din cap până-n picioare.

Își trase mâna iute înapoi.

– *Coño*! Ce-a fost asta? rosti, rotindu-și umerii înțepeniți.

Brațele de piatră zăceau nemișcate și nepăsătoare. Finn gesticulă obscen:

– Ia faceți o statuie și din astea, șuieră, surprinzându-și imaginea nervoasă în vitrina de sticlă.

În clipa aceea, o străfulgeră un gând. Dacă mantia pe care o căuta era una pe care nu o putea vedea?

Reveni la vitrina cu manechinul dezbrăcat. Deschise ușa de sticlă și-l atinse pe umăr. În loc de un material dur, simți o textură ușoară, un petic de solzi mărunți. Trase jos haina invizibilă cu ambele mâini.

Și-o puse pe umeri și bâjbâi după mâneci. La început, i se păru prea largă pentru ea, dar când le găsi, haina se strâmtă pe măsura ei. Tivul se ridică și el, ca să nu măture podeaua. Totuși, când Finn se uită în jos, constată că era tot vizibilă.

– Serios? se enervă. De unde atâta ghinion?

Când se întoarse la vitrină, vrând să așeze mantia înapoi pe manechin, simți gluga fâșâindu-i la ceafă. Și-o trase pe cap.

Corpul îi dispăru într-o clipită.

Reușise. Găsise mantia care te făcea nevăzut.

– Uimitor, murmură.

Toată lumea știa că mantia scăpase poporul castallan de sclavie. Englassienii credeau că magia era apanajul lor. Pe ceilalți îi considerau primitivi, nedemni de harul ei. Iar dacă le distrugeau limba, dacă le rupeau legătura cu trecutul, cu strămoșii, cu istoria lor, atunci nu-și mai puteau invoca magia.

Cu generații în urmă, când englassienii i-au invadat pe castallani, au încercat să le anihileze limba, s-o facă să dispară cum stingi flacăra unei lumânări cu degete umezite.

Regimul englassian a distrus toate cărțile de magie castallane, le-a interzis locuitorilor să vorbească în limba maternă și să facă vrăji scrise sau rostite. Generații întregi au fost obligate să vorbească

englassiana, până când castallanii și-au uitat complet limba. Legăturile lor cu magia au fost rupte. Nu mai știau decât vrăji primitive, cu care munceau la câmp pentru stăpânii lor.

Atunci, un castallan a furat mantia care te făcea invizibil și s-a furișat în bibliotecă, unde a găsit o ascunzătoare cu cărți în castallană. Cu fiecare cuvânt pe care îl învăța, redescoperea minunea magiei și o preda și celorlalți, în mare taină. Învățăturile lui s-au răspândit, iar până la urmă castallanii s-au răsculat și i-au alungat pe asupritori. Mantia le-a redat strămoșilor lui Finn magia strămoșească și apoi libertatea.

Finn se învârtea în cercuri mici, simțind mantia foșnindu-i în jurul călcâielor. Purta istoria pe umeri. Umbra îi tresălta de entuziasm pe podea. Va trebui s-o încolăcească sub mantie, ca să nu se vadă.

Îmbrăcată în mantie, se întoarse la ușile filigranate ale vistieriei. Se răsuci și privi îndelung aurul cu care ar fi cumpărat o corabie întreagă, nu doar un loc pe ea. Dar trebuia să iasă de acolo neobservată, nu să alerteze gărzile că cineva jefuise vistieria. Așa că se mulțumi cu banii din buzunar.

Ieși afară și închise ușile. Gărzile încă dormeau. Finn își reținu cu greu râsul. Trecu pe lângă ele și nu se mai deranjă să o ia prin pasajele secrete. Găsise lucrul pentru care venise și plănuia să se bucure de el. Se va plimba printre bogătașii palatului cu capul sus.

Și poate că mai și ciordea câte ceva. Dacă-i venea cheful s-o facă.

Pe cine păcălea? Întotdeauna avea chef de asta.

Luka mai trase un gât din sticlă și se lipi de zidul pivniței cu vinuri.

Cu fiecare înghițitură, îngropa mai adânc amintirea scuzelor goale ale lui Alfie și mutra arogantă a lui Tiago. Termină sticla și luă alta, să aibă ce bea până în cameră. Era mult mai bine dispus decât atunci când îl lăsase pe Alfie în coridor, cu buzele umflate. Vinovat și ros de remușcări.

Luka bău cu sete, ca să uite de el. După câteva gâlgâituri, nici nu mai știa de ce se îmbătase. Dar nu era genul care să se dea bătut, așa că termină și sticla cealaltă. În drum spre scara principală, i-o puse în brațe unei gărzi și îi făcu cu ochiul.

De câte ori se îmbăta, studia modelul gresiei de pe treptele pe care se împleticea către camera lui. Desenele se fâțâiau și ieșeau din conturul plăcilor în care fuseseră închise, amestecându-se în modele noi.

Sigur, metoda asta îl făcuse să cadă de nenumărate ori, dar era distractivă, iar Luka trăia ca să se distreze.

Când veni o gardă să-l ajute – lui i se părea că mai veniseră vreo sută –, se holbă la ea cu o figură uluită.

– Pe toți zeii, dar câți mai sunteți? Pot să merg și singur, gardă cu numărul trei mii unu. Ar trebui să păzești persoane mai importante, de exemplu pe bieții oamenii din jurul lui Alfie, dacă nefericitul se apucă să danseze.

Râse atât de tare, că mai avea puțin și vomita pe gresia pe care o admira atât de mult.

Când ajunse pe coridorul șerpuit care ducea la camera lui, vorbele lui Alfie îi răsunară în cap ca niște clopote enervante: *Te rog, du-te la tine în cameră și culcă-te!*

– *Pendejo*! pufni el și se propti de ușă, cugetând.

În clipa asta, era mai important să facă exact invers decât îi ceruse Alfie. Foarte important. Se împinse în ușă și se trezi pe jos, sprijinindu-se cu palma de podea.

– Invers, invers, murmură, ridicându-se anevoie.

Dar cum adică invers? se întrebă. Când găsi răspunsul, pocni din degete. *Mă duc la el în cameră și stau treaz.* Merse mai departe și năvăli în camera lui Alfie. Se trânti pe pat și urmări cum se învârtește baldachinul cu el. Pe noptieră era o sticlă cu tonic din care bea Alfie când era agitat. Și părea întotdeauna agitat.

Cu excepția lunilor când dispărea fără o vorbă și se vâra în belele fără să-l ia și pe el și fără să-i spună nimic. Atunci era calm.

– Trădător cretin, bolborosi Luka, întinzându-se după sticlă.

O simți rece în palmă. Și-o lipi de frunte. Sticla alunecă și se propti pe puntea nasului într-o poziție nesigură.

Luka o luă, o destupă și trase un gât zdravăn, apoi o azvârli cât colo. Sticla se rostogoli spre ușile duble ale balconului.

Se ridică din pat, prea supărat ca să adoarmă. Cu mintea începțoșată de vin și tonic, ieși din cameră. Beat sau nu, tot o să-i frece ridichea lui Alfie.

11

CAMERA ALBASTRĂ

Pe cât de greu de deslușit, pe atât de silențioasă, Finn făcu turul palatului.

Gustă din porcul în care se furișase și îl găsi demn de toată lauda. Ar fi jurat că transpirația ei îi dăduse gustul ăla bun. Intră pe ușile sălii de ospețe și se uită cum dansează nobilii – un spectacol mai puțin amuzant decât sperase. Trase cu urechea la discuțiile lor și le imită mutrele scandalizate când făceau schimb de bârfe.

– Ai auzit că l-a prins cu amanta?

– Nu se poate!

– Ba da. Și i-a dat un ultimatum.

– Încă unul?

– Da.

Când se plictisi de pantomimă și expresii șocate, ieși agale din sală și începu iar să exploreze palatul. Ar fi trebuit să plece, dar trăgea de timp din răutate. La urma urmei, nu avea de ce să-i fie frică, doar era invizibilă.

Străbătu o aripă a palatului cu obiecte de artă, biblioteca în care se uitase pe furiș înainte și saloane fără număr, până când se pomeni într-o zonă liniștită, fără gărzi și fără musafiri.

Era ciudat de goală și neîngrijită. Dacă în restul palatului podelele luceau de curățenie, aici erau mate, de parcă n-ar fi călcat nimeni pe ele și nu le-ar mai fi curățat de luni de zile. Draperiile acopereau

ferestrele cu vitralii, înalte până la tavan. La capătul coridorului văzu o ușă dublă. Curiozitatea o mână de la spate. De ce era părăsită aripa asta? Ce se întâmplase în ea?

Deschise ușile înainte de a se răzgândi, intră și le închise după ea. Era un salon imens, cu gresie albastră și fâșii de pânză albastru-închis întinse pe tavanul octogonal. Piesele de mobilier, acoperite cu un material alb, semănau cu niște fantome împietrite, incapabile să vorbească.

Sinistru, își zise, cuprinzându-se cu brațele.

De draperii atârnau pânze de păianjen mucegăite. Pe singura masă din încăpere, pe porțiunea de pe care alunecase pânza albă, domnea un strat gros de praf, ca mătasea-broaștei pe suprafața unui lac. Își plimbă degetele prin el și se minună că îl simte atingându-l, dar nu îl vede. Mâzgăli niște linii și o steluță cu degetul mic. Parcă era o stafie care voia să lase un mesaj. Finn, Stafia. Zâmbi. Îi plăcea cum sună.

Ușile se deschiseră cu un scârțâit.

Tresări, uitând că e invizibilă. În prag stătea un tânăr înalt și cam agitat. Îi păru ciudat de familiar.

– Luka? strigă el. Ai adormit aici?

Rămase pe loc, șovăitor, ca și cum încăperea l-ar fi bântuit multă vreme. I se umeziră ochii. Îi șterse repede cu dosul palmei.

Inspiră adânc, apoi expiră încet, până i se relaxară umerii. Cu mișcări ezitante, păși înăuntru.

Trecuse bine de miezul nopții. Ce căuta acolo? se întrebă Finn. Era suplu și, din câte reușea să vadă de la distanță, gândea de două ori până să facă un pas. I se citea îngrijorarea în ținută și pe chipul încruntat. Părea chiar fragil. Vulnerabil. Era atrăgător, observă Finn, cu ochii lui mari, aurii, și trupul zvelt, cu talie îngustă. Fermecător în slăbiciunea lui, ca un cățeluș cu laba ruptă. Nu neapărat *guapo*[50], dar drăgălaș.

Tânărul scrută încăperea înainte de a se apropia de masa lângă care stătea Finn. Se aplecă sub ea, de parcă ar fi fost obișnuit să găsească pe cineva dormind acolo. Umbra lui căuta și ea ceva, cu mișcări în zigzag. Lui Finn îi veni să râdă. Oare cu ce *propio* era înzestrat un tinerel răsfățat din palat? Se ocupa de aranjamentele florale?

Când se apropie mai mult de ea, fata își ținu respirația. Era la doi pași de ea și habar n-avea.

Tânărul bătu cu degetele în masă, apoi se opri, mijind ochii. Ea îi urmări privirea. Se uita la mâzgălelile de pe masă. Finn făcu un pas înapoi. Prin mantia subțire, atinse cu șoldul marginea mesei și-i zdrăngăniră banii din buzunar.

Tânărul înălță imediat capul, umbra lui înțepenind, ca un câine care aude pași străini. Finn împietri și ea. Ar fi vrut să-și oprească inima care-i bătea ca nebuna. N-avea cum s-o vadă. Își va spune că zgomotul era doar o închipuire și-și va vedea de treabă. Fără grijă.

Tânărul întinse mâna. Mai că-i atinse nasul cu buricul degetelor. O lăsă jos și expiră brusc pe nas, fără îndoială certându-se că și-a închipuit că nu e singur.

Cât pe ce s-o pățească, își zise Finn.

Dar el se uită din nou la masă și bănuiala i se citi pe chip încă o dată. Fixă locul unde stătea Finn. Miji ochii și-și concentră privirea, ca și cum asta l-ar fi ajutat. Fata vru să-i râdă în față și să-l avertizeze că mai are un pic și-i dă sângele pe nas de atâta concentrare. Tânărul căscă ochii cât cepele și, cu iuțeala unei cobre, întinse mâna și-o înșfăcă de braț.

– Ce dracu’ cauți aici?

50 „Frumos“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

12

PRINŢUL, HOAŢA ŞI BEŢIVUL

– Mă urmărești? întrebă Alfie, simțind cum se zvârcolește brațul nevăzut.

Vedea magia curgând în ea. Avea culoarea roșie a vinului, aceeași pe care o văzuse la jocul de *cambió*.

– Cine ești? Te văd, vorbește!

Drept răspuns, primi un pumn în falcă. Fata se smulse din strânsoare. Alfie se năpusti în față și o prinse de mijloc, ținând-o cu spatele lipit de pieptul lui. Ea vru să-l lovească.

– M-ai auzit! Cine ești? Risipește vraja care te face invizibilă.

Fata își luă avânt și-i trase un cot în față. El se retrase, cu mâinile la nas. Își concentră privirea și îi zări silueta conturată de magia roșie, pe care deja o cunoștea, fugind înnebunită spre ușă.

Alfie o țintui din priviri.

– *Paralizar*![51]

Silueta încremeni. Magia fremătă în ea, zumzăind de furie ca un stup de albine. Umbra se înfoia în jurul ei, sărind să-l muște ca un câine ațâțat. Vraja lui nu va dura prea mult. Trebuia să acționeze rapid.

O apucă de braț. Când ridică și mâna cealaltă, atinse o glugă invizibilă. Gluga căzu și fata apăru întreagă în fața lui. Împietrise aplecată înainte, cu mâna întinsă spre mânerul ușii. O recunoscu imediat: ochii negri, părul ondulat, lung până la umeri, buzele

strâmbate într-o grimasă amenințătoare. Harul lui nu-l înșelase. Era chiar fata cu mască de dragon, cea cu magia schimbătoare.

Alfie își trecu degetele peste brațul ei din nou și pipăi materialul invizibil. Simți un petic din solzi ușori ca pana și rămase fără suflare. Tatăl său îi dăduse voie să o țină în mână doar de câteva ori, însă el n-ar fi confundat materialul pentru nimic în lume. Mantiile care te făceau nevăzut erau foarte rare, un hoț de rând nu putea să aibă una. Sigur era cea din vistierie. Fata furase bunul cel mai de preț din palat, dacă nu cumva din tot regatul.

Dar cum reușise? Luase înfățișarea unei gărzi și intrase acolo pur și simplu?

Atunci îi veni în minte jurnalul cu chipuri desenate. Văzuse unul pe un afiș cu răufăcători căutați de gărzi. Schițele din jurnal erau ale fețelor pe care le purta când săvârșea câte-un furtișag.

O țintui cu privirea și-i spuse:

– Acum te voi dezmorți, iar tu nu vei fugi nicăieri. Dacă fugi, te împietresc la loc și poruncesc să fii aruncată în temniță, *entiendes*?

Fata nu putu răspunde, însă Alfie văzu magia din ea calmându-se. Risipi vraja și brațul ei căzu moale. Fata tăcu preț de câteva clipe, căutându-și cuvintele. Apoi dădu din umeri, renunțând parcă să găsească o replică inteligentă.

– Am venit să fur mantia asta.

Alfie trebuie să fi fost șocat de francheța răspunsului, pentru că fata merse la masă, se așeză pe ea și-și puse brațele la piept.

– Îți spun adevărul, continuă ea. Am obosit. Am avut o săptămână îngrozitoare și am intrat într-un nenorocit de porc. Nici să mint nu mai am putere.

Alfie se întrebă dacă nu cumva „a intra într-un porc“ era o expresie din jargonul hoților pe care el nu o aflase încă.

– Știi ce mantie e asta, da? o întrebă. Mantiile care te fac nevăzut sunt oricum foarte rare, iar asta nu e una obișnuită. E…

– *Sí*, știu. Îl amuți dintr-o privire aspră ca o înjurătură. Mantia transmisă de la un rege la altul. De la care a pornit o răscoală. Care ne-a adus libertatea. Nu toți trebuie să ședem la o masă frumos lustruită ca să învățăm niște lucruri.

– Și tot vrei s-o furi? Nu te interesează cât înseamnă ea pentru locuitorii regatului?

– Nu.

Alfie lăsă capul pe-un umăr. Nu voia să se bucure că ei puțin îi păsa de moștenire, de însemnătatea istoriei, cum spuneau părinții lui. Dar se bucura. Chit că hoața îi mutase falca din loc.

– Am o treabă de dus la capăt, mărturisi Finn. Ridică brațul și privi mantia, gânditoare. În plus, m-ar ajuta la muncă.

– La ce anume? Ce meserie ai?

Fata arată spre ea, de parcă ar fi purtat o etichetă.

– Tu ce crezi?

– Furi identități, aș zice.

Ea mișcă din sprâncene.

– Printre altele… De unde știi?

Enervat, Alfie se holbă la ea.

– Nu mă recunoști?

– Nu, îi răspunse, cu o figură lipsită de expresie.

– Ți-ai învelit pumnul în piatră și m-ai pocnit în față.

– Așa semnez eu. Ridică din umeri.

– S-a întâmplat acum două zile.

Când văzu că mijește ochii, scrâșni din dinți. Sigur îi recunoștea vocea. Iar el nu era chiar atât de ușor de uitat.

– Ne-am mai întâlnit, îi spuse.

Finn îl privi lung.

– Mă confunzi.

– Nu. Mi-e imposibil să te confund.

– Așa ochi buni crezi că ai? pufni fata.

– Da, se încăpățână Alfie. Eu pot vedea magia. Pe a ta o recunosc. Tu erai femeia mascată din casa lui Rayan. Ne-am bătut după jocul de *cambió*.

Mai întâi, fetei îi căzu falca. Pe urmă, chipul i se schimonosi de nervi.

– Dacă n-ai fi făcut ce dracu' ai făcut să mă adormi, nici n-aș fi aici! Naiba să te ia de pui de…

– Vorbește mai încet, dacă vrei să rămâi cu mantia, o întrerupse Alfie, mințind, fiindcă știa prea bine că nu-i auzea nimeni în aripa aceea închisă a palatului. Cât ai clipi, fata se repezi la el și-i propti un pumnal sub bărbie.

– Cum ai făcut? îl întrebă. Cum mi-ai vrăjit cartea atunci, pe stradă? În clipa următoare, se uită la el șocată, umbra ei calmându-se. Stai puțin, îmi lași mantia?

Alfie se făcu că nu aude întrebarea despre harul său și ridică sfidător bărbia deasupra pumnalului.

– Îți împrumut mantia…

– Ăsta-i cel mai deștept lucru pe care l-ai spus azi. Finn coborî puțin pumnalul. Dar cum naiba de ai tu dreptul să mi-o lași?

– Să ți-o împrumut, o corectă el aspru. Mânioasă, umbra lui sări s-o atace. E a mea.

Mințea de crăpau pietrele. Părinții lui l-ar fi jupuit dacă ar fi aflat.

– Bună poantă. Finn îi râse în față. Lăsă capul pe-o parte și-i cercetă chipul. Ia stai puțin, ești prințul ăla *maldito*, nu-i așa?

Alfie rezistă nevoii de a-și acoperi ochii cu palmele.

– Da.

– Am pocnit un prinț în meclă, rosti Finn, amuzată. N-aș fi crezut c-o să pot spune asta vreodată.

Alfie insistă cu glas ferm:

– Îți împrumut mantia, dar cu o condiție.

Fata se masă la tâmple cu mâna liberă, prea obosită ca să aprecieze cât de ieftin putea scăpa de data asta.

– Încep să mă satur de condiții, prințule. N-ar trebui să te arăți iertător și amabil cu domnițele? Nu așa ar trebui să se poarte un prinț?

– M-ai pocnit cu un pumn de piatră.

– Repet, iertător și amabil cu domnițele.

– Vrei să auzi condiția sau nu?

Finn ridică brațele a lehamite.

– Biiine! S-o auzim! Ce-ați dori, Alteța Voastră? Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ironic, făcând și o reverență în batjocură.

Alfie nu mai auzise pe nimeni zicând „Alteța Voastră“ pe un ton atât de jignitor. Cel puțin, nu în fața lui.

– Ai puterea de a-ți schimba și trupul, și înfățișarea, da? Te poți schimba complet.

– Da.

– Poți face asta și cu alții?

Fata clipi.

– *Sí*.

– Atunci aș vrea să mă schimbi și pe mine din când în când.

– Să te schimb?

– Da.

Cărțile de la jocul de *cambió* nu-i foloseau la nimic, deci își va ține promisiunea și va deveni rege. Dar plănuia să-și dea jos povara asta de pe umeri din când în când și să fie liber măcar câteva clipe. Poate-i va fi destul.

– Chiar că ești scos din povești. Bănuiesc că vrei să te deghizezi într-un om de rând și să afli că adevărata bogăție se măsoară în dragoste și prietenie și alte raha…

– Nu ți-am cerut părerea, hoață, ripostă Alfie, încercând să fie la fel de usturător ca ea.

Fata se mulțumi să-i arunce un zâmbet zeflemitor, pe care prințul ar fi vrut să i-l șteargă de pe față, dar era mai important s-o convingă să-l ajute decât să-și răzbune mândria rănită.

– Uite ce e. Dacă promiți că mă ajuți, poți să iei mantia împrumut și să faci ce ai nevoie să faci cu ea. Vin eu la tine și-o recuperez după aceea.

Finn își încrucișă brațele la piept, enervată de ideea de a-i accepta propunerea fără să mai opună puțină rezistență. Prințul se îndoia că știe să facă și altceva decât să se bată.

– Și dacă plec cu mantia chiar acum?

– Te silesc să faci ce vreau eu.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, Alfie ridică din sprânceană, ca și cum i-ar fi spus: „Încearcă-mă, dacă nu crezi!“ Finn își frecă puntea nasului. El întinse mâna încet, ca să n-o sperie și să se trezească iar cu cuțitul la gât.

– Ne-am înțeles?

Finn se uită la mâna lui, apoi la chipul său.

– Da, spuse, strâmbându-și gura într-un rânjet.

Numai șiretenie, niciun pic de bunăvoință. Privirea ei îi spunea că îl consideră un prost și că nici prin cap nu-i trecea să-i dea mantia înapoi. Așa cum făcuse cu cartea de joc, Alfie aștepta s-o prindă pe picior greșit. Avea jurnalul ei – tot ce-i trebuia ca s-o găsească. Își dădură mâinile – a ei, mai mică, strângând mai tare decât se așteptase.

Îi urmări umbra unduindu-se în zigzag, vicleană, pe podea. Când se apropie prea mult de el, a lui se retrase încolăcindu-i-se în jurul picioarelor. Oare fetei ăsteia îi păsa vreodată că o trădează umbra sau trăia atât de liber, încât umbra reflecta un lucru deja evident pentru toată lumea? Îi studie zâmbetul răutăcios și ținuta legănată. Mai degrabă a doua variantă.

– Cum te cheamă? o întrebă.

Era cea mai ciudată conversație pe care o purtase vreodată, așa că de ce să nu o încheie cum ar fi trebuit să înceapă?

– Finn Voy, răspunse fata.

Un nume scurt și tăios, ca lama pumnalului pe care i-l pusese la gât. Alfie se încruntă. Numele ei de familie era Voy, exact cuvântul pe care îl rostea el să străbată tunelurile magice care legau un colț de lume de altul. Ciudată coincidență!

Finn ridică o sprânceană, pentru a-și exprima uimirea.

– Dar pe tine?

Prințul înclină capul pe-o parte. Nu-i știa numele. Gândul îi aducea alinare.

– Alfehr Reyes.

În spatele lor, ușile se deschiseră brusc. Luka păși înăuntru cu pași nesiguri, scuturat de un tremur.

– Alfie, spuse el, cu glas slab.

Bineînțeles că Luka își găsise să apară în momentul cel mai nepotrivit.

– Băiatul din cadă, murmură Finn.

Alfie trecu în fața ei, sperând s-o ascundă de verișorul său. După cum se clătina, era destul de beat pentru ca a doua zi dimineață să creadă că avusese halucinații.

– Ar trebui să fii în pat. Te-am căutat peste tot.

– M-am dus în camera ta. Am băut vin și *sangria* și tonicul tău. Pe urmă, am plecat după tine și… Nu mă simt prea bine, zise Luka, vocea lui – un ecou vag al veseliei lui caracteristice.

Alfie simți hoața crispându-se în spatele lui. Luka se frecă pe obrajii pământii.

– Ceva nu e în regulă, rosti.

Parcă era un copil bolnav care-și caută mama. Alfie nu mai rezistă. Merse la el și-i puse mâna pe frunte.

– Arzi ca focul.

Luka era aruncător de flăcări, deci avea temperatura mai mare decât un om obișnuit, dar acum ardea prea tare. Alfie privi înapoi peste umăr, dar fata dispăruse. Se folosi de *propio* și-i deslușì silueta

roșie. Când întoarse capul, văzu că lui Luka îi curge sânge din nas și din colțurile ochilor. Băiatul își dădu ochii peste cap și se prăbuși.

– Luka! țipă Alfie, prinzându-l. Îl culcă pe podea și îngenunche lângă el. *Qué fue*?[52] Spune-mi ce s-a întâmplat!

Falca lui Luka înțepeni. Tremura atât de tare, că Alfie abia reuși să-l țină. Apoi se liniști. Numai pieptul i se ridica și-i cobora în ritmul respirației greoaie. Deschise încet ochii și prințul își reveni din spaimă o clipă.

– Alfie, spuse el, cu glas îndulcit de vin. Îi luceau ochii. Când zâmbi, prințul observă că are sânge pe dinți. Îmi pare rău… că am țipat la tine. Am vrut să te ajut.

Lui Alfie nu-i plăcu deloc felul în care-și alegea cuvintele, de parcă își lua rămas-bun de la el.

– Taci, Luka! Nu te duci nicăieri. N-am terminat cu tine. Taci, te rog.

Îi puse mâinile pe piept și rosti repetat o vrajă de vindecare. Însă corpul lui Luka nu reacționa. Canalele care transportau magia prin el erau tăcute, mai mult goale. Vraja prințului se spulberă.

– Am tăcut eu vreodată? întrebă Luka, cu glas sfârșit.

O clipă, Alfie crezu că vraja lui are efect, că, dacă verișorul lui glumește, își revine. Dar Luka amuți și sub mâinile prințului inima îi bătu tot mai rar, în ritm de marș funebru. Se întâmpla exact în camera în care îl pierduse pe Dez, în care pierduse totul.

– Luka…. Ce să fac? Spune-mi ce să fac.

Verișorul său răsufla tot mai anevoios. Disperat, Alfie privi peste umăr, știind că fata era în cameră.

– Tu ai făcut asta? strigă, când zări conturul roșu al siluetei. L-ai rănit ca să furi mantia?

Finn își scoase gluga și vru să facă un pas în față, dar se răzgândi.

– N-am… n-am făcut nimănui nimic. Nimic așa de rău.

Magia începu să se rotească în ea. Era ca o bătaie de inimă; când mințeai, începea să se foiască. A ei nu se foia, deci nu mințea. Doar

nu încheiase un târg cu o fată care îi făcuse așa ceva lui Luka!

– Ajută-mă, o rugă cu jumătate de glas. *Por favor*.

În prima clipă, Finn nu reacționă. Apoi se apropie și îngenunche lângă Luka.

– Nu… Nu pot să te ajut. Nu mă pricep la magia școlită. Mi-a explicat cineva cum să vrăjesc cartea pentru jocul de *cambió*. Singură nu m-aș fi descurcat.

Ochii ei îi spuneau lui Alfie exact ceea ce nu voia să audă: Luka murea și n-aveau ce să facă.

Prințul înțepeni pentru un moment, dar o furie clocotitoare luă treptat locul amorțelii. *Nu*. Camera asta nu va mai fura pe nimeni din familia lui. Destul că s-a întâmplat o dată.

Își aruncă ochii în jur, dar nu văzu decât amintiri dureroase. Fu cât pe ce să se ridice și să alerge după ajutor, dar îl ținu în loc spaima că l-ar găsi pe Luka mort la întoarcere.

Mintea lui iscoditoare auzi vocea Palomei și se agăță de ea.

Pentru a face vraja cea mai puternică, nu trebuie să chemi magia la tine, ci să te duci tu la ea, pe terenul ei.

Dacă nu-l putea ajuta pe Luka cu vrăji simple, atunci trebuia să folosească altele, mai complicate. Să se concentreze, să intre în starea în care se contopea cu magia. Dacă magia era un ocean, el înota prin apele lui mai puțin adânci; vrăjile cele mai puternice se ascundeau în străfunduri.

Luka începu să tremure din nou. La colțurile gurii îi apăru o spumă albă, cu pete roșiatice.

– Te rog, îi spuse Alfie hoației. Ține-i capul. Nu vreau să se lovească din cauza convulsiilor, iar eu trebuie să mă concentrez.

Finn ezită scurt înainte de a trece în spatele lui Luka și a-i așeza capul și umerii în poală. Alfie își puse mâinile pe pieptul lui și făcu așa cum îl învățase Paloma să facă înainte de o vrajă mai complicată: își ignoră temerile și grijile și se lăsă să alunece în

magie, să atingă starea în care se confunda cu ea. Își calmă respirația, închise ochii și-și goli mintea de gânduri.

Zgomotele din jur – fâțâielile fetei, scâncetele lui Luka – se stinseră. Nu mai simțea pieptul băiatului sub mâini, nici gresia de sub genunchi.

Când deschise ochii, dispăruse și Camera Albastră, cu Luka și Finn cu tot. În jurul lui, magia curgea în râuri de culori sau scânteia incoloră în vârtejuri prin aer, așteptând să fie atrasă într-un corp și să se schimbe după imaginea lui. Când *bruxos* erau destul de avansați, încât să ajungă pe acest tărâm, vedeau și culoarea magiei, însă Alfie era singurul care o vedea și în afara lui. Auzise că numai *dueños* și filozofii ajungeau în locul respectiv, după ani și ani de studiu și meditație. El își sorbea magia din rețeaua eternă, ca toți cei care o foloseau, îi dădeau culoare, apoi o lăsau să se întoarcă în eter. Acolo, ea redevenea incoloră, gata să fie absorbită de alții.

– *Por favor*, se auzi Alfie vorbind. Te rog, ajută-mă să-l salvez.

Dar cu cât implora magia, cu cât încerca s-o apuce cu degete tremurate, cu atât se îndepărta de el, evitându-i atingerea.

Știa ce înseamnă asta.

Dacă magia se retrage la atingerea ta, intențiile tale nu sunt cele potrivite. Trebuie să i te abandonezi, răsunară vorbele Palomei în mintea lui.

Dar nu putea pleca din locul acela până nu găsea o vrajă care să-l ajute pe Luka. Nesocotind lecțiile învățate, se concentră mai mult și se forță să pătrundă mai adânc în magie. O străbătu, încercând să se agațe de firicele de magie liberă care-i alunecau printre degete ca țiparii. Înota împotriva curentului pe care fusese învățat să-l respecte. Dar nu-i păsa. Nu putea respecta ceea ce refuza să-l salveze pe Luka.

Urmărind curenții magici, se trezi în fața unui zid, un fel de obstacol. Părea construit din chirpici, dar fiecare cărămidă avea altă culoare.

Cărămizi magice.

Orice s-ar fi aflat dincolo, îl putea ajuta, o știa.

Lovi cu pumnii în zid.

– Lasă-mă să trec! *Abrir*! „Deschide-te!“

Nu se întâmplă nimic. Zidul rămase tăcut și neclintit. Cu ochii umezi, își apăsă fruntea de el.

– Te rog, imploră el. Am nevoie de ajutor. Fac orice, *te rog*.

Îi atrase atenția o licărire. Se întoarse spre ea. În mijlocul zidului, la nivelul pieptului său, o lumină albă înconjura o gaură de cheie cât mâna lui de mare. Poate că era un test. Poate că trebuia să se dovedească demn de a ajunge la magia puternică din spatele zidului de cărămizi.

Se aplecă în față și-și plimbă un deget pe conturul găurii.

Avu o revelație: zidul era construit din magie, așadar se deschidea numai cu o cheie magică.

Dacă pe tărâmul acesta magia putea lua forma unui zid, atunci oare nu putea fi transformată și într-o cheie? Doar la atât se putu gândi. Nu era ca și cum ar fi avut timp să scotocească toată rețeaua aceea vastă după o cheie, chiar dacă exista. Va trebui să-și forțeze propria magie în broască și să-i dea forma ei. Ușor de zis, greu de făcut.

Auzi din nou vocea Palomei: *Cei mai iscusiți* bruxos *se împletesc atât de strâns cu magia, încât magia lor parcă are terminații nervoase. Ei simt lumea din jur prin fluxul propriei magii. Magia devine o prelungire a lor, carnea lor.*

După mult exercițiu, Alfie atinsese gradul acela înalt de contopire cu magia numai de câteva ori. Rostise o vrajă și-o simțise străbătând aerul iute ca săgeata, o prelungire a pielii sale. Dar momentele acelea fuseseră puține și rare. Acum trebuia să-și exploreze magia în întregime. Să simtă fiecare părticică a găurii de cheie și să și-o modeleze după ea înainte de a răsuci cheia.

Tremurând de emoție, ghidă un firicel albastru-închis în broască. Se aplecă în față și vru să se uite prin ea, sperând să-i deslușească forma. Dar era prea agitat ca să vadă ceva. Lăsă magia să se risipească. Se plimbă încoace și încolo, cu palmele transpirate.

– Adună-te, își porunci.

Magia trebuia călăuzită cu mâini sigure, care se încredeau în ea. Mai încercă de două ori, aproape lipindu-și ochiul de zid, ca să întrezărească mecanismul încuietorii, dar nu se întâmplă nimic. Magia lui acționa orbește. Nu era conectat la ea. Nu simțea șanțurile încuietorii, nu simțea nimic, doar inima zbătându-i-se în piept. Lăsă din nou magia să se risipească.

Își lipi încă o dată fruntea de zid, atingând cărămizile cu degetele încleștate. Își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte.

– Pot s-o fac. Voi reuși. Pentru Luka.

Se aplecă înainte și privi iarăși prin gaura cheii, dar se retrase brusc. Asta era problema. Încerca să vadă ceva, în loc să se predea cu totul magiei.

Se îndepărtă de broască, lăsând o distanță apreciabilă între el și zid. Închise ochii și lăsă magia să i se adune în palmă. Se concentră asupra senzației care creștea ca o floare care caută soarele. Respiră calm, până când o simți dilatându-se și contractându-se în ritmul respirației sale.

O clipă, avu impresia că deschisese ochii și că dăduse greș încă o dată, dar se înșela. Vedea magia scurgându-se din palma lui către zid. Reușise! Magia se strecură în broască și, prin ea, Alfie văzu șanțurile și arcurile mecanismului. Se emoționă atât de mult că se conectase cu propria magie, încât își pierdu concentrarea și viziunea se încețoșă. O luă de la început și-o modelă încet, ca să se potrivească în toate locașurile din gaura cheii. Cu tâmplele ude de transpirație, răsuci mâna spre dreapta. Magia îi imită gestul.

Alfie deschise ochii. Cărămizile colorate se dădură la o parte cu un huruit și în locul broaștei apăru cadrul unei uși din magie liberă,

scânteietoare.

Fără să mai stea pe gânduri, Alfie trecu prin el ca printr-un voal de lumină, numai pentru a fi aruncat într-o cameră întunecată.

Petele și licăririle colorate dispăruseră. Se afla într-un alt fel de loc, al unui întuneric cum nu mai întâlnise vreodată.

Pe unde călca nu erau nici pământ, nici culoare, nici sunet – numai beznă. De câte ori conversa cu magia simțea o pâlpâire caldă, însă de data asta îi pătrunse în oase o senzație de frig, de parcă ar fi avut în ele gheață, nu măduvă. Pielea i se zbârlea pe măsură ce se afunda în obscuritate. Un glas plin și grav îi toarse în ureche: *Ce vânt te-aduce pe-aici*, mi hijo[53]*?*

Suna ca și cum s-ar fi împletit mai multe voci răsărind una dintr-alta, o gură aflată într-o gură din altă gură. Fumul se unduia în fața lui în rotocoale iscoditoare, care se încolăceau unul în jurul altuia în spirale dense, de parcă spațiul ar fi fost limitat, deși întunericul părea nemărginit. Alfie înghiți în sec. Vorbea limba magiei, dar ea nu-i răspundea niciodată. Comunica altfel cu el. A-i auzi vocea într-un loc al tăcerii presupunea ani întregi de studiu. Dar magia aceasta avea glas. Unul straniu, cum nu mai auzise vreodată.

Și mai stranie era culoarea ei – neagră ca smoala și atotcuprinzătoare. Toată viața lui, Alfie fusese învățat că magia nu se manifesta în culori extreme ale binelui sau răului, nu era albă sau neagră. Existau numai miriadele de nuanțe dintre ele. Însă în fața lui stătea opusul celor învățate de el. Magia aceasta era mai neagră decât pana corbului, decât cerneala vărsată pe un sul nou de pergament. Era ceva imposibil, terifiant, dar nu-i păsa. Nu putea să-i pese. Nu dacă Luka murea.

– Trebuie să-l salvez pe Luka. Am nevoie de ajutor. *Te rog.* Ești singura formă de magie care nu mi-a întors spatele. Ajută-mă, te rog.

Te-am putea ajuta, ne-ar fi foarte ușor. I se învălmășeau gândurile. Vocea suna de parcă șuiera un cor de șerpi, îl hipnotiza și-l îngrozea deopotrivă. *Dar mai întâi trebuie să ne eliberezi.*

– Nu înțeleg.

Magia era *liberă*. Se revărsa în toate lucrurile vii și nu putea fi închisă într-o cușcă. Totuși, aceasta era cumva îngrădită. Alfie inspiră adânc, ca să-și potolească bătăile inimii, și se concentră asupra harului său. Făcu un pas înapoi, șocat. În fața lui, încătușând bezna, se așezau cercuri peste cercuri de nuanțe magice diferite, de la albastru pastel la auriu, magenta, argintiu și, din nou, negru. Câți *bruxos* le coloraseră? De câți fusese nevoie ca să fie sechestrat întunericul? În mijlocul cercurilor, zăcea prizonieră magia umbrelor.

Ce era așa de înspăimântător la ea, de trebuia legată de atâția *bruxos*? Pe Alfie îl străbătu un fior pe șira spinării. Până și ideea de a întemnița magia era nepermisă, dezonorantă. Încălca toate principiile învățate de el despre respectarea magiei ca temelie a lumii. Să o înlănțui însemna să nesocotești ordinea firească a lucrurilor. I se făcea rău numai când se gândea la asta.

L-am tot așteptat pe cel ce ne va găsi și elibera. Tu ești acela, fiule. Eliberează-ne. Atunci îți vom salva prietenul.

Alfie se pomeni că dă din cap a încuviințare. Ecoul cuvintelor răsuna în jurul său în șoapte de argint. Vocea parcă avea miros, unul puternic și amețitor.

Se scutură să se trezească din visare. Ceva nu era la locul lui. Se încălcau regulile. Magia nu se târguia și nu bătea palma. Nu avea dorințe, ca oamenii. Întâmplarea era lipsită de logică. Îi reveniră în minte cuvintele pe care le citise în cartea aceea cretină înainte ca Paloma să i-o confiște: *Există magie străveche. O magie cu suflet, care dă oamenilor culoare după pofta ei și îi supune voinței sale.*

Oare erau adevărate, nu aiureli? Cartea îl prevenea vehement pe cititor în privința acestei magii. Dar, dacă îl putea ajuta pe Luka, nu mai conta cât de stranie era. Cel fel de om ar fi el, dacă ar alege să

se supună ordinii firești a lucrurilor în loc să-și salveze prietenul? Era dispus să încalce toate regulile pentru a-l găsi pe Dez. Pentru Luka ar fi făcut la fel.

Rotocoalele de fum își întrerupseră dansul ritmic, ca și când s-ar fi simțit jignite.

Șovăi? țâțâi magia. *Dacă nu vrei să te ajutăm, atunci…*

Cu fiecare vorbă, glasul scădea în intensitate și Alfie bănui că-și ratează șansa.

– Stați! Nu, așteptați! Vă rog! Vă voi elibera, dar…

Ai grijă, băiete! Noi nu ne supunem niciunei condiții, iar timpul tău se apropie de sfârșit.

În clipa aceea, Alfie simți inima lui Luka de parcă ar fi bătut în pieptul său. Pulsa tot mai rar, iar pauza dintre bătăi se prelungea mult prea mult.

Nu. Luka nu va muri. Nu-l va lăsa el. Cu glasul încărcat de teamă, spuse:

– Promiteți-mi că Luka își va reveni și că va fi în siguranță. Așa cum a fost înainte. Dați-i puterea să supraviețuiască. Atât. Dacă jurați că-l veți vindeca și nu-i veți face rău niciodată, vă voi elibera.

Magia se mai ondulă o dată, torcând prietenoasă.

Dacă ne eliberezi, băiatul nu va păți nimic, îți promitem. Nu ne vom atinge de el. Îi vom da puterea să supraviețuiască. Pentru el, va fi ca un coșmar îndepărtat.

Alfie ezită din nou. Întunericul fără margini îi trezea presimțiri sumbre. Nu era bine ce făcea. N-ar trebui s-o facă. Dar șoaptele a o mie de voci îl asaltară din toate direcțiile.

Eliberează-ne, eliberează-ne, eliberează-ne.

În spatele incantației, bătea slab inima lui Luka. Trebuia s-o facă. Nu mai avea timp. Dar magia aceasta era încătușată cu cercuri de nuanțe diferite. Era mai puternică decât oricare alta. O magie străveche. Una de care n-ar trebui să se atingă.

Una care i-ar salva viața lui Luka.

Alfie își activă harul. Își lăsă magia să se armonizeze cu toate cercurile, apoi o forță înăuntrul lor și pipăi pe fiecare după o cusătură pe care să o rupă, să o distrugă. Cerc după cerc se sparse în mâinile sale, ca sticla. Cioburile îi împunseră pielea până când mâinile îi deveniră lipicioase de sânge. A atinge starea aceasta, tărâmul acesta magic, era un efort mintal, nu fizic. Atunci de ce sângera? Nu, nu era deloc bine ce se întâmpla.

În fața lui se materializă un cerc verde-închis. Umbra și mișcarea lui sigură, lentă îi erau foarte familiare. Alfie îngheță. Era magia Palomei. Trebuia să fie a ei. Una era să risipească vraja unui necunoscut, și cu totul altceva să o spulbere pe cea a unei persoane pe care o cunoștea și care contribuise la creșterea lui. Numai gândul îi părea o trădare. Iar dacă ființa aceea fusese încătușată chiar de Paloma, atunci era prea înfiorătoare ca să fie descrisă în cuvinte. Ce s-ar întâmpla dacă ar elibera-o?

ELIBEREAZĂ-NE, ELIBEREAZĂ-NE, ELIBEREAZĂ-NE!

Urletele îi tulburară gândurile. Trebuia să-l salveze pe Luka. Paloma îl va ierta. Cum să nu-l ierte? Dacă viața verișorului său atârna de-un fir de păr, nimic nu mai conta.

Alfie cuprinse magia Palomei cu mâini tremurătoare. Închise ochii, prea speriat ca să vadă cum o sparge. O distruse cu inima grea, de parcă ar fi rupt gâtul unui animal nevinovat. Înghiți în sec și se sili să treacă la următorul cerc, apoi la următorul și la următorul.

În cele din urmă, rămase doar unul. Strălucea argintiu, într-o nuanță pe care Alfie nu o mai văzuse în toți anii de când urmărea magia plutind în aer. Își potrivi magia după ea și și-o strecură în cerc. Era foarte solid. Atât de bine desenat, încât se temu că nu va reuși să-l distrugă. În aceeași măsură, se temea și că va reuși.

Atunci o găsi. Cusătura magică, firul însăilat de care să tragă. Trase de el cu toată forța. La început, nu se întâmplă nimic. Magia era de neclintit. Pierduse lupta. Îl pierduse pe Luka, în aceeași cameră blestemată. Dar firele începură să se slăbească și să se

rupă, zdrențuind cusătura. Trase mai tare de ele. Magia îi frigea degetele, opunea rezistență. Însă el nu se opri. Nu luă în seamă durerea.

Magia se sparse în mii de bucăți, alunecându-i printre degete ca firele de nisip. Înainte de a-și pierde cunoștința și de a se prăbuși în beznă, găsi, în sfârșit, cuvântul care o descria cel mai bine.

Foame.

51 „Înțepenește!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

52 „Ce-a fost?“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

53 „Fiul meu“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

13

LIBERTATE

Cu o explozie de energie, țesătura magică încâlcită umplu încăperea, eliberată de tânărul care leșinase.

Se răsuci în aer, desfăcându-și larg aripile negre de fum, într-un extaz pe care nu și-l putu stăpâni. Uitase cât de mare era lumea.

Magia se uită la băiatul inconștient de pe podea. O viață atârnase de un fir de păr și atât fusese de ajuns ca să-l amăgească pe prostuțul ăsta să descuie cușca în care zăcuse atâtea veacuri la rând.

Un țipăt sugrumat îi atrase atenția. În fața ei, tot pe jos, stătea o fată cu groaza întipărită pe chip. Se feri din calea ei, respirând sacadat. Magia privi amuzată cum scoate un pumnal de la curea și îl aruncă în ea. Pumnalul trecu prin silueta șerpuitoare fără un sunet. Fata făcu ochii mari când își dădu seama că era absolut neputincioasă în fața ei.

Dacă magia ar fi avut gură, ar fi rânjit cu ea până la urechi. Dar tocmai asta îi lipsea. O gură. Un corp. Stăpânul ei nu se putea întoarce fără un trup. Oare ăsta era bun de ceva?

Se învârti în jurul fetei înspăimântate ca un animal necrofag în jurul unui cadavru proaspăt. Ce ciudat era să fie, în sfârșit, liberă, dar să se simtă încă prizonieră, fără stăpânul ei... Fără poruncile lui…

– Nu te apropia de mine, mârâi fata printre dinți. La o parte!

Magia o învălui în cercuri tot mai mici, plimbându-și forma aeriană pe deasupra ei ca o briză aducătoare de întuneric. Umbra fetei începu să freamăte, atrăgând atenția asupra ei. O gazdă cu *propio* ar fi ideală.

Fata scoase un scâncet gâtuit la atingerea de gheață a magiei care privi în adâncul sufletului ei, la echilibrul de lumină și întuneric din el. Băiatul care o eliberase avea prea multă lumină, era clar. Însă fata ascundea în ea un întuneric adânc și statornic. Corpul cel mai potrivit pentru magie ar fi unul cufundat în întuneric, nu scăldat în lumină. S-ar putea folosi de acesta.

Însă magia se retrase.

Da, fata adăpostea în ea un întuneric care era foarte aproape de a o lua în stăpânire, dar nu destul de aproape.

Gâfâind de groază, fata își dădu ochii peste cap și leșină, asemenea băiatului. Magia nu mai pierdu vremea. Trecu prin pereții camerei și alunecă pe holuri, căutând o gazdă potrivită. La vederea coridoarelor luxoase, avu o revelație: lucrul pe care îl căuta stăpânul ei era chiar aici, între aceste ziduri.

Nu-i mai trebuia decât un trup ca să ajungă la el.

Magia străbătu cu iuțeală coridoarele întortocheate ale palatului. O servitoare apăru de după un colț și, când văzu rotocolul negru încolăcindu-se prin aer ca un șarpe, îngheță pe loc de spaimă. Vru să țipe, dar magia nu o lăsă. I se strecură printre buze, ocupându-i corpul cu forța, fără s-o mai intereseze echilibrul dintre lumină și întuneric din ea. Nu-și permitea să facă mofturi tocmai acum, când stăpânul ei urma să se trezească.

Sfredeli trupul ca lama de pumnal inima, ca dinții mușcând dintr-un măr zemos. Preț de-o clipă magnifică, magia avu brațe pe care să le miște, buze pe care să le deschidă într-un rânjet larg, picioare cu care să exploreze toate cotloanele palatului și să obțină ceea ce căuta cu atâta ardoare.

Dar corpul cel nevrednic începu să tremure. Pielea crăpă precum sticla și se desfăcu în petale din carne. În secunda următoare, din el nu mai era decât un praf negru și magia rămase din nou fără casă.

Se înfoie, nervoasă. Avea nevoie de un trup. Trebuia să-l trezească pe stăpânul ei și să fie întreagă din nou. Străbătu încă o dată coridoarele, până când dădu peste un băiat. Se revărsă în el, arzându-i gâtul ca rachiul. Trăi încă un moment neprețuit, în carne și oase. Dar și acest trup se făcu scrum, lăsând-o expusă și goală pe coridor. Magia se cutremură de mânie. Gândul de a părăsi palatul fără ceea ce aparținea stăpânului ei era dureros, dar avea nevoie de un trup și de putere, pe care nu între aceste ziduri le putea găsi.

Se scurgea prin pereți ca un șuvoi de sânge dintr-o rană deschisă. În curând, ajunse sub cerul liber. Îi stătea la dispoziție un regat întreg. Primele raze timide ale soarelui începură să lumineze cerul.

O rezervă inepuizabilă de trupuri în care să se strecoare ca degetele în mănuși.

Va găsi ceea ce căuta. Pe urmă, se va întoarce după ceea ce îi trebuia stăpânului ei.

14

DE CE?

Când Alfie se trezi pe jos în Camera Albastră, soarele răzbătea prin ferestre, mângâindu-i obrazul cu atingeri blânde. Calme. Ca și cum toate cele întâmplate n-ar fi fost decât un coșmar.

Dar prințul nu se lăsă amăgit.

Se ridică prea brusc în capul oaselor și ameți. Sudoarea i se uscase pe frunte, iar în oase simțea o durere cumplită. Își mută ochii de jur împrejur, cu privirea concentrată, până începu să-l doară capul. Nimic.

Magia întunecată dispăruse. Era în siguranță. Deocamdată.

Răsuflă ușurat, cu mâna la piept. Umbra îi stătea moale la picioare, târându-se în spatele lui ca o trenă. Era puțin mai deschisă la culoare decât trebuia, semn că grozăvia pe care o eliberase îl secătuise de vlagă. Dar ce făcuse?

Îi atrase atenția un sforăit sonor, umed.

Chiar în spatele său, Luka stătea culcat pe jos, cu membrele deșirate, ca o stea de mare. Saliva i se uscase pe obraz, iar părul încâlcit i se adunase într-o parte. Pieptul i se ridica și cobora ritmic. Nu se zărea sânge pe jos. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Alfie își simți bătăile inimii.

Luka trăia. Ușurarea lăsă loc toropelii. Îl usturau ochii, dar tot luă mâna lui Luka și o strânse într-a sa.

Un pumnal spintecă aerul, șuierându-i pe la ureche. Se feri, apoi se trânti peste verișorul său, acoperindu-l ca un scut.

În fața lui stătea hoața, livid la față.

– Ca dracu' ai făcut?

Alfie se uită în spate, la pumnalul înfipt în perete.

– *Qué*?

– Când l-ai vindecat. Fata arătă spre verișorul lui, cu un deget tremurător. Ce-ai făcut?

Prințul ridică brațele ca și când s-ar fi predat și spuse adevărul:

– Habar n-am.

Fetei îi căzu falca, de parcă nu-i venea să creadă cât de prost era.

– Chestia aia mi-a dat târcoale de parcă eram nenorocita ei de cină, iar tu îmi zici că nu știi ce e?

Alfie se holbă la ea neputincios. Chiar nu știa ce era „chestia", dar sigur n-ar fi trebuit să vadă lumina zilei. Însă orice ar fi fost, nu regreta că o eliberase, fiindcă Luka era viu și dormea lângă el.

Hoața îl străpunse din priviri.

– Explică-te, șuieră ea.

Alfie înghiți în sec. Nici nu știa de unde să înceapă.

– Nu știu sigur ce s-a întâmplat. Serios.

– Nu-mi dau seama ce naiba ai scos la iveală, dar era mare cât casa. Aruncă ochii spre Luka. Dacă tot e ca nou, cum de nu s-a trezit, cu atâta tămbălău în jur?

Alfie se șterse iute la ochi cu mâna.

– Doarme tun după ce bea toată noaptea.

Îl împunse cu degetul pe verișorul său, care se întoarse pe-o parte cu un mormăit și dormi bușteан mai departe.

Luka era teafăr. Dar Alfie nu se putea culca pe-o ureche. Trebuia să găsească grozăvia eliberată până nu făcea rău cuiva. Nu încăpea îndoială că putea să facă rău, dacă nu era ținută în frâu.

Hoața se apropie de Alfie cu pași iuți și fermi. O clipă, el crezu că vrea să-i arate ce pricepută e la mânuit pumnalul. În schimb, ea

trecu de el și smulse arma din perete.

– Ia stai, o întrebă, erai trează când am… Tăcu, neștiind cum să se exprime. Când am făcut-o. Ce s-a întâmplat?

Hoața se aplecă și recuperă încă un pumnal din zid.

– Ai aruncat în ea cu ăsta?

Dacă avea să plece în urmărirea ei, Alfie trebuia să știe totul.

Fata vârî ambele pumnale în tecile de la cingătoare.

– Informația asta o să te coste.

– Serios?

– Am eu față de om care glumește?

Cu puțin timp în urmă, fata îl ținuse pe Luka în poală, iar Alfie o implorase să-l ajute. Acum, bănuia prințul, nu mai vedea în el decât o persoană pe care s-o jefuiască. Era un prost și un naiv. Își scoase săculețul cu bani și i-l azvârli mai brutal decât ar fi fost cazul.

Finn îl puse în buzunar, scuturându-și degetele cu care îl prinsese.

– Bună aruncare. N-am crezut că ești în stare să arunci și altceva decât sare în ochi.

– Finn, rosti Alfie cu glas sever. Spune-mi. Te rog.

– Bine. Ți-ai pus mâinile pe pieptul lui. Erai nemișcat, împietrit. Umbra ta, la fel. Pe urmă s-a făcut frig. Îmi ieșeau aburi din gură. Am vrut să fug, dar nu m-am putut mișca. Am strigat la tine, însă nu m-ai auzit, înțepenisești. Era așa de rece, că nici să țip n-am putut. Și mâinile tale… Tăcu, privindu-i palmele. Au început să sângereze, de parcă ți le-ar fi tăiat cineva.

Alfie rămase fără suflare. Își aminti cât îl duruseră mâinile când rupsese cercurile magice.

– Pe urmă, tot sângele care s-a scurs din băiatul ăsta s-a retras în el, ca și cum ar fi fost un *maldito* de burete. N-a fost o magie vindecătoare. Tu parcă te-ai întors înapoi în timp, iar el parcă n-a fost bolnav niciodată. N-am priceput nimic.

Finn nu-și mai încrucișă brațele la piept, ci și le sprijini unul de celălalt, ca și cum s-ar fi îmbrățișat. Umbra i se încolăci protectoare

în jurul picioarelor.

– Apoi… E greu de explicat.

– Te descurci foarte bine, o încurajă Alfie, făcându-i semn din cap să continue, deși o parte din el ar fi vrut să se oprească.

– Am văzut un fel de… Finn mișcă mâinile prin aer, ca și când ar fi vrut să-i facă un desen. Plutea deasupra ta un fel de încâlceală neagră.

– Un fum negru și gros?

Dădu aprobator din cap, hotărâtă și bucuroasă că nu-și pierduse, totuși, mințile. Dacă numai prințul putea vedea magia în afara ținutului ei, grație harului său, atunci de ce o vedea și ea? Ceva nu era în regulă.

– Da, un soi de pete de ulei, dacă uleiul ar putea zbura. S-a apropiat de mine, mi-a dat târcoale și m-a cercetat de sus până jos. Finn se înfioră. Pe urmă, a șters-o prin perete. Dusă a fost.

Alfie înghiți cu noduri.

– I-am vorbit, mărturisi el, pe un ton calm. Am vorbit magiei aceleia negre. Era prizonieră. Mi-a spus că îl salvează pe Luka dacă o eliberez.

Finn ridică din sprâncene.

– Ai vorbit cu… chestia aia?

Prințul se frecă la ochi cu podul palmei.

– I-am spus că o eliberez dacă-mi promite că-l vindecă pe Luka și că nu-i va face rău niciodată. Brațele îi căzură moi în poală. A fost de acord. Așa că am eliberat-o.

Întoarse capul să nu mai vadă privirea uimită a fetei. Gândurile i se învălmășeau. Trebuia să povestească totul cuiva care îl putea ajuta. Palomei? Părinților? Numai gândul la ei îi făcea stomacul ghem. Îi dezamăgise deja, nu voia să-i mai facă o dată de râs, punându-i pe ei să repare ce-a stricat el. O să le dreagă pe toate, singur. Găsea el o soluție.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Era prezent cu trupul în Camera Albastră, dar mintea îi zbura la kilometri depărtare. Trebuia să găsească acea creatură pe care o eliberase și s-o oprească înainte de a face rău cuiva. Dar ce vrăji să facă? Magia era liberă. Nu puteai s-o prinzi în capcană decât dacă era a ta. *Bruxos* și-o închideau în talismane din care își trăgeau puterea la nevoie. Așa procedau deseori în război, în caz că rămâneau fără energie. Dar acelea erau picături din magia lor personală. Ceea ce eliberase el nu era nici pe departe o picătură și nici nu-i aparținea, ca s-o poată controla. Și nici nu putea crea cercuri ca acelea care o ținuseră prizonieră. Habar n-avea cum s-o supună. Nu mai văzuse și nici nu mai citise despre așa ceva.

Goana sălbatică a gândurilor sale luă sfârșit dintr-o dată. Exista o carte care l-ar fi putut ajuta, cea englassiană, confiscată de Paloma.

Hoața se îndreptă spre scaunul pe care prințul lăsase mantia.

– Nu te grăbi așa.

– Eu mă mișc repede, zise ea și întinse mâna după mantie.

Alfie i-o luă înainte. Își puse mantia pe umeri. O să-i trebuiască.

– Pentru ajutorul pe care mi l-ai dat până acum, îți fac o favoare și te las să pleci. Dar înțelegerea noastră cade.

– Cum adică? Nu poți anula un târg, odată ce-ai bătut palma.

– Ba pot.

Fata rămase interzisă.

– Dar nu ești prinț? N-ar trebui să fii un exemplu de cinste și toate alea?

– Azi fac o excepție, se enervă Alfie. Ascultă. Am treburi mai importante de rezolvat. Te las să pleci, deși ar trebui să chem gărzile. Ieși din palat în clipa asta, până nu-mi vine mintea la cap.

Nu avea timp de prostii. Trebuia să-l ducă pe Luka într-un pat și să găsească repede cartea. Cu cât era mai liberă magia aceea cumplită, cu atât era mai primejdioasă. Orice secundă irosită îl izbea ca un baros în moalele capului.

Hoața lăsă capul pe-o parte.

– Te duci după monstrul ăla pe care l-ai eliberat, nu-i așa?

– Dacă chiar vrei să știi, da, mă duc după el, răspunse prințul, ghemuindu-se lângă Luka.

Dar de ce o interesa?

– Bun, zise ea, rotindu-și umerii. Atunci, hai să mergem.

Alfie se holbă la ea.

– Ce?

Fata își dădu ochii peste cap.

– *Vámonos*![54] Hai s-o căutăm.

– Vrei să mă ajuți s-o găsesc?

Prințul nu se așteptase la atâta generozitate.

– Nu pentru tine o fac, prințe. Finn mișcă din încheietură și scoase la iveală un alt pumnal, cu care se curăță sub unghii. Nimeni nu mă umilește pe mine fără să plătească. Chestia aia îmi e datoare, iar mie nu-mi rămâne nimeni dator, niciodată.

Alfie o privi lung, întrebându-se cum poate fi cineva atât de prost, încât să vâneze magia din mândrie. Dar nu putea să refuze oferta. Nu voia să caute magia aceea deloc, darămite singur, și, oricum, nu avea cui altcuiva să ceară ajutor. Să-și recunoască fapta în fața altora ar fi prea rușinos, iar fata asta deja știa totul. Îl văzuse, o văzuse. Clătină din cap. Teama numai la prostii îl ducea.

– De parcă te-aș lua cu mine.

Finn pufni a dispreț.

– Ai fi băftos să mă ai lângă tine.

– Acum un minut ai aruncat cu cuțitul în mine.

Fata făcu un gest de lehamite.

– Numai ca să te sperii puțin, nu fi copil.

– Nu pot lua cu mine pe cineva în care nu am încredere.

– Nu de încredere în mine ai nevoie, ci de mine. Atât. Poate că te descurci într-o bibliotecă, dar treaba la care te înhami n-are nicio legătură cu ea. Adică poate are, dar numai puțin.

Alfie întoarse capul.

– Știi că am dreptate, insistă fata.

– De ce vrei să vii cu mine?

Nu voia să plece singur, dar nu era prost să depindă de cineva care să-l lase baltă la nevoie. Dacă venea cu el, trebuia să știe de ce.

– Ți-am zis, nu mă umilește nimeni fără să…

– Am auzit.

Răspunsul acela obraznic nu însemna nimic. N-avea cum să se bazeze pe promisiunea că mândria o va ține lângă el. Era un risc prea mare.

– Nu-i destul.

Hoața ridică brațele, exasperată.

– De ce vrei să știi? Ai noroc că m-am oferit.

– Nu te iau cu mine fără să știu de ce.

Alfie văzu că magia ei se foiește cu disperare. Nu-i convenea întrebarea.

– Îmi dau seama dacă minți. Așa că nu mai pierde vremea.

Cu cât întârzia fata să spună adevărul, cu atât mai grăbit era prințul să vâneze grozăvia. Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Capitala era plină de reprezentanții tuturor provinciilor și marilor orașe, veniți pentru bal. Părinții lui s-au chinuit luni de zile să-i convingă că Alfie va fi un rege bun, iar strădania lor a dus la balul plănuit pentru a doua zi. Dacă oamenii aflau că prințul a eliberat un monstru din greșeală, sigur nu vor dori să-l aibă pe post de rege.

Greșeala lui ar putea pune capăt dinastiei Reyes.

Când văzu că fata îl amenință din priviri, insistă:

– Dacă nu-mi spui, plec fără tine.

Finn ar fi vrut să râdă de postura lui caraghioasă. Îi cerea o justificare, de parcă n-ar fi putut să-l bată de să-i sune apa-n cap cu

mâinile legate la spate. Dar întrebarea lui atârna greu în aer, înăbușindu-i chicotele.

Ar trebui s-o ducă mintea să nu plece în căutarea unui adversar pe care nu-l înțelege, chiar dacă avusese nesimțirea s-o sperie ca pe-un copil. Dar avea de câștigat din încurcătura asta și nu-și găsea cuvintele cu care să se explice. Sau nu voia să le găsească, să le răsucească pe toate părțile și să accepte adevărul lor.

Se gândi că plecase din camera prințului fără să fi golit sticla cu licoarea otrăvită. Că Băiatul-din-cadă fusese la un pas de moarte din cauza ei. Făcuse destule mârșăvii, conștientă că le provoca altora suferință, dar niciodată nu rămăsese să vadă și consecințele lor. Expresia de pe chipul prințului la vederea băiatului muribund, scâncetul deznădăjduit care-i ieșise de pe buze – nu le va uita niciodată. I se cuibăriseră în minte ca viermii. Se întrebă, fără să vrea, pe câți îi lăsase în urmă jelind, câți plânseseră o ființă ucisă de ea, preocupată numai de propria ei supraviețuire.

Din cauza lui Ignacio.

Ești un monstru, așa cum am spus întotdeauna, mija.

Finn împinse vocea într-un ungher îndepărtat al minții, ca să nu se lase doborâtă de ea. Vina și dorința fierbinte de a fi altfel decât o credea el îi făcură stomacul ghem.

Măcar o dată să încerce să fie mai bună.

– Finn, spuse prințul, smulgând-o din vâltoarea amintirilor.

Ea oftă.

– Am crescut într-o lume în care rămâi în viață dacă nu ridici un deget când vezi că alții sunt la ananghie, ba chiar dacă le faci un rău și mai mare. Așa mi-am trăit viața multă vreme.

– Dar azi nu? întrebă prințul, lăsând capul pe-o parte.

Finn întoarse capul și se jucă apoi cu unghiile.

– Nu. Astăzi, nu!

– De ce?

– Fiindcă arătarea aia nenorocită pe care ai eliberat-o poate să distrugă lumea dacă are chef. Și nu trebuie s-o las, pentru ca lumea să se învârtească în continuare și să mai am ocazia să spun: „Astăzi, nu!“ Îi înfruntă privirea și continuă: Ai înțeles, prințe?

Petrecuse atâta vreme înecându-se în propriul ei trecut încât, până acum, nu mai fusese în stare să iasă la suprafață și să întrevadă un viitor nepătat de sânge și teamă. Nu voia să lase amintirea lui Ignacio sau vreo magie îngrozitoare să i-l smulgă înainte de a avea șansa să-l trăiască. Să-l cântărească în palmă ca pe o pungă cu bani furată cu un minut în urmă.

Prințul o privi lung, de parcă ar fi citit o busolă. Ea își îndreptă spatele, îndemnându-l s-o scruteze, deși știa că, dacă ar fi fost o busolă, n-ar fi arătat nordul niciodată. Oare îi vedea până în adâncul sufletului?

– Prea bine, rosti el. Te cred.

Păru mai degrabă ușurat. Finn înclină din cap a încuviințare, cu o figură lipsită de expresie. Dar ceva vibra în ea, ca și cum cineva ar fi ciupit coarda sensibilă care ținea la un loc bucățile ciuntite din care era alcătuită. Îi trebui un moment ca să-și dea seama că nu-i mai spusese nimeni vorbele acelea. Cel puțin nu-și amintea să le mai fi auzit din gura nimănui.

– Bine, spuse pe un ton lipsit de inflexiuni, ca să umple tăcerea și să nu se mai gândească la asta. Dar, la sfârșitul poveștii ăsteia, tot primesc mantia, ne-am înțeles?

Avea de gând s-o vâneze pe Kol și să-și recupereze harul, într-un fel sau altul. De fapt, acesta era motivul pentru care îl ajuta pe prinț, își zise. Nu pentru că o înmuiase suferința de pe fața lui când îngenunchease lângă băiat. Nu. O făcea pentru mantie. De dragul răzbunării.

– Bine, repetă prințul.

Când liniștea se prelungi prea mult, Finn îi aruncă o privire nerăbdătoare și-l întrebă:

– Ei? Care-i planul?

Îngenuncheat lângă Băiatul-din-cadă, Alfie hotărî:

– Mai întâi, îl ducem pe Luka la culcare. După aceea, am nevoie de o carte.

În soarele dimineții târzii, care pipăia gresia cu degete lucioase, Finn își dădu ochii peste cap.

– Bine-nțeles că ai nevoie de-o carte…

54 „Să mergem!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

15

OMUL CU MANTIE CENUŞIE

Magia plutea prin aer, jinduind la un adăpost din carne și oase.

Printre vălătuci de fum negru, străbătu peluzele verzi ale palatului și inelele luminate de soare ale orașului, de la acele *haciendas* imaculate din Panglică la piața întortocheată din Țarc, apoi la aleile soioase din Mardeală și, în cele din urmă, ajunse în Țeapă – inelul exterior, scăldat de ape. Dar tot nu găsi ce căuta.

Trecu neluată în seamă de bărbații și femeile care beau cu anticipație în cinstea sărbătorii de a doua zi, agățându-se de magie cu energia lor, parcă implorând-o să-i revendice. Dar când se apropia de ei și li se făcea părul măciucă, simțea o repulsie profundă.

Le auzea gândurile modeste, speranțele de iubire, dorința de a fi în siguranță și de a avea copii sănătoși. Simțea cum arde lumina în ei, sufocând-o cu mirosul ei insuportabil.

Magia nu putea lua orice corp. Nu era bun decât unul care putea rezista întunericului de odinioară al stăpânului ei; celelalte s-ar fi făcut scrum, ca acelea din palat. Străbătuse deja orașul de câteva ori, dar nu întâlnise decât corpuri becisnice. Era ca un om care murea de sete, înconjurat de ape otrăvite.

Exasperată, își făcu drum încă o dată prin Țarc, sperând că prima oară pur și simplu prada îi scăpase din vedere, că în inelul acesta va găsi ceea ce căuta cu disperare. Pluti pe o alee mocirloasă, cu

cârciumi gălăgioase, care duhneau a transpirație și tequila. Proptit de un zid, un individ jalnic, îmbrăcat cu o mantie sură zdrențuită, trăgea dintr-o sticlă cu tequila aproape goală. Avea o cicatrice deasupra ochilor, ca și când cineva îl tăiase cu lama de la o tâmplă la alta și făcuse o treabă de mântuială. Omul era sărac lipit pământului. Irișii îi erau de un verde tulbure și, după cum se legăna pe alee, magia deduse că nici nu vedea bine, dacă nu cumva era orb. Nu-i spunea nimic, era doar alt bețiv din Țarc, dar se simțea ciudat de atrasă de el, ca un curent năvalnic ascuns pe fundul unei mări calme.

Se apropie, intrigată de întunericul care vibra în el. În mintea lui, o singură dorință răsuna ca un bubuit de tobă.

Să ucidă.

Ros de mânie, se gândea la o persoană pe care o numise cândva ruda lui. Ținea pumnii încleștați, zgâriindu-și carnea cu unghiile murdare și ciuntite, în timp ce-și imagina cum fata murea o dată și încă o dată. La picioarele lui se încolăcea o umbră cenușie. Magia vibră de emoție la vederea ei. Omul avea *propio*, o legătură foarte strânsă cu vraja, care îl făcea mai puternic, gazda ideală. Nătărăii din palat avuseseră și ei umbre mișcătoare, dar nu destul de întunecate. Bărbatul acesta era combinația perfectă a tuturor lucrurilor de care avea nevoie.

Un tip extraordinar.

Se apropie și mai mult de el, observând cum i se ridică părul de la ceafă. Bărbatul se înfioră și-și strânse mantia în jurul corpului, căutând cu ochi tulburi să descopere de ce se făcuse mai frig dintr-odată.

Îți putem da ceea ce cauți… Vocile se îngemănară într-un șuierat.

Bărbatul tresări și rămase pe loc.

– Cine sunteți? Ce vreți? cârâi el.

Vrem să-ți oferim ce-ți dorești…

La auzul ofertei, se crispă.

– De unde știți ce vreau?

Magia întunecată i se strecură în minte și-i arătă imaginile pe care el voia cu ardoare să le transforme în realitate: fata murindu-i în brațe și implorându-l s-o ierte.

Bărbatului i se tăie răsuflarea. Își duse mâna la cap.

– Ce sunteți?

Suntem puterea care îți poate da ce cauți, pentru un anumit preț. Te putem face cum ai fost odată.

Magia sondă și mai adânc în mintea lui și-i scoase la iveală amintirile cele mai dragi, de pe vremea când văzul încă nu-i fusese compromis de cea pe care voia cu patimă s-o ucidă, când puterea lui asupra celorlalți era de neoprit, ca soarele care mijește la răsărit.

Bărbatul deschise ochii mari, flămânzi, iar magia simți cum se întreabă dacă nu cumva trăiește o închipuire.

– Ziceți prețul, vorbi el, cu voce spartă, deznădăjduită. Vă rog, fac orice îmi cereți.

Dă-ne trupul tău să creștem în el, ajută-ne să ne răspândim în tot orașul.

Pentru a-și trezi stăpânul, magia trebuia să-i reverse întunericul în ceilalți. Abia atunci va avea destul ca să ia din palat ceea ce îi aparținea stăpânului și să obțină tronul pentru un rege adevărat.

Odată ce ne-am răspândit, îți vom da fata…

Bărbatul nici nu mai asculta. Mintea i se agăța cu fervoare de cele ce urmau să se întâmple.

– Da, rosti el cuvântul ca o rugăciune. Vă rog, luați-mă.

Magia se retrase în spate, ca o cobră de fum, apoi se scurse în gura bărbatului cu mantie cenușie. Îl izbi de perete când își croi drum prin gâtlejul său, prin venele sale. Cu cât săpa mai adânc magia, cu atât umbra lui se retrăgea mai înăuntru, propriul său întuneric înghițind și ultima fărâmă de lumină rămasă în el.

Bărbatul scoase un urlet când trupul îi arse pe dinăuntru, umplându-se de o forță demnă de un zeu, care trebuia să se

mulțumească însă cu un muritor.

O clipă, magia întunecată se temu că omul se va face scrum și că o va lăsa iarăși fără casă, dar el se liniști. Acum, că substanța ei primise un trup, își simțea propria forță întărindu-l, revigorându-l.

Și stârnindu-i foamea de a se răspândi.

Bărbatul se ridică încet. Când își trecu mâna prin fața ochilor, magia îi auzi porunca nerostită. Își recăpătase vederea. Magia se înfoie de plăcerea de a sluji un stăpân, chiar dacă nu era al ei. Rostul ei era să îndeplinească porunci și trebuia să se mulțumească cu acest om până la întoarcerea stăpânului ei.

– Nu pot să cred, oftă bărbatul și, clătinând din cap, sorbi împrejurimile din priviri.

Acesta e numai începutul…

Bărbatul își mișcă mâinile și se îndreptă de spate. Dorințele i se scurgeau fără oprire din minte în palmele magiei. Într-o clipită, zdrențele de pe el se înnoiră. În loc de pantofi rupți avea acum bocanci din piele fină, pantalonii îi fură înlocuiți cu alții, din material moale, iar cămașa de pânză aspră i se schimbă într-una de mătase verde ca smaraldul, care-i foșnea, vaporoasă, pe piept. Marginile găurilor se lipiră și mantia își recăpătă splendoarea de altădată. Era învăluit într-un nor cenușiu amenințător și abia aștepta să dezlănțuie un haos de fulgere.

Magia întunecată îi vorbi: *Plimbă-te prin oraș. Descoperă-i pe cei negri la suflet și vor deveni servitorii noștri, supușii noștri.*

Bărbatul ieși de pe alee cu capul sus. Se îndreptă spre o cârciumă cu o ușă de un albastru intens, un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate erau înăuntru oameni cu intenții rele, demni de cauza lor, ale căror trupuri îi vor ajuta să-l trezească pe stăpânul nerăbdător. Magia îi deschise larg fălcile, împrăștiindu-i foamea prin vene ca un foc năvalnic. Bărbatul se cutremură.

— Voi face cum vreți voi. Puse mâna pe mânerul ușii, apoi se opri. Dar pe urmă primesc ce vreau.

Magia îi fulgeră încă o dată prin fața ochilor minții imaginea celei pe care voia s-o pedepsească. *Vei primi exact ceea ce vrei și chiar mai mult.*

– Atunci, să-ncepem.

16

CARTEA

Protejați de mantie, Alfie și Finn străbătură coridoarele palatului, pornind în căutarea cărții.

Mai întâi, prințul îl dusese pe Luka în camera lui (lucru cu care gărzile erau obișnuite, dat fiind obiceiul băiatului de a bea tot timpul și a gândi numai câteodată). Între timp, hoața rămăsese nevăzută. După aceea, ascunși de ochii gărzilor și ai servitorilor ocupați să pregătească prânzul pentru a fi dus la ușile familiei regale, care se culcase târziu cu o noapte înainte, merseră amândoi spre camera Palomei.

În toată vremea asta, Alfie se temea că magia întunecată îi pândea de după vreun colț. Dar încă nu dăduseră cu ochii de ea. Poate aveau noroc, poate chiar părăsise palatul, n-avea de unde să știe, dar se mai liniști.

Până când călcă într-o grămadă de cenușă înaltă până la glezne. Făcu un pas în spate, scoțând un strigăt de mirare. Din fericire, nu mai era nimeni pe coridor.

– Ce dracu-i asta? întrebă Finn, dând mantia la o parte de pe ei.

– Nu sunt sigur, răspunse Alfie, apropiindu-și degetele de cenușă.

Nu era neagră, ci de o nuanță mai închisă decât negrul. Atât de închisă, că trebui să clipească de câteva ori, tulburat de profunzimea ei. Era magia aceea oribilă, fără îndoială. Dar de ce-ar fi lăsat în urmă o grămadă de gunoi? Pipăi prudent stratul de praf și atinse un

obiect mic și neted. Îl prinse între degete și nisipul negru se scurse, dezvăluind un cercel de argint.

Prințului i se opri inima în loc.

Băiatul căruia fusese gata să-i cadă pământuful în cap, care îl privise cu atâta speranță și admirație – el purtase cercelul. Sări în picioare. O gheară îi răscoli stomacul.

– Chestia asta, întrebă Finn, căscând ochii mari, a fost un om?

Alfie nu reuși decât să încuviințeze în tăcere. I se puse un nod în gât.

Foame. Asta simțise că emana magia înainte de a o elibera din capcana cercurilor, o dorință de a se hrăni care îi dădea senzația că e încolțit. Ce se va întâmpla dacă nu va găsi răspunsurile în cartea englassiană? Se va alege praful de regat?

– Prințe, vorbi Finn.

Arătă peste umărul lui, palidă la față.

În capătul opus al coridorului zăcea altă grămadă, mai mare.

Alfie se propti de perete. Îi tremurau mâinile. Nu era croit să fie rege. Abia va mai fi în stare să trăiască după toată povestea asta. Făcuse exact opusul celor învățate de la părinți: se gândise numai la el, își pusese dorințele mai presus de toate. Iar acum, oamenii sufereau din cauza lui. Își acoperi fața cu mâinile, încercând să-și rețină lacrimile care-i usturau ochii.

Tresări când auzi zgomot de piatră sfărâmată. Cu un gest, Finn despică piatra de sub grămada de cenușă. Rămășițele băiatului se scurseră în podea.

– N-ai zis că vrei să te ocupi de asta fără să afle nimeni? îl întrebă, ridicând din umeri, când văzu că se holbează la ea.

Avea dreptate; nu puteau lăsa grămezile de cenușă pe coridor, dar îl durea sufletul.

– Merită o înmormântare adevărată.

Finn se uită la resturile omenești.

– O groază de oameni merită multe. Dar dacă arătarea aceea poate distruge o ființă atât de repede, nu avem timp de înmormântări.

Alfie încuviință în tăcere, lăsând vina la o parte.

– Stai, nu astupa încă.

Îi venise o idee. Trebuia să dea cumva de urma grozăviei, iar dacă ceea ce rămânea după ea era praful acela, atunci se puteau folosi de el ca s-o găsească. Vârî mâna în crăpătură și scoase un pumn de cenușă. I se frânse inima la amintirea băiatului.

– Ca să-i luăm urma? întrebă Finn, cu ochii la degetele lui murdare.

Alfie aprobă tăcut, bucuros că nu citește nicio urmă de reproș în privirea ei. Scurse cenușa în buzunar.

– Odihnește-te în pace, spuse el către grămada rămasă.

Familia băiatului nu va avea un trup pe care să-l îngroape și să-l jelească. Nici a lui Dez nu avea.

Finn mișcă din mână și astupă crăpătura, apoi îngropă și cealaltă grămadă de cenușă. Alfie o urmări cu un gust amar. Nu-și putu reține un sentiment de dezgust, dar și de recunoștință că era lângă el. Când o văzu cum calcă peste rămășițele omenești, se întrebă ce făcuse în viața ei, de se purta cu atâta nonșalanță în situații într-atât de grave. Totuși, fără caracterul ei dârz nu știa dacă ar fi rezistat.

– Să mergem, îi spuse ea.

Se înveliră cu mantia și străbătură un labirint de coridoare, trecând pe lângă ușile impozante ale bibliotecii, până ajunseră la camera Palomei. Cu mâna pe mâner, Alfie privi ușa îndelung, foarte tulburat.

Nu fusese invitat niciodată în camera Palomei și nici pomeneală să se fi strecurat vreodată în ea. Era urât că dădea buzna în spațiu-i personal, dar în jurul lui oamenii se făceau scrum. Nu avea timp să se îngrijoreze că încalcă regulile bunului-simț.

Deschise ușa și intrară iute amândoi. Îi venea să-și acopere ochii, ca să nu vadă obiectele din cameră: un pat îngust, vizavi de ușă,

rafturi cu cărți așezate frumos, cu cotoare de piele în nuanțe diferite. Pe o masă din lemn negru, mai multe suluri de pergament și pene de scris așteptau să fie folosite. Alfie știa programul Palomei. La ora asta, era în bibliotecă.

Finn puse mantia deoparte.

– Ce anume căutăm? întrebă ea cu glas încordat, altul decât obișnuitul său ton disprețuitor.

– O carte neagră, cu litere englassiene aurite.

Hoața merse la raftul cel mai apropiat și examină cotoarele cu ochi iscoditori. Alfie se duse la cel de lângă pat și începu să caute și el. Își trecu mâinile peste cărțile de magie elementară din care învățase în copilărie. Fiecare dintre ele reprezenta un moment în care Paloma îl încurajase să devină un prinț mai bun, un om mai bun. Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât simțea că o dezamăgește mai mult. Se prinse de gulerul cămășii și trase. În cealaltă parte a camerei, un gest al lui Finn îi atrase atenția. Fără să-și ia privirea de la raft, îi spuse:

– Pune-o înapoi.

Ea oftă și așeză oglinda de argint a Palomei înapoi pe raft. N-avea timp de glume, dar avea timp de furat. Tocmai voia s-o mustre, când văzu cartea. Era vârâtă printre alte tomuri groase de magie.

Îl ardeau degetele s-o răsfoiască, așa că mustrările de conștiință îl părăsiră deocamdată. Știa că ar trebui să plece în odaia lui, în caz că Paloma se întorcea pe neașteptate, dar își pierduse răbdarea. Avea nevoie de ceva care să-i dea speranța că va îndrepta răul făcut.

Întoarse paginile cu frenezie, până la capitolul despre cum se sechestrează entitățile magice. Îl citea tocmai când apăruse Paloma și îi luase cartea. Ochii plictisiți ai lui Finn îl sfredeleau. Fata își curăța unghiile, dându-i de înțeles că ar fi preferat să se afle în oricare altă parte, numai acolo nu.

Alfie citi că entitatea trebuie închisă într-un obiect de mare valoare pentru cel ce o închide, lucru care îi scăpase la prima lectură. Se uită la dragonul de la pieptul său. Era lucrul său cel mai de preț. Nu voia să-l folosească pentru a captura magia, de teamă că se va sparge, dar nu prea avea de ales.

Vraja nu presupunea decât rostirea unui singur cuvânt; cartea spunea că este cuvântul englassian pentru „a închide“. În limba lui, acesta era *cerrar*.

Avertismentul de sub ilustrații îi îngheță sângele în vene:

O entitate se închide și se pecetluiește cu propriul sânge numai în situațiile cele mai disperate. A o pecetlui cu sângele tău înseamnă a stabili o legătură cu ea. Cu cât mai multă vreme va sta închisă, cu atât va absorbi mai mult din energia celui ce o pecetluiește, din forța vieții sale. Consecințele pot fi mortale.

Cotorul cărții se umezi în palmele-i i transpirate.

Înghiți în sec. Oare de asta nu reușise ghicitoarea să-i vadă viitorul? Pentru că îi fusese hărăzit încă din copilărie să i-l fure magia aceea odioasă?

– Prințule, oftă hoața, proptindu-se de masă. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Alfie își șterse transpirația de pe frunte și rosti cu gâtul uscat:

– Nu.

Orice trebuia făcut, trebuia făcut repede. Balul se ținea a doua zi, seara, iar el era obligat să participe, în calitate de viitor rege al Castallanului. În plus, familia lui va observa cu siguranță dacă lipsește prea mult. Problema trebuia rezolvată astăzi. Acum, cât timp ai lui se odihneau după festivitățile din seara trecută.

Se auzi o voce în spatele ușii. Paloma. Finn și Alfie înghețară. Dacă dădea peste el și o străină în camera ei, s-ar fi zis cu el.

– Unde-i mantia? șopti el.

Finn se răsuci de jur împrejur. Alfie o privi încruntat.

– Ai pierdut-o?

– Nu! șuieră ea. Am pus-o undeva, atâta tot.

Se lăsă în patru labe și pipăi pe jos, ca un orb după baston.

– *Idioato*, mârâi Alfie, lăsându-se și el în patru labe și începând să caute.

Dacă erau prinși din cauză că tâmpitei nu-i trecuse prin cap să țină bine de mantie, atunci poate că merita orice pedeapsă i-ar fi dat Paloma.

– Unde-ai văzut-o ultima oară?

Finn se uită urât la el.

– E invizibilă.

– Știi ce vreau să spun!

– Am găsit-o! strigă ea, apoi îl ridică în picioare și aruncă mantia peste ei.

Abia îi acoperi pe amândoi.

Paloma intră și închise ușa. Se sprijini de ea cu o carte în mână, absorbită de lectură. Alfie și Finn împietriră. Erau în mijlocul unei camere mici; dacă femeia mergea drept înainte, se lovea de ei. Dacă se mișcau, îi auzea. Finn vru să se tragă într-o parte. Alfie o prinse de umeri și scuturâ din cap.

Nu, rosti el din vârful buzelor, sperând ca fata să-l asculte măcar o dată.

Vrei să ne prindă? răspunse ea, tot pe mutește.

Își duse degetul la gură. Le trebuia un zgomot care să le acopere mișcările.

Paloma închise cartea și merse la masă. Alfie își ținu răsuflarea și se aplecă într-o parte când trecu pe lângă ei. Rochia de *dueña* aproape că-i atinse piciorul.

În momentul în care Paloma se întinse după scaun, Alfie se uită la Finn și dădu din cap. Când scaunul zgârie podeaua, o trase lângă el

și se furișară amândoi în singurul loc din cameră unde se puteau piti – spațiul îngust dintre două rafturi. Stăteau lipiți între ele.

Finn îi aruncă o privire plină de furie.

Serios? Atât te-a dus capul?

Dar înainte ca Alfie să reacționeze, Paloma deschise un sertar și scoase din el o oglindă rotundă, cât o farfurie plată.

O oglindă fermecată. Nu o mai văzuse niciodată folosind-o. Paloma era o ființă atât de retrasă, că nu și-o închipuise în stare să întrebuințeze una. Oare cu a cui oglindă lucra împreună? Finn îl împunse cu degetul și ridică din sprâncene, cerându-i să-i explice de ce era atât de interesat de o oglindă. Alfie bănui că fata nu mai văzuse un asemenea obiect până atunci. Nu se găsea pe toate gardurile, mai ales în zonele sărăcăcioase ale orașului. Mișcă din cap în direcția Palomei. *Privește.*

Femeia se așeză la masă și așeză oglinda pe un suport. Alfie vedea peste umărul ei. Finn se ridică pe vârfuri și se lăsă pe pieptul lui, ca să vadă și ea. Era bine clădită, s-ar fi putut spune. Prințul nu luase asta în calcul când alesese ascunzătoarea, dar nici n-ar fi avut unde altundeva să se pitească. Într-o clipă scurtă cât o bătaie de inimă, simțurile lui se concentrară asupra moliciunii pieptului ei lipit de al său. Alfie se îmbujoră. Se trase înapoi, lovindu-se raft.

Strânse tare din pleoape când auzi un scââârț!

Paloma tresări. Se răsuci spre raft. Finn era atât de aproape de Alfie, că îi simțea răsuflarea.

Paloma se uită strâmb la raft, apoi se întoarse din nou spre oglindă.

Alfie o mustră pe Finn din priviri când ea ridică brațele, ca și cum i-ar fi spus: „Nu-i vina mea“.

– *Revelar*[55], vorbi Paloma oglinzii.

Finn căscă ochii cât cepele când oglinda începu să strălucească într-o nuanță discretă de albastru. Sticla făcu valuri mici, ca un lac

tulburat de o piatră. Se limpezi și dezvălui chipul unei femei pe care Alfie nu o recunoscu. Avea păr blond, ochi albaștri și trăsături delicate, ca orice locuitoare din Uppskala. Purta veșminte din catifea albastră, tivite cu blană maro – era versiunea uppskaliană a unei *dueña*. Dar de ce chema profesoara lui o *dueña* din străinătate?

– Svana, spuse Paloma.

Alfie vedea fruntea femeii peste umărul dăscăliței sale.

– Paloma, vorbi ea tărăgănat, cu accent uppskalan, care se deosebea de rostirea grăbită a silabelor din castallană. Ai vrut să discutăm. Despre ce e vorba?

Paloma inspiră adânc.

– M-am trezit noaptea cu o presimțire rea. Ceva nu e bine. Strânse marginile mesei cu degetele. Nu pot să-ți explic. Dar știu – știu că are legătură cu…

Tăcu. Atmosfera se încordă ca o funie întinsă la maximum.

– Doar nu vorbești serios. Atât de puțină încredere ai în cercurile magiei protectoare? Ca s-o elibereze, ar fi nevoie de *dueños* din toate cele cinci regate conducătoare.

Cercurile magiei protectoare. Alfie strânse pumnii când își aduse aminte de bezna fără margini și de cercurile pe care le rupsese pe rând. Simțea și acum mirosul sângelui alunecându-i pe degete. I se umeziră palmele și gâfâia.

– Nu știu, Svana. Dar am o presimțire neagră. E de rău.

Paloma nu se mai arătase înspăimântată niciodată. Furioasă și dezamăgită, da, dar îngrozită, niciodată.

– Piesele castallane sunt în siguranță, da?

– Da. Am verificat chiar eu. Sunt neatinse.

Despre ce piese vorbesc?, se întrebă Alfie, încruntat.

– Dar tu chiar nu ai simțit nimic? Nimic… nelalocul lui? insistă Paloma, pe un ton ciudat de disperat.

Tăcere.

– Svana?

– Poate, se precipită cealaltă *dueña*, dar asta nu înseamnă că a fost eliberat. Îl ținem închis de secole întregi. Nu are cum să ajungă cineva la el. Niciodată, adăugă, mai calmă, dar fermă. Și puțin mai prietenoasă. Cum se termină legenda, Paloma? După ce umbra și lumina își dau mâna. Spune-mi.

Alfie tresări. Doar nu vorbeau despre legenda *aceea* – cum s-au născut omul și magia, adică zeul cel rău care fusese îndrăgostit de întuneric.

Paloma suspină și rosti exact cuvintele de care se temea prințul:

– Zeul care era atât de atras de întuneric a fost alungat din ceruri, unde i s-a interzis să se mai întoarcă. Și cei mai pricepuți *bruxos* ai lumii și-au unit forțele și l-au despărțit de întunericul pe care îl iubea cu patimă, transformându-i corpul în piatră. El și magia lui neagră nu au mai fost văzuți de atunci.

Paloma vorbise ca și când ar fi rostit o rugăciune, o întâmplare adevărată, plină de subînțelesuri.

– Strămoșii noștri au rupt legătura zeului cu puterea sa și, câtă vreme îl ținem închis, nu se poate întoarce în lume. Va rămâne ticălosul fără nume din poveștile pentru copii. Îți promit.

Alfie strânse din dinți, copleșit de enormitatea faptelor sale. Bănuise și mai devreme că entitatea pe care o eliberase era rea, dar nu se așteptase la așa ceva.

Dăduse drumul în lume exact lucrului care îl putea învia pe zeul întunericului. Conform legendei, Sombra va scufunda lumea în Nocturna – o noapte veșnică, făcând din oameni monștri care se hrănesc cu ură, violență și lăcomie. Inima lui Alfie bătea să-i spargă pieptul. Asta putea însemna nu numai sfârșitul domniei familiei sale, ci și al întregii lumi.

Ce-am făcut?

– Ai dreptate. Aveam nevoie să aud asta de la tine.

Paloma mângâie oglinda cu vârful degetelor. Alfie întoarse capul, știind că nu trebuia să privească.

Cele două își luară la revedere, iar Paloma înveli cu grijă oglinda în catifea înainte de a o pune la loc în sertar. Când, în sfârșit, plecă din cameră, Alfie vru să spună ceva cu glas tare, dar Finn ridică mâinile și numără pe degete.

După un minut lung, ieșiră dintre rafturi și dădură mantia la o parte. Prințul se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, străduindu-se să nu vomite.

– Prințe, rosti Finn, dăscălița ta are o prietenă secretă, dar nu asta te dă peste cap. Toți oamenii au câte-un prieten dintr-ăsta.

Vorbele îi trecură lui Alfie pe la urechi ca râul peste pietre, înăbușite de spaima violentă care-i curgea prin vene. Finn nu-și dădea seama cât de grav era lucrul pe care tocmai îl aflase.

Alfie se uită la ea, cu mintea învălmășită de panică.

– Nu scăpăm vii din povestea asta.

Fata își încrucișă brațele la piept.

– Chiar trebuie să vorbești în ghicitori, ca un *maldito* de trol ascuns sub pod? Zi-mi ce se întâmplă!

Alfie nu voia să-i explice lucrul pe care tocmai i-l dezvăluise Paloma. În sinea lui, dădu vina pe timpul scurt pe care îl aveau la dispoziție ca să prindă magia lăsată să umble liberă prin oraș, dar știa prea bine că se temea ca Finn să nu-l lase să se descurce singur. Îi spuse în grabă ce anume văzuse când eliberase magia întunecată, cât de bine se potrivea cu vorbele Palomei și cu legenda despre nașterea omului și a magiei. Ceea ce eliberase el era puterea de care fusese despărțit zeul, transformat apoi în piatră. Finn căscă ochii cât cepele.

– Stai puțin, îl întrerupse, ridicând brațele. Ai eliberat un blestemat de *zeu*?

– Nu, nu chiar, se grăbi Alfie să-i explice. Am eliberat puterea lui Sombra, care l-ar putea aduce înapoi dacă nu o oprește nimeni…

– A, minunat. Îl străpunse cu privirea. Am crezut că era cazul să mă îngrijorez. Dar nu e decât puterea unui zeu rău. Nicio problemă,

atunci!

Alfie își încrucișă și el brațele la piept. Aproape că îl implorase să o ia cu el. Da, făcuse o greșeală ascultând-o, însă nu de reproșurile ei avea nevoie tocmai acum, când se pregăteau de cea mai periculoasă aventură din viața lor.

– Păi, dacă e prea greu pentru tine, știi singură pe unde să ieși.

Finn se încruntă.

– Încă n-am dat peste ceva care să fie prea greu pentru mine. Când o să dau, te anunț.

Prințul își dădu ochii peste cap, deși fata avea dreptate, probabil. Încercă să-și ascundă ușurarea. Până la urmă, nu va trebui să se descurce singur.

– După ce ți-ai petrecut toată viața prin biblioteci, altceva nu-ți vine în cap decât să încerci să prinzi fumul ăla cu o vrajă școlărească, și încă una pe care n-ai mai făcut-o niciodată?

Cuvintele îl usturau, puneau degetul pe rană.

– Fumul ăla nu e o vrajă oarecare. Nu e ca și cum ar exista nenumărate cărți despre o magie care vorbește și transformă oamenii în praf.

Finn vru să mai spună ceva, dar se răzgândi.

– Ei? insistă Alfie. Ai tu vreo idee salvatoare?

Planul lor era departe de a fi perfect; părea mai degrabă caraghios. Dar altul nu găsiră și el n-avea de gând s-o lase să-l facă bucăți, dacă nu venea cu o idee mai acătării.

– Așadar, o urmărim și-o prindem în capcană, spuse Finn, scuturând din cap la gândul acela nebunesc. Cu vreunul dintre farmecele pe care le-ai citit în cartea aia. Pe care nu l-ai mai făcut niciodată.

– Nu știu ce altceva ar putea să meargă.

Pe Alfie îl rodea teama că pornea la vânătoare cu un plan pus la punct numai pe jumătate, dar nu-și putea permite să se oprească. Gândul la balul de a doua zi îi făcu stomacul ghem. Făcuse cea mai

mare prostie din viața lui în cel mai prost moment – chiar înainte să fie prezentat de părinți drept viitorul rege al Regatului Castallan și după ce își promisese că va renunța să-l caute pe Dez și că va deveni un rege cu care familia lui să se mândrească. Abia mai îndura vina și rușinea. Încrederea pe care i-o arătau părinții și regatul îi stătea pe umeri ca o povară. Nu putea să-i dezamăgească din nou.

Finn se îndreptă de spate.

– Bun, atunci. Hai să ne apucăm de treabă, spuse ea, de parcă nu era prima dată când se resemna cu un plan jalnic.

Lui Alfie i se luă o piatră de pe inimă, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

Dacă Finn era de acord să încerce, atunci poate că aveau șanse să și reușească. Sau poate că fata era la fel smintită pe cât arăta.

Înghiți în sec. Eliberase puterea unui zeu, una destul de întunecată pentru ca toți *dueños* din lume să-și unească eforturile pentru a o prinde. O forță care o înfricoșa chiar și pe Paloma și care, scăpată de sub control, va coborî asupra lumii tenebrele groazei. Alfie prinse între degete un fir de cenușă din buzunar; imaginea inelului de argint îi trecu prin fața ochilor. Va opri grozăvia aceea, fie și cu prețul vieții sale.

– *Encontrar*[56], spuse el.

Cenușa o luă în zbor către inelele exterioare ale orașului, unde sărbătorea poporul castallan, fără să știe ce făcuse prințul lui netrebnic.

55 „Arată!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

56 „Găsește!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

17

DEGETARUL ALBASTRU

A merge pe urmele vrăjii lui Alfie era mult mai enervant decât crezuse Finn.

Ascunși sub mantie, ea și prințul se furișară din palat într-o căruță care venise cu bunătăți pentru Balul Echinocțiului. După spusele prințului, era clar că cenușa neagră pe care o foloseau ca să găsească magia lui Sombra nu se afla în palat, nici împrejurul lui, pentru că scrumul din palma lui Alfie s-ar fi încălzit dacă s-ar fi apropiat de ea. Însă odată ce căruța intră în următorul inel al orașului, Panglica, scrumul începu să se încălzească, așa că Finn și prințul coborâră și își continuară căutarea pe jos. Se strecurară prin cartierele tăcute în care doamnele nobile ieșeau țanțoșe din *haciendas* vibrând de culoare, în fuste lungi, prinse în curea, și cape din dantelă sclipitoare, alături de soții lor încălțați cu bocanci de piele, proaspăt lustruiți. Scrumul se încălzise, dar nu destul. Trecură după aceea în inelul următor, Țarcul, unde scrumul se încălzi mai tare. Prințul, crezând că magia se dusese în Țeapă, o luă spre poarta dintre Țarc și inelul mai sărac, dar scrumul începu să se răcească. Așa că reveniră în labirintul din Țarc, printre cuiburi de prăvălii, căutând zadarnic magia aceea păcătoasă, învăluită în fum. Trecuseră ore întregi, dimineața se făcuse după-amiază și abia atunci simți Alfie că scrumul i se încinge în palmă.

– *Espérate*, spuse el. E tot mai fierbinte. Suntem pe-aproape.

Înghiți cu greu, iar Finn nu-l putu învinovăți. Amintirea magiei lui Sombra dându-i târcoale, de parcă voia să fure ceva ascuns în carnea ei, îi făcea și acum pielea de găină. Își văzură de drum, înaintând spre o alee cu tarabe mai retrasă, vraja prințului călăuzindu-i ca o busolă.

Cum a doua zi avea loc Sărbătoarea Echinocțiului și familia regală organiza un bal, orașul începuse deja să petreacă. Perechi cherchelite dansau în cercuri strâmte, aruncând *pesos* muzicanților care stăteau spate în spate și cântau *merengues* îndrăcite.

În loc să mișune prin piață, ciupind câte ceva de la fiecare bețiv care-i ieșea în cale ca să-și cumpere *sangria*, Finn se ținea după prințul care voia să prindă magia în capcană cu vraja citită din cartea aceea bizară din Englass.

Ca toți copiii castallani, Finn auzise legenda despre Sombra și Nocturna – întunericul cu care zeul îi va învălui dacă se trezește. Odată chiar o întrebase pe mama ei ce însemna Nocturna.

– Sfârșitul tuturor lucrurilor bune, îi răspunsese mama ei, zdrobind cățel de usturoi.

Finn nu-i luase vorbele în seamă. Acum însă îi răsunau în urechi ca pocnetul de oase rupte.

– Acolo! exclamă Alfie, întrerupându-i șirul gândurilor.

Arătă spre o cârciumă cu uși albastre dintr-un cotlon întunecat și tăcut al Țarcului. Porni spre el cu palma întinsă. Pielea i se înroși ușor de la cenușa fierbinte.

– Aici trebuie să fie.

Poate că în cârciuma aceea îi aștepta sfârșitul tuturor lucrurilor. Finn înțepeni când văzu cum se cheamă birtul: Degetarul Albastru.

– Aici? întrebă, înghițind cu noduri.

La Degetarul Albastru trebuia să se întâlnească cu Kol, ca să-i dea mantia. Oare scorpia era înăuntru? Ce coincidență bizară… Nu te duceai așa, pur și simplu, în niciun loc al lui Kol. Nimeni nu îndrăznea să intre în cârciumile ei dacă nu era invitat de ea însăși.

Alfie se uită la ea de sub gluga mantiei lui. Ajunși în Țarc, își scoseseră mantia care îi făcea nevăzuți ca să se miște mai ușor, dar prințul și-o păstrase pe a sa, pentru a nu fi recunoscut.

– *Sí*. Ai vreo problemă cu locul ăsta?

– Nu, minți fata, înăbușindu-și groaza care creștea în ea.

Avusese oricum de gând s-o omoare pe Kol, deci putea la fel de bine să-i ia gâtul și să-l ajute pe prinț în același timp. Doi iepuri dintr-o lovitură. Amândoi o călcau pe nervi.

Prințul își îndreptă ținuta.

– Atunci să terminăm odată cu asta. Cât mai repede.

Avea un curaj nemaipomenit să creadă că puteau să prindă grozăvia, și încă repede. Cu gândul la ceea ce îi aștepta, el și Finn se uitară unul la celălalt, deschiseră ușile albastre și intrară în cârciumă.

Primul lucru care o izbi pe fată fu mirosul. Duhoarea înțepătoare de sânge se agăța de ea, înțepenindu-i limba. Își acoperi nasul și gura cu mâna și scrută priveliștea sinistră din jur.

Prea mult sânge. Mult prea mult.

Birtul Degetarul Albastru era o încăpere întinsă, cu un bar aliniat de-a lungul peretelui stâng. De sus până jos, totul era scăldat în sânge. Tejgheaua era îmbibată, de parcă ar fi fost dată cu lac roșu. Vreo douăzeci de cadavre zăceau răsfirate ca niște jucării aruncate de un prunc răsfățat. Membre tăiate, gâturi despicate, burți spintecate din care curgeau șuvoaie purpurii. Mesele și scaunele erau aruncate și răsturnate pe podeaua alunecoasă. Finn nu înțelegea nimic din ce vedea. Roșul o copleșea, îi amețea simțurile.

Se aplecă și vomită pe loc.

Se sprijini de tejghea. Mâna i se murdări de lichidul stacojiu. Cu răsuflarea tăiată, făcu un pas înapoi și alunecă pe ceva tare – o mână ciopârțită, aruncată pe podea, ca un păianjen din carne și oase. Finn ateriză în genunchi și-și pătă pantalonii de sânge. Din locul în care se afla, observă că pe pardoseală se ridicau, ici-colo,

grămezi de praf ca acela negru din palat. Parcă ar fi curățat cineva un horn și ar fi adunat cenușa în grămezi.

Prințul o prinse de umeri cu blândețe și o ajută să se ridice. Îi spuse ceva, dar vocea îi sună fetei în urechi înăbușită și avea ecou, ca și cum i-ar fi vorbit dintr-o sticlă cu gât lung.

Două picături căzură pe fruntea lui Alfie. Prințului îi înghețară cuvintele pe buze. Pe chipul său împietrit de frică, sângele i se scurse pe nas și pe arcul buzelor. Ridică ochii. Finn îi urmări privirea, îngrozită. De tavan atârna, prins în cuțite, un cadavru căruia îi rânjea beregata. Sângele curgea din ea ca dintr-un robinet stricat.

Încă trei picături stropiră obrazul lui Alfie înainte ca Finn să-l tragă la o parte. Incapabil să scoată un cuvânt, el se șterse, mâzgălindu-și mai rău obrazul.

Preț de-o clipă, un licăr de speranță alungă temerile lui Finn. Se afla în cârciuma lui Kol. Poate că scorpia fusese și ea ucisă în masacru și-și luase cu ea magia în moarte, iar Finn își putea folosi *propio* din nou.

Se concentră, vrând să-și schimbe înfățișarea, dar simți în cap aceeași neputință dureroasă. Harul îi era tot blocat. Speranța se stinse, înlocuită de o furie orbitoare, care o ardea pe dinăuntru. Îi venea să răstoarne mesele însângerate, să facă din scena carnajului un peisaj și mai înspăimântător. Așadar Kol trăia, dar după acest măcel, provocat probabil de o bandă rivală, plecase din oraș. Cum s-o mai găsească?

Un gând ieși la iveală din ungherul cel mai ascuns al minții ei: *Așa o să rămân toată viața? Cu fața asta?*

I se făcu mai rău decât atunci când văzuse baia de sânge.

Prințul căscă ochii mari, înfiorându-se.

– Finn, rosti și arătă peste umărul ei.

Fata îi urmări privirea. Îi trebuiră câteva momente ca să deslușească ceea ce îi arăta Alfie cu degetul printre sticlele sparte și leșurile trântite pe tejgheaua de care se sprijinise cu puțină vreme

înainte. O mână cu unghii negre apăru din spatele barului și se îndoi peste tejghea, cu palma murdară de sânge. Apoi, încă una. Din spatele tejghelei se iți silueta unui bărbat. Tremura din toate încheieturile și avea ochii ca smoala. Pe sub piele, îi ieșeau în evidență venele ca niște viermi negri. Sufla greu, cu zgomot, făcând-o pe fată să se cutremure.

Finn și Alfie se retraseră cu pași repezi printre membre sfârtecate și bălți de sânge.

– Văd prin el, spuse prințul, palid ca moartea. E plin de ea.

– Cum adică plin de cafea? se miră fata.

– De magia neagră, nu de cafea! A intrat în el!

Finn se uită din nou la bărbat și se strâmbă:

– Păi, cam nasol.

Ea credea că magia te face scrum, cum pățiseră victimele de la palat, nu că trăiește în ele, ca un parazit. Oare din bărbatul ăsta supraviețuise vreo fărâmă controlată de magie? Finn strânse din dinți. Știa prea bine cum e să fii prizonier în propriul trup și să tragă altul sforile. Brațul îi tresări, vrând să scoată un pumnal și să-l scutească pe bărbat de suferință. Dar când el se târî pe tejghea cu un urlet gutural, știu că n-ar fi fost bine s-o facă. Nu. Creatura aceea nu mai era omenească. Devenise cu totul altceva, iar ea se temea să afle ce anume.

Bărbatul întinse către ei o mână cu unghii negre. Răsufla greu, răgușit, zgâriindu-și genunchii în cioburi. Finn mișcă scurt din încheietură, scoase la iveală un pumnal și-l luă la țintă, dar când să arunce, pielea lui începu să crape ca sticla și să se despice în fâșii negre. Trupul i se fărâmiță bucată cu bucată și se transformă în cenușă, de parcă ar fi ars pe dinăuntru. Cu gura căscată, Finn văzu cum dispare fără un sunet. Nici măcar un strigăt de durere sau surpriză nu-i ieși de pe buze. Nu rămaseră decât hainele și scrumul de pe tejghea, care aștepta să fie înecat de sângele închegat.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Finn și făcu un pas prudent spre bar.

Alfie o prinse de braț, spunând-i cu voce subțiată de frică:

– Stai!

Un fuior de fum negru, mai mic decât cel pe care îl văzuse ea în Camera Albastră, se ridică din cenușa cadavrului. Magia îl arsese pe dinăuntru și acum căuta un trup nou pe care să-l pârjolească. *Să fiu al naibii dacă i-l dau pe-al meu!* își zise Finn.

În spatele ei, prințul înțepenise. Teama îl însemna precum câinele copacii. Fata își înfipse unghiile în umărul lui.

– Fă vraja aia nenorocită! Prinde-o și închide-o!

Atingerea ei îl trezi la realitate. Prințul trase de colanul de la gâtul său; de el atârna un dragon cioplit cu măiestrie. Își mușcă degetul mare până când îi dădu sângele și desenă un cerc pe pieptul dragonului. Respiră adânc, cu suspine, îl ridică sus de tot și rosti:

– *Cerrar*![57]

Finn așteptă să se întâmple ceva, orice.

Nimic.

Absolut nimic. Fumul nici nu-l luă în seamă pe prinț. Se înălță mai departe din cenușă, adunându-se într-un glob infect deasupra barului.

Alfie se uită la dragon, deschise și închise gura fără să scoată un sunet. Finn se încruntă la el:

– Pe bune?

– Nu are efect, șopti el îngrozit, e…

– Văd și eu că nu are! se răsti Finn. Hai s-o tulim de-aici!

– Nu! Trebuie să mai încerc, strigă prințul. Altfel, va face rău altcuiva!

– Îți va face ție rău! Hai odată!

Alfie deschise gura să protesteze, dar auzi un geamăt de durere din partea cealaltă a cârciumii, printre mese trântite și cadavre

țepene. Un bărbat se sculă din mijlocul lor șchiopătând, mai mult mort decât viu. Zăcuse nemișcat, iar ei îl crezuseră unul dintre cadavrele care formau tapiseria stacojie a carnajului. Nu avea ochii înnegriți; era încă normal. Cu mâna la rana dintr-o parte, se uită la Finn și strigă:

– Ajutor, te rog, ajută-mă!

Rotocolul de magie se răsuci după glasul său. Se îndepărtă de Finn și Alfie și alunecă pe gâtul bărbatului, care urlă de durere. Alfie țipă, întinzând brațul ca să-i vină în ajutor. Străinul căzu în genunchi, scuturat de convulsii. Prințul făcu un pas spre el, dar fata îi puse brațul în fața pieptului. Atunci bărbatul rămase nemișcat, moale, cu capul plecat înainte și cu fața ascunsă, amuțit printre mobila spartă și cioburile risipite.

– Se mută dintr-un corp într-altul, observă Alfie îngrozit, cu voce șoptită. Și le omoară pe rând.

Finn făcu un pas în față și-și îndreptă ținuta.

– Hei, tu, de colo! strigă ea la bărbatul înțepenit, cu ochii înnegriți. Nu-mi pasă că ești rudă cu nu știu care zeu. O să-mi răspunzi la întrebări. Ce vrei?

Îi fu ciudă pe ea fiindcă lăsase o undă de teamă să i se strecoare în glas, dar felul în care amorțise bărbatul, tremurând din tot corpul, ca un copil care urmează să primească ceva dulce, îi întoarse stomacul pe dos.

– Răspunde-mi sau te jupoi de viu!

Bărbatul mișcă din degete și îi zâmbi ca o pisică unui șoarece șchiop.

– Cântați numele stăpânului nostru de veacuri, chemați-l, rosti el.

Venele negre și umflate îi viermuiau pe sub piele. Deschise gura și fredonă cu un glas în care răsuna un cor imens de voci lugubre:

Negru Vodă, stană pietrească,
O casă în inima-ți își va clădi.

Cu ochii în sânge, cu sufletul iască
I te-arunci la picioare, umil îl vei sluji.

Haideți, toți copiii, fuga-fuga-n pat!
Altfel se scoală Sombra și capul vi l-a luat!

Era un cântec pentru copii, despre legenda aceea cretină. Oamenii îl cântau când voiau să sperie pe cineva în glumă, ca să aibă de ce râde. Acum, fiecare cuvânt îi pătrunse lui Finn până în măduva oaselor, ca o amenințare. Ca o promisiune.

– Îi cântați numele de multă vreme. Bărbatul mișcă din cap către ea și-i aruncă un rânjet larg. Vom curăța lumea asta de regi falși și-l vom trezi. Vă va răspunde chemării.

Cu un hohot care-i împroșcă în aer saliva de pe buze, bărbatul se năpusti asupra lui Finn. Se mișca smucit, în unghiuri bizare, de parcă nu era învățat să fie închis într-un corp.

Fata auzi cum îi pleoscăie tălpile în sângele de pe jos. Nu aștepta să fie atacată; nu era stilul ei. Îi plăcea să aibă avantajul de a face ea prima mișcare, indiferent dacă era o idee bună sau nu. De data asta, ideea părea una foarte proastă. Dar dacă Finn era renumită pentru ceva, atunci era pentru că se avânta cu capul înainte în cele mai mari belele.

Și să fie ea a naibii dacă avea de gând să se dezmintă.

Se repezi spre el în mijlocul cârciumii, smulgând o piatră din pământ ca să-și învelească pumnii. Bărbatul nu schiță niciun gest de apărare, ci se mulțumi să zâmbească. Finn îi trase un pumn în stomac. Auzi trosnetul coastelor, dar el făcu doar un mic pas înapoi și izbucni în râs.

– Ne trebuie trupuri pentru cauza noastră, fredonă el, cu glasul lui cântat.

Se ținea drept, în ciuda coastelor rupte. Finn învățase de la Ignacio cât de tare dor coastele rupte; omul ar fi trebuit să se îndoaie de

spate.

– Nu contează dacă sunt rănite sau întregi. Al tău va fi *numai bun*.

Când se lansă asupra ei, Finn înălță din nou pumnii, dar el îi dădu la o parte cu ușurință, iar fata înțelese că doar se jucase cu ea când o lăsase să-i tragă pumnul acela. Rușinea o ustură ca o lovitură de bici.

Cât ai zice pește, mâna cu unghiile negre o prinse de gât și, cu o forță îngrozitoare, o ridică deasupra pământului. Ea i se agăță de încheietură, sfâșiind carnea moale până când degetele i se umplură de sânge, dar el îi râse în nas. Rânjetul i se stinse când o cercetă, ca și când ar fi simțit o duhoare pe pielea ei.

– Ești bunicică, dar nu destul.

O strânse mai tare de gât, iar Finn simți cum îi cedează oasele. Cât mai puteau rezista? Cu ochii umezi, reuși să îngaime un singur cuvânt:

– Prințe!

Auzi cum alunecă pași nesiguri prin sânge și zgomotul înfundat al unui obiect ascuțit care străpunge carnea. Bărbatul înlemni și-i dădu drumul, căscând ochii mari. Finn simți că-i revine căldura în corp când se lovi cu spatele de pământul însângerat. Umbra i se colorase în cenușiu și zăcea ametită la picioarele ei. În spatele bărbatului cu ochi înnegriți stătea prințul care-i vârâse un pumnal de gheață în piept.

Când îl văzu pe bărbat prăbușit la pământ, mort de-a binelea, Alfie nu știu cum de fusese capabil să-l omoare.

Să ia viața cuiva cu propriile sale mâini.

Disperarea din vocea lui Finn îl umpluse de adrenalină, transformându-i teama paralizantă în forță. Se repezise în spatele bărbatului și-i vârâse cuțitul exact în inimă. Ca un laș. Acum stătea în mijlocul cârciumii, printre mese și scaune răsturnate, cu un cadavru la picioare și cu inima în gât.

Un gâfâit amestecat cu un suspin îi scăpă printre buze.

Se temuse de el însuși în ziua când o atacase pe Paloma. Atât de frică îi fusese de ceea ce era capabil să facă, încât căutase să îngroape gândul. Dar cine era el, să omoare un om în felul acela? Acum însă nu-i dădea pace un gând mai rău, și anume că nu avea timp de așa ceva, nu avea timp să se analizeze și să se îngrijoreze că o lua razna. Trebuia să prindă magia și să-și salveze regatul, chiar dacă asta însemna să comită acte care îl făceau să-și pară lui însuși un străin.

Finn se ridică încet și merse lângă el, cu o teamă necunoscută în ochii deschiși larg. Îi puse mâna pe spate, lăsând-o țeapănă pe omoplații lui.

– O singură faptă rea nu le anulează pe toate cele bune, prințe, îi spuse, privind cadavrul. E nevoie de mai mult de-atât ca să-ți pierzi mințile, crede-mă. Știu din proprie experiență.

Alfie tăcu. Cum de citea atât de adânc în inima lui frântă? Își zise că, mai demult, probabil reacționase și ea la fel după ce luase o viață, dar cu timpul își lepădase partea aceea sensibilă din ea cum își leapădă șarpele pielea. Ce înfiorător de trist e să trăiești așa… Luă plosca de la șold cu gesturi smucite și trase o înghițitură zdravănă. Tequila îl amorți pe dinăuntru, ca un bandaj pus pe o rană care sângera. Se uită la Finn cu ochi umezi.

– Dacă vezi că sunt pe cale să mă pierd, mă vei opri?

Fata îl privi la rândul ei, cu o expresie mohorâtă.

– Dac-ajungi până acolo, îți voi atrage atenția și tu vei hotărî dacă te retragi sau te scufunzi. Eu n-am cum să te opresc.

Alfie nu fu în stare decât să-și șteargă repede lacrimile cu dosul palmei. Umbra i se încolăci în jur, oglindindu-i tulburarea. Sângele care curgea din cadavru se întindea pe jos. Vru să se ferească, dar se răzgândi și talpa i se înmuie în lichidul roșu. Era numai vina lui. El eliberase magia întunecată și-și pătase mâinile cu sângele bărbatului. De ce să nu-și păteze și pantofii?

– Îmi pare foarte rău, se adresă el mortului, cu glas răgușit.

Îngenunche lângă el, neștiind ce să facă. Sau ce să spună. Paloma îl învățase să nu se joace cu magia necunoscută, pentru că nu se știe niciodată la ce anume duce.

Ar fi trebuit s-o asculte. Ar fi trebuit să-și știe lungul nasului. Puse mâna pe umărul bărbatului.

– Te rog să mă ierți, zise, lăcrimând. N-am vrut să-ți fac rău. Nici ție, nici altcuiva. E vina mea.

Finn îi puse mâna pe umăr.

– Prințe, trebuie să plecăm, până nu se întâmplă din nou. Hai, ridică-te.

– Nu, rosti Alfie.

Își simțea trupul greu ca o piatră de moară. El purta răspunderea întregii nenorociri, din cauza lui murise băiatul cu cercelul de argint. Nu putea pleca, oricât îi era de frică.

Umărul cadavrului îi tresări în palmă.

Alfie își retrase mâna și sări în picioare ca ars. Magia părăsea și acel corp. Dar de data asta, va reuși s-o închidă. Scuturat de spasme, cadavrul plescăi în propriul sânge, pe cioburile de sticlă împrăștiate pe jos, scârțâind ca unghiile pe tablă.

Nu cadavrul se mișca, ci magia întunecată din el. Se lupta să iasă afară, ca un parazit prizonier într-o gazdă moartă. Un corp în care nu bătea inima nu-i folosea la nimic. Alfie îl omorâse pe bărbat și acum o obliga să-și caute o casă nouă.

Falca bărbatului căzu moale. Un fum gros și negru se scurse din gura înroșită, ca seva din copac. Alfie simți un fior de panică și nici nu mai putu gândi când leșul se scutură și elimină, râgâind, tot mai multă magie, cu spatele arcuit de efort.

Trebuia s-o închidă cumva. Trebuia să existe măcar un sâmbure de adevăr în cartea aceea englassiană. Era singura lui speranță.

– N-a mers atunci, nu va merge nici acum! Trebuie să plecăm! strigă Finn de lângă el, în timp ce fumul se elibera din corp.

Vru să-l tragă din nou după ea, dar prințul parcă prinsese rădăcini acolo. Îl privi cu o figură uluită.

– Chiar ți-ai da viața pentru asta?

Alfie își strânse dragonul de la gât cu degetele. Când o privi pe fată, nu încercă să mascheze teama care-i sfâșia corpul. Măcar un om pe lumea asta să știe că teama nu-l putea opri.

– Dar tu nu ți-ai da viața pentru nimic?

Finn se uită la el ca și când i-ar mai fi crescut un cap.

– Ți-ai pierdut mințile.

Alfie întoarse din nou capul către magia care se scurgea ca puroiul dintr-un abces. Îl îngrozea, dar și mai mult îl îngrozea ce s-ar fi întâmplat dacă o lăsa liberă. Era răspunderea lui. Mai bine murea acolo, decât să fugă ca un laș.

Ca un laș care ucide pe la spate.

– Ești un idiot.

Finn se îndepărtă, călcând pe lângă un taburet spart, și-și scoase pumnalele de la cingătoare.

– Ești curajos, dar absolut idiot.

Alfie ar fi putut jura că sesizase o urmă de respect în insultă. Fumul negru se roti în fața lui. Prințul amorți și îngheță de frică la vederea lui – era de un negru mai intens decât orice nuanță pe care putea el s-o creeze.

O idee îi scăpără în minte ca un chibrit.

– Magiile de aceeași culoare întotdeauna curg împreună, spuse, încercând să fie calm, precum Paloma.

– N-avem timp de lecții de magie! se răsti Finn din spatele lui.

– Sst!

Magiile de aceeași culoare întotdeauna curg împreună. Era un adevăr pe care îl văzuse cu ochii lui, urmărind magia oamenilor infiltrându-se în aer sub formă de panglici colorate. Așa funcționa și harul său, așa își putea întrețese el magia cu a altuia. Dacă magia asta întunecată ar vedea una de aceeași nuanță, poate că ar urma-

o, ar încerca să se țină de ea, chiar s-o asculte. Așa ar fi logic. Poate că de asta avea nevoie ca s-o prindă.

Alfie își lăsă magia să dobândească nuanța cea mai închisă la care putea ajunge, apoi, strângând bine dragonul în palmă, o lăsă să-l învăluie. Magia care ieșea din cadavru păru s-o observe și să tremure de încântare. Se undui prin aer, îndepărtându-se de cadavru și alunecă în gura deschisă a dragonului, de parcă tocmai și-ar fi regăsit un frate pierdut. În mâna prințului, dragonul începu să se încălzească.

Cu magia lui tot neagră ca smoala, Alfie apăsă pe dragon cu toată puterea, cu vârful însângerat al degetului său mare, și strigă din nou:

– *Cerrar*!

Închise ochii, așteptându-se ca magia neagră să-și dea seama că o păcălea și să-l înghită pe de-a-ntregul. Dar nu se întâmplă așa. Dragonul vibra și zumzăia cald în palma sa.

Alfie se lăsă greu pe tejghea, trăgând de lanțul de la gât. Cumva, reușise. Poate – poate că lucrurile se vor îndrepta. Poate că era capabil să dreagă răul făcut.

Ca pentru a-i confirma închipuirea, cadavrul se lăsă moale, pielea se înnegri și se disipă și din el nu mai rămase decât o grămadă de cenușă.

Când îi pătrunse în nări mirosul de carne arsă, i se întoarse stomacul pe dos. O viață de om, cu toate bucuriile și necazurile ei, arsă într-o clipită.

Sau poate că nimic nu va mai fi ca înainte.

Finn se lăsă pe vine lângă el, cu spatele proptit de singura măsuță rotundă nerăsturnată, scăpată cine știe cum de iadul care izbucnise acolo.

– A mers?

Alfie strânse între degete dragonul cald de la piept.

– Cred… cred că da.

– Gata? Am prins-o? Surprinse un licăr de speranță în glasul fetei și se agață de el în ciuda voinței sale. Am terminat?

Fără a-și lua mâna de pe dragon, prințul inspiră adânc. Nu va trebui să îndure privirile mustrătoare ale Palomei și ale părinților săi. Nu va mai muri nimeni din cauza greșelii sale prostești. A doua zi putea să meargă la bal cu fruntea sus și să promită că va apăra viitorul regatului, în loc să-l pună în primejdie. Își trecu mâna peste ochi.

– Am reușit.

Acum nu mai trebuia decât să se gândească la o soluție care să țină magia închisă, ca să nu o găsească nimeni. Dar asta era floare la ureche pe lângă ceea ce tocmai făcuse.

Finn înclină aprobator din cap, oftând de ușurare.

– Atunci hai să plecăm dracului de-aici.

Alfie se ridică lent, sprijinindu-se de masa din spatele fetei. Când își văzu mâna însângerată, nu știu dacă era sângele de pe masă ori al omului pe care îl omorâse.

Merseră unul lângă altul călcând peste leșuri, opaițe împrăștiate și sticle sparte. Prințul o lovi din greșeală cu umărul, dar nu se putu abține să se bucure de atingere, de gândul că nu se afla singur acolo, că, deși ziua aceea era un coșmar, măcar avea cu cine să-l împartă.

Când, în sfârșit, ieșiră din cârciumă, Alfie luă o gură zdravănă de aer curat. Nu mai fusese niciodată așa de recunoscător că respira aer care nu avea gust de sânge închegat.

– Trebuie să recunosc, prințe, spuse Finn, n-am crezut c-o s-o scoți la capăt.

Pe măsură ce se afundau în Țarc și se îndepărtau de cârciuma ororilor, Alfie se uita la bibelouri și fleacuri magice, pateuri și *sangria* cu alți ochi. Oamenii din regat se puteau bucura în siguranță de tot ce li se oferea în piață, de tot ce le oferea regatul. Se uita cum

oamenii se plimbă veseli de la o tarabă la alta cu zâmbetul pe față, pregătindu-se pentru Sărbătoarea Echinocțiului.

Îl durea și acum sufletul când se gândea la bărbatul pe care îl omorâse și la toți cei prefăcuți în cenușă de atingerea magiei, dar acum exista o speranță. Îndreptase răul.

Cu mintea începețoșată de oboseală și adrenalină, nu se putu abține să se uite la Finn și să-i spună pe un ton plin de recunoștință:

– Finn, *gracias*. Am…

O forță nevăzută îl împinse înapoi, făcându-l să zboare cu viteza vântului pe lângă vreo zece oameni și izbindu-l de ușa Degetarului Albastru. Prințul se lovi zdravăn la cap și vorba îi muri pe buze.

– Prințe! se auzi strigat când alunecă pe ușă până la pământ, dar i se păru că vocea vine din capătul îndepărtat al unui tunel nesfârșit.

Apoi se lăsă întunericul.

57 „Închide!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

18

INSTINCT DE TATĂ

Bărbatul se plimba prin Țarc împins de forța din interiorul său, nervoasă ca un fulger captiv într-o sticlă.

Făcuse măcel în cârciumă, lăsând magia din el să nimicească orice îi ieșea în cale și ucigându-i pe cei care îndrăzneau să-i opună rezistență. Cu fiecare corp pe care și-l revendica, tot mai multă putere creștea în el. Trăia un delir al simțurilor. Fiecare fir de păr îi prindea viață. Simțea curenții de aer, orice freamăt, cât de mic. Îi ajungea în nări mirosul de vopsea proaspătă de pe zidurile unei *hacienda* aflate la kilometri depărtare, în străfundurile orașului.

În timp ce studia oamenii din piață, îi venea să strige, să le râdă în față, să le smulgă membrele unul după altul, ca să le arate cât de neînsemnați erau față de el.

Voia să-i îngenuncheze pe toți.

Nu încă, șuieră magia. *Cei din cârciumă s-au făcut țărână, pentru că erau nedemni. Puterea pe care o simți se va micșora pe măsură ce li se fărâmițează corpurile. Trebuie să-i căutăm pe cei destul de puternici pentru a…*

– Liniște, o întrerupse.

Simțea o chemare în aer. Una dureros de familiară, care îi prindea măruntaiele într-o gheară, ca să o pedepsească. Acolo, în învălmășeala de mirosuri, sunete și atingeri, era fata care îi luase totul. Îi simțea mirosul, al ei, al fricii din ea.

Nu acum, stărui magia. *Vei primi fata și mult mai mult după ce…*

Bărbatul scutură din cap dezaprobator, surd la șoaptele magiei. O găsise pe Finn. Soarta o aducea în orașul acesta, așa cum își închipuise și el. Se răsuci pe călcâie și se întoarse înapoi la cârciuma pe care o înecase în sânge, știind că fiica sa va fi acolo, așteptând dragostea lui, judecata lui. Ciudat cum, de multe ori, cele două se împletesc într-un singur sentiment.

În vreme ce magia se frământa mânioasă în el, Ignacio îi ignoră vorbele. La urma urmei, ce fel de tată ar fi, dacă nu i-ar face o vizită fiicei sale?

19

PĂPUŞARUL

Cu pumnalul în mână, Finn își croi drum prin mulțimea din Țarc și fugi înapoi la Degetarul Albastru, unde prințul zăcea ghem la ușă. Îngenunche lângă el, scrutând piața aglomerată după un dușman, după cel care îl împinsese pe prinț înapoi cu forța vântului, ca și când ar fi fost bățul pe care îl duce un câine înapoi stăpânului.

Dar nu văzu pe nimeni suspect în preajmă, doar cumpărători mergând de la o tarabă fistichie la alta și pălăvrăgind despre sărbătoare în limba lor. Câțiva se uitau la ea și la prinț șușotind pe ascuns, se apropiau de ei să-i ajute, dar se răzgândeau la vederea pumnalului și a expresiei ei fioroase.

Pieptul lui Alfie se ridica și cobora în ritm normal, dar îi curgea sânge din zona capului unde se lovise de ușă.

– A pățit ceva prietenul tău, *señorita*? întrebă un bătrân cu baston, care venea spre ei. Vru să-i pună fetei mâna pe umăr. *Qué pasó*…? [58]

Bătrânul tăcu, încremenind în fața ei.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Finn ridică ochii spre el și pocni din degete în fața lui.

– Hei!

Omul împietrise de parcă s-ar fi făcut statuie. Nu clipea, dar nici nu lăcrima din cauza asta. Degetele nu i se îndoiau și nu tremurau deasupra umărului ei. Finn îi simțea căldura pielii, dar el era țeapăn

ca un mort. Să fie cumva o închipuirea de-ale ei? Se lovise la cap când se bătuse în cârciumă?

Abia atunci constată că în jur se lăsase o liniște stranie.

Privi în spatele bătrânului și văzu că toată suflarea din Țarc – cumpărători, vânzători, perechi de dansatori și muzicanți – înlemnise. Cu gurile căscate, în toiul conversațiilor. Cu mâinile înghețate, întinse ca să arunce pesos în palma unui negustor. Încremeniseră toți și toate, în afară de ea.

– Ce dracu'? întrebă ea.

Vorbele ei sparseră liniștea ca un bubuit de tunet. Se răsuci și cercetă îndelung piața. Văzu până și un scuipat atârnând în aer, ieșit de pe buzele unui bărbat. Era scufundată în liniște. Toată lumea înțepenise, numai pieptul prințului se ridica și cobora, de parcă faptul că se lovise îl ferea de încremenire. Nu mai fusese niciodată atât de fericită că-l vedea respirând.

– Prințe! Îl scutură de umăr. Trezește-te! S-a întâmplat ceva, trezește-te!

Dar el nu clipi și nu scoase un sunet.

Un zgomot sparse liniștea, o voce purtată de vânt în spatele ei.

Micuțule cameleon…

Îi auzi glasul melodios, ca un cântec de leagăn.

Ignacio.

– Nu e aici, își spuse. Nu e aici. Trezește-te.

Era un coșmar. Toată povestea asta era un vis urât: ce văzuse în palat, Kol, care-i furase harul, Țarcul împietrit. Visa. Se va trezi imediat. Da. Trebuia să se trezească.

Știi că nu-mi place când te împrietenești cu indivizi dezagreabili…

Așezată încă pe vine lângă prințul care sângera, avertismentul lui Igancio îi răsună în urechi. Îi tremurau mâinile. Se răsuci, căutând direcția de unde veneau sunetele. Acolo, în miezul tăcerii, printre tarabele din partea cealaltă a pieții, în fața Degetarului Albastru, stătea Ignacio. Un fior o străbătu de sus până jos, ca un șarpe care

alunecă prin iarbă. Șocul îi prinse inima într-o menghină. I se oprise respirația. Liniștea nu mai era absența oricărui sunet, ci presimțirea a ceea ce urma să se întâmple.

Ignacio făcu un pas înainte.

Simplul fapt că se mișcă îi stârni valuri de frică, până când paraliză complet. Venise din nou să-i pună lanțul de gât, s-o tragă în brațele lui și s-o supună voinței sale. Finn întoarse privirea de la el și, lăsându-l pe prinț acolo unde zăcea, o luă brusc la fugă. Coti în dreptul Degetarului Albastru, apoi alergă printre tarabele unde se vindeau bijuterii, mătăsuri, cape și veșminte scumpe. Zbură ca vântul pe lângă vânzătorii și cumpărătorii înlemniți în posturi bizare și suluri de pânzeturi împietrite în aer. Dădea din mâini cu disperare, ca să se îndepărteze cât mai mult de prinț. Dacă ar fi rămas lângă Alfie, n-ar fi făcut decât să-i arate lui Ignacio că ținea la el. Iar Ignacio n-ar fi avut nevoie de alt motiv ca să-l omoare.

Sau s-o pună pe ea să-l omoare.

– Nu, spuse ea, refuzând și să se gândească la asta, și continuă să alerge prin labirinturile Țarcului, lăsându-l pe prinț mult în urmă.

Nu-i va mai permite lui Ignacio s-o oblige să facă așa ceva.

Nu.

Nu făcu nici zece pași, când o sfoară i se încolăci în jurul gleznei. Din cauza propriului elan, căzu pe burtă, cu gura deschisă, lângă o tarabă cu rochii bătute cu pietre scumpe. Sfoara o trăgea atât de tare, de parcă o mână ieșise din pământ și-o apucase de gleznă. Privi peste umăr.

Ignacio mai făcu un pas în față, fără să se grăbească.

Sfori de marionete, micul meu cameleon, sfori de marionete.

Nu i se mișcau buzele, însă vocea lui fluiera prin aer. Pretutindeni și nicăieri, de parcă nu i-ar fi ieșit niciodată din cap. Cum reușea? Cum o găsise? Și ochii lui… arătau altfel. Negri ca miezul nopții. Panica îi începoșă mintea.

Ignacio arăta exact ca bărbatul din Degetarul Albastru.

Era prizonierul magiei întunecate. Fetei i se puse un nod în gât. Se purtase ca un monstru și pe vremea când fusese om. Acum devenise altceva, o creatură care se va folosi de fiecare strop de magie din el ca s-o vâneze ca pe-un câine rătăcit de stăpân. Nu bălmăjea nimic despre niciun zeu al beznei trezit la viață, cum făcuse bărbatul din cârciumă. Ignacio era el însuși, dar primise mai multă putere. Oare era mai bine sau mai rău?

Finn abia mai respira când Ignacio, cu scântei în ochii negri, făcu încă un pas.

Adrenalina fierbea în ea. Încercă să taie sfoara cu pumnalul, dar nu reuși. Sfoara se îndoia, dar nu se rupea. Ignacio venea tot mai aproape. Trebuia să scape cumva. Trase de sfoară cu mâna liberă. Îi zdreli palma și, după o clipă lungă, îngrozitoare, își eliberă glezna. Sări în picioare și o luă imediat la fugă.

– Unde te grăbești așa? strigă Ignacio. Nici n-am apucat să stăm de povești. Ți-am adus un cadou, micuțule cameleon. Cred că-ți va plăcea.

Nu te uita înapoi, nu te uita înapoi. Dacă nu-l privea în ochi, nu putea s-o manipuleze.

Trecuse de patru tarabe când auzi un vâjâit, ca de undiță aruncată în apă. Simți mii de înțepături pe piele când sforile îi brăzdară spinarea și gleznele. Ignacio o smuci cu atâta forță, că se prăbuși cu fața în jos. Apoi o târî spre el. Finn se ridică în patru labe, simțind că-i ard plămânii. Ajunsese din nou la tarabele cu rochii. Încercă să se elibereze, dar nu mai reuși nici să taie funiile, nici să le smulgă. Îi pătrundeau tot mai adânc în carne, de parcă voiau să-i înlocuiască venele. Își înfipse unghiile în pământ, vrând să se opună forței care o trăgea înapoi. O sfoară o smuci violent de călcâi și-i crăpă pielea, cum se crapă o cusătură. Piciorul îi cedă sub propria greutate. Sângele nu curgea în picături, ci șiroia din călcâiul sfârtecat. Era terminată. Era a lui din nou.

Nu mai auzi decât sunetul ritmic al pașilor săi. Își țintui privirea în pământ când picioarele i se opriră în dreptul capului.

– Uite ce-ai făcut. Ignacio țâțâi ca un tată îngrijorat când vede că fiica lui și-a zdrelit călcâiul. N-ar fi trebuit să fugi. Te-ai rănit singură. Dar nu asta faci mereu? Prostii care se întorc întotdeauna împotriva ta.

N-avea rost să se mai uite în altă parte. Înălță capul și rămase fără suflare. De aproape, Ignacio arăta exact ca atunci când se întâlniseră prima oară, cu un deceniu în urmă: tânăr, în putere, cu frunte lată, păr castaniu-închis, des și lucios. Cu pielea netedă, fără cicatricele pe care i le lăsase ea. Nici urmă de răni pe la ochi. Nici pupilele nu erau lăptoase. Sub piele îi pulsau vene umflate, negre, zăbrele ale beznei, ca la oamenii infectați din cârciumă. Lui Finn i se făcu o frică de moarte. Își duse mâna la burtă, ca să nu vomite în fața lui.

– Tu ai vrut să fug, se răsti la el, prinzându-și călcâiul rănit. Degeaba presa rana, mâinile i se umplură de sânge. Nu știa vraja aia școlărească cu care să-l vindece. N-ai nevoie de nimic și de nimeni, decât dacă încearcă să fugă de tine.

– În cazul tău, să se târască. Dar ai dreptate, rânji Ignacio în colțul gurii.

Îl deranja că fata nu uitase ce învățase chiar de la el. Că se strâmbase în fața oglinzii, ca să-și curbeze buzele exact ca el. Chiar și acum, când îi zâmbea, se recunoștea în expresia ei.

– Mă cunoști foarte bine, îi spuse el.

Ignacio avea și el un har, dar nu putea controla pe cineva decât dacă persoana aceea i se dezvăluia pe de-a-ntregul. Pe Finn nu o putea lua în stăpânire decât dacă îi mărturisea lucrul de care se rușina cel mai mult. Dar cum de reușise să-i împietrească pe toți locuitorii din Țarc? Magia întunecată îi sporise puterile cum Finn nu și-ar fi închipuit nici în cele mai negre coșmaruri. Fata simți până pe buze gustul amar al fricii.

Deși i se făcuse ghem stomacul, reuși să-și schimonosească gura într-un rânjet.

– Abia aștept să văd cum te prefaci în praf, nenorocitule!

Poate că acele clipe de groază erau, de fapt, o binecuvântare. La urma urmei, Ignacio va fi distrus de magie ca bărbatul din Degetarul Albastru, nu?

Dar el îi zâmbi și îi puse degetul pe nas.

– Vai, draga mea, dar eu nu sunt ca proștii ăia. Magia mă întărește, îmi dă tot ce-i cer.

Se aplecă și își lipi ușor fruntea de a ei. Când fata vru să se retragă, o înșfăcă de ceafă și o ținu în loc.

– Ți-am spus că nu voi muri niciodată, nu-i așa? Ar fi trebuit să mă crezi.

Finn îi puse mâinile pe piept și îl împinse. Pielea i se zbârci, ca și cum ar fi preferat să cadă de pe oase decât să-i simtă atingerea. Parcă nu mai era stăpână pe propriul trup, care devenise unealta lui; o manevra, o învelea, o ascuțea, se lăuda cu ea în fața lumii, bucuros și mândru. Iar dacă spunea adevărul, dacă magia îl ajuta, în loc să-l distrugă, atunci nu va mai scăpa de el niciodată. Va rămâne captivă în acest trup, o marionetă dansând după cum trage el sforile.

Ignacio se îndreptă de spate și o privi de sus, chipul său – învăluit într-o aură de lumină solară.

– Zeii au considerat potrivit să-mi ofere ceea ce-mi trebuia ca să mă regăsesc, rosti, fluturându-și mantia.

Odinioară, gestul acela fusese pentru Finn un semn de alinare. O învelea cu ea când era mică.

– Și să te găsesc pe tine.

Fata nu mai spuse nimic. Îi înfipse pumnalul în picior. Ignacio îi aruncă o privire dezamăgită. Nici măcar nu tresări. Își smulse arma din bocanc, care se repară în câteva clipe. Finn își imagină că și rana din interiorul lui se vindecase.

– Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu o să-ți fac niciun rău. Pot să le fac pe amândouă. Aș prefera să-ți iau viața acum și să te țin minte cum ai fost odată, când erai fetița mea cuminte.

– N-am fost cuminte niciodată, ripostă Finn. Te-ai îngrijit tu de asta.

– M-am îngrijit să ai haine și mâncare și dragoste! tună Ignacio. Iar tu mi-ai spintecat ochii, m-ai lăsat cu… *nimic*! Când te gândești că voiam să-ți dau un cadou…

– Nu-mi trebuie niciun căcat de cadou de la tine și nu m-ai iubit niciodată, mincinos împuțit! strigă ea.

Minciunile lui o dureau mai rău acum, după ce stătuse atâta vreme departe de el. Nu avea de gând să-i permită să vorbească în locul ei. Nu și de data asta.

– Ți-ai vârât vocea în capul meu și ai făcut din mine exact ce-ai vrut.

Ignacio clătină dezaprobator din cap, de parcă Finn era un copil care zicea că nu mâncase o prăjitură înainte de masă, deși era plin de firimituri pe la gură.

– Mai ții minte când te-am întrebat dacă mă iubești, iar tu mi-ai răspuns că să stai lângă mine e ca și cum te-ai sufoca în mijlocul unei mulțimi, fără să-ți întindă nimeni o mână de ajutor? Te sufoci, dar nu ești în stare să țipi. Așa mi-ai spus, nu?

Ignacio își roti încet degetele. Din senin, de câte ori încerca Finn să respire, aerul i se retrăgea din fața buzelor. Nu avea ce să respire. Își duse mâna la gât. Bărbatul o privi compătimitor.

– Întinde-te, Finny. Se termină mai repede așa.

– Te rog, îl imploră fata cu glas răgușit. Dă-mi drumul.

El îngenunche și o mângâie pe obraz. Fața i se schimonosi de durere.

– Nu vezi cât de greu îmi e? Niciun tată n-ar trebui să-și înmormânteze copilul, iar eu nu te voi urma niciodată în viața viitoare.

Finn se smuci, scârbită de atingerea lui. Ignacio era încă destul de nebun să creadă că nu poate muri, cum îi spusese la prima lor întâlnire, dar acum, că avea atâta putere la dispoziție, poate că nu se înșela.

Fata încercă să se ridice de la pământ, dar el o ținu de umăr. Își văzu umbra cuprinsă de convulsii pe jos, lângă ea. Cu cât se sufoca mai tare, cu atât umbra se făcea mai cenușie.

– Toată vremea asta ai crezut că vreau să-ți fac rău. Dar eu vreau să te salvez. Întinde-te, zise Ignacio cu glas moale. E ca și cum te culci în pat și adormi, o să vezi, *mija*.

Finn simți cum îi cedează trupul. Vedea tot mai slab. Gura lui Ignacio se mișca, dar ea nu-l auzea din cauza bătăilor nebunești ale inimii.

Din ziua când fugise de la el, o parte din ea știuse că așa avea să moară. Cu el deasupra, oferindu-i zâmbetul acela de părinte maniac. Blând, dar pervers. O știuse bine. Dar mintea ei se împotrivea în continuare. Chiar și cu un picior în groapă, nu voia să cedeze.

Nu vreau să mor. Nu azi. Nu de mâna lui.

– *Fuerza*![59] strigă o voce din spatele ei.

Cu ochii injectați, Finn văzu cum Ignacio e ridicat în aer și se izbește de o prăvălie din lemn, care se dărâmă peste el. Reuși, în sfârșit, să respire, dar avea ochii umezi. Deasupra ei stătea un prinț cum nu se poate mai șifonat.

– Ideea era să mă ajuți, îi spuse Alfie, îngenunchind repede lângă ea, cu inima spărgându-i pieptul, nu să mă lași să mor.

Nu știa dacă îl omorâse pe bărbat sau dacă doar îl lăsase inconștient, dar avea impresia că, dacă ar mai fi așteptat o secundă, Finn ar fi murit.

– Tocmai… era… să mor…, îi răspunse Finn printre gâfâieli, mai… scutește-... mă.

– Trebuie să plecăm de-aici, rosti el, cu ochii măriți de teamă.

Țarcul prinse din nou viață. Veșmintele și capele de pe tarabe fluturau în vânt. Negustorii și cumpărătorii se plimbau de colo-colo, de parcă bărbatul nu i-ar fi împietrit dintr-o singură mișcare din încheietură.

Finn se sculă anevoie în picioare, refuzând mâna întinsă a prințului. Făcu câțiva pași clătinați, apoi îi cedă piciorul. Se îndoi de spate cu mâna la stomac și scoase un strigăt de durere. Alfie văzu cum se formează o baltă de sânge în jurul călcâiului ei.

– Stai pe loc!

– Trebuie să fug, zise ea, cu glas gros. *Acum.*

Prințul arătă spre umbra ei, cenușie.

– Vei muri dacă nu oprești sângerarea.

– Sunt deja moartă, replică fata, abia vorbind, însă nu încercă să se târască.

Se simțea moale, înfrântă. Alfie nu o cunoștea bine, dar nu i se părea normal să arate așa. Era ca și cum ar fi sorbit cacao, dar pe gât i-ar fi curs lapte stricat.

Țarcul încremeni a doua oară.

Finn privi în jur cu disperare, încercând să se târască din nou. Rămășițele prăvăliei dărâmate explodară în toate direcțiile cu un trosnet asurzitor. Alfie își feri ochii de resturile care zburau prin aer.

– Cine e ăsta, Finny? vru să știe bărbatul care ieși de sub dărâmături neatins, dornic de conversație. Îi zâmbi fetei – un zâmbet de fiară care își arată colții. Un tip încăpățânat, nu-i așa? Am crezut că lovitura aceea la cap te va amorți până când ajung să mă ocup de tine. Ei, nu-i nimic. Cu cât mai mulți, cu atât mai veseli suntem. Eu sunt Igancio, tatăl lui F…

– Niciun tată, zise Finn, plină de ură. Apoi se uită la Alfie înfricoșată și îi șopti: Fugi.

Alfie ar fi vrut să fugă. Corpul său îl implora să se îndepărteze de magia întunecată pe care o emana bărbatul. Dar el era de vină

pentru eliberarea ei. Dacă era să moară încercând s-o oprească, atunci să moară!

– Las-o în pace, rosti el, deși știa că vorbele lui nu însemnau nimic pentru bărbatul acela. Totuși, asta voia să spună. Poate că-și trăia ultimele clipe, așa că plănuia să spună exact ce dorea.

– Știi că nu-mi place să-ți faci prieteni fără voia mea, spuse Ignacio, cu ochii țintă la Finn, de parcă Alfie n-ar fi meritat nici măcar o privire.

– Fugi, prostule, repetă Finn. Fugi odată.

– Apasă pe rană, îi zise Alfie, țintindu-l cu privirea pe bărbatul cu mantie cenușie. Îmi ești datoare pentru mantie. Trebuie să trăiești, ca să-ți respecți cuvântul.

Dragonul se încălzi la pieptul său. Oare pentru că se afla în apropierea magiei negre, atât de asemănătoare cu a lui? Alfie alungă gândul; se concentră să-l oprească pe bărbat.

La o tarabă din stânga lui se vindeau vase din sticlă suflată, bibelouri și figurine.

– *Romper*! spuse el. Sticlăria se sparse. *Volar*![60] adăugă și flutură din mână.

Cioburile zburară direct spre bărbat. Alfie întoarse capul. Nu voia să vadă cum se înfige sticla în pielea lui. Dar nu se întâmplă așa.

Bărbatul rosti un simplu „nu“ și cioburile încetiniră, oprindu-se la un fir de păr de el, atârnate în aer. Alfie rămase cu gura căscată. Omul pusese frână cioburilor fără un singur cuvânt magic. Spusese doar „nu“. N-ar fi trebuit să fie posibil, așa cum nu era posibil să respiri apă în loc de aer. Nici una, nici alta n-ar fi trebuit să se poată întâmpla.

Bărbatul îi zâmbi.

– Ai avut vreodată senzația că mai ai de trăit o singură clipă, *muchacho*?

Cioburile tremurară, apoi țâșniră înapoi spre Alfie. Prea șocat ca să se apere, ridică zadarnic brațele în fața ochilor. Un zid de piatră se înălță din pământ ca să-l ferească. Se uită în spate și văzu că Finn stă cu mâna întinsă. Li se încrucișară privirile. Alfie nu reuși să scoată un cuvânt, dar ochii vorbiră în locul lui: *Mulțumesc*.

– Finny, stai cuminte. Așteaptă-ți rândul, acum discut cu prietenul tău.

Chipul fetei se schimonosea din cauza efortului de a ține ridicat zidul de pământ. Dintr-o singură privire, bărbatul îl surpă. Alfie nu mai văzuse atâta putere magică.

Cu un rânjet pervers, Ignacio i se adresă din nou prințului.

– Așadar, ai avut vreodată senzația că mai ai de trăit o singură clipă? Cred că nu, pari foarte tânăr. Și fără experiență. Vino la mine, îl chemă, și-i făcu semn cu degetul.

Alfie înaintă pas cu pas. Nu se dădea nicio luptă, decât în mintea lui. Magia aceasta era fără cusur, îl trăgea spre ea ca pe un supus al ei.

– Oprește-te și rămâi cu brațele pe lângă corp, adăugă Ignacio, de parcă și-ar fi testat puterile.

Bărbatul urmări cu încântare cum Alfie lasă mâinile jos și-și lipește palmele de coapse. Dragonul îi ardea pe piept, vrând parcă să-i atragă atenția, dar nu-și permitea să se lase distras. Se întrebă dacă știe o vrajă de împietrire, care să-i câștige timpul necesar s-o ia pe Finn și să fugă. *Paralizar*. Poate că e destul.

– *Par*…

– Taci!

Alfie se supuse. Nu putea scoate sunete. Dacă i-ar cere să nu mai respire, l-ar asculta. Ar înceta să tragă aer în piept și ar muri. Ar fi trebuit s-o asculte pe Finn.

Ar fi trebuit să fugă.

Bărbatul se uită la mâna lui.

– Arată-mi-o.

Alfie ridică brațul. Nici măcar nu i se dăduse o comandă sau o instrucțiune. Magia interpreta cuvintele bărbatului, dorințele lui și le transforma în faptă. Nu avea reguli, echilibru, nimic. Ceva nu era cum trebuie.

Bărbatul îi luă mâna și-și plimbă degetul în palma lui.

– Moale ca penele de porumbiță. Să nu țipi. Rupe-te! adăugă, privindu-i mâna.

Arătătorul se frânse cu un trosnet. Alfie vru să țipe, dar nu reuși să scoată un urlet de durere, ci doar un scâncet de copil. Probabil că bărbatul voia să-l audă, pentru că magia îl lăsă.

Ignacio ridică brațul și mișcă degetele. În aer se materializară vibrând sfori albe, fine. Intrară adânc în pielea lui Alfie, la genunchi și la coate. Bărbatul înălță iarăși brațul, își făcu degetele pumn și trase. Sforile îl siliră pe prinț să îngenuncheze.

– Când erai fetița mea, nu mâncai pește dacă nu-ți scoteam oasele din el. Tu mi le arătai și eu le scoteam, mai ții minte?

Când văzu că nu primește răspuns, ochii i se înăspriră și tonul calm se schimbă într-o clipită:

– *Răspunde-mi!*

– Mai țin minte, spuse Finn, cu glas tremurat.

– Atunci, hai să ne jucăm! Ce os să scot mai întâi, ia să vedem, medită el.

– Nu, o auzi prințul pe fată șoptind în spatele lui.

– Ce-ai spus?

– Nu! repetă ea strigând. Nu vreau!

Lui Alfie îi apărură broboane de sudoare pe frunte. Dragonul îi ardea pielea pe piept.

– Ba da, insistă Ignacio. Dacă îți spun eu. Dar nu încă. Eu zic s-o luăm încet. Cu degetul mic.

Mișcă din încheietură. O sfoară vibră și se încolăci în jurul degetului mic al prințului, sub unghie. Tăie tot mai adânc în carne, apoi se fixă în tăietură și împinse pielea în afară până țâșni sângele.

Urlete de durere se înălțară în pieptul lui Alfie, valuri care nu aveau țărmuri de care să se spargă. Nu putea vorbi, putea doar îndura. Chemată de Ignacio cu degetul, sfoara începu să tragă. Și trase până când prințul simți că se ridică osul. Îi vedea vârful alb, însângerat, ieșind prin piele cum iese un dinte prin gingie. Nu putea țipa, nu se putea mișca.

Ignacio mișcă din cap.

– Țipă, dacă vrei.

Alfie deschise gura. Urlet după urlet îi ieșiră din gât. Nu-și dădea seama dacă țipa pentru că așa îi spusese bărbatul sau din cauza durerii. Nu voia decât să dispară totul. Chinul, bărbatul, hoața care scâncea în spatele lui de parcă văzuse asemenea grozăvii de prea multe ori în viața ei. Trebuia să se sfârșească. Sincronizat cu bătăile inimii lui, dragonul îi pulsă pe piept. Un val de durere îi scăldă întreg corpul, ca și cum ar fi fost stors și de ultima picătură de energie. Nu bărbatul îi provoca durerea aceea, altceva era la mijloc. Parcă venea din străfunduri și își croia greu drum afară din el – viermi care țâșneau dintr-un leș abandonat.

Apoi, dorința i se îndeplini. Încetă totul.

Omul cu mantia cenușie se opri. Alfie se putu mișca din nou. Tremurând, văzu cum cad funiile însângerate cu care fusese legat. Un suspin îi ieși pe buze când își strânse în mână degetul ciopârțit, dorindu-și ca pielea să se închidă peste osul vizibil. Privi înapoi, peste umăr. Finn stătea cu capul între genunchi, cu mâinile pe urechi și cu o expresie de groază pe chip.

Cum de reușise? Ce se întâmplase? Îl durea tot corpul, ca împuns cu mii și mii de ace. Ce făcuse?

Dragonul lucea negru pe pielea sa. Alfie simți magia vibrând în el mai intens, de parcă tocmai s-ar fi hrănit.

I se făcu stomacul nod. Folosise magia. Ea îi auzise dorința și i-o îndeplinise. Asta era sursa durerii, însuși faptul că o întrebuințase. De obicei, magia îi ieșea din vârfurile degetelor, dar acum îl pârjolise

pe dinăuntru. Ce făcuse? Era infectat cu magia aceea? Își cercetă corpul. Nu i se umflaseră venele și nici nu i se înnegriseră, ca ale bărbatului din fața lui. Nu se simțea altfel. Avea dureri, dar, altfel, nu se schimbase.

Dragonul îi încălzea pielea, de parcă avea nevoie de porunca altcuiva ca să trăiască. De parcă implora să fie luat în stăpânire. Prințul își colorase propria magie într-o nuanță neagră ca smoala, ca atunci când prinsese rotocoalele de fum în capcană, deci poate că dragonul îl protejase pentru că vedea în el pe cineva asemănător lui – o ființă a magiei întunecate.

Totuși, unde era logica? Magia de aceeași culoare nu rănea niciodată una la fel ca ea, dar aceasta îl împietrise pe nebunul din fața sa. Singura regulă pe care părea s-o respecte era aceea că se supunea oricui reușea s-o controleze, fără să-i pună la îndoială poruncile.

Ignacio era tot înghețat, dar începea să se dezmorțească. Îl urmărea pe Alfie cu ochi mijiți. Prințul nu avea timp să stea pe gânduri. Trebuia să-l omoare și să închidă magia din el, să pună odată capăt necazurilor pe care le provocase.

Formă o lamă de gheață din aer. Urma să-l înțepe în inimă, ca să elibereze magia din el. Plin de teamă, își luă elan să-i înfigă lama în piept. Când își arcui brațul, Ignacio se dezmorți și-l înșfăcă de încheietură.

– Bună încercare, spuse el, apoi țâțâi ca un profesor amuzat de un școlar naiv. Dar nu destul de bună.

Îl azvârli pe Alfie cât colo, cu ușurința cu care arunci câinelui un băț ca să-l aducă înapoi. Alfie se rostogoli și aterizâ lângă Finn. În urma zborului prin aer, pierdu orice control asupra magiei întunecate captive în dragon. Finn se trezi din amorțeală, la fel de îngrozită ca înainte. Își astupă mai bine urechile cu palmele, ca și cum și-ar fi dorit să îngroape clipele prezente în trecut.

Alfie se târî în fața ei în patru labe, apoi se ridică în genunchi.

– Las-o în pace! îi strigă lui Ignacio, dar acesta nu făcu decât să-și încline capul într-o parte, curios să afle ce altă solicitare caraghioasă mai putea primi din partea prințului.

– Fugi, îi șopti Finn lui Alfie din spate. Du-te.

Prințul o privi peste umăr. Își ținea călcâiul rănit în palme. Deznădejdea de pe fața ei îl făcu să rămână pe loc. Și ea îi fusese alături în cârciumă, când abia mai respirase de teamă; nu o va lăsa să se descurce singură.

Ignacio scoase un zgomot nervos.

– Ai stat cam mult pe-aici, *muchacho*.

Ridică mâna, își strânse pumn degetele răsfirate, iar Alfie se gândi cu spaimă că pumnul acela era ultimul lucru pe care îl vedea în viața lui.

Ignacio se uită cum băiatul îngenunchează în fața lui Finn cu o expresie crispată de frică și cu pleoapele strânse, așteptând să se producă inevitabilul. În spatele băiatului, fiica sa nu-și lua ochii de la el, dorindu-și să rămână în viață.

Zâmbi.

Era aceeași fetiță care voia ca tatăl ei să-i arate milă, când ea trebuia, de fapt, disciplinată. Îl va omorî pe băiat și o va pune la punct încă o dată.

Ignacio strânse pumnul, poruncind sforilor să sfâșie carnea băiatului și să-l jupoaie.

Nu se întâmplă nimic. Mai încercă o dată. Tot nimic. Unde era puterea lui?

Ignacio… Magia întunecată îi vorbi în minte, o învălmășeală de șoapte și șuierături. *Ți-am promis fata. Ți-am dat voie să guști din suferința ei, dar mai mult nu primești până nu faci ce-ți cerem, așa cum ai promis.*

– Nu, vă rog, lăsați-mă să…

Nu! Șuieratul răsună aspru și furios, scuturându-l din cap până-n picioare. Ignacio rămase nemișcat și așteptă să-i treacă durerea înfiorătoare. *Mai întâi lucrăm la răspândirea noastră, ca să recuperăm ce e al nostru. Pe urmă primești fata.*

– Bine, se învoi Ignacio printre dinți.

Făcu un gest larg și Țarcul reveni la viață. Finn și băiatul priviră șocați în jur când auziră muzică festivă. Fata se retrase iute, ca un animal rănit, iar bărbatul își întipări adânc în minte imaginea, ca să se bucure de ea mai târziu.

– Am să mă întorc, Finn. Știi cât îmi place să te găsesc.

Apoi își pierdu urma în mulțimea din Țarc.

58 „Ce s-a întâmplat?“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

59 „Forță“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

60 „Sparge-te! [...] Zboară!“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

20

PRINŢUL ŞI UŞA

Bărbatul cu ochi negri ca noaptea dispăruse.

În Țarcul revenit la viață, negustorii se tocmeau din nou cu mușteriii lor. Nimeni nu-l lua în seamă, când aveau atâta tequila de băut și atâtea cântece de cântat.

– A plecat, rosti Alfie, răgușit.

La un pas de moarte, i se pusese un nod în gât. Când se ridică în picioare, corpul său, torturat de magia întunecată, se încordă de propria greutate.

În spatele lui, Finn stătea în tăcere, nemișcată, ca și când Ignacio ar fi împietrit-o din nou. Alfie se apropie de ea încet și-i spuse în șoaptă:

– Finn? Mă auzi?

Fata tresări, îl văzu, apoi întoarse iute privirea. Înghiți în sec.

– Am promis că te ajut, dar nu pot. Nu și dacă el e aici. Fața i se schimonosi, oglindind o emoție străină de ea. Nu pot.

Se răsuci și se îndepărtă grăbită prin puzderia de oameni din Țarc.

– Finn! o strigă Alfie, urmărind-o.

Fata o luă printr-un spațiu gol dintre tarabe și ieși în partea cealaltă, în altă zonă a Țarcului, unde se vindeau obiecte cioplite în lemn.

– Finn, te rog, îi spuse, când ea se piti pe o alee pietruită dintre două maghernițe. *Așteaptă!*

Ea se opri, dar nu se întoarse către el. Tremura. Lui Alfie îi veni în minte prima dată când fuseseră împreună pe o asemenea alee și zâmbetul ei disprețuitor când se luptase cu el după jocul de *cambió*. Acum era o cu totul altă persoană.

– Nu pot.

Rostise fiecare cuvânt de parcă îl scosese din străfundurile unei fântâni.

Alfie își mușcă interiorul obrazului, neștiind ce să spună. Îi era frică, da, dar îi era și lui, iar el trebuia să salveze regatul. Ignacio găzduia miezul magiei pe care o eliberase, iar Finn îl cunoștea. Îi știa slăbiciunile. Poate reușea să-l atragă, pentru ca Alfie să încerce să prindă magia din el. Singur nu se descurca.

Se apropie de ea.

– Finn, te rog, ascultă…

Fata se întoarse brusc, împingându-l în zidul aleii. Dintr-o răsucire a mâinilor, brățări de pietre îi blocară prințului încheieturile, talia și gleznele, lipindu-l de zid.

Se întâmplă atât de repede, că nu-și dădu seama ce se petrece cu el. Încremenise din cauza șocului. De ce îl ținea la distanță, din moment ce, cu câteva minute în urmă, el îngenunchease lângă ea, gata să moară?

– Finn, spuse el, trădarea arzându-l în inimă și stâlcindu-i rostirea. De ce?

Îl privi cu ochii ei căprui, acum mari și înfricoșați. Vru să spună ceva, iar el știu ce anume: *Îmi pare rău.* Dar se răzgândi și buzele i se lipiră într-o linie tremurată. Într-un fel, tocmai asta făcuse cuvintele nerostite să se audă de parcă le-ar fi strigat. Își trase pe cap gluga mantiei care te făcea nevăzut și dispăru.

– Finn! Așteaptă!

Degeaba o strigă, că fata nu mai apăru. Alfie se uită la brățările de piatră care-l țintuiau de zid.

– *Romper*![61]

Repetă cuvântul vrăjit până când căzură toate pietrele și se îndepărtă de zid. Îl dureau toate din cauza confruntării cu Ignacio și a magiei întunecate pe care o întrebuințase. Străbătu Țarcul în grabă. Se folosi de *propio* ca să caute magia fetei prin puhoiul de oameni care mișunau oriunde te uitai, dar nu o găsi nicăieri. Nu știa ce să facă. Avea nevoie de ea. Nu numai pentru că îl cunoștea pe Ignacio și îl putea ajuta să-l oprească, dar și pentru că era singura care fusese martoră la toate câte le văzuse și el, care îi putea spune că valurile de teamă care îl scăldau nu erau o închipuire. Iar acum se făcuse nevăzută. Cum s-o găsească?

Se întoarse pe aleea unde îl blocase în piatră. Își vindecă degetele rupte și rana de la cap. Avea nevoie de un moment de liniște înainte de a se afunda în mulțimea din cartier, un moment pentru a se calma. Gândul de a o folosi pe Finn ca momeală pentru Ignacio îl îngrozea. Trebuia să se concentreze. Nici măcar nu știa ce urmărește magia. Voia, pur și simplu, să prefacă Regatul Castallan într-un praf negru?

Zgomotul unei coarde care lovea pavajul îi întrerupse șirul gândurilor. Două fete se jucau împreună cu doi băieți. Doi învârteau coarda și doi săreau.

Negru Vodă, stană pietrească,
O casă în inima-ți își va clădi.
Cu ochii în sânge, cu sufletul iască,
I te-arunci la picioare, umil îl vei sluji.

Haideți, toți copiii, fuga-fuga-n pat!
Altfel se scoală Sombra și capul vi l-a luat!

Copiii repetară melodia de mai multe ori la rând și învârtiră coarda tot mai repede, până când un băiat se împiedică de ea și jocul se termină într-o chicoteală. Alfie își simțea bătăile inimii în urechi.

Scopul magiei era ascuns în cântecul acela, cântat și de bărbatul cu ochi de smoală în cârciumă. Voia să-l aducă înapoi pe Sombra, să găsească oasele care mai rămăseseră din el și să le lipească la loc. Lui Alfie i se tăie răsuflarea. Era foarte posibil ca, din dorința lui disperată de a-l salva pe Luka, să-l fi readus la viață pe ticălosul care îi provocase coșmaruri în copilărie – Sombra însuși. I se făcu greață. Își acoperi ochii cu mâinile, silindu-se să nu vomite pe alee.

Legenda vorbea de *bruxos* care l-au despărțit pe zeu de magia lui, prefăcându-l astfel în oase pe care le-au împrăștiat în toată lumea, ca să nu se mai poată reuni cu magia, iar Sombra să nu se mai trezească niciodată.

Magia întunecată căuta oasele lui Sombra, ca să-i refacă trupul. Să aducă Nocturna – distrugătoarea tuturor lucrurilor bune.

Svana o întrebase pe Paloma dacă verificase „piesele“ castallane. Probabil că se referea la părți din trupul lui Sombra, trupul zeului tenebrelor din legendă.

Alfie răsucea în minte tot felul de posibilități, temeri noi, căi noi pe care să le exploreze. Să încerce el să găsească fragmentele acelea și să le distrugă? Era posibil așa ceva? De unde să înceapă? Oasele puteau fi oriunde. Avea prea multe opțiuni. Nu, cea mai bună soluție era să oprească magia înainte să găsească ea oasele și să-l trezească pe Sombra.

Gândul îi trimise un fior pe șira spinării.

Concentrează-te!, își porunci. Nu-și putea permite să cadă victimă fricii. Multe lucruri nu știa, dar de unul era sigur: trebuia s-o găsească pe Finn. Numai ea putea să-l atragă pe Ignacio, odată ce va avea un plan de a captura magia. Dacă reușea s-o găsească.

Atunci îi veni o idee.

Scoase jurnalul fetei din buzunar. De când îl descoperise în sacul lui, după ce se luptase cu ea pentru cărți, îl tot cărase după el și-l răsfoise, întrebându-se cine era fata care făcuse desenele și care îl bătuse măr. Din fericire pentru el, exact de acest jurnal avea nevoie ca s-o găsească.

Își lăsă propria magie să se închidă la culoare, până când dobândi nuanța de vin roșu, a fetei. Cu ajutorul jurnalului, ar trebui să poată ajunge la ea, chiar dacă se ascundea într-un loc necunoscut lui, cu condiția să se concentreze. Să te deplasezi prin canalele magice era o treabă anevoioasă, și mai anevoioasă dacă folosea transportul bazat pe un obiect. Dacă nu era cu mintea limpede, putea să pățească ceva. În copilărie, încercase să se transporte după cum îl tăiase capul și se pomenise în toboganul de rufe murdare, în loc de bibliotecă. Trebuia să fie foarte precaut, altfel s-ar putea trezi blocat între două destinații sau chiar mai rău. Nici măcar nu știa exact care erau consecințele. Era singurul capabil să călătorească astfel, grație harului său, deci nu știa în ce măsură putea da greș. Ei, o să afle pe parcurs.

Își scoase mânerul de ușă din buzunar și îl aruncă la picioare. Mânerul se învârti, apoi intră în pavaj. Alfie îngenunche și îl prinse în mână.

– *Voy*.

Piatra scoase la iveală un portal de culori, nuanțele magice conectând toate lucrurile și toate ființele. Alfie păși prin el, sperând că magia îl va duce la destinația corectă.

Simți că îl strânge ceva de mijloc și se întrebă dacă aceeași senzație o ai când porți corset. Gâtul îl durea de parcă ar fi dormit cu capul căzut peste marginea patului. Ridică ochii și constată că se află într-o odaie mică. Un pat într-un colț, o oglindă spartă pe un perete și o masă ruptă în capătul opus. Era dezordine mare, haine aruncate pe jos și mâncare lăsată să se strice. Iar lângă masa ruptă

stătea Finn, sprijinită de singura ferestruică din odaie. Îi arunca priviri urâte și îi fremătau nările de nervi. Își învelise călcâiul cu un bandaj improvizat dintr-o pânză murdară.

– Unde mă aflu? murmură Alfie.

– Interesantă întrebare, răspunse ea. Pe jumătate în camera mea și pe jumătate în coridor.

– *Qué*? se miră prințul.

Avea glasul lunecos și mintea cam tulbure. Era atât de ostenit, că probabil scăpase magia de sub control pe drum și se blocase în ușă. Capul, brațele și trunchiul îi atârnau în cameră, iar picioarele și dosul rămăseseră în coridor. Noroc că nu-și pierduse toată concentrarea, altfel ușa, în loc să-l blocheze, l-ar fi tăiat în jumătate.

– *Coño*, înjură el, frânt de oboseală.

Finn șchiopătă până la el. Piciorul rănit era țeapăn și sângera. Se aplecă atât de aproape de el, că prințul îi simți răsuflarea pe nas. Citi teamă neprefăcută în ochii ei și știu sigur de cine se temea.

– Spune-mi cum m-ai găsit, altfel n-ai decât să rămâi unde ești și să faci pe ușierul pentru prințesa Finn.

Cu jurnalul în mână, Alfie apăsă lemnul cu palmele și spuse:

– *Ondular*![62]

Lemnul se undui ca apa, iar Finn rămase mască. El se ridică în picioare și păși în odaie, lăsând în ușă o gaură cât un vizor uriaș. Îl izbi încă un val de oboseală.

Finn duse mâna la spate și luă un topor de pe pat.

– Și când mă gândesc cât m-am agitat să mă ascund…

– Te-am găsit cu ajutorul harului meu și al acestui caiet.

Prințul îi întinse jurnalul. Ea i-l smulse, neagră la față de supărare. Când deschise gura – ca să-i arunce o insultă, fără îndoială – el ridică brațele împăciuitor.

– L-am luat din greșeală, când mi-am recuperat cărțile de la tine.

Dincolo de furia lui Finn, Alfie ghici o teamă palpabilă, care îl atinse până în adâncul sufletului. Nu se putu abține și adăugă:

– Îți jur că nu mai vine altcineva după mine. Nu cu știința mea.

– Bine. Acum cară-te dracului din camera mea.

– Nu, spuse prințul, iar Finn își încrucișă brațele la piept, cu o expresie de uimire și supărare, de parcă nu-i venea să creadă că avea îndrăzneala s-o contrazică. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

– Nu știu cum naiba, dar se pare că toată lumea are nevoie de ajutorul meu.

Fata țopăi într-un picior până la scrinul scorojit din capătul celălalt al cămăruței. Scotoci prin sertare, aruncând cămăși și pantaloni peste umăr, pe pat, unde stătea un sac care aștepta să fie umplut.

– Kol are nevoie de ajutorul meu ca să obțină mantia, monstrul cu mantie cenușie are nevoie de ajutorul meu ca să mă bage în mormânt mai devreme decât ar fi cazul, iar acum câteva ore tu ai avut nevoie de ajutorul meu ca să-l salvezi pe Băiatul-din-cadă, o favoare pe care ți-am făcut-o și care numai belele mi-a adus. Și acum iar vrei să te ajut? Scoase un hohot de râs amar. Nici vorbă. Plec din oraș. Așa că fă-mi tu mie o favoare, măcar de data asta, și repară gaura pe care ai făcut-o în ușă, până nu o vede proprietara și aruncă cu sandalele după mine.

– Pleci din oraș? întrebă Alfie și făcu un pas înainte.

Se trezi lovit peste față cu o cămașă care ar fi trebuit de mult spălată. O puse pe pat. Era oare atât de prostuță, încât să creadă că bărbatul acela și magia întunecată din el rămâneau într-un singur loc?

– Chiar crezi că poți scăpa cu fuga?

– Nu cred, răspunse Finn, scormonind în sertare. *Știu*. Suntem la numai câteva străzi de Degetarul Albastru, prințe. Nu rămân aici, să mă trezesc că-mi bate Ignacio la ușa în care ai făcut deja o ditamai gaura. Plec acum.

Așadar, Finn locuia în Țarc. Străbătuse doar o distanță mică până la ea, și tot leșinase la mijlocul călătoriei. Magia asta întunecată îi venise de hac. Alfie se sili să se calmeze. Căuta cu disperare o cale s-o rețină pe Finn. Știa că n-ar trebui să-i pună o anumită întrebare, fiindcă atingea o coardă sensibilă, dar ce avea de pierdut?

– El a fost cel care te-a ținut prizonieră?

Fata îngheță. Îi sări la gât într-o clipită, uitând de piciorul rănit, îl apucă de haină și-l izbi de perete.

– Crezi că știi ce înseamnă să fii prizonier, prințe? Nu știi nimic. Plângeai că ești prizonier în spatele unui zid de bani. Prizonier înseamnă să simți că te miști fără să vrei. Prizonier înseamnă să trăiești lângă un om care are harul de a te supune cu un șuvoi de vorbe. Dac-ai ști tu ce înseamnă să fii prizonier – îi dădu drumul și-și frecă palmele de pantaloni, ca și cum prințul ar fi fost murdar – ai înțelege de ce vreau să fug.

O pornire nestăvilită. Acum înțelese Alfie cuvintele lui Ignacio, de ce o tachinase pe Finn, spunându-i că trebuie să-l asculte. Atunci crezuse că i-o spune ca un tată. Își aminti cu ce încântare privise cum se supune trupul prințului poruncilor sale, de parcă ar fi fost o prelungire a lui, nu un corp de sine stătător. Îl rodea vina pe dinăuntru. Finn avea dreptate. Nu știa prin câte trecuse și nu era cinstit să-i ceară să-l ajute, dar nu avea de ales.

Fata icni și se lăsă pe-o parte, proptindu-se de perete. Cârpa de la călcâi era plină de sânge. Cu cât se mișca mai mult, cu atât sângera mai tare.

– Măcar lasă-mă să te vindec.

– Nu vreau ajutorul nimănui!

Cuvinte usturătoare ca un bici. Alfie simți că i se urcă sângele la cap. În clipa următoare, era față în față cu ea.

– Poate că nu-l vrei, dar ai nevoie de el!

Fata îl fixă îndelung, nervoasă. Încruntat, el îi susținu privirea fără să cedeze. Până la urmă, ea șchiopătă până la pat și se așeză pe

marginea lui.

Alfie îngenunche în fața ei și desfăcu grijuliu cârpa îmbibată de sânge. Ținu mâna deasupra rănii și rosti vraja pentru vindecare:

– *Sanar*! „Vindecă-te!“

Nimic. Îi tremura mâna. Întâmplările terifiante prin care trecuseră în Țarc îl zguduiseră și magia îi scăpa printre degete, oglindindu-i sentimentul de nesiguranță. Nu se simțea sigură în mâinile lui. Prea multă aroganță și își lua zborul, prea puțină încredere în sine și rezultatul tot același era. Echilibru. Avea nevoie de echilibru.

Își limpezi gândurile și-și aminti cum mama îi pusese mâna pe un genunchi zdrelit în copilărie și ce anume îi spunea ori de câte ori se lovea:

– *Sana, sana, colita de rana!*

Si no sana hoy, sanarás mañana![63]

Magia începu să curgă prin el și călcâiul se tămădui treptat sub atingerea lui.

– Ce-a fost asta?

– Un cântecel pe care mi-l cânta mama când mă loveam.

Era o melodie despre o broscuță rămasă fără coadă. Magia avea limba ei, iar *bruxos* erau învățați că anumite cuvinte duc la anumite rezultate, dar dacă vorbeai limba aceea fluent, nu erai obligat să le folosești numai pe acelea. Cuvintele din cântecelul mamei îl făceau să se gândească la vindecare, așa că le întrebuința ca să vindece. Asta i se părea lui Alfie cel mai fascinant la magie: putea fi colorată de experiențele, amintirile și sentimentele cuiva.

Finn se uită la mâna lui stângă, la degetele rupte de Ignacio, vindecate de prinț înainte de a pleca s-o caute.

– Și ce-ți spune mama când te lovești acum?

Alfie își retrase mâna.

– Iau măsuri să nu afle că m-am lovit.

Tăcură o vreme. Fata își atinse încet călcâiul.

– Finn… Prințul se ridică în picioare în fața ei. Măcar dă-mi voie să-ți explic de ce am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

Probabil crescuse puțin în ochii ei vindecându-i rana, fiindcă încuviință foarte discret din cap.

– Trebuie să îndrept răul, să opresc magia pe care am eliberat-o înainte să facă rău și altora. Pentru asta, am nevoie de harul tău. Dacă lipsesc prea mult din palat, familia mea și gărzile îmi vor sesiza absența. Așa că, mai întâi, trebuie să te întorci cu mine și să-i dai lui Luka înfățișarea mea. În felul acesta, pot pleca și drege lucrurile fără să știe nimeni.

Dacă voia să oprească magia, trebuia să aibă acoperirea cuiva între timp. Gândul că va trebui să-i spună lui Luka ce făcuse îl îngrozea, dar avea nevoie de ajutorul lui.

– După aceea…

Finn întoarse capul. Pe chip nu i se citea nimic.

– Nu are rost să-mi spui ce plănuiești după aceea, din moment ce nu pot face primul lucru pe care mi-l ceri.

Alfie se holbă la ea.

– M-ai mințit când te-am întrebat dacă poți să-l faci?

– Nu te-am mințit, se enerva ea. Dar acum nu pot.

Prințul o privi urât. Dacă avea un *propio*, ar trebui să-l poată folosi oricând. Oare încerca să stoarcă mai multe de la el? Îi promisese deja mantia.

– Nu poți sau nu vrei?

Finn își frecă puntea nasului.

– Harul meu e blocat.

– Cum e posibil? întrebă Alfie, încruntându-se.

– Am încercat să fur mantia pentru că m-a obligat Kol. E o șantajistă din Țeapă. Harul ei e că poate bloca puterile altora. A blocat-o pe a mea și nu mi-o dă înapoi până nu-i dau mantia asta nenorocită.

– O, zise prințul, foarte dezamăgit. E groaznic.

– Puțin spus.

Finn se lăsă pe spate și se propti de perete.

– Și acum unde e? Poți să dai de ea și să-ți recapeți magia?

Ea își încrucișă mâinile la piept.

– S-a evaporat. A plecat din oraș și m-a lăsat cu magia încuiată în mine. Cârciuma aia la care am fost, Degetarul Albastru, e a ei. Sigur nu e moartă, pentru că nu mi-am recuperat harul. Dar în niciun caz nu a rămas aici după masacrul ăla. Așa că adio *propio*.

– Îmi pare foarte rău.

Propio era un har intim, atât de important pentru el, că nu-și închipuia cum ar fi să nu-l mai aibă. Dacă Finn nu o găsea pe Kol, și-l pierdea definitiv.

– Ia stai, rosti Finn, căscând ochii mari. Harul tău e că faci chestii ciudate cu magia altora, nu? Cum ai făcut și cu cartea mea la jocul de *cambió*.

Alfie se abținu cu greu să-și dea ochii peste cap.

– Se poate spune și așa. Da, pot manipula magia altora.

– Atunci încearcă și cu mine. Repară-mă, adăugă fata, când îi văzu privirea nedumerită.

Alfie clipi, tot confuz.

– Nu-i chiar atât de simplu. Nu pot s-o fac așa, dintr-odată.

– Mie mi s-a părut că poți.

Se ridică plină de energie și se apropie de el. Umbra i se înfoie nerăbdătoare. A lui i se încolăci în jurul picioarelor.

– Nu înțelegi. Când îmi folosesc harul… E greu de explicat, dar eu văd magia. Gândește-te în felul următor: magia fiecăruia are o culoare. Eu mi-o pot colora pe a mea în orice nuanță. Odată ce mi-o armonizez cu magia altcuiva, o pipăi pe aceea până dau de o cusătură și fie mă „cos“ și pe mine de ea, fie o rup, o distrug complet. Dar…

– Deci o falsifici. Falsifici magia altora așa cum eu… așa cum falsifică unii semnături.

Alfie se încruntă din nou. Nu-i plăcea explicația ei.

– Să zicem.

– Dacă magia fiecăruia are altă culoare, a ta ce culoare are?

Alfie amuți de uimire. De câte ori le spunea oamenilor că le vede magia, ei doreau să afle culoarea lor, nu a lui. Pe a lui o considera o mică taină.

– E secret, răspunse.

Finn își dădu ochii peste cap.

– Bine, atunci spune-mi culoarea mea.

– Roșu-închis. Seamănă cu *sangria*.

Fata zâmbi triumfătoare, de parcă ar fi câștigat un pariu cu ea însăși, apoi zise:

– Bine, păi colorează-ți magia după a mea. Ai spus că poți să-ți coși magia și să rupi legături, da? Atunci nu mai vorbi atâta și rupe-mi cusătura.

Alfie se făcu roșu ca racul.

– Doamne, da' rușinos mai ești… Am vrut să zic să rupi vraja lui Kol.

– Nu m-ai lăsat să termin. Își trecu mâna peste față, ca și când ar fi putut să-și șteargă roșeața din obraji. Magia *propio* e diferită. Nu am ce cusături să rup, chiar dacă mă colorez după ea. E netedă, fără tiv. Ar fi ca și cum aș căuta un colț într-un cerc. E imposibil. Pot manipula magia obișnuită a cuiva, dar nu și un *propio* vrăjit, *entiendes*?

Finn se dezumflă.

– Ai fi putut să-mi zici asta mai repede.

– Ai fi putut să mă asculți mai atent. Șantajista ți-a blocat harul de a te schimba pe tine, dar ai încercat să schimbi pe altcineva?

Finn scutură dezaprobator din cap.

– De ce-aș fi făcut-o? Mi-a încuiat harul. Nu am acces la el.

– Kol știa că îi poți schimba și pe alții?

Magia harului avea întotdeauna un dezavantaj. O limită. Poate că șantajista trebuia să fie conștientă de existența unei abilități ca s-o blocheze. Finn îl putea ajuta, totuși.

– Nu, răspunse ea, după un moment de gândire.

– Atunci încearcă. Încearcă cu mine.

– Dacă încerc, taci odată din gură și mă lași să plec?

Prințul se mușcă de obraz.

– Da.

Finn se apropie de el și-și țuguie buzele înainte de a-i pune mâna pe obraz. Atingerea ei era mai ușoară decât se așteptase și prințul se pomeni că tresare.

– Nu te mai fâțâi.

– Iartă-mă, zise el, printre dinți. Nu m-am așteptat să mă atingi pe față.

– Dar ce credeai că o să-ți schimb? Piciorul?

Umbrele lor se deplasau neregulat în jurul lor pe podea. Alfie își mușcă limba și tăcu. Fata închise ochii și-și trecu palma peste nasul lui.

Îl furnică nasul. Finn se lumină la față.

– *Wépa*! Mai pot s-o fac!

Alfie se uită peste umăr în oglinda crăpată și se crispă. Avea mai degrabă cioc decât nas.

– Așadar, mă ajuți?

Finn se întoarse la împachetat.

– N-am zis asta, dar mă bucur că nu mi-am pierdut deprinderea.

Prințul pufni a frustrare.

– Chiar crezi că poți scăpa de asta? De el?

– Pe vremea când tu abia scăpaseși de scutecele tale de mătase, eu deja știam cum să evadez și să supraviețuiesc. Mă descurc. Încerca să se convingă pe sine. Mă descurc eu cumva.

– Finn…

– Prințe! se răsti ea. Nimeni nu mă poate obliga să fac ce nu vreau, așa că renunță.

Alfie clătină din cap.

– Nu te oblig, te rog să mă ajuți. Ajută-mă s-o scot la capăt. Eu scap de magia întunecată, iar tu, de bărbatul acela. *Te rog.*

Ultimele lui cuvinte o călcară pe nervi. Îl atacă dur, cu ochi lucioși de furie:

– „Te rog“? Crezi că „te rog“ înseamnă ceva pentru mine? Stătea destul de aproape de el ca s-o vadă că tremură. Vrei să-l înfrunt? Atunci va trebui să faci ce-a făcut el. Pune-ți mâinile pe mine, pune-mi cuțitul la gât! Spune-mi că sunt un nimic și, dacă nu fac ce-mi ceri, un nimic o să rămân până la moarte! Silește-mă să fac ce vrei!

Îl împinse brutal cu ambele mâini, parcă vrând să-l provoace, să-i demonstreze că e în stare să facă tot ce i-a spus ea.

– De mult nu mai știu ce e aia „te rog“, prințe. Plec, până nu mă găsește din nou. Dacă ai fi deștept, și tu ai face la fel.

Vorbele ei îl dură ca o palmă. Alfie își aduse aminte cum bărbatul o ținuse sub comanda lui, fiecare vorbă a sa o lovitură de baros. Vina i se adună iarăși nod în stomac. Dacă nu ar fi eliberat el magia aceea, Ignacio n-ar fi putut să-i facă rău. Acum putea. El era vinovat de suferința ei și tot el îi cerea ajutorul. Îl copleși rușinea și nu mai știu ce să facă ori să spună ca să îndrepte lucrurile.

Înghiți în sec. Nu o cunoștea destul de bine ca să stăruie asupra necazurilor ei, asta era clar; însă chiar dacă refuza să-l ajute și nu se vor mai întâlni vreodată, tot voia să-i spună ceva:

– Cred că „te rog“ înseamnă pentru tine mai mult decât îți închipui.

Finn scoase un sunet nervos, ascuțit, un râset răstălmăcit, în timp ce îndesa haine în sac.

– Atunci ești mai prost decât arăți.

– În palat, când ți-am spus „te rog“, ai ținut capul lui Luka în poală, ca să-l vindec. M-ai ajutat.

Finn îngheță. Postura ei, oricât de rigidă, îl îndemna să meargă la ea și s-o aline, dar nu îndrăzni. Nu știa ce vrea fata și ea îndurase deja mai multe decât putea duce. Nu voia să-i sporească povara.

– Mi-ai spus că vrei să mai ai timp să zici: „Astăzi, nu.“ Să nu lași să ți se mai întâmple nimic rău fără să opui rezistență. Te-am crezut atunci și te cred și acum, chiar dacă tu nu mă crezi. Așa că te rog pentru ultima oară să vii cu mine, dar hotărârea e a ta. Spune-mi „nu“ încă o dată și plec fără să mă mai întorc.

Tăcură amândoi câteva clipe lungi. Inima lui Alfie se zbătea ca o pasăre într-o colivie prea mică.

– Nu.

Îi răspunse fără să se uite la el.

Cuvântul îl sfredeli ca un cuțit. Vru s-o implore să se mai gândească, dar îi făcuse o promisiune, iar în lumea aceea care se prefăcea în scrum, a o respecta însemna a rămâne fidel principiilor sale. Refuza s-o încalce, chiar dacă trebuia să-și ducă sarcina la capăt singur. Să moară singur.

Dar își merita soarta, nu? Când o cunoscuse pe Finn, se considerase mai bun ca ea. Din cauza harului ei, o crezuse egoistă și imprudentă. Se înșelase. Fata se ascundea în viețile altora numai ca să și-o salveze pe a ei. El fusese cel imprudent, el pusese lumea în pericol. Rușinea coborî peste el încă o dată, grea ca o lespede pe un mormânt. Merse la ușă și o deschise.

– *Espérate*, spuse Finn, cu glas frânt.

Alfie se întoarse. Îl privea cu ochi care trădau spaimă, dar și o fărâmă de speranță, ca și cum ar fi descoperit în el ceva în care se putea încrede. Prințului îi veni imediat în minte ziua când el, un băiețel înfricoșat, stătea pe marginea bazinului, iar Dez îl îndemna să sară în bazin și îl asigura că îl va prinde. Tot așa se uitase și el la fratele său când îl prinsese în brațe.

– Bine, te ajut. Finn își trecu mâna peste ochi. Cu o condiție. Păstrez mantia de tot și primesc un cufăr de aur cel puțin la fel de

greu ca mine.

Privirea fetei se înăspri, parcă provocându-l s-o contrazică. Dar prințul nici nu se gândi la așa ceva. Părinții aveau să-l jupoaie, dar cel puțin salva regatul.

– S-a făcut, acceptă, apoi se răsuci cu fața la perete și aruncă mânerul în el. Am pierdut destul timp. Trebuie să ne întoarcem la palat.

Finn studie mânerul.

– Deci așa călătorești? Așa ai ajuns aici?

Alfie confirmă în tăcere. Până atunci, nu călătorise decât singur prin coridoarele magice, dar, grație dragonului pe care îl ținea în mână, era convins că le puteau străbate amândoi. Magia aceea hidoasă reușise deja imposibilul; de ce să se îndoiască de ea acum?

– *Oye!* tună o voce groasă de pe hol. Ce dracu' ai făcut cu ușa mea?

– Asta-i proprietara! Finn scoase iute o mână de pumnale de sub pat și le vârî în sac. Grăbește-te! Deschide tunelul din perete!

Alfie se îndreptă spre ușă.

– Aș putea s-o repar…

Finn îl trase înapoi de umăr.

– Nu-i nevoie, hai să plecăm.

– Ai întârziat cu plata chiriei și-mi spargi și nenorocita de ușă pe deasupra!

Alfie se uită întrebător la fata care ridică din umeri.

– Dacă te ajut să oprești magia, atunci tot orașul îmi rămâne dator. Hai să mergem!

Cu mâna tremurând de frică, pentru că nu știa ce urma să se întâmple dacă mai folosea o dată magia aceea, prințul răsuci mânerul. Tunelul se deschise tocmai când femeia căruntă împinse ușa în spatele lor. Strigând o grămadă de obscenități, ea năvăli în cameră cu o sanda în mână. Îi aminti lui Alfie de strictețea mamei

sale. Deși se confruntase cu magia întunecată cu câteva ore înainte, simplul fapt că văzu o sanda amenințându-l îl umplu de groază.

– Dă-i drumul, ce dracu'! înjură Finn.

Alfie strânse dragonul în mână și îl rugă să-i transporte în siguranță. Durerea îl făcu să vibreze violent, ca o coardă de chitară încordată și ciupită până se rupe. Păși pe tărâmul magiei, iar Finn se agăță de el ca o ancoră din carne și oase.

Privind peste umăr, prințul văzu sandaua zburând prin aer chiar când peretele începu să se închidă în spatele lor.

61 „Rupeți-vă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

62 „Unduiește-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

63 „Sănătos, sănătoșel, codiță de brotăcel!/ De nu vei fi bine azi, vindecă-te mâine!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

21

CLEPSIDRA

Spre sfârșitul după-amiezii, când se trezi din beție, Luka se simți ciudat de înviorat. Chiar puternic.

Se întinse, apoi dădu păturile la o parte și se scula din pat cu mișcări de viermișor. Când văzu că e îmbrăcat tot în hainele cu care fusese la petrecere, pufni a dezgust.

– Tipic, rosti el.

Beat, Luka nu avea niciodată chef să se schimbe în pijama. Era turtit, dar măcar era consecvent. Nu-și mai amintea nimic din cele întâmplate după ospăț, dar poate că era mai bine.

Se minună cât de plin de energie era, ca un copil care se îmbuibase cu dulciuri.

– Asta-i cea mai fainăă mahmureală din viața mea, declară, somnoros.

Apoi își aduse aminte ce anume îl făcuse să bea de la bun început peste măsură.

Alfie. Tâmpitul de Alfie și minciunile lui. Jocurile lui periculoase, în care se vâra ca să pună mâna pe mărfuri ilegale. Și pasiunea lui pentru magia englassiană.

Vioiciunea cu care se trezise se fâsâi ca o flacără din care n-a mai rămas decât o biată scânteie.

Luka scrâșni din dinți. Nu, nu se va mai înfuria și nu se va mai simți niciodată frustrat din cauza tâmpeniilor lui Alfie. Era cazul să aibă o

discuție. Acum.

Ieși vijelios din cameră și porni pe coridorul lung, șerpuitor. Simți gresia rece sub tălpile goale. Salută din cap gărzile și servitorii, care abia catadicsiră să-i arunce o privire, în ciuda ținutei lui răvășite. Faptul că se plimba în hainele din seara anterioară nu era un spectacol, și cu atât mai puțin unul nou.

Când ajunse la ușa lui Alfie, ridică brațul ca să bată în ea. Pe urmă se mustră, pufnind puternic. De parcă Alfie merita să te porți frumos cu el! Dădu buzna în cameră și închise ușa.

– Alfie, începu el, cu o ezitare enervantă în glas. Își drese vocea și-și îndreptă ținuta. Trebuie să…

Încăperea era goală. Pe patul făcut zăceau împrăștiate hainele frumoase pe care Alfie și le pregătise pentru ospățul de ieri.

Alfie ar fi trebuit să fie acolo. Înaintea unui bal, se învârtea întruna prin cameră, folosindu-se de timp și de spațiu ca să-și potolească agitația. Nici măcar la bibliotecă nu mergea. Deci, dacă acum nu era în cameră, probabil că se afla într-un loc unde n-ar fi trebuit să se afle.

Luka își masă tâmplele. Să fie ăsta un semn rău? Oare să le spună regelui și reginei ce învârtea Alfie în ultima vreme?

Scoase un oftat. Nu fusese niciodată un pârâcios și nu avea de gând să devină unul acum. Dar dacă Alfie continua să se implice în jocuri periculoase ca să pună mâna pe lucruri interzise, să-l pârăști părinților însemna să-i salvezi viața. Așadar, merita să-l pârască, nu?

– *Coño*, înjură Luka în camera goală.

Nu voia să meargă la rege și la regină fără să-i mai dea o șansă lui Alfie. Asta era problema când îți iubeai verișorul. Îl lăsai să facă toate prostiile.

Îi veni o idee. Se repezi la dulap. Sub straturile de haine fine găsi o cutie cu lucruri pentru jocul de *cambió*. Luka scoase clepsidra, așezând-o în palmă. Baza ei nu era mai mare decât palma lui.

Se trânti pe pat și o așeză pe noptiera cu sertare.

– Dacă nu apari până se scurge nisipul, anunț gărzile că lipsești și le spun regelui și reginei ce învârtești de-o vreme încoace. De tine depinde, *pendejo*.

Acum juca la noroc. Dacă Alfie nu apărea până se scurgea nisipul, le spunea totul părinților săi. Era un joc cinstit, își zise. Îi mai dădea o șansă să vină acasă și să-l asculte, măcar o dată. Dar, în timp ce aștepta, întrebări veninoase îi șuierau prin minte ca niște șerpi: *Dacă s-a dus iar la un joc interzis? Mai trăiește? Ce-ai să le spui regelui și reginei, dacă nu mai e în viață?*

Își duse palmele la urechi. Gestul îi aduse un strop de alinare, dar nu-i alungă gândurile negre. Sări ca ars și se uită la clepsidră, apoi la perete. Peretele prin care Alfie se întorcea întotdeauna acasă.

– Dacă ești mort, te omor, vorbi el peretelui.

Era optimist din fire și de obicei lua tăcerea drept un răspuns afirmativ, spre deosebire de verișorul său, care profita de ea ca să dea glas îndoielii de sine. Astăzi însă Luka se pomeni că el e cel copleșit de îndoială, pentru că mintea îi era asaltată de imagini cu Alfie în diferite situații cumplite – în beznă, luptând pentru viață, sau căzut la pământ, deja mort.

Transpirat tot pe la tâmple, Luka se uită la clepsidră. Nisipul se scurgea încet ca mierea. Mai avea multe minute lungi de așteptat.

Se ridică din pat și începu să se plimbe în sus și-n jos, fără să-și ia ochii de la clepsidră. Se duse din nou la dulap și admiră hainele, ca să-și facă de lucru. Încercă o cămașă de-ale prințului. Când o trase peste cap, cămașa crăpă la umeri, fiindcă Alfie era mai suplu. O scoase repede, o făcu ghem și, când o îndesă înapoi în dulap, atinse ceva cald și familiar: mantia de iarnă a lui Alfie, tivită cu blană. I-o împrumutase și lui anul trecut, când călătoriseră la Uppskala. Zâmbi la amintirea excursiei cu pluta pe curenții din Regatul Iernii și la peștele cel mai proaspăt și mai bun pe care îl mâncaseră vreodată. Văzuseră și renumita aurora în timp ce sorbeau vin fiert și

pălăvrăgeau cu nobilele frumoase din Uppskala care le ieșeau în cale. Alte vremuri…

Înainte de moartea lui Dez, Alfie fusese Alfie – cam posac, dar tot râdea din când în când. Și-și mai îngăduia și să fie nesăbuit câteodată, se bucura de libertate. Acum, lui Luka i se părea că verișorul său e prea prudent ca să mai râdă, darămite să-și trăiască viața. Înainte de a se întâmpla nenorocirea, îi plăcea să călătorească cu el și să încerce lucruri noi. Luka numea asta „aventurare“ și, cu toate că Alfie nu era nici pe departe atât de îndrăzneț ca el, vizitaseră împreună atâtea locuri, că le uitase numărul.

Bineînțeles, Luka știa de ce ținuse Alfie morțiș să plece din palat după terminarea studiilor de *bruxo*. Pentru că nu-i cădea bine să vadă că tatăl său îl copleșește cu atenție pe Dez. Își petrecuse adolescența învățând din greu cu Paloma, sperând să-i atragă atenția și asupra lui, dar numai Dez fusese lumina ochilor săi. Ori de câte ori Alfie voia să se distreze ca să scape de gândul că nu e dorit, Luka îi întindea o mână.

Scăpă mantia pe jos, ros de frământări. Poate că, dacă ar fi stat de vorbă cu el despre asta, în loc să-l târască în tot soiul de aventuri de câte ori i se ivea ocazia, Alfie nu s-ar fi furișat noaptea din palat să caute necazul cu lumânarea, în loc să înfrunte ce era de înfruntat. Luka îl învățase că evadarea și distracțiile sunt binecuvântări și acum totul se întorcea împotriva lui și-l mușca de *culo*[64].

Închise dulapul și verifică iar clepsidra. Nisipul nu se scursese nici pe jumătate. La fiecare grăunte scurs, i se tăia răsuflarea și și-l închipuia pe Alfie în cele mai negre situații.

– Sunt un tâmpit! strigă, ridicând brațele.

Merse la ușă cu pași mari și o deschise. Cele două gărzi care o păzeau se întoarseră către el.

– Aveți nevoie de ceva, dumneavoastră sau prințul, stăpâne Luka? întrebă una din ele.

Luka se holbă la el, apoi privi peste umăr. Nisipul curgea în continuare.

– Nu, răspunse, întorcând capul. Încă nu.

– Bine, stăpâne Luka, spuse garda, aruncându-i o privire confuză.

– Dar vom avea peste câteva minute, preciză el după câteva clipe.

– Ce anume? întrebă omul, și mai nedumerit.

– Nu știu! se pomeni el că strigă. Dar o să știu. În. Câteva. Minute!

Trânti ușa în fața figurilor perplexe ale soldaților și se trânti pe pat cu fața la saltea.

– Pe toți zeii, mormăi el la cearșaf. Grăbește-te!

Se hotărî să nu se uite la clepsidră decât după ce numără până la o sută, dar când ajunse la 18 aruncă spre ea o privire furișă, apoi își ascunse fața în așternut. La 30, începu să numere din doi în doi. La 40, din cinci în cinci. La șaptezeci, dădu naibii număratul. Nisipul nu se scursese nici pe jumătate. Luă clepsidra în mână și o scutură, îndemnându-l să se grăbească:

– Curgi, nenoro…

Clepsidra i se sparse în mână, de parcă ar fi fost făcută din sticlă subțire. Luka țipă când sticla și nisipul îi alunecară printre degete. Cioburile ar fi trebuit să-i intre în piele, însă ele cădeau fără să-l rănească. Își scutură resturile de pe mâini.

– Un rahat de clepsidră ieftină… Se uită la murdăria de pe podea. Teoretic, nisipul s-a scurs, nu?

Ridică ochii la peretele prin care ar fi trebuit să apară Alfie. Nimic.

– Ia mai dă-o dracu’!

Sări din pat, se repezi la ușă și o deschise din nou.

– Da, stăpâne Luka? întrebă un soldat, cam neliniștit.

Tocmai când să-l trimită la rege și regină cu mesajul că prințul lipsește, Alfie și o fată își făcură apariția prin perete și căzură grămadă. După ei aterizâ și o sanda, care spintecă aerul și se lovi de noptieră cu un „trosc“. Luka se holbă la ei cu ochii cât cepele. Alfie nu mai călătorise cu cineva înainte. Crezuse că e imposibil.

– E totul în regulă? întrebă o a doua gardă, lungindu-și gâtul prin ușa deschisă.

– Da! strigă el, închizându-i-o în nas, e perfect. Faceți o treabă excelentă, băieți. Regatul e mândru de voi!

Merse imediat la Alfie și la fată. Prințul stătea cu spatele lipit de perete, dar se aplecă de durere, însă Luka, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu se arătă impresionat:

– Unde dracu' ai fost? șuieră el. Și asta cine e? Te-ai transportat cu cineva?

Toată viața lui, Alfie îi spusese că a călători cu cineva prin tunelurile magiei e imposibil; pur și simplu nu se putea. Mintea lui era prea bulversată ca să pună stavilă întrebărilor:

– Și a cui e *chancla* aia? adăugă el, arătând spre sandaua puturoasă care zburase prin perete.

Prințul se folosise de mâner ca să călătorească de nenumărate ori și, de fiecare dată, magia își deschisese ușile și îl invitase înăuntru, croindu-i o cărare prin tărâmul ei nemărginit și purtându-l pe curenții ei. Între ei se formase o legătură armonioasă.

Dar a folosi magia neagră era cu totul altceva.

Îndată ce păși pe teritoriul ei, îi sorbi printre dinți. Parcă i-ar fi înghițit întregi și i-ar fi îndesat prin beregata șerpuitoare până în burtă.

Pe urmă, Alfie avu senzația că e turtit și că străbate un coridor întunecat atât de înghesuit, încât numai un șoarece ar fi putut ieși din el. Nu putea respira, gândi, țipa. O durere teribilă îl pârjolea pe dinăuntru, ca și când i-ar fi smuls cineva carnea de pe oase și în curând doar măduva ar fi rămas din el. Durerea pe care o simțise când folosise magia ca să-l oprească pe Ignacio nici nu se compara cu cea de acum. Aceea fusese un freamăt de agonie; aceasta era o baladă lungă și sfâșietoare.

Magia îi scuipă pe podeaua dormitorului său. Corpul lui Alfie era un ghem de nervi fărâmițați. Un urlet i se urcă în gât ca fierea, dar nu avu timp nici să-și tragă răsuflarea, că se trezi cu Luka în față, negru de supărare și asaltându-l cu întrebări.

– Sunt foarte multe de explicat, îi spuse el, printre gâfâituri.

Gândul că Ignacio umbla liber prin oraș și că avea magia neagră la degetul mic îi tulbura mințile. Nici nu știa cum să-i explice lucrurile ăstea lui Luka.

– Atunci, dă-i drumul.

Dar Alfie habar n-avea cu ce să înceapă. Ar fi vrut să-și ferească cel mai bun prieten de realitatea înspăimântătoare, dar constată că e prea obosit și înfricoșat ca să mintă. Cu glas răgușit, ars de suferință, îi spuse adevărul.

Îi povesti totul – otrăvirea, cum eliberase magia întunecată, cercelul de argint al băiatului, înfruntarea cu Ignacio și cum descoperise rostul magiei, acela de a găsi oasele lui Sombra, pe care îl aflase din cântecelul sinistru (Finn tresări; prințul încă nu-i spusese nimic despre asta). Ascunsese adevărul de Luka de luni de zile, iar cuvintele îi ieșeau acum de pe buze cum scot iluzioniștii din gură eșarfe colorate una după alta.

După ce tăcu, Luka nu mai putu decât să se uite la el cu ochii holbați. Era prea șocat ca să vorbească, iar așa ceva nu i se mai întâmplase.

Când nu mai suportă liniștea, Alfie întinse mâinile în față, cu palmele deschise.

– Tot ce s-a întâmplat e numai din vina mea, dar n-am putut să renunț la tine. N-am putut să te pierd în camera aceea. Prințul își șterse iute ochii. Știu că e responsabilitatea mea și, măcar de data asta, nu vreau să fug de îndatoririle mele față de regat, ci să-l salvez. *Por favor*, vrei să mă ajuți?

Liniștea se lăsă din nou, iar Alfie așteptă ca șocul de pe chipul verișorului său să se schimbe în altceva.

Luka veni la el și îl cuprinse în brațe.

Alfie îi răspunse la îmbrățișare. Bucuria imensă pe care o simțea văzându-l pe Luka în viață, în brațele lui, așteptând să-l mustre, îl făcu să uite de frică, măcar pentru un moment.

– Prostovanule! zise Luka, cu lacrimi în glas. Se retrase și îl prinse de umeri. Dar din prostia ta mai sunt și eu pe-aici. Să-mi zici cum te pot ajuta.

64 „Fund“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

22

PLANUL

– Așadar, rosti Luka, privind când la prinț, când la Finn, nu aveți niciun plan să opriți nenorocirea asta?

Finn își dădu ochii peste cap.

– Ești deștept foc, comentă ea.

– Nu, recunoscu Alfie, înainte ca ei doi să înceapă o ceartă. Nu chiar. Nu încă.

Luka se uită la el ca și cum soluția era evidentă.

– Atunci trebuie să mergem la Paloma. Nu avem de ales. Ea va ști ce-i de făcut. Trebuie să știe, nu?

Spaima îi răscoli stomacul. Nu putea s-o dezamăgească din nou pe Paloma. Nu-i putea spune că zădărnicise efortul *dueñe*-lor pentru propriul interes. Numai la gândul acela îi transpirau palmele.

– Nu, pentru că pot să pun la cale un plan. Și nu e ca și când *dueñas* țin lucrurile sub control. Metoda lor de a ascunde magia nu m-a oprit s-o găsesc și s-o eliberez. Dacă am putut eu, vor putea și alții. Trebuie să pregătim noi o capcană pentru magie și să o azvârlim într-un loc imposibil de găsit. Unul în care nu este viață cu care să se hrănească și trupuri pe care să le infecteze. Alfie își frânse mâinile. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

Soluțiile pe care prințul le răsuci pe toate părțile, una mai nerealistă decât alta, se spărgeau în mintea lui ca baloanele de săpun. Fiecare lăsa loc de îndoială, avea defecte de logică și era sortită eșecului.

Luka îl urmărea atent. Dacă nu venea cu o soluție acum, atunci se va duce el la Paloma, fără doar și poate.

Finn sparse liniștea, ridicând frustrată din brațe:

– Nu pot să cred că am fost atât de proastă, încât să te ascult. N-am de gând să stau și să aștept aici, țintă sigură pentru Ignacio, până coaceți voi un nenorocit de plan. Ar fi trebuit să știu că niște *maldito* de *bruxos* răsfățați, ca voi, habar n-au să strângă rahatul după ei și că o să mă bage și mai tare în belea.

Tonul ei îl scoase pe prinț din pepeni.

– Nu știi nimic despre mine, îi spuse, scrâșnind din dinți.

– Știu destule, replică ea, după ce-l scrută de sus până jos.

Furia îl făcu să se îndrepte precipitat spre Finn și să se oprească la câțiva centimetri de ea.

– De ce îți place ție atât de mult să-i umilești pe oameni?

Ea ridică obraznic bărbia. Alfie nu înțelegea cum reușea să-i dea impresia că-l privește de sus, deși era mult mai scundă decât el.

– Nu te minți, îi spuse. Provocarea i se citea în fiecare trăsătură a feței. Nu eu te-am umilit. Așa ai fost de la început.

Vorbele ei îl arseră pe dinăuntru și îi sporiră mânia.

– Din câte știu eu, așa se poartă numai cei care se simt ei înșiși mărunți, neimportanți.

– Nu ți-a zis *mamá* că, după o zi întreagă în care servitorii te-au lins în fund după ce l-au curățat bine…

– Hei! strigă Luka iritat. *Cállate*! Amândoi!

Alfie întoarse privirea de la expresia îngâmfată a lui Finn. Furia i se potoli. Dacă nici nu reușeau să vorbească fără să strige unul la altul, cum vor putea ieși din necazul în care se aflau? Se mustră singur. Ignacio îi teroriza regatul cu magia lui Sombra, iar el se lăsa distras de niște amărâte de insulte. Se cutremură când se gândi ce făcea omul cu ochii ca tăciunele, în timp ce el stătea în siguranță în palat. Îl năpădi rușinea.

– Ascultați-mă, zise Luka. Am o idee. Îi aruncă o privire agitată lui Alfie. N-o să-ți placă.

Luka rareori arăta atât de stânjenit. Lui Alfie i se înnodă stomacul.

– Dar mie o să-mi placă? întrebă Finn.

Alfie îi aruncă o căutătură crâncenă. Drept răspuns, fata ridică din umeri.

– Ascultați-mă până la capăt, fără să mă întrerupeți. Ați spus că vă trebuie un loc în care să ascundeți magia, spuse Luka, prudent. Unul în care să nu ajungă nimeni, unde nu poate fi atinsă și nu poate nici ea infecta pe nimeni.

Tăcu, subțiindu-și buzele într-o linie fină.

Alfie avea de gând să accepte orice propunere, dacă îi scăpa regatul de magia întunecată. Din câte văzuse în Țarc, puterea lui Ignacio era una monstruoasă, așa că n-ar fi refuzat nicio variantă realistă. Totuși, Luka îl privea ca și cum s-ar fi așteptat să explodeze la auzul ei.

– Bine, bine, îl grăbi Finn, cu capsa pusă, proptindu-se de perete cu brațele încrucișate. Pe-asta o știm deja. Zi mai departe.

Luka o ignoră, în loc să-i dea o replică usturătoare. Nu-i stătea în fire. Un sentiment de groază se lăsă peste prinț ca un văl. Verișorul său sigur voia să propună ceva groaznic.

– Luka, zise Alfie, stăpânindu-se. Spune-mi, te rog, la ce te gândești.

– Știi că există un asemenea loc, zise Luka, implorându-l din priviri să-și dea seama singur la ce se referă, ca să nu trebuiască să i-l spună. Își strânse palmele. L-ai văzut în Camera Albastră.

Ideea țâșni în mintea lui Alfie, înțepându-l cu spinii ei, aprinzându-i sângele și suferința și o mânie atât de puternică, încât îi închise toate rănile.

– Nu, se auzi spunând, cu glas furios.

– Măcar gândește-te la asta. E singura soluție logică…

– *Nu-mi pasă că e logică!* strigă, mai mult scuipând cuvintele.

Ideea îl lăsă cu senzația că i se turteau plămânii și că rămânea fără aer.

– Nu fac așa ceva.

Un oftat zgomotos se auzi din colțul opus al camerei. Finn se uita la el ca la un copil care făcea o criză de isterie.

– Îmi explică și mie cineva ce dracu' se întâmplă?

Luka o privi și vru s-o lămurească, dar se răzgândi. Pe urmă se uită la Alfie, nu ca să-i ceară voie, ci ca să-l avertizeze:

– Dacă vrei să te ajute, trebuie să știe toată povestea.

– Nu trebuie să știe nimic, protestă Alfie, strângând din pumni, pentru că nu mergem mai departe cu planul ăsta.

Luka își frecă puntea nasului și închise ochii.

– Dacă vrei să te descurci de capul tău, foarte bine. Dar dacă nu vii cu idei, atunci mă duc la Paloma. Ăsta e singurul plan logic și o știi prea bine. Dacă îl respingi, ies pe ușă și merg direct la ea.

Cei doi se fixară din priviri. Alfie voia să pară ferm, dar simțea schimbarea din el și știa că se uita la Luka cu ochi care îl implorau să nu-l oblige să facă așa ceva.

Tăcerea se sparse. Luka clătină dezaprobator din cap – o scuză mută – și se îndreptă spre ușă. Alfie deschise gura să protesteze, dar vorbele i se stinseră în gât.

Luka răsuci mânerul.

– Așteaptă, îl chemă Alfie, cu glas sfârșit.

– Nu, interveni Finn, depărtându-se de perete. Nu mai aștepta. Deschide ușa aia și lasă-mă să plec. Dacă voi, proștilor, nu faceți decât să strigați unul la altul, în loc să puneți treaba la cale, atunci eu sar pe prima corabie care pleacă din blestematul ăsta de oraș.

Finn traversă încăperea în viteză, îl împinse pe Luka la o parte și vru să-și tragă pe cap gluga mantiei care te făcea nevăzut.

– Ascultă, vorbi cu greu Alfie. Fratele meu mi-a fost răpit, dar nu așa cum ți s-a spus ție și celorlalți.

Poporului castallan și restului lumii li se spusese că Dez căzuse victimă unui criminal necunoscut. Detaliile morții sale – lovitura de palat și harul odios al Xiomarei – nu fuseseră dezvăluite. Faptul că se încercase asasinarea familiei regale din interior, precum și existența unei femei în stare să creeze hăuri de neant nu erau de natură să calmeze spiritele sau să ajute reputației internaționale a regatului.

Finn se opri la ușă și îl privi peste umăr, cu ochii sclipind de curiozitate.

– Nobilii castallani au pus la cale o lovitură de palat. A intrat peste noi o fată, una cu un *propio* care creează… I se tăie răsuflarea când trebui să articuleze cuvântul: Neant.

Finn ridică nedumerită din sprânceană.

– Neant?

– Spații goale. Viduri. Locuri fără timp, fără magie, fără viață.

Vocea lui Alfie se frânse când rosti ultimele două cuvinte. Luka veni lângă el, oferindu-i o alinare mută. Prințul își ținu ochii deschiși, ca să nu lase lacrimile calde să-i alunece pe obraz.

Finn păru să nu observe că se chinuie să vorbească, iar el îi fu recunoscător. Ea își încrucișă brațele pe piept și căzu pe gânduri.

– Deci vrei să prinzi magia, să o forțezi pe fată să-și folosească harul ca să deschidă un hău și să arunci magia acolo?

Alfie încuviință din cap și-și acoperi ochii cu mâna.

– Mi se pare logic. Nimeni nu ar putea ajunge la ea acolo. Nu ar mai reuși să facă rău nimănui. Lăsă mâna jos și se uită în ochii fetei. Nu ar mai cădea în mâini nepotrivite.

În liniștea care se lăsă, păru că se strecoară și înțelegerea între ei.

Finn dădu o singură dată din cap.

– Bine. Mă bag. Unde-i fata?

– Asta-i problema, răspunse Luka cu o grimasă, iar Alfie se bucură că nu mai trebuia să vorbească. În Turnul cu Ceasornic.

Finn înțepeni.

– *Qué*?

Turnul cu Ceasornic era închisoarea unde erau închiși cei mai fioroși criminali din Castallan. Oricine ajungea acolo nu mai ieșea. Iar acum ei voiau să pătrundă acolo și să o scoată pe fată. Alfie va trebui să ceară ajutor celei care i l-a răpit pe Dez. Numai gândul îl sfâșia pe dinăuntru și doar mâna lui Luka pe umărul său îl oprea din a se prăbuși sub greutatea propriei suferințe.

– Da, păi… Luka își frecă ceafa. Ne trebuie un plan.

Finn își mușcă buza de jos. Privirea i se încrucișă cu a lui Alfie.

– Mi-ai spus că vrei să-ți schimbi înfățișarea cu a lui, ca să putem pleca, s-o scoatem pe fată din închisoare și pe urmă să-l momesc pe Ignacio. Îl omorâm, prinzi blestemata de magie în dragonul de la gâtul tău și îl arunci în neant.

Alfie aprobă în tăcere. Îl durea gâtul de la efortul de a-și ține sentimentele sub control.

– Da, cam ăsta-i planul.

Va trebui să-l momească pe Ignacio undeva în afara orașului, ca nu cumva să pună și viețile altora în pericol. Pe urmă va trebui să încerce să-l omoare din nou și să închidă magia în dragon.

– Stai puțin, eu nu vin? întrebă Luka, jignit. Dar eu am venit cu ideea!

– Luka, au trecut doar câteva ore de când era să mori.

– Și tu, ripostă băiatul, iar Alfie se strâmbă la gândul că Ignacio ar încerca să-i smulgă și lui oasele. Și mă simt bine acum. Mai puternic decât oricând, zău! Nu te las să te bați singur cu asta.

Alfie scutură dezaprobator din cap. Voia să-l aibă pe Luka lângă el, dar îl și îngrozea ideea. Pe de-o parte, îl alina gândul că i-ar sta alături cel mai bun prieten. Pe de alta, îl speria perspectiva că-l va pune în pericol și nu-l va mai putea salva a doua oară.

– Nu. Cineva trebuie să rămână aici, sub înfățișarea mea, ca să nu mi se simtă lipsa. De asta se va ocupa ea, așa că tu ești acoperirea mea.

– Dar de ce nu poate ea să rămână aici și să pretindă că ești tu?

– Imposibil. Alfie îi explică pe scurt cum Kol îi blocase fetei harul. Și dacă n-ar fi așa, fata asta ar jefui tot palatul și s-ar face nevăzută.

– Așa-i, confirmă Finn, care-și curăța unghiile cu vârful pumnalului.

– Bine, acceptă Luka, pufnind.

Alfie se bucură. Dacă Luka pufnea și-și sufla șuvița de pe frunte cu un oftat nervos, era de bine. Însemna că viața din el nu fusese distrusă.

– În regulă, vorbi fata. Știm că trebuie să mergem la Turnul cu Ceasornic, dar cum intrăm în el și cum ieșim de-acolo? Văzând că Alfie nu-i răspunde, se uită urât la el. Aveai de gând să bați la ușă și să ceri politicos voie să intri?

Alfie nu mușcă momeala. Merse la masă și desfășură un sul de pergament. Cu mișcări rapide, luă o pană albă din sertar și o înmuie în călimară. Cu o sorbitură abia perceptibilă, cotorul penei se umplu cu cerneală, iar penele împrumutară nuanța abanosului. Prințul desenă cinci cercuri concentrice. Luka și Finn veniră în spatele lui, urmărind cum trasează alcătuirea interioară a Turnului cu Ceasornic.

– Turnul e organizat în inele, ca San Cristóbal, explică Alfie. Sunt cinci în total. Deținuții sunt închiși în cel mai mic – îl însemnă cu un punct de cerneală. Dar nu și cea pe care o căutăm noi; ea e izolată într-o celulă din al doilea inel, departe de prizonierii ceilalți. Prințul făcu un X pe partea de est a cercului următor, amintindu-și de ziua când fusese acolo și stătuse în fața celulei, cu inima bubuindu-i. Își domoli încordarea care creștea în el, strângând sticla de la șold. Și e foarte bine păzită.

– Alfie, zise Luka mai mult în șoaptă, de parcă nu voia să afle răspunsul. De parcă îl știa deja. De unde știi toate astea?

Prințul întoarse capul, dar Finn îi surprinse privirea și îl provocă să răspundă ridicând din sprânceană.

– Ai fost în turn? îl întrebă, arătând neobișnuit de impresionată.

Normal că momentul cel mai rușinos din viața lui o impresiona pe ea cel mai mult… Alfie reveni la harta primitivă pe care o desenase.

– Da, răspunse.

– *Ce?* strigă Luka.

– Nu contează, rosti prințul. N-avem timp de explicații, trebuie să stabilim un plan.

Alfie își spuse că motivul pentru care nu voia să vorbească despre asta era timpul scurt, nu rușinea de ceea ce fusese gata să facă, de expresia de pe chipul Palomei când îl găsise în turn. Însă izgoni gândurile acelea.

Luka îl privi fără să clipească.

– Ai intrat în cea mai mizerabilă închisoare din regat și nu contează cum și de ce?

Finn îi ținu isonul:

– Eu numai despre asta aș vorbi.

– Nu, se încăpățână prințul. Contează mai mult să punem la punct amănuntele planului și să împiedicăm magia lui Sombra să ne distrugă regatul.

Luka îi susținu privirea un moment prelungit, apoi se încruntă și cedă.

– Bine. Dar să știi că discuția asta nu se termină aici.

– De ce nu pătrundem în închisoare cum ai făcu tu data trecută? vru să știe Finn, iar Alfie îi fu recunoscător pentru întrerupere. Dacă a mers o dată, ar trebui să meargă și a doua oară.

Prințul scutură dezaprobator din cap.

– Prima oară am intrat prin ancorare.

Ancorarea era o formă de transport pe care o foloseau mai toți *bruxos*, însă rareori Alfie, pentru că el avea harul său. Două obiecte erau legate între ele, astfel încât, dacă îl atingeai pe unul și rosteai vraja potrivită, te transporta la celălalt. Alfie vrăjise două obiecte și mituise o gardă să ducă unul în turn. Dar Paloma i le confiscase după aceea pe amândouă.

Figura dăscăliței îi fulgeră din nou prin minte, dezamăgită și, mai rău, speriată de el. Prințului îi venea să moară de rușine, dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

Din moment ce înainte se folosise de ancorare, nu conectase mânerul la zidurile închisorii și nu le atribuise o culoare magică pentru a călători cu ajutorul harului său, deci nici acum nu-l putea folosi. Și sub nicio formă nu mai putea întrebuința magia închisă în dragon, la care apelase ca să traverseze culoarele magice împreună cu Finn. Călătoria din Țarc la palat îl storsese de vlagă. Pe o distanță și mai lungă, l-ar fi putut omorî.

Se uită la dragonul de la gât.

– Nici pe el nu-l putem folosi. Distanța… Nu cred că aș supraviețui.

– Bun, zise Finn, strâmbându-se. N-aș mai face chestia aia nici să mă plătești. Lăsă capul pe-o parte. Adică, depinde cât mi-ai da.

– Mă bucur că ți-ai stabilit prioritățile, o repezi Luka. Avea o figură încordată și nu-și lua ochii de la Alfie. Atunci nu-ți rămâne decât metoda tradițională. Călare pe cal.

Alfie îl aprobă în tăcere. Închisoarea era la peste 40 de kilometri de oraș, un ceas și jumătate de galop.

– Dar tot trebuie să vedem cum intrăm și ieșim din închisoarea aia neobservați, preciză Finn pe un ton lipsit de inflexiuni, de parcă a pune la cale o răpire făcea parte din programul ei zilnic.

– Ne vom folosi de mantie. Dar nu ne va ajuta cu nimic când luăm și prizoniera. Nu încap trei oameni sub ea. Va trebui să-mi schimbi înfățișarea ca să ies din turn, în timp ce tu și prizoniera mă urmați învelite cu mantia.

Finn se mușcă de obraz.

– Și în ce să te schimb? O gardă?

Alfie clătină din cap. Din câte își amintea, gărzile aveau program fix și îndatoriri bine stabilite. Ar ieși imediat în evidență.

– Dar a cui înfățișare s-o împrumuți? Sigur nu pe a vreunui deținut.

Vocea Palomei răsună iarăși în mintea prințului: *Magia este un dar și noi, ca* dueños*, trebuie să facem penitență și să mulțumim zeilor că ni l-au dat.*

– Mă maschezi într-un *dueño*, îi spuse el lui Finn. Era singura soluție. *Dueños* fac penitență în Turnul cu Ceasornic tot timpul. Și Paloma face.

Alfie rosti parcă mai încet numele dăscăliței sale, lucru pe care Luka îl sesiză imediat. Prințul își dori ca, măcar de data asta, verișorul lui să nu-l fi cunoscut atât de bine.

– Dacă mă maschezi în *dueño*, îmi va fi mai ușor să mă mișc prin închisoare și să plec când vreau. Nimeni nu se va uita la mine.

Finn încuviință ușor cu capul.

– *Bien*. Deci acum știm cum intrăm și ieșim. Dar cum le distragem atenția gărzilor, ca să nu ne vadă când ieșim din celulă?

Alfie studie harta cercurilor concentrice, cântărind posibilitățile.

– Ne trebuie o diversiune. Una de proporții. Ceva care să le facă pe gărzi să-și părăsească posturile ca să putem intra în celulă, să aruncăm mantia peste prizonieră și să ne luăm tălpășița.

Luka înclină din cap. Îi luceau ochii exact ca atunci când era pe cale să-l bată pe Alfie la *cambió*.

– Am eu o idee. Lăsați pe mine, spuse, apoi oftă. Vă dau cele mai bune soluții și nici măcar nu iau parte la acțiune. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Așteptați aici.

23

PRINŢUL CEL ŢANŢOŞ

Și, uite-așa, până la urmă stabiliseră și un plan.

Băiatul-din-cadă le oferise diversiunea perfectă ca s-o poată scoate pe Xiomara din închisoare, apoi plecase în camera lui, bolborosind, nemulțumit că nu poate merge cu ei. În odaie rămaseră doar prințul și Finn.

– Plecăm mâine-dimineață. Acum e prea târziu să ne infiltrăm în turn, spuse Alfie, jucându-se cu manșeta cămășii.

Avea dreptate, recunoscu Finn în sinea ei. Pierduseră o zi căutând magia lui Sombra și luptându-se cu Ignacio. Acum răsărea deja luna. Dacă voiau să scoată pe cineva din închisoare, trebuiau s-o facă în miezul zilei, când lumea nu-și vedea capul de treabă și n-ar fi remarcat activități ieșite din comun, nu noaptea, când gărzile stăteau cu ochii în patru.

Amândoi erau frustrați. Prințul se mușcă de obraz. Finn simți cum o roade nerăbdarea pe dinăuntru. Știau amândoi foarte bine cât de puternic era Ignacio, iar ideea că trebuiau să aștepte chiar și un minut ca să-și ducă planul la capăt îi scotea din minți. Cât de puternic va deveni Ignacio până dimineață? Ce orori va mai comite până la venirea zorilor, cât erau ei nevoiți să aștepte? Dar, dacă voiau s-o scoată la capăt, nu aveau de ales. Niciun *dueño* nu mergea să facă penitență la închisoare cu noaptea-n cap.

– Perfect, atunci, spuse Finn și se îndreptă spre ușă, ridicând brațul ca să-și pună gluga mantiei pe cap. Mă întorc dimin...

– Nu, stai. Așteaptă, o opri Alfie.

În glasul său se ghicea întotdeauna intenția de a întinde o mână de ajutor, de a da un sfat bun, de a călăuzi. Finn se întrebă dacă știe cât de vulnerabil pare din cauza asta. Se întoarse către el și ridică din sprâncene. Când aruncă ochii spre pat, prințul se îmbujoră imediat.

– N-am vrut să… Adică… Am…

Își acoperi ochii cu palma și oftă. Pe Finn o pufni râsul.

– Ești de-a dreptul adorabil, să știi. De-asta mi-a fost atât de ușor să te păcălesc când ne-am luptat prima dată.

Fata clătină din cap, amintindu-și cum îl întrebase în glumă dacă nu voia să împartă patul cu ea, numai ca să-i distragă atenția de la luptă. Auzind-o, prințul rămase cu gura căscată, de parcă vorbele ei ar fi împletit aerul cu miere și el spera s-o guste.

Probabil își aminti și el momentul, fiindcă își trecu degetele prin șuvițele ondulate.

– Iar tu ești foarte sigură pe vorbele tale.

– Numai când am dreptate.

– Am vrut să spun, continuă el, clătinând din cap, că poți să dormi aici, în camera mea. Eu dorm la Luka.

Finn se uită din nou la pat. Pernele erau atât de dodoloațe, că cine știe câte cârduri de gâște rămăseseră fără pene pentru ele. Așternutul gros, auriu cu roșu, o invita să se întindă pe el. O noapte în care să se odihnească cu adevărat, în loc să se perpelească de grija că în curând nu-și va mai permite nici să stea la han, compensa toate suferințele îndurate peste zi. Dar când văzu că prințul o țintuiește cu privirea, își alungă sentimentul de ușurare care ar fi alinat-o ca un balsam.

Se răsuci de jur împrejur, scrutând camera și patul moale, ridicat pe o platformă, podeaua lăcuită și pereții acoperiți cu faianță viu

colorată. Mai fusese o dată acolo, dar nici prin cap nu-i trecuse că se va întoarce, darămite că va dormi în patul prințului.

– Crezi că e o idee bună? îl întrebă, îndreptându-se spre pat și proptindu-se cu omoplații de tăblia tare.

Prințul o privi, lăsându-și trăsăturile să-i trădeze îngrijorarea.

– N-o să-i șocheze pe servitori să găsească o fată în patul tău?

Alfie expiră lung pe nas.

– Le voi porunci să nu intre în cameră până nu le spun eu.

În minutul de liniște care urmă, Finn îl văzu cum se luptă să nu-i dea o replică. Prințul pierdu lupta.

– Și, oricum, nu e treaba ta. Nu e ca și când n-ar mai fi fost altcineva în patul meu.

Finn strâmbă din buze. Oare nu-și dădea seama că, de câte ori se grăbea să se apere, nu făcea decât să-i arunce sfoara de care ea să-l tragă jos de pe postamentul de prinț?

– Măcar ai spălat cearșaful după aceea?

Alfie se înroși ca racul și bălmăji o întrebare:

– Întotdeauna ești așa de nepoliticoasă?

– Depinde de companie.

Finn se trânti pe pat și-și scoase încălțămintea cu picioarele. Un bocanc ateriză într-o parte, cu talpa în sus, plină de sângele închegat în care călcase în cârciumă. Gluma pe care o făcuse îi lăsă un gust amar.

Prințul rămase cu ochii la bocanc, înghițind în sec. Dacă nu spărgeau liniștea care se prelungea, fata precis va începe să se gândească la Ignacio, la sforile lui și la cârciuma înroșită de sânge.

– Știi, spuse ea, nu e suficient să te fac să arăți ca un *dueño*. Trebuie să te și miști ca unul.

Alfie ridică o sprânceană.

– Crezi că nu m-am gândit la asta?

– Sunt sigură că te-ai gândit, zise Finn, dându-și ochii peste cap. Dar una e să te gândești și alta să faci. Umbli ca un *maldito* de păun

și mă îndoiesc că e un obicei de care poți să scapi peste noapte.

– Merg ca un păun? repetă Alfie, neștiind dacă se simțea jignit sau dacă era, pur și simplu, confuz.

Finn îi privi șoldurile.

– Ai un mers țanțoș.

– *Qué*? Prințul își duse mâinile în față și le împreună, ca și cum ar fi încercat să-i blocheze vederea. Nu-i adevărat.

– Nu zic decât că te miști ca un prinț, dar dacă vrei să te plimbi prin închisoare fără să atragi atenția, atunci trebuie s-o faci cum se cade.

Prințul își încrucișă brațele pe piept, trădând încă o dată bătălia care se dădea în el între mândrie și dorința de a face lucrurile bine. Învinse cea din urmă.

– Arată-mi, îi ceru fetei, cu o expresie sinceră, așteptând să-l ajute. Te rog.

Finn se ridică de pe pat și îi arătă cum să pășească, să calce un pic șchiopătat și adus de spate, nu cu făloșenia unui prinț. Îi explică și cum să coboare vocea și să vorbească ușor răgușit, ca un *bruxo* bătrân și înțelept.

După ce învățâ lecția, prințul o privi impresionat.

– Chiar te pricepi la lucrurile astea.

– Din asta trăiesc, spuse ea. Sau am trăit, zise încruntându-se, înainte de a-mi fura Kol harul.

Alfie îi susținu privirea. În ochii lui aurii se citea o îngrijorare atât de sinceră, încât fetei i se făcu pielea de găină.

Nu-i plăcea când se uita la ea.

Își petrecuse viața întruchipându-i pe alții. Era atât de pricepută la asta, că nu trebuia decât să se uite la chipul unui om ca să știe ce ascunde pe dinăuntru. Totuși, când prințul o privea cu capul pe-o parte, gânditor, ea era cea care se simțea ca o carte deschisă, pentru că îi citea secretele, răsfoind pagină cu pagină.

– Spune ce-ai de spus, îi ceru, punându-și brațele pe piept. De ce te uiți așa la mine? Zi.

– Cum mai poți ști cine ești? o întrebă Alfie în cele din urmă, înclinând iarăși capul într-o parte.

Finn miji ochii, nedumerită.

– *Qué*?

– Dacă îți schimbi întruna identitatea, așa cum îmi schimb eu mantiile, cum mai poți să știi cine ești cu adevărat?

Fata respiră printre dinți. Ce viață ușoară duce prințul ăsta, dacă nu înțelege de câtă libertate se bucură ea. Cum îi cresc forțele când tot ia alte chipuri, fără să se oprească la unul anume. Persoanele cu o singură față, o singură poveste, au slăbiciuni, sunt vulnerabile, ascund taine cu care le poți șantaja. Dar dacă nu ești cineva anume, nu ai nimic de pierdut sau de câștigat. Pe scurt, asta însemna să fii liber.

– Păi, tocmai asta-i partea cea mai interesantă. Dacă-ți poți schimba identitatea ca pe-o pălărie, atunci ești invincibil. Cu talentul meu, nu mă poate atinge nimeni.

Alfie tăcu o vreme, încruntându-se la ea ca la un elev care dă un răspuns trist, în loc de cel corect.

– Dar nici nu te poate ajuta.

Finn se burzului în sinea ei. O parte din ea începu să freamăte, deși altădată ar fi rămas indiferentă. Nu-i plăcea ușurința cu care îi dădea replici prințul – din două vorbe de-ale lui, punctul ei tare devenea imediat o slăbiciune. Replicile ei, imbatabile și inteligente la început, păreau acum mult prea ușor de combătut. Dacă voia să fie de neatins, o făcea pentru că cineva o luase în stăpânire și o frânsese. Dacă voia să-și schimbe înfățișarea ca fluturele care zboară din floare în floare, o făcea pentru că aceea cu care se născuse era prea mânjită ca să se mai întoarcă la ea.

Iar dacă prințul simțea toate astea, atunci sigur le simțeau și alții.

Ce-ai făcut, de nu mai vrei să-ți vezi niciodată propriul chip? Ce te-a făcut să-l îngropi sub toată magia asta?

Finn reuși să-și alunge vocea hârâită a lui Kol din minte, dar ochii prințului tot asupra ei erau fixați. Abia atunci întoarse el capul, iar din stânjeneala care se lăsă peste ei Finn înțelese că Alfie știa că depășise măsura. Că îi vorbise ca un prieten sincer îngrijorat, când ei nu erau decât simple cunoștințe.

Camera largă îi păru dintr-odată prea mică. Parcă se strâmta, ca florile acelea delicate care se vindeau în Țarc – fâșii late de hârtie colorată, încrețite și curbate sub formă de petale.

– Ar trebui să plec, spuse prințul, spărgând liniștea.

– *Sí,* spuse și ea, cu jumătate de gură și se întinse pe așternutul luxos. Ar trebui, adăugă, trăgând păturile groase peste ea.

Alfie nu mușcă momeala nici de data asta.

– Ne vedem dimineață, îi spuse.

Finn îl urmări cum deschide ușa. Când îi văzu spatele, degetele apucând mânerul, își aminti cum refuzase să-l ajute de dimineață. Iar el, în loc s-o supună cu forța voinței, nu făcuse decât să întindă mâna spre ușă, ca acum. Nu văzuse în ea un instrument pe care să-l îndoaie ca să-l folosească mai ușor.

Văzuse în ea un om. Un om care îi spusese „nu“.

Inima îi bătea nebunește și în adâncul ei Finn simți nevoia urgentă de a lămuri lucrurile între ei. Nevoia de a cerceta diferența dintre ei și de a o vedea așa cum era – imposibil de depășit.

– Prințe.

Cuvântul îi ieși de pe buze moale, îndulcit de valul de oboseală care o scăldă când se cuibări în așternut. Se propti în coate și se uită la Alfie.

– Da? întrebă el, fără să se întoarcă spre ea.

– Ai vrăjit ferestrele și ușa ca să nu fug?

Cu degetele pe mâner, el întoarse puțin capul. Finn îi surprinse profilul delicat, mărul lui Adam mișcându-se elegant când înghiți și gura încordată, care îi dădu răspunsul înaintea lui:

– Da.

Teama care îi înnodase lui Finn stomacul se risipi. Se ridicase din nou granița dintre ei, desenată cu dungi groase de cerneală. Lumea ei, lumea lui și prăpastia dintre ele.

– Bine. Se lăsă înapoi pe perne, căscând. Înseamnă că ești mai deștept decât pari.

24

RĂMAS-BUN

La răsăritul soarelui, Alfie, Luka și Finn erau în grajdurile palatului, cu nervii încordați precum strunele unui instrument bine acordat. Alfie își frecă palmele transpirate de pantaloni și puse șaua pe cal.

Finn schimbase între ele chipurile celor doi. Luka mâzgălise un bilet pentru rege și regină, în care le spunea că, după conflictul cu Tiago din seara anterioară, îi pierise pofta de Balul Echinocțiului și pleca în excursie cu un prieten. Și, cum avea numeroși prieteni cărora le plăcea să călătorească, regele și regina nu vor fi prea surprinși de hotărârea lui.

Fornăitul cailor și mirosul cald de fân ar fi trebuit să-l calmeze pe Alfie, dar trupul său plângea de oboseală de la prea multă magie. Cele câteva ore de somn nu-l ajutaseră cu nimic. Cu mâini tremurătoare, pregăti doi cai cu care să meargă și s-o scoată pe Xiomara din închisoare.

Finn își scoase gluga și apăru în colțul grajdului, departe de ușile prin care bătea soarele, salutând nechezatul ușor al cailor cu mângâieri calde. Se uită la calul pe care îl înșeuase Alfie pentru ea și trase o strâmbătură.

– Știi să călărești? o întrebă prințul, ca să alunge liniștea și să nu se mai gândească la ce urma.

Fata se uită urât la el.

– Am lucrat ani de zile în circuri. Normal că știu să călăresc un afurisit de cal. Se foi tulburată pe lângă animal, tresărind din umeri când acesta fornăi încet. Doar că nu-mi place.

– De ce? o întrebă Luka, mângâind botul calului cu o mână de expert.

Finn studie calul neîncrezătoare.

– Nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot…

– Fura? îi sugeră Alfie, plimbându-și mâna pe coama neagră a bidiviului.

Finn își dădu ochii peste cap.

– Nu-mi plac lucrurile cu care nu pot comunica, pe care nu le pot controla. Chiar și cel mai bine dresat și prietenos cal te poate azvârli din șa dacă are chef. Îi aruncă lui Alfie o privire crâncenă. Și bineînțeles că pot să fur un *maldito* de cal. Mă crezi o hoață amatoare?

Luka lăsă capul pe-o parte.

– Vrei să zici că poți fura un cal sau de pe un cal?

– Amândouă. Evident.

Luka izbucni în râs, iar Alfie îi fu recunoscător. Se întrebă dacă îl auzea pentru ultima oară, dacă va muri de mâna lui Ignacio și nu-l va mai vedea. Oare ce făcea Ignacio acum? Câte vieți luase magia otrăvitoare din el? Înghiți cu noduri, izgonindu-și gândurile, înainte să se scufunde în ele. Când termină cu caii, rămase nemișcat, nevrând să admită că nu mai rămânea altceva de făcut decât să plece.

Luka, purtând chipul lui Alfie (o imagine cu care prințul nu se putea obișnui), vru să spună ceva, dar se răzgândi. Ce era de spus, când deasupra lui atârna sabia morții?

Minciuni, își zise. *Minciuni nevinovate.*

– Mă voi întoarce. Alfie înghiți, ca să nu-l lase vocea. Îți promit.

– Știu, spuse verișorul său, cu un nod în gât. Uite, ia asta. Îi întinse o punguță de catifea cu șnur care conținea două sticluțe cu poțiune tămăduitoare. În caz că ai nevoie.

Poțiunile nu erau la fel de eficiente ca magia vindecătoare a lui Alfie. Nu puteau lipi oase rupte sau opri sângerarea dintr-o rană mai gravă. Dar îți dădeau energie, un pic de vigoare în plus, ca să te poți vindeca pe cale naturală. Poate că îi vor fi de folos, dar prințul spera să nu fie cazul.

– Mă voi întoarce, spuse el, strângând umărul lui Luka, de parcă așa ar fi vrut să-și pecetluiască promisiunea. Dar dacă dau greș, dacă nu mă întorc, te rog să-i spui Palomei adevărul și să încerci să oprești grozăvia asta.

– *Cállate*. Nu mai vorbi prostii, zise Luka, gata să plângă. Dacă mori, să știi că te omor.

Alfie râse, îl îmbrățișă și-l bătu pe spate. Nu-i venea să-i dea drumul. Îl mai strânse o dată de umăr, apoi se retrase, cu ochii umezi. În spatele lor, Finn încălecă. După ce ieșeau din grajd, ea urma să-și tragă gluga peste cap, iar Alfie să-i conducă bidiviul, sub pretextul că îl ducea unui prieten.

Prințul scoase un sul de pergament din sac.

– Ia sulul ăsta. L-am vrăjit să se potrivească cu al meu, îi spuse lui Luka și-i arătă unul la fel, rămas în sac. Ce se întâmplă unuia se întâmplă și celuilalt. Dacă scrii ceva pe el, eu pot citi și invers. Așa că, dacă ai nevoie de mine, vom avea cum să comunicăm.

Luka își dădu ochii peste cap și luă pergamentul.

– Și cum să-ți raportez cât am avansat cu cercetarea mea importantă?

– Întocmai, zise Alfie, strâmbând din buze la sarcasmul din vocea lui. Și asta.

Înainte de a se culca, prințul îi dăduse verișorului său sarcina de a căuta toate cărțile despre Sombra cât el și Finn erau plecați. Poate că astfel reușea să descopere puncte slabe pe care să le exploateze când se vor confrunta din nou cu Ignacio. Prințul chicoti văzând figura abătută a lui Luka.

– Chiar ai prefera să te furișezi într-o închisoare, în loc să citești într-o bibliotecă?

– Da. Normal. Ce crezi că o să aflu? Că magia lui Sombra e alergică la oregano?

– Ca să fiu sincer, în momentul ăsta nu m-ar surprinde nimic.

– O, zeilor, mormăi Finn de pe cal. Să nu mai aud de oregano.

Un ropot de copite îi atrase atenția lui Alfie. O gardă cu pelerină roșie îi aducea calul la trap.

– Trage-ți gluga, repede, îi șopti prințul lui Finn.

Fata dispăru sub ochii lui, tocmai când garda opri la ușile grajdului și descălecă degrabă. Văzându-i pe Luka și Alfie, luă poziție de drepți.

– *Buenos días*[65], prințe Alfehr, salută și îi făcu o reverență lui Luka, apoi prințului. Și dumneavoastră, conașule Luka. Scrută grajdul. Grăjdarul a plecat, Alteța Voastră?

Alfie îl rugase pe băiat să-i lase puțin singuri, ca să-și ia rămas-bun și să poată vorbi toți trei în liniște.

– Da, dar se va întoarce imediat, îi răspunse Luka.

Garda salută din cap și duse calul într-un staul gol, bine aprovizionat cu fân. Nu se sinchisi să-i scoată șaua și să-l adape. Animalul era transpirat pe gât, iar bărbatul părea foarte bulversat.

– Te simți bine? îl întrebă Alfie.

Bărbatul îi privi tăcut, stând pe gânduri dacă să le spună adevărul sau nu.

– Până la urmă, tot o să aflați, așa că mai bine vă spun eu. Am un mesaj urgent de la rege și regină. O cârciumă din Țarc a fost găsită plină de cadavre în dimineața asta. Priveliște mai groaznică decât aceea nu s-a mai văzut. Înghiți cu noduri și scutură din cap. Trebuie să plec să-l transmit și altora. Vă rog să mă scuzați.

Se înclină din nou către cei doi și dispăru în grabă spre palat, cu mantia fâlfâind. Prințul îl urmări cu privirea, bântuit de oroarea din

cârciumă.

Deși Finn era ascunsă sub mantie, el tot îi simți încordarea. Luka se uită la el îngrijorat. Părea că vrea să spună ceva, iar Alfie știa că se lupta să nu-i ceară să rămână, să nu-și riște viața. Însă verișorul său se mulțumi să scuture dezaprobator din cap și să-și lipească buzele într-o linie subțire. Prințul îi fu recunoscător, pentru că, dacă l-ar fi rugat să rămână, poate că ar fi cedat.

Luka își drese glasul și țintui din priviri locul în care se afla Finn.

– Să mi-l aduci acasă teafăr și nevătămat.

Din șa se auzi un pufnet de îngâmfare.

– E oricum prea firav, mai vătămat de-atât n-are cum să fie.

– Îmi place fata asta, zâmbi el.

Alfie încălecă. Lumea se învârti cu el, dar se strădui să nu se clatine când se așeză în șa. Nu voia ca Luka să-și dea seama cât de puternic îl afectase deja magia. Poate că era ultima oară când se vedeau. Vru să-și ia rămas-bun de la el, dar nu găsi cuvântul potrivit. Și dacă l-ar fi găsit, i-ar fi urmat altele și s-ar fi pierdut în ele. Se simți ușurat când Luka i-o luă înainte:

– Ne vedem mai târziu, morocănosule, îi spuse cu un zâmbet.

Alfie își dădu ochii peste cap la auzul poreclei sale din copilărie, dar zâmbi și el.

– *Hasta luego*.[66]

Cu inima grea, prinse calul lui Finn de hățuri și îl îndemnă s-o ia la trap pe moșia palatului.

Străbătură în liniște inelele, pe poteci bătute pentru călătorii grăbiți, până când ajunseră la poarta din Țeapă, inelul exterior al capitalei San Cristóbal, prin care se trecea în ținuturile agricole, unde se întindeau cât vedeai cu ochii lanuri de trestie-de-zahăr. Un singur drum de țară șerpuia printre oceanele verzi. Din fericire, era neted și nici nu trebuiau să urce dealuri. Va fi o călătorie ușoară. Greul venea după aceea.

În depărtare, cam la un ceas de mers, se înălța clădirea blestemată în care trebuiau să se strecoare: Turnul cu Ceasornic.

Acolo, lanurile de trestie-de-zahăr făcură loc țărânei uscate. Pământul fusese sărat, ca să nu priască nici măcar unui fir de tulpină. Pe fâșia aceea aridă, închisoarea fusese construită sub forma unui turn amenințător, din cărămizi de chirpici, expus soarelui dogoritor și înconjurat de un șanț cu apă, vrăjită ca să clocotească întruna. În el zăceau răufăcătorii cei mai mârșavi. Magia lor era blocată cu cuvinte vrăjite, scrijelite pe încheieturile lor, și substanțe care le inhibau capacitatea de a face farmece. Dar cea mai grea era pedeapsa ascunsă în spatele numelui clădirii. Tavanul uriaș al turnului era un ceas cu un minutar lung cât o scară de cinci oameni. Ceasul scotea un tic-tac asurzitor, ca să le amintească deținuților de timpul nesfârșit pe care îl aveau de petrecut în celule. Nu puțini erau aceia care își pierdeau mințile din cauza ceasornicului nemilos care se holba la ei de sus, ca o lună care ticăie necontenit. Alfie se gândi la fata pe care urma s-o scoată din turn. Își merita soarta cu vârf și îndesat.

Pe măsură ce soarele cobora tot mai aproape de linia orizontului, prințului îi înghețа sângele în vene. Aveau la dispoziție numai șase ore ca să se furișeze în turn, să scoată prizoniera și să captureze magia. Și dacă ar fi avut zile întregi, planul lor tot imposibil părea; așa, suna de-a dreptul absurd. Dar erau obligați să încerce. Scopul magiei, de a-l aduce înapoi pe Sombra, era mult prea înspăimântător ca să mai tragă de timp. Magia trebuia prinsă și exilată în neant cât mai curând posibil.

După ce lăsară mult în urmă porțile orașului, Finn își scoase gluga și luă hățurile calului de la Alfie. Călăriră la galop pe drumul de colb care șerpuia printre trestii. Turnul se ridica amenințător în depărtare, ca un deget care țâșnește din lanuri către cer, vrând să-l ia în stăpânire.

Preț de-un ceas lung înaintară prea iute ca să vorbească. Bidiviii lor galopau unul lângă altul pe drumul neted. Alfie își tot îndemna calul din călcâie să gonească, dar când văzu că are spume la gură, îi făcu semn lui Finn să se oprească.

Prințul descălecă și mângâie botul cald al armăsarului. Bietul animal era frânt de oboseală.

– Iartă-mă, Peluche.

Alfie destupă un bidon cu apă de la șa, răsuci scurt din degete și apa începu să curgă din bidon sub forma unei panglici pe care o conduse cu grijă în gura calului însetat. Finn, care îl urmărea din șa, pufni și spuse:

– Normal că ți-ai botezat calul „Ursuleț".

Alfie adăpă în același fel și bidiviul ei.

– Nu eu l-am botezat așa, ci mama mea.

Rosti *mama* cu duioșie în glas. Își aminti cu ce figură tristă îl întâmpinase la întoarcere. *Te-ai întors acasă*, îi spusese. Oare se va întoarce și de data asta?

Un rontăit zgomotos îl trezi din visare. Finn molfăia un măr pe care i-l pusese în desagă, ca să aibă ce mânca dacă i se făcea foame.

– Și pe calul meu cum îl cheamă?

Alfie scărpină calul după ureche. Animalul se aplecă în față și se frecă de umărul său. El și Luka se antrenaseră cu el în copilărie și acum se purta cu ei ca un pisoi uriaș.

– L-am botezat când eram mic. Îl cheamă Vânturel. Îl bătu ușor pe crupă, savurând expresia lui Finn, care împietrise mestecând. Sunt sigur că vei afla de ce înainte de sfârșitul călătoriei.

Alfie astupă bidonul și încălecă agil pe Peluche.

– Hai s-o luăm mai încet deocamdată, să-și mai tragă și caii sufletul. Ajungem la turn în jumătate de oră, poate chiar mai repede.

Strâmbându-se la calul de sub ea, Finn încuviință și porniră amândoi la trap.

Fata rămase tăcută, iar el îi fu recunoscător. Nu voia decât să repete întruna planul: merg la închisoare, el stă în așteptare cât Finn se ocupă de diversiune, apoi se duc cât mai aproape de celula Xiomarei și așteaptă. Odată ce gărzile pleacă să vadă de unde vine zgomotul acela, sparg încuietoarea și intră în celulă, o scot pe Xiomara, o acoperă cu mantia și ies din turn. Partea cea mai grea vine după ce o scot din celulă. Trebuie să-l ademenească pe Ignacio la ei, undeva în afara orașului, să-l omoare, să închidă magia în dragon și s-o arunce în hăul căscat de Xiomara.

Repeta etapele întruna, ca un ritual. Nu se auzea niciun zgomot, doar foșnetul de trestie sărutată de vânt.

Alfie își pipăi obrazul, mirându-se de trăsăturile străine. Nu s-ar putea obișnui cu fața lui Luka. Ce greu trebuie să-i fi fost lui Finn să sară de la o înfățișare la alta… „Asta-i partea cea mai interesantă“, îi spusese ea seara trecută, dar lui i se părea un coșmar din care nu se putea trezi.

– Pot să te schimb la loc, dacă vrei, se oferi Finn, arătând spre fața lui.

Nici nu observase că-l studiază.

– Oricum, când te transform în *dueño*, vreau să lucrez cu originalul.

Alfie stătu și se gândi. Erau departe de oraș, nu avea cine să-l vadă, iar dacă ea îi va scoate oricum masca asta ca să-i pună una de *dueño*, de ce să nu facă o pauză și să-și recapete înfățișarea?

– Bine, te rog să mă schimbi la loc, atunci.

Fără să coboare de pe calul care mergea alături de al prințului, Finn îl privi atent și flutură din mână. Alfie simți furnicături în tot corpul, trunchiul i se lungi și i se subție, iar nasul i se ridică puțin în vânt. Gata. Se pipăi pe față și oftă de ușurare.

– *Gracias*.

Fata dădu din umeri. După o tăcere mai lungă, îi spuse:

– Felul în care a murit fratele tău... Fluieră încet și se foi în șa, strâmbându-se când se lovi de ea. E groaznic.

Alfie strânse din dinți. Îl uimea capacitatea ei de a pomeni exact lucrul despre care nu voia să vorbească. Întoarse capul și se concentră asupra lanurilor verzi și a sunetului copitelor pe drumul prăfuit.

– Da, spuse printre dinți, a fost.

– Îmi aduc aminte când am auzit vestea uciderii lui. Eram departe, în alt oraș, dar oamenii plângeau pe stradă de parcă l-ar fi cunoscut.

Lui Alfie i se făcu pielea de găină. De câte ori pomenea cineva de Dez, o făcea cu tristețe și respect, însă ea se exprima mai degrabă necuviincios.

– Și te-a deranjat?

Finn dădu din umeri. Se aplecă într-o parte și mângâie vârful trestiilor.

– Nu avea sens. Nu l-au cunoscut. Nu l-am cunoscut. De ce să plâng după el, dacă nu mă afectează moartea lui?

Alfie o privi cu ochi mijiți.

– Dar sigur că te afectează cine va deveni regele Castallanului. Doar și tu ești castallană, aici trăiești.

Finn pufni cu dispreț.

– Oamenii ca mine… Suntem niște furnici, iar conducătorii sunt niște picioare mari care stau ridicate deasupra noastră, gata să ne zdrobească. Nu contează al cui e piciorul, tot același lucru urmărește. Acum nu mai e piciorul fratelui tău deasupra mea, ci al tău.

– Asta crezi tu despre noi? Că vrem să-ți facem rău?

– Dar ce-ai vrea să cred? râse ea sec. Că sunteți apărătorii poporului? Deschide ochii, prințe. Ai impresia că puștanii care n-au ce mânca, fură și cerșesc te consideră apărătorul lor? Tu și biroul tău lustruit și magia ta rafinată… Pufni din nou, mai tare. Bogații se nasc bogați și mor și mai bogați, noi, restul, murim mai devreme. Nu ești niciun apărător. Ești doar un picior care așteaptă să ne facă una cu pământul.

Alfie se frecă la ceafă. Știa că regatul era măcinat de sărăcie și agitație. Doar nu era naiv să-și închipuie altceva. Dar tot înghiți cu greu spusele fetei. Când o auzi, toate ideile lui mărețe despre regat se destrămară – rămase doar un văl care să acopere neajunsurile. Deviza regatului, *Magia Para Todos*, „Magie pentru toți", îi sună dintr-odată a vorbă aruncată în vânt.

Dar dacă el și Finn opreau magia aceea întunecată, iar el avea ocazia să devină regele pe care îl visau părinții lui, atunci poate că reușea să schimbe ceva. Poate că va fi un alt fel de rege. Nu un picior gata să zdrobească, ci o mână întinsă oamenilor. Atunci, deviza regatului ar fi adevărată. Dacă apuca să devină rege…

Nu mai discutară nimic o vreme și el se întrebă dacă așa o vor ține tot drumul – atacuri furioase, alternând cu tăceri îndelungi.

– Cum funcționează treaba aia cu neantul…

– Finn, o întrerupse Alfie, abia reținându-și supărarea. Știa că are nevoie de ajutorul criminalei din turn, dar nu voia să se gândească la asta, nu voia să înfrunte realitatea decât atunci când venea momentul. Te rog. Las-o baltă.

Ea îi luă avertismentul drept momeală.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să mă gândesc la asta, se răsti el. Frământa hamurile între degete, luptându-se să nu ducă mâna la sticla de la șold și să-și înece furia care creștea în el ca un talaz și care îl putea transforma într-un alt fel de om. Nu face decât să mă înfurie.

Finn lăsă capul pe spate.

– Și de ce să nu te înfurii? E un sentiment ca oricare altul.

Alfie oftă și se aplecă într-o parte, atingând vârful trestiilor. Mângâierea lor îi mai potoli nervii. Normal că Finn nu avea nimic împotriva furiei, doar nu se gândea niciodată de două ori înainte de a trece la fapte.

– Nu-mi place omul în care mă transform când mă înfurii. Își aminti cum o apucase pe Paloma de umeri și o zvârlise de perete. Își înghiți

cu greu scârba de sine. Omul acela nu sunt eu.

– Ba da, *estúpido*[67]. Și la nervi, tot același om ești. Chiar dacă nu pe de-a-ntregul, ci doar o parte din tine. Și dacă nu vrei s-o recunoști, atunci n-ai decât să te negi pe tine însuți și cu asta basta.

Tonul ei îl făcu să-și iasă din fire. Îi vorbea de parcă i-ar fi cerut să-i dea cămașa de pe el, nu îndemnându-l să cedeze acelei părți din el de care se temea cel mai mult.

– De unele lucruri nu scapi, continuă Finn pe un ton mai domol, dar tot ferm, ca un pumnal bont. Pur și simplu trebuie să le înfrunți. Ca să treci peste ele.

Prințul își aminti cum fugise ea de Ignacio, numai ca să fie târâtă înapoi ca un pește prins în undiță, dar clipele acelea de groază nu-i alungară stânjeneala de acum. Dacă îi vorbea așa, înseamnă că în ochii ei era o creatură de plâns. Iar el nu avea nevoie nici de mila, nici de sfaturile ei.

– Când o să am poftă să-mi neg identitatea și să mă plimb printre oameni cu o mască pe față, fii convinsă că numai pe tine am să te caut.

– Perfect. Finn își dădu ochii peste cap. Ești sigur că Băiatul-din-cadă o să-ți țină spatele?

Alfie tot nu aflase de ce îl poreclise așa.

– Da, o să-mi țină spatele. Și îl cheamă Luka.

Înghiți în sec. Îi venea să-și îndemne calul s-o ia înapoi. Luka fusese la un pas de moarte. Voia să-l protejeze, să-i găsească pe cei care îl vânau și să-i pedepsească după cum merită. Duse mâna la desagă și, cu degete nervoase, scoase un mango și un cuțitaș. Lama alunecă pe fruct, decojindu-l. Luă o bucată și o băgă în gură, concentrându-se asupra aromei, nu asupra dorinței de a face calendoarsă.

Finn îl privi cu atenție.

– Vrei să știi cine a încercat să-l omoare.

– Da, evident, spuse el, masându-și tâmplele. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de magia întunecată.

Chiar dacă reușea să captureze magia, tot nu putea spune nimănui că cineva încercase să-i ia viața lui Luka, fără să explice mai întâi cum de ajunsese magia aceea să umble liberă prin oraș. Habar n-avea cum să procedeze.

– Îți dau eu un pont, spuse Finn cu nonșalanță. Sigur a fost otrăvit. Iar otrava a fost lăsată pentru *tine*.

Prințul scăpă fructul pe jos.

– Pentru *mine*?

– Da, pentru tine, repetă ea. Eram în camera ta, căutând cheia de la vistierie.

Scoase o cheie din buzunar și i-o aruncă. Era a lui. Alfie simțea că-i bubuie mintea.

– În timp ce scotoceam după ea, a intrat o servitoare. Am auzit cum scutură o sticlă. Atunci n-am știut sigur dacă e otravă sau nu, dar, după ce a pățit Băiatul-din-cadă, nu mai am nicio îndoială.

Prințul își duse degetele la ochi, așa lipicioase cum erau de la sucul de mango.

– Tonicul meu.

Luka spusese că îi băuse tonicul. Nici nu se mai gândise la asta. O parte din el voia s-o ia la rost pe Finn pentru că nu aruncase sticla și nu oprise dezastrul înainte de a se petrece. Dar nu avea rost. N-ar fi avut cum să fie sigură de cele întâmplate. Era o hoață și nu-i datora nimic. Era absurd să te aștepți la altceva de la ea.

Mintea îi fremăta de întrebări, una născută din cealaltă. Cine încercase să-l otrăvească? Tot cei care îl omorâseră pe Dez? Oare va mai avea loc o tentativă de asasinat în absența lui? Era Luka în pericol de a fi otrăvit astăzi, când purta înfățișarea lui?

Vocea lui Finn răsună calm, dar ferm :

– Vrei să te întorci acasă.

Sub duritatea ei, Alfie sesiză o umbră de înțelegere. Ca și când, odată, cândva, avusese lângă ea o ființă pe care să o apere.

– Da. Dar nu pot.

În mintea prințului răsună vocea mamei sale: *Nu te gândești niciodată până la capăt, Alfie. Dacă e să fii rege, trebuie să te gândești la poporul tău înainte. Întotdeauna.*

Magia întunecată îi amenința regatul, nu doar familia. Deci trebuia să-și asume răspunderea pentru faptele sale. Mai întâi, trebuia să prindă magia. Fără întârziere.

Finn îl aprobă în tăcere, înțelegându-i sentimentele. Prințul nu pricepea cum de putea fi atât de calmă. Fusese martora întâmplărilor din Camera Albastră. Cum de era așa de relaxată, când el abia își putea controla tremurul?

– Nu te sperie bărbatul acela, Ignacio?

Fata tresări ca un copil când aude tunetul, dar își reveni repede și-și luă o mină nonșalantă:

– Simt prea puțină teamă, prințe. Și nu vreau s-o risipesc pe unul ca el, răspunse, strâmbându-și gura într-un fel de mârâit.

Apoi îi zâmbi prințului cu îngâmfare, reușind să-și ascundă, cât de cât, zbaterile.

– S-au odihnit destul caii, hotărî ea, și-și îndemnă bidiviul s-o ia la galop, lăsându-l pe Alfie în praful stârnit de copitele lui.

65 „Bună ziua“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

66 „Pe curând“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

67 „Prostule“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

25

OMUL CARE NU PUTEA MURI

Când încă un trup se făcu scrum în fața lui, Ignacio își supse dinții de supărare.

Stătea în Degetarul Albastru, cârciuma înroșită de sânge pe care și-o însușise când primise putere – când își astâmpărase setea cu sângele tuturor celor aflați acolo. Cadavrele fuseseră luate de gărzi, dar sângele era tot acolo și păta fiecare centimetru cu dovada forței lui nestăvilite. Cârciuma era închisă, dar Ignacio o transformase în refugiul lui, un loc în care să atragă victime din Țarc și să le infecteze.

Își petrecuse noaptea bântuind prin inelele orașului, în căutare de trupuri pe care să le fure, dar toate se făcuseră cenușă. După ore întregi, se întoarse clocotind de ciudă în cârciuma prin ferestrele căreia bătea soarele. Deși magia îl implora să continue vânătoarea, el nu se sinchisi de ea. Nu acum, când numele fetei îi bubuia în minte.

Finn. Finn. Finn.

Trase o dușcă de rom, pipăind cu vârful bocancului rămășițele unui imbecil prea firav. A bătut atâta drum pentru ea… Cu vederea tulbure, căci pe atunci nu deslușea decât linii și culori amestecate, și cu buzunarele goale, a reușit să se îmbarce pe o corabie inventând o poveste despre o soră demult uitată pe care spera s-o găsească în oraș, ca să nu moară orb și singur. Un marinar s-a îndurat de el și i-a

oferit un loc eliberat în ultima clipă. Un pasager dispăruse cu o seară înainte. Curios lucru, zicea marinarul. Dar era curios numai pentru alții, nu și pentru Ignacio, care îl ademenise pe o alee ca să-i taie beregata. Și de ce să strice el plăcerea altora?

Se afla în capitală pentru că fata, pe vremea când mai avea obraji bucălați, îi spunea întruna că vrea să meargă la Sărbătoarea Echinocțiului. Așa că și-a făcut drum până în San Cristóbal, unde a primit forța asta chiar din mâinile zeilor. I-a arătat fetei cât de puternic a devenit, dar ea tot nu i-a dat ascultare. I-a scăpat printre degete ca apa.

Strânse din pumni, zgâriindu-și palmele cu unghiile murdare. Magia întunecată îi vindecă rănile atât de repede, că nici nu apucă să savureze durerea.

Ținea minte și acum ziua când a luat-o pe fată. Amintirea își avea locul ei în mintea sa, încadrată de nuanțe aprinse, culori care prevesteau un moment de răscruce în viața lui. O urmărea de câteva zile. Umbra i se foia pe la picioare, chemându-l, ca o oglindă a lui însuși. Fata scormonea într-o grămadă de gunoi dintre două taverne. I se vedeau oasele prin piele ca razele de lună prin sticlă.

Se apropie de ea pe la spate. Ea îl simți imediat, deși nu făcuse niciun zgomot. Dacă voiai să supraviețuiești pe stradă, un asemenea instinct îți trebuia. Se înfoie ca un arici și îi aruncă o căutătură urâtă. Pentru o fătucă sfrijită, avea mult curaj.

– Unde sunt *mamá* și *papá*? o întrebă, lăsându-și capul pe-o parte.

– S-au dus, îi răspunse și scoase un pumnal din teaca murdară de la curea. Au murit și i-am îngropat acum câteva zile. Mâncare pentru viermi. Așa ajungi și tu, dacă pui mâna pe mine.

Ignacio îi zâmbi netulburat. Era convins că fata avusese de-a face cu indivizi neprietenoși pe stradă. Nu putea s-o condamne că-i arăta colții și lama pumnalului.

– Nu prea cred, îi zise, ignorându-i amenințarea cu un zâmbet. Nu mi-e scris să mor în seara asta. Și nici altă dată, dacă tot veni vorba.

Ea îl privi cu ochi mijiți, neîncrezătoare.

– Toată lumea moare, îi replică sigură pe ea, cum n-ar fi trebuit să fie un copil.

Ignacio clătină dezaprobator din cap.

– Nu voi muri. Cuvântul meu e lege, mai puternic decât moartea. Arătă spre umbra lui, încolăcită la picioarele sale. Dacă trupul meu încearcă să dispară, îi spun, pur și simplu, nu. Și voi face la fel și cu tine. O pătrunse cu privirea, lăsând promisiunea să i se citească în ochi. Dacă vrei.

Finn nu făcu decât să se uite la el, ca și când s-ar fi întrebat dacă e prea sigur de sine, prea prost sau câte puțin din amândouă.

Ignacio scoase un măr roșu din buzunarul mantalei. Vru să i-l dea, însă fata i-l smulse fără o vorbă și mușcă din el cu poftă. Sucul i se scurse pe bărbie.

Ignacio se răsuci pe călcâie și plecă. După câțiva pași, privi înapoi.

– Vii?

Finn rămase pe loc, cu ochii la cotorul de măr. Îl aruncă peste umăr și-l urmă ca un cățel, exact așa cum ar fi trebuit.

Ce se schimbase de atunci?

Ignacio. Magia toarse în mintea lui, stăruitoare.

– Ce este? se răsti el.

Trebuie să ne sporim puterile, să ne răspândim atingerea, numai atunci vom…

– … avea puterea să luăm din palat ceea ce e al nostru. Da, am priceput, o întrerupse el, nervos.

Magia se încăpățâna să-i umple mintea cu imagini din palat și cu promisiunea unei puteri nemaipomenite, nepieritoare. Ignacio nu trebuia decât să infecteze cât mai multe trupuri, pentru că fiecare trup infectat îi dădea mai multă forță ca să invadeze palatul și să pună mâna pe el.

Dar de câte ori răspândise Ignacio magia în alt corp, explozia de energie fusese numai temporară. Fiecare corp se fărâma sub

greutatea magiei, ca un chibrit îmbibat în ulei aruncat în vatră. Și, cu fiecare trup fărâmițat, scădea și puterea lui Ignacio. Îi infectase pe mulți înainte de întâlnirea cu Finn, energia din el izbucnind cu o intensitate înfricoșătoare când crease sforile cu care oprise timpul în loc. Dar se stinsese rapid, odată cu trupurile arse, iar el nu rămăsese decât cu oboseala și cu foamea de mai mult. Nu putea invada un palat plin de gărzi dacă era stors de vlagă și puterea nu izbucnea în el decât ca să piară într-o clipă.

Nu ne asculți. Trebuie să căutăm inimi întunecate, se auzi din nou glasul magiei, o șoaptă stăruitoare în urechile lui. *Numai acelea pot duce în ele puterea fără să se destrame într-o clipită.*

Găsește-le și vom lua din palat ceea ce ne aparține, pregătind tronul pentru un adevărat rege. Iar tu vei fi răsplătit.

Magia îi umplu mintea cu imagini ale forței care se va scurge prin el când va lua ceea ce trebuia din palat. O forță care îl va ajuta să pună mâna pe toate tronurile din lume.

Când vom stăpâni lumea, toarse magia, *ea nu va mai avea pe unde să scape. Nu va mai exista niciun loc unde să se ascundă. Ți-o voi pune la picioare.*

Ignacio o văzu pe Finn fugind dintr-un târg într-altul, dintr-un oraș într-altul, de pe un continent pe altul. În fiecare loc vedea fața lui Ignacio, stăpânul lumii. De câte ori vedea cât e de puternic, era tot mai înspăimântată, teama o dobora și cădea în patru labe, neputincioasă. Se târa până la tronul lui Ignacio, îi făcea o plecăciune adâncă, cu fruntea lipită de podea. Tremura de groază că se purtase atât de urât cu el. Îl implora să o primească înapoi, să fie din nou fiica lui.

Te rog, spunea ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Se ruga de el. Se ruga către el, singurul ei zeu. Îi lua mâinile într-ale ei și îi săruta palmele cu disperare. Por favor*, lasă-mă să mă întorc acasă.*

Îl scăldă un val de euforie, răspândindu-i-se prin corp ca un foc care înghite o rămurea. Mâinile lui Ignacio tremurau de nerăbdare.

– Inimi întunecate? întrebă el. Ieși din cârciumă și se pierdu în piața aglomerată, în timp ce soarele cobora spre linia orizontului. Întoarse capul spre nord, unde se înălța amenințător Turnul cu Ceasornic – un cuib de inimi negre, coapte, numai bune să fie furate. Știu exact unde să le găsesc.

26

UN PRINŢ ŞI O HOAŢĂ SE FURIŞEAZĂ ÎNTR-O ÎNCHISOARE

Când văzu Turnul cu Ceasornic atât de aproape de ei, Finn parcă primi un pumn în stomac. Strânse tare frâiele, ca să reziste dorinței de a întoarce calul și a o lua la galop în direcția opusă.

Turnul era coșmarul hoților. Închisoarea în care intrai și din care nu mai ieșeai decât după moarte. Mai rău, mergeau acolo ca s-o găsească pe Xiomara, femeia care putea deschide hăurile neantului. Finn nu văzuse niciodată un asemenea hău, nici nu știuse că ar exista înainte ca prințul să-i spună adevărul despre moartea fratelui său, dar nici nu voia să vadă vreunul prea curând. Înghiți în sec. Calul necheză slab, simțind frica vălurind în ea.

– Nu te condamn, Vânturel, îi șopti ea.

– Finn.

Alfie îi întrerupse șirul gândurilor. Descălecase deja cât se uitase ea la închisoare cu ochi îngroziți. Întoarse ochii de la turn către lanul de trestie de lângă ei.

– Ducem caii în lan și îi lăsăm acolo.

Finn dădu din cap a încuviințare și descălecă, apoi își conduse calul în lan, în spatele lui Alfie. Caii nechezară și se liniștiră numai când prințul le vorbi în șoaptă. Când intraseră bine în lan, într-un loc pe placul prințului, acesta spuse: „*Doblar*“[68].

La porunca sa, trestiile din jur se aplecară până la pământ și făcură un cerc larg, unde să lase caii bine ascunși și unde Finn să-l transforme într-un *dueño* bătrân. O dorință cel puțin ciudată, își zise Finn. Alții o rugau să-i întinerească. Era prima dată când cineva îi cerea să-l îmbătrânească.

După ce mai adăpară caii o dată, Alfie se plasă țeapăn, într-o poziție cam incomodă, în fața lui Finn și așteptă să se apuce de treabă.

– Va trebui să-ți albesc părul, îi spuse ea, ridicând bărbia ca să-i vadă mai bine capul, fiindcă era prea înalt pentru ea. Văzând că nu se mișcă, ridică din sprânceană și îl întrebă: E cazul să levitez, ca să pot lucra?

– A, iartă-mă, răspunse el, stingherit.

Prințul se îndoi din talie într-o plecăciune incomodă, capul ajungându-i în dreptul capului ei. Tulpinile de trestie vibrau în jurul lor.

Finn se întinse și-i trecu prințului mâinile prin păr, conturând cărări printre buclele lui negre. Mare păcat că trebuia să le încărunțească. Erau pline de viață și i se lipeau de palme la cea mai mică atingere. Își plimbă degetele de la frunte la ceafă, iar cu cel mare desenă linia de la ceafă, unde șuvițele dese se întâlneau cu pielea fină. La început, prințul stătuse cam crispat, dar se relaxă la atingerea mâinilor ei. *Îi plăcea senzația?* se întrebă Finn, și se opri. Dar oare ei îi plăcea?

Alungă iute gândul acela și-și îndoi degetele de mai multe ori înainte de a i le pune pe obraz. Prințul plecă ochii, arătându-i genele lungi. Întoarse privirea, neștiind unde are voie să se uite, dar pe urmă renunță și o privi drept în ochi.

– Închide naibii ochii, se răți Finn la el.

– N-am știut cum trebuie să-i țin, închiși sau deschiși, se bâlbâi el. Nu mi-ai zis cum ți-e mai ușor…

– De ce m-ar ajuta să te holbezi la mine cu ditamai ochii ăia?

Alfie o săgetă din priviri. Îl simți cum se mușcă de obraz, iar mișcarea pielii în palmă îi stârni o senzație neașteptată.

– Ei? zise ea.

După ce oftă prelung pe nas, prințul închise ochii. Abia când simți că i se duce fierbințeala din obraji își dădu seama că se înroșise toată.

Nu, nu m-am înroșit, protestă mintea ei. *De la supărare mi s-a tras. M-am enervat.*

Mulțumită că se corectase, Finn se apucă de treabă, înmuind iute pielea obrazului și modelând riduri. Se scufundă în muncă, tânjind să poată face asta cu propria ei față. Mulțumită de rezultat, își lăsă brațele în jos.

– Am terminat cu fața.

Alfie se îndreptă și se frecă la șale; gestul îl făcu să pară și mai bătrân. Finn îi îmbătrâni repede și mâinile, apoi își scoase oglinda din sac și i-o puse în față.

– *Increíble*[69], spuse prințul.

Trase și se ciupi de pielea lăsată. Finn simți o undă de mândrie. Prințul era versat în magia intelectuală, deci sigur auzise, cel puțin, de vrăji care să schimbe înfățișarea, dar niciuna nu era la fel de eficientă ca harul ei.

– Care e limita harului tău?

Finn ridică din sprânceană.

– De ce vrei să știi?

Cu ochii tot la oglindă, prințul era atât de distras, încât cuvintele îi scăpară printre buze:

– Pentru că felul în care îi schimbi pe oameni nu are cusur și mă întreb dacă o fi ceva ce nu poți să faci cu o față.

Luată pe neașteptate de compliment, Finn nu spuse nimic. O umbră de stânjeneală flutură pe figura lui îmbătrânită.

– Îmi dau seama că e o întrebare cam personală, vorbi el. Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

Ea dădu din umeri, luându-și o mină dezinvoltă. Alfie nu avea cum să folosească informația împotriva ei.

– Când mă schimb pe mine sau pe altcineva, pielea parcă e făcută din lut și nu am la dispoziție decât „materialul clientului“. Dacă îmi ceri să te fac mai înalt cu un metru, nu pot. Dacă e prea multă argilă, ai ieși prea lat. La fel, dacă un copil mi-ar cere să-l fac de înălțimea ta, ar trebui să-l lungesc prea mult și ar arăta ca un pai – sculptura s-ar dărâma. Așa că nu pot să lucrez decât cu ceea ce îmi oferă corpul.

– Fascinant, constată Alfie, iar Finn își dădu ochii peste cap.

Vorbea de parcă ar fi vrut să noteze lucrurile pe care i le spunea, ca să le studieze mai târziu. Deși el mai tot timpul vorbea așa.

– Ține minte, îl avertiză, punând oglinda înapoi în sac. Cum i-am spus și Băiatului-din-cadă, vraja mea ține câteva ore, dar după aceea depinde doar de tine să o menții. Așa e când îi schimb pe alții. Eu fac matrița, iar…

– Iar eu o împrospătez cu magia mea, îi continuă Alfie vorba. Am înțeles.

– Dacă faci prea mult efort, masca se fărâmițează. Asta-i altă restricție. Așa că fii atent.

Prințul aprobă tacit, pipăindu-și ridurile cu un sentiment de uimire amestecată cu teamă. Îi era dor de fața lui, iar Finn se întrebă cum e să fii în situația lui. Să ai sentimentul că vrei să fii cum ești, de fapt. Să te uiți la chipul tău fără să te sperii. Când lăsă gândul la o parte, observă că prințul o privește insistent și îngrijorat. Deși ochii lui aurii stăteau acum pe o față nouă, îmbătrânită, își păstraseră capacitatea de a-i ghici gândul, oricât de bine l-ar fi ascuns.

– Ce-i? îl luă la rost. Ce s-a întâmplat?

Prințul tresări la tonul aspru al fetei și arătă spre nasul ei.

– Ești murdară pe față.

Finn clipi des și se înroși, frecându-se pe nas cu dosul palmei.

– Căruța va ajunge curând. Ar trebui să mergem s-o așteptăm la marginea drumului. Ești gata?

– Eu *sunt* gata de mult, tu ai avut nevoie de pregătiri în ultimele zece minute.

Prințul se încruntă la ea. Vru să spună ceva, dar își înghiți cuvintele. Se simțea mai în largul ei când o privea cu un dispreț care-i alungea ochii, nu cu o îngrijorare care i-i rotunjea. Privirea aceea disprețuitoare – pe aceea o înțelegea și o tolera.

– Ești sigură c-o să meargă? o întrebă Alfie când se înghesuiră sub mantie și urmăriră cum se apropie căruța cu coviltir, trasă de doi cai.

Prințul știa când veneau căruțele cu provizii la închisoare. Își făcuse temele cu luni de zile înainte, când se pregătise să intre în turn prima oară. Finn venise cu propunerea să se furișeze într-o căruță, ca să nu se obosească prea mult. El încuviințase, însă fără a fi convins că e o idee bună. Totuși, alta nu avea, cum nu aveau nici timp de pierdut. Drumul până la închisoare și așteptatul după căruță duraseră deja mai mult decât crezuse el; în curând se făcea după-amiază. Timpul parcă zbura, iar ei abia se țineau după el. Deseară începea balul și Alfie nu putea decât să spere că până atunci va îndrepta lucrurile și se va întoarce la timp ca să-l înlocuiască pe Luka și să se prezinte drept viitorul rege al Castallanului.

– Liniștește-te, bătrâne, îi spuse fata, zâmbind larg la căutătura lui aprigă. Dacă știu un lucru, atunci acela e că armăsarilor nu le plac șerpii.

Scoase o șosetă pe care o împrumutase de la el, o umplu cu pietricele și o așeză pe marginea drumului.

Alfie spera să nu se înșele. Nu aveau timp de greșeli. Balul începea peste cinci ore, iar magia captivă în corpul lui Ignacio își făcea de cap prin oraș.

Căruța coti pe drumul dintre lanuri, apropiindu-se tot mai mult de zona aridă din fața lor, o insulă de praf într-o mare de trestie. Caii tropoteau la unison, iar cei doi vizitii pălăvrăgeau. Finn ridică mâna și o roti, desenând serpentine în aer. Pietrele din șoseta neagră răspunseră la mișcarea ei, iar șoseta începu să se târască spre copitele cailor.

Fata numără pe degete.

– Trei, doi, unu…

Un cal necheză pițigăiat, cabrându-se la vederea șarpelui. Celălalt îi urmă exemplul înainte de a călca pe șosetă și vizitiii strigară alarmați. Opriră căruța și coborâră să calmeze caii.

– Acum! șopti Finn.

Acoperiți de mantie, se repeziră în spatele căruței și se urcară în ea. Era plină cu mâncare pentru închisoare: grămezi de saci cu făină, cartofi și ceapă roșie. Alfie o trase pe Finn în colțul îndepărtat și se ghemuiră amândoi, lipiți de marginea căruței. Prințul îi auzi pe vizitii certându-se în timp ce domoleau caii.

– Ia uită-te în spate, zise unul, vezi dacă-i totul în regulă.

Alfie se ghemui mai tare în colțul căruței, sperând că bărbatul nu se va urca printre saci, să-i controleze. Își făcu apariția un bărbat cu o mutră plictisită. Dintr-odată, intră în alertă. Ochii îi căzuseră pe locul din fața prințului. Piciorul acestuia ieșea de sub mantie. Alfie și-l trase înăuntru, lovind din greșeală un sac cu cartofi care se răsturnă cu un „buf“. Bărbatul rămase cu gura căscată, frecându-se la ochi de mirare.

Finn duse mâna la jungherul de la curea, însă prințul o apucă de braț și îi făcu semn din cap să se oprească. Nu voia ca lucrurile s-o ia razna. Timpul nu le permitea să greșească, prea mulți fuseseră deja răniți. Cu inima cât un purice, strânse în palmă dragonul de la gât și repetă în gând *Uită că m-ai văzut*, sub ochii neliniștiți ai lui Finn.

Îl săgetă o durere cruntă, ca și când l-ar fi înțepat mii de ace, și i se învârti capul.

Ochii vizitiului se tulburară, apoi se limpeziră din nou. Clipi ca și când ar fi vrut să-și aducă aminte un lucru care tocmai i-a scăpat printre degete și scutură confuz din cap.

– *Es todo bien*[70] aici în spate! îi strigă colegului și se întoarse lângă el.

Căruța se urni din loc. Amețit de durere, Alfie tresări când simți ceva cald pe buze. Îi curgea sânge din nas. Și-l strânse cu mâini tremurânde și-și lăsă capul pe spate.

Magia îl devasta pe dinăuntru.

– Așa de rău îți este? murmură Finn.

– Mai rău decât crezi, îi răspunse, simțind că-i explodează inima în piept.

Încercând să uite de durerea care-i frământa oasele, Alfie nu-şi putu reține mirarea: cât de intensă era magia aceea, dacă ștergea o singură amintire din mintea cuiva? Existau vrăji care ștergeau toate amintirile, dar niciuna nu acționa atât de selectiv, alegând o singură amintire, ca o petală dintr-o corolă. Dar plătea scump că o folosea. Clipi ca să-și limpezească văzul încețoșat. Îi tremurau și mâinile. Dacă acesta era doar ecoul magiei, cât de puternică ar fi fost dacă s-ar fi reunit cu trupul lui Sombra?

Îl fulgeră un gând și-și aminti de cele citite în cartea englassiană: *Cu cât mai multă vreme va sta închisă, cu atât va absorbi mai mult din energia celui ce o pecetluiește, din forța vieții sale.*

Chiar dacă va izgoni magia, ea tot va rămâne lipită de el și-i va stoarce și ultimul strop de viață. Un fior îl scutură din cap până-n picioare. Gândul că va muri prindea formă palpabilă, imposibil de ignorat. Dar îi aducea și un fel de eliberare. Se tot întrebase ce moștenire va lăsa regatului. Răspunsul era simplu: viața lui. Magia îl va secătui în timp, iar la moartea lui sigiliul se va rupe. Dar, aruncată

în neant, nu se va mai putea întoarce și nu va mai răni pe nimeni. Merita să-și dea viața pentru asta, o știa, dar gândul că și-o va pierde îi fărâmița speranțele mai rău decât magia aceea mârșavă.

Călătoriră în liniște până când căruța începu să huruie pe un drum diferit, plin de hopuri; lăsaseră în urmă drumul de țară înconjurat de trestie și ajunseră pe terenul închisorii, cu solul crăpat și arid. Atunci îi lovi un val de arșiță.

– Ce dracu' e asta? întrebă Finn, ștergându-se pe frunte.

– Trecem pe podul basculant de peste șanțul cu apă clocotită.

Alfie își luă mâna de la nas și se aplecă în față. Nu mai sângera, dar avea broboane de sudoare pe buza de sus. Finn ridică din sprâncene.

– Am crezut că-i doar o poveste.

– Mă tem că nu e.

Se spunea că cine cade în șanț nici nu mai apucă să strige. Nu mai rămân decât aburii din el.

Căruța îi smuci când ieși de pe pod și ajunse din nou pe pământ, iar căldura scăzu încetul cu încetul. Alfie și Finn se strecurară afară din căruță înainte ca gărzile închisorii să vină s-o descarce. În fața lor trona Turnul cu Ceasornic.

Prințul îl mai văzuse o dată, dar închisoarea tot i se păru incredibil de lată și de înaltă, ca un telescop de piatră cu margini perfect rotunde, care țâșnește din pământ. Bucata de pământ dintre șanț și turn era foarte îngustă, o fâșie de țărână între ei și o moarte cumplită.

Dar n-avea timp să-și bată capul cu asta. Lui Alfie i se învârtea capul din cauza magiei. Salută din cap paznicii care cărau sacii la o intrare laterală în turn – o ușiță situată în stânga porții principale duble, pe lângă care păreai un pitic. Cei doi se luară imediat după gărzi pe un hol strâmt, cu pereți de culoarea nisipului, abia luminat de făcliile vrăjite care pluteau în sfeșnice. La un moment dat, Alfie

zări ușa unei debarale și îi făcu semn din cap lui Finn. Se ascunseră amândoi înăuntru și lăsară paznicii să-și vadă de treabă.

Ușa fiind închisă, nu se vedea absolut nimic. Recunoscător, Alfie își scoase mantia și-și întinse corpul săgetat de durere și extenuare. Se lăsă să alunece pe zid și se așeză cu capul între genunchi.

Auzi cum scapără un chibrit. O luminiță se ivi timidă și văzu chipul lui Finn apărând din întuneric. Fata se lăsă pe vine în fața lui, scrutându-l. Bine că nu întrebuințaseră magia întunecată ca să se transporte până acolo. Durerea pe care ar fi îndurat-o ca să străbată o distanță atât de mare ar fi fost de neimaginat.

Prințul închise ochii și se sili să tragă aer în piept ritmic, în loc să gâfâie. Finn nu scoase o vorbă. Ținu doar flăcăruia aprinsă între ei. Nu-i spuse că e un prost. Nu-i spuse că magia asta îl va distruge și că numai el era vinovat pentru toate. Îl lăsă în pace, să-și tragă sufletul. Era o alinare pe care Alfie nu fu în stare s-o exprime în cuvinte.

– Poți să te ții pe picioare? îl întrebă în șoaptă.

Prințul se sprijini cu palmele de podeaua rece.

– Hai să vedem.

Fata se dădu la o parte ca să-i facă loc. Se ridică încet, cu spatele proptit de perete. Făcu un pas în față, îndreptându-și spatele, dar în clipa următoare i se încețoșă văzul și lumea se învârti cu el. O voce îi spunea de foarte departe că se prăbușește. Finn stinse chibritul și îl prinse în brațe pe întuneric. Fruntea lui îi căzu în locul moale unde gâtul se întâlnește cu umărul. Îl sprijini de perete și îl ținu acolo.

Când Alfie înălță capul, li se atinseră discret obrajii. Bezna îi ascuți simțurile și simți căldura fetei prin straiele de *dueño*, îi pătrunse în nări mirosul de transpirație adunat pe piele în urma călătoriei. Finn îi puse mâna pe claviculă, iar el speră să nu-i simtă pulsul accelerat.

– *Luz*, murmură Alfie, cu voce slabă.

Un glob alb, cât un măr, îi pluti în palmă și-i lumină fetei chipul. Sperase ca, recuperându-și vederea, să i se calmeze și simțurile,

dar se înșelase. Înțelese că a-ți dori un astfel de lucru era ca și cum ai fi încercat să convingi o floare frumos înflorită să-și strângă petalele și să redevină boboc. Așa ceva era imposibil.

– Dacă leșini așa de des, mai ai nevoie de somn? întrebă Finn.

Insulta îi reglă prințului pulsul.

– Magia e de vină.

Magia lui îi curgea prin vene și-i înflorea în vârful degetelor. Dar aceasta nu curgea, ardea și-l pârjolea pe dinăuntru. Îl sleia. Când credea că i-a supt și ultima picătură, atunci îl storcea mai tare. Însă el refuza s-o lase să-i strice bucuria și savură momentul: se strecuraseră în Turnul cu Ceasornic.

– Am reușit, rosti.

– Da, spuse Finn și colțurile gurii îi desenară un zâmbet.

Preț de-o clipă, pe lume rămaseră numai zâmbetele lor și luminița care le contura siluetele în întuneric.

– Știi că întotdeauna e mai greu să ieși decât să intri, nu?

– Lasă-mă să mă bucur de victoria asta, hoațo.

– Bine, prințe.

Și, câteva minute bune, chiar îl lăsă.

– Bun, acum trebuie să plecăm.

Alfie încuviință din cap.

– Așa-i cum zici.

Puse mâna pe mânerul ușii, dar nu găsi puterea să-l răsucească. Era din nou în turn, din același motiv ca prima oară, dar ca să scoată un deținut din închisoare, nu ca să-l omoare. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă Paloma nu l-ar fi oprit atunci. Nu știa nici dacă va fi în stare să se oprească de unul singur de data asta.

– Sunt lângă tine.

Alfie nu înțelese dacă Finn vorbea la propriu sau la figurat, dar umerii i se relaxară. Întoarse privirea spre ea, dar fata se făcu nevăzută sub mantie. Vârî dragonul sub haine și se îndreptă spre ușă.

– Mulțumesc, Finn.

– Vorbești prea mult.

Clătină amărât din cap înainte să răsucească mânerul și să se uite prin deschizătura ușii. Nu era nimeni pe holul strâmt. Paznicii descărcaseră de mult bucatele din căruță.

Ascuns sub înfățișarea cea nouă, ieși pe hol și închise ușa după ce o simți pe Finn trecând pe lângă el, invizibilă sub mantie. Nu văzu pe nimeni, niciun *dueño* care să se uite mirat la el și să se întrebe cine este, niciun paznic de care să se ferească. Mare noroc!

Când să facă primul pas, o voce răcni în spatele lui:

– Hei, tu de colo!

Îngheță. Finn înjură în barbă lângă el.

Alfie se răsuci și se uită la paznic, afișând o figură cât mai apropiată de a unui *dueño*.

– Da?

– Te-ai rătăcit? Tu ești ăla trimis pentru ritualuri?

Alfie se holbă la el, împietrit de panică. Finn îl înghionti în coaste.

– *Sí*, desigur. Ritualul, răspunse el. Se întâmplă să mai uiți când ești bătrân.

Paznicul îi privi pieziș.

– Urmează-mă! îi porunci.

Prințul înghiți în sec și merse după el pe coridorul de piatră. Va face iute ce-i cere omul ăsta, pe urmă el și Finn se vor întoarce la ale lor. Tresări când simți răsuflarea lui Finn în ureche.

– Să-i trag una și să-l închid într-o debara?

– Nu. Nu, murmură. Ține-aproape.

Ar fi putut să jure că Finn își dădea ochii peste cap.

68 „Îndoiți-vă!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

69 „Incredibil“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

70 „Totu-i în regulă“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

27

RITUALUL

Alfie blestemă în gând garda care-l purta prin labirintul de la parterul închisorii. Era greu să ții minte pe unde mergea.

Dacă ar mai fi așteptat un minut în debaraua aceea, poate că nu i-ar fi văzut paznicul. Acum iroseau timp prețios cu cine știe ce „ritual“ se presupunea că trebuie să oficieze. Planul lor era să meargă în centrul turnului, să se ocupe de diversiune și apoi să urce la etajul al optulea, unde era celula Xiomarei, dar acum paznicul îi conducea spre inelul cel mai îndepărtat de la parter. N-aveau timp de asta.

Alfie înainta țeapăn, tot mai chinuit de durerea care mușca din el pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit. Simțea cum se freacă de el mantia lui Finn. Știa că Finn o face intenționat, ca să-i aducă aminte că era alături de el. Fiecare atingere însemna o alinare. Nu era singur.

Urcară un șir de trepte și, printr-o ușă dublă deschisă, intrară într-o cameră mare, luminată de făclii fermecate. În mijlocul ei, pe un podium, stătea întins un bărbat, iar sub podiumul înălțat erau niște oameni îmbrăcați în negru. Alfie se îngrozi.

O înmormântare. Acceptase să facă un ritual de înmormântare.

Când ajunse în dreptul podiumului, umbra îi împietri la picioare. Înțepeni și el, cu toată ființa lui.

Îl cunoștea pe bărbatul acela.

O furie nestăpânită și de neclintit îi aprinse sângele în vene. Își înfipse călcâiele în podea, ca să nu se arunce asupra cadavrului.

– Marco Zelas, rosti.

Alfie se holbă la chipul tânărului de familie nobilă, cândva tânăr și plin de viață, cu un râs foarte zgomotos. El îl învățase prima înjurătură. Apoi participase la lovitura de palat și i-l luase pe Dez. Își înfipse degetele în palmă, unghiile mușcându-i din carne. Când simți pe umăr atingerea lui Finn, se întrebă dacă fusese întâmplătoare sau fata știa că trebuie să-i amintească să-ți țină firea.

– Da, Marco Zelas, confirmă paznicul, nerăbdător și arătă spre grupul din spatele podiumului: mama, tatăl și cei doi frați ai lui Marco, amărâți și sobri. Trebuie să conduci ritualul pentru familia lui, la porunca reginei Amada.

Auzind numele mamei sale, Alfie tresări. Deținuții nu aveau parte de indulgențe, dar ea fusese prietenă cu mama lui Marco și îi oferea acesteia măcar atâta mângâiere. Însă el nu voia să binecuvânteze cadavrul acela și să-l pregătească pentru viața de apoi, ci să-l lase să putrezească în soare. Cum îndrăznea Marco Zelas să zacă liniștit, când el se zbuciuma de durerea atâtor lucruri pierdute? Prințul se temea și să deschidă gura, nu cumva să blesteme cadavrul și să se trădeze.

Nu-și putea lua ochii de la fața lui goală, suptă. Nici acum nu înțelegea de ce luase parte la lovitura de palat. Ce-ar fi avut de câștigat? Avusese la bogății cu carul. De ce fusese atât de lacom de putere, încât să ceară uciderea lui Dez ca să pună mâna pe ea? Altceva trebuie să fi fost la mijloc. Ceva mult mai grav.

În timp ce își tot repeta întrebarea în minte și disperarea îi creștea în suflet, simți dragonul arzându-i sub veșminte și-l străbătu un junghi. Îi fulgeră prin minte imaginea unui tatuaj de la încheietura mâinii unui bărbat – un cap de taur amenințător, cu coarnele îndreptate înainte.

Alfie trase brusc aer în piept, doborât de durere. Pusese întrebări, așa că magia întunecată îi răspundea. Ce anume îi arăta? Pe cineva cu un taur tatuat pe încheietură? Cine era? De ce a dorit moartea fratelui său?

Două mâini așezate pe brațul său îl făcură să tresară. Era mama lui Marco Zelas, copleșită de suferința care îi atârna pe chip ca un voal. Silueta ei sfrijită se pierdea pe sub rochia neagră precum cerneală. Alfie nu-și amintea să fi fost atât de plăpândă.

– Îți mulțumesc din suflet că faci asta pentru familia noastră, i se adresă ea, cu ochii umezi. Se înclină și-și duse mâinile lui Alfie la frunte, un semn de respect pentru *dueño*. Băiatul meu a făcut niște lucruri rele. A meritat să moară aici, dar tot *mi hijo* rămâne. Te rog, trimite-l dincolo ca pe oricine altcineva.

Femeii îi tremurau mâinile și Alfie simți cum văpaia mâniei din el pâlpâie și se stinge. Ura senzația aceea. Voia cu tot sufletul să țină de furie, s-o hrănească. De ce avea impresia că îl trădează pe Dez de câte ori o lăsa să se stingă?

– Sigur, *señora*, rosti el, cu glas grav și moale, cum îi auzise vorbind pe *dueños*.

Ea începu să suspine. Prințul știa că nu se cuvine ca un *dueño* să îmbrățișeze pe cineva, așa că rămase țeapăn, ars de suferința unei mame care-și plânge fiul. Așa plânsese și mama lui. Unul dintre frații mortului se apropie și o cuprinse blând pe după umeri.

– Vă mulțumesc, îi spuse el lui Alfie, conducându-și mama înapoi, ca să se așeze în locul potrivit.

Lui Alfie i se învălmășeau gândurile în minte. Nu știa la ce dezastru să se gândească mai întâi – că pierdea timp cu ritualul, că el și Finn ar fi trebuit să-și respecte planul și s-o scoată pe Xiomara din turn sau că furia teribilă îl măcina din nou, cerându-i să blesteme trupul mort al lui Marco Zelas în fața familiei sale. Scrâșni din dinți, dorindu-și să-și poată domoli cumva focul din inimă.

Când văzu că paznicul îl privește insistent, își drese glasul, își înmuie un deget în vasul cu cenușă de pe podium și altul în cel cu cretă. Dacă voia să salveze regatul, trebuia să ducă ceremonia la capăt. Desenă câte o linie orizontală cu cele două degete încordate pe fruntea lui Marco. Spera să nu uite ce trebuia spus:

– Te-ai născut la răscrucea dintre lumină și întuneric. Zeii au aprins lumină în inima ta, ți-au întins o umbră la picioare și ți-au pus destinul în mâini. Ai ajuns la capătul destinului tău, așadar trebuie să te întorci la răscrucea dintre lumină și întuneric.

Alfie îngheță când își dădu seama ce trebuia să facă mai departe. Să incinereze cadavrul. Alfie nu era aruncător de flăcări, însă paznicul credea că el, *dueño* fiind, sigur se pricepe la asta.

Paznicul tuși discret în spatele lui, îndemnându-l să continue. Inima lui Alfie bătea să-i spargă pieptul. Prințul ridică un braț și-și întoarse palma către cadavru.

Oare nu putea să-i spună că nu mai avea forță și că nu putea aprinde o flacără? Sau să se prefacă bolnav și să se retragă? Orice minciună suna ridicol. Trebuia să dea foc cadavrului acum, până nu trezea bănuielile gărzii. Doar n-a bătut atâta drum numai ca să fie prins înainte de-a o găsi pe Xiomara. Mintea îi căuta cu disperare o soluție.

Îl izbi un val de durere când dragonul se încălzi pe sub hainele lui. În clipa aceea, chiar sub palma sa, o flacără se aprinse pe pieptul lui Marco și începu să se răspândească. Alfie se propti de podium ca să nu cadă, să nu scoată un strigăt de durere care să rămână suspendat în aer, ca un cântec neterminat.

Familia privi cu fețe îndurerate cum ia foc cadavrul și începe să iasă fum din el, flăcările lingând uleiul de pe podium. Paznicul, vrăjitor al vântului, ghidă fumul în sus, către găurile de aerisire din tavan, cu gesturi exersate.

Alfie se cutremură sub încă un atac de sfârșeală. Dacă își lua mâinile de pe podium, cădea și se risipea masca pe care i-o crease

Finn. Sudoarea i se scurgea pe tâmple. Vor fi prinși, și numai din vina lui. Așa cum și magia aceasta tot vina lui era. Mâinile îi alunecară de pe podium și se lăsă neputincios într-o parte.

– Încetișor, murmură Finn lângă el, aducându-l la realitate.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, prințul se îndreptă și se sprijini din nou de podium.

– Te poți întoarce la îndatoririle tale, îi spuse paznicul după ce își drese glasul.

Îl conduse pe Alfie înapoi prin închisoare. În spatele lui, prințul se clătină pe picioare, dar Finn apăru lângă el și îl lăsă să se sprijine de umărul ei.

– Nu ceda, se auzi șoapta ei încordată.

Înaintară unul lângă altul, Alfie proptindu-se de ea ca de-o cârjă, în vreme ce paznicul tot întorcea capul și-i arunca priviri suspicioase. Probabil că mergea într-un fel foarte ciudat, așa strâmb cum era. Din câte își dădea seama, se îndreptau spre parter, prin inelele tot mai strâmte ale turnului, și spre mijlocul închisorii – acolo unde ar fi trebuit să fi creat deja o diversiune, dacă n-ar fi fost ritualul acela *maldito*. Cu capul greu de oboseală, nu se vedea urcând opt etaje până la celula Xiomarei, dar nu avea de ales. Nu când Ignacio îmbâcsea orașul cu magia aceea scârboasă.

Se frecă la ochi. Simți furnicături în obraji, ca atunci când îi schimbase Finn înfățișarea. Inima i se făcu cât un purice. Obosea prea mult, își recăpăta propriul chip. Pielea i se strâmta la fiecare pas. Trebuia să se îndepărteze de paznic și să-și tragă sufletul până nu era prea târziu. *dueña*

– Băiete, îl strigă, cu voce prea tânără. Pot să îndrăznesc să te rog să mă duci la cea mai apropiată *baño*[71]? Vezica mea nu mai ține ca altădată.

Paznicul se strâmbă și îl duse după un colț, arătându-i o ușă. Alfie se îndepărtă de Finn și intră încet, ca să-i dea timp să-l urmeze.

– Vin într-o clipă, îl asigură.

Închise iute ușa și se stropi cu apă dintr-un lighean. Vraja lui Finn se destrămă și, când prințul se uită în oglindă, văzu cum revine treptat la înfățișarea lui.

Îl apucă o criză de tuse. Duse mâna la gură și se propti de lighean ca să nu cadă. Când își retrase mâna, era pătată cu sânge. Răsufla sacadat, mai degrabă hârâia, ca și cum i se turtiseră plămânii și nu mai putea trage aer. Scuipă cheaguri de sânge în bazin și simți pe limbă gustul metalic al sângelui.

Magia aceea îl va omorî.

O văzu pe Finn apărând lângă el în oglindă și scoțându-și gluga. După expresia ei, înțelese că nu se speria degeaba. Acolo urma s-o sfârșească. Se îndepărtă de oglindă, se lipi cu spatele de peretele rece și se lăsă să alunece pe jos.

Reușea să controleze cât de cât magia, dar îi făcea rău. Ce s-ar alege de poporul său, dacă n-ar stăpâni-o nimeni?

Simți pe față degete moi, care-i mai alungară amețeala. Finn stătea pe vine în fața lui și-l privea în ochi.

– Hei, hei, repeta ea întruna.

Avea palmele reci. Își lăsă fața să cadă în ele, prea speriat ca să se mai controleze.

– Uită-te la mine.

Nu spuse nimic, iar fata îl prinse de bărbie.

– *Mírame*![72] Numără, îi ceru pe un ton calm, care-i trăda experiența în asemenea situații.

Privirea ei sigură îl ajută să-și revină puțin.

– *Diez, nueve*[73], începu ea, făcându-i semn din cap să continue.

O ascultă și numără mai departe, cu glas firav. Fata îi luă mâna și i-o apăsă pe pieptul ei. Alfie îi simți inima bătând regulat, nu sălbatic, ca a lui.

– Încetinește-ți pulsul, lasă-ți inima să bată după a mea.

Alfie închise ochii și numără. Cu fiecare număr, bătăile se răreau și se calmau.

– Acum ești bine, îi spuse ea și, ca un făcut, așa se și întâmplă.

Oare când și cum căpătaseră cuvintele ei atâta greutate, încât să-l țină în viață chiar în clipele când el simțea că îi scapă printre degete? Îi fu recunoscător, indiferent de motiv.

– Sunt bine, rosti. Deschise ochii și înclină din cap. Unde-ai învățat să faci asta? Când văzu că îl privește mirată, îi explică: Treaba asta cu număratul.

Ea stătu nemișcată, cu buzele subțiate într-o linie încordată, iar el bănui că era vorba de Ignacio.

– Cu timpul, răspunse Finn, mutându-și ochii de la el la perete, înveți să supraviețuiești oricărui rău. Înveți să respiri când plămânii tăi nu mai trag aer de frică, înveți să te calmezi când ai impresia că-ți va pocni inima. Înveți. Ridică din umeri. Sau mori.

Alfie îi simți inima în palmă. Înduioșat de cuvintele ei, se întrebă ce altceva mai fusese nevoită să învețe ca să supraviețuiască. De câte ori, în efortul acela, trebuise să renunțe la ea însăși? Și cât din ea se pierduse astfel?

Din momentul în care se trezise prins în ușa ei, o vedea, treptat, cu alți ochi, ca pe-un tablou plin de praf pe care îl cureți câte puțin ca să vezi ce reprezintă și să-ți dai seama că, de fapt, e cu totul altfel decât ți-ai închipuit. Iar acum nu mai putea da înapoi, nu mai putea pune praful la loc ca să vadă nimic altceva decât o hoață sălbatică și fără suflet. Acum vedea doar o fată care-și risca viața din cauza greșelilor lui prostești. Care avea mai multe cicatrice decât putea număra el, dar nu renunța la luptă. Care i-ar fi putut fi prietenă, dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte de a le cântări:

– Sunt lucruri pe care oamenii nu ar trebui să fie obligați să le învețe. Sau măcar nu așa de bine.

Finn îl privi, iar el avu din nou impresia că în spatele figurii ei calme se ascunde ceva. Stând cu mâna pe inima ei, degetul mare îi alunecase pe pielea delicată a gâtului. Când ea întoarse privirea și înghiți, Alfie simți că un fior îi gâdilă vârful degetelor.

Ea nu spuse nimic. Îi luă cu grijă palma de pe piept și i-o puse pe genunchiul îndoit. Apoi îi cercetă chipul palid, transpirat și se uită la dragon.

– Când te-ai aplecat peste cadavru, ai căscat ochii mari, de parcă vedeai ceva numai tu. Ce s-a întâmplat?

Alfie înghiți în sec, furia din el trezindu-se la viață.

– Omul acela a fost implicat în moartea fratelui meu. Ne-a fost prieten de familie, aveam încredere în el. Își încleștă falca. N-am înțeles niciodată de ce-a făcut ce-a făcut. Am cerut un răspuns, iar dragonul mi l-a dat.

Finn clipi, nedumerită.

– Ți-a răspuns? Așa, pur și simplu?

Alfie mișcă din cap a încuviințare și începu imediat să-l doară.

– Magia asta nu e ca aceea cu care suntem noi obișnuiți… Adică stă și ascultă. Sau m-a ascultat pe mine. Îți îndeplinește dorințele fără cuvinte, fără să pună întrebări.

Ea își mută iute privirea la dragon, prudentă.

– Dar ce ți-a arătat?

Imaginea tatuajului straniu fulgeră scurt prin mintea prințului, care ar fi vrut să și-l amintească mai bine, să descopere ceva în el, un indiciu legat de dispariția lui Dez. Dar nu găsi nimic nou. Doar taurul fioros și coarnele lui ascuțite.

– Mi-a arătat un tatuaj. Un taur.

Finn își lăsă capul pe-o parte.

– Un taur. Unul agitat, cu coarnele aplecate în față?

Alfie se uită la ea tulburat. Văzuse și ea un alt tatuaj sub formă de taur sau chiar pe acela din viziunea lui? Trebuia să știe. Scoase iute

din sac sulul de pergament pe care îl luase cu el ca să comunice cu Luka.

– Poți să-l desenezi?

Desfășură sulul pe podeaua de piatră. În partea de sus a paginii, Luka mâzgălise trei mesaje:

Toate bune?
Alfie?
Răspunde sau merg la Paloma în clipa asta.

Alfie auzi imediat în minte vocea lui Luka și vru să râdă, dar nu reuși decât să tușească. Stropi de sânge pătară pergamentul.

– Căcat, înjură el.

Luka va vedea sângele și-și va închipui ce-i mai rău, fără să se înșele prea mult. Mâzgăli repede câteva vorbe:

Suntem bine, ușor răniți, dar bine. Nu-ți face griji.

Sfatul era caraghios, își dădu seama chiar scriindu-l. Când va vedea sângele, Luka nu va face altceva decât să se îngrijoreze. Dar Alfie refuză să se gândească la asta: trebuia să știe dacă Finn se referea la același tatuaj ca el. Poate știa mai multe.

– Uite. Îi întinse pana neagră pe care o scoase din sac. Desenează-l. Te rog.

Finn se lăsă pe vine lângă el și desenă, în colțul stâng de jos al sulului, exact același tatuaj pe care i-l arătase lui magia întunecată, de la ochii negri la spuma care i se scurgea pe buzele groase. Penele începură să se albească la vârf, pe măsură ce se scurgea cerneala din cotor.

– Da, zise Alfie răgușit, e același. Știi ceva despre el?

– Nimic, dar șantajista care mi-a blocat harul avea unul pe braț.

Și iarăși începură să se învârtească rotițele în mintea lui Alfie. Ce putea însemna asta? Exista vreun fel de organizație nemulțumită de familia regală? Cei ce dăduseră lovitura de la palat recunoscuseră că făceau parte dintr-un grup de nobili, atât, dar dacă era implicată și o șantajistă, atunci probabil că și alții luaseră parte la complot. Ar fi dat orice să știe mai multe. Să invoce magia și să-i spună ea totul.

Dragonul păru că-i aude dorința și se încălzi, pulsând ca și cum ar fi avut inimă.

– Prințe. Finn se uita când la el, când la dragon. Nu face asta.

– Nu vreau… Alfie tăcu, înainte să-i piară vocea. Nu vreau decât să știu adevărul.

– Toți vrem să știm adevărul, dar merită să-ți riști viața pentru asta?

Alfie întoarse privirea de la ea, fiindcă răspunsul îi stătea amar pe limbă.

– Nu-mi place treaba asta, spuse Finn, scuturând din cap.

– În sfârșit suntem de aceeași părere.

Fata studie dragonul câteva clipe lungi, apoi dădu din cap aprobator pentru sine, ca și când ar fi luat o hotărâre. Întinse mâna.

– Dă-l încoace.

– Ce să-ți dau?

– Știi tu ce. Arătă spre gâtul lui.

– *Qué*? Nu.

– E periculos și ești tentat să-l folosești. Dacă-l porți întruna, vei muri. Tremuri tot.

Când văzu că nu se clintește, arătă spre pământ.

– Uită-te la umbra ta dacă nu mă crezi!

Nici când se îmbolnăvise grav de gripă în copilărie și febra îi aprinsese sângele în vene nu fusese umbra lui atât de palidă. Abia dacă i se mai vedea conturul, era umbra unei umbre. Finn avea dreptate, dragonul îi sorbea vlaga, iar el îi tot cerea ajutorul. Dar era prea important ca să-l scape din ochi.

– Finn, e periculos…

– Eu sunt periculoasă, insistă ea. Prințe, m-ai luat cu tine ca să te ajut, așa că lasă-mă să te ajut. Trebuie să scoatem deținuta aia repede dacă vrem să-l oprim pe Ignacio să transforme tot orașul în scrum! Dacă lași magia să te sece de puteri, nici nu mai apucăm să ajungem la ea.

Avea dreptate în tot ce spunea. Cu o seară înainte, când se culcase, Alfie își scosese lanțul de la gât și-l lăsase deoparte. Se simțise imediat mai bine, de parcă n-ar fi fost nicio legătură între el și dragon. Era convins că nu-l putea invoca decât dacă îl purta asupra lui și, cum era singurul care-și putea colora magia în negru, firesc era ca tot el să fie și singurul care să-l poată controla. Ar trebui să i-l dea lui Finn. Dacă îl ținea ea, nu va mai fi tentat să invoce magia. Își punea viața în mâinile ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Atunci de ce să nu i-l dea ei o vreme?

– Foarte bine, cedă el.

Își scoase încet lanțul și i-l întinse. Când dragonul ajunse în palma fetei, Alfie simți cum se scurge energia din el, de parcă i-ar fi smuls cineva o bucată din trup. Înghiți cu greu, în sec. Cartea englassiană avea dreptate: se legase de magie cu trupul și cu sufletul, deopotrivă.

Finn își puse lanțul la gât și lăsă dragonul să-i cadă pe piept, ușor temătoare. Deși ea nu putea să-și coloreze magia în negru și s-o invoce, prințul spera că, într-un fel, o s-o apere de rău. Că o va asculta dacă îi va cere ajutorul. Că vor scăpa amândoi cu viață din turn.

– Finn, ai grijă.

Ea se uită la dragon, parcă provocându-l.

– Nu voi păți nimic, prințe. Îi întinse o mână. Acum ridică-te.

Alfie îi luă mâna și se sculă în picioare, iar ea îi refăcu la repezeală înfățișarea de *dueño*.

– Îl lăsăm pe paznic să te ducă unde vrea. Tu rămâi acolo cât mă ocup eu de diversiune. După aceea, mă întorc la tine și mergem

amândoi la prizonieră. O eliberăm și o ștergem dracului de-aici, hotărî Finn.

Alfie scutură dezaprobator din cap și-și spuse că voia să rămână cu ea numai pentru că îi dăduse dragonul.

– Planul era ca eu să stau pe lângă tine cât creezi diversiunea în inelul din mijloc, ca să mergem împreună la celula unde e închisă Xiomara.

Finn îi aruncă o privire rea.

– Prințe, abia te mai ții pe picioare. Dacă vrem să scăpăm vii de aici, trebuie să fii în putere. Du-te oriunde te duce paznicul și așteaptă-mă acolo. Încearcă să-ți tragi sufletul înainte să o luăm de la capăt, adăugă, aruncându-și ochii spre umbra lui. Altfel vei fi prea extenuat ca să mai faci ceva când vine momentul să-l prindem pe Ignacio. Îl privi în ochi. Dacă ajungem până acolo.

Alfie oftă prelung. Avea din nou dreptate, oricât de enervant era.

– Bine. Te aștept.

– Artificiile, îi spuse ea, întinzând mâna.

Îi dădu cu grijă mănunchiurile de artificii micșorate din sac – asta era diversiunea pe care o sugerase Luka. Odată ce ele se vor aprinde în mijlocul inelului central al turnului, gărzile își vor părăsi posturile și celula Xiomarei va rămâne nepăzită. Artificiile încăpură în palma fetei ca bilele din jocurile de copii. În forma aceea miniaturală, nimeni nu putea să vadă unde vor fi plasate. În seara balului avea loc un spectacol de artificii grandios, deci cămara palatului era atât de plină de ele, încât nimeni nu avea cum să observe că Luka furase câteva.

– Nu sunt artificii obișnuite, ca acelea care se vând în Țarc. Trebuiau lansate de pe acoperișul palatului. Ai grijă, spuse prințul, însoțindu-și avertismentul cu o privire pe măsură. Le răspândești prin tot inelul central, dar nu le lansăm decât după ce ne întâlnim din nou, lângă celula Xiomarei, *entiendes*?

Dacă le aprindea pe când el era încă la parter, așteptând-o, atunci n-ar mai fi avut timp să ajungă în vârful turnului, cât erau gărzile distrase de explozia de lumini. Să le lanseze prea devreme însemna să dea planul peste cap. Îngrijorat, Alfie își mușcă buza de jos. Finn, bineînțeles, își dădu ochii peste cap.

– De acum înainte, îmi dai cinci *pesos* de aur de câte ori îmi spui să am grijă. Nu sunt o proastă, prințule. Nu le aprind până nu suntem pe poziție. Acum ești gata de plecare?

Alfie încuviință cu o mișcare a capului și se lipi de perete. Amețise. Finn își trase gluga pe cap și se făcu nevăzută.

Prințul inspiră adânc, se îndepărtă de perete împingându-se de el și deschise ușa. Paznicul se îndreptă de spate, bolborosi ceva despre cât stătuse Alfie la baie și o luă înainte. După ce îl plimbă printr-un alt labirint de coridoare, ajunseră în centrul turnului, într-o cameră rotundă, mare cât sala de bal de la palat. Acolo erau ținuți prizonierii. Gărzile își făceau rondul prin fața celulelor de la fiecare etaj, parapete de piatră blocând nivelurile superioare ca să nu cadă nimeni la parter. Și, bineînțeles, acolo era și ceasornicul care dădea numele turnului.

Încăperea răsuna de un tic-tac năucitor. Deasupra rândurilor de celule trona ceasul gigantic. Ocupa întreg tavanul, amenințându-i pe prizonieri ca o lună malițioasă care ticăia necontenit.

Gemetele și urletele prizonierilor îl scufundară pe Alfie în agonie. La vederea unui *dueño*, prizonierii se agățară de bare, implorând iertarea și mântuirea, până când un paznic strigă la ei să tacă. Alfie le evită chipurile murdare, disperate. O simți pe Finn cutremurându-se lângă el. Paznicul îi conduse printre celulele de la parter, apoi printr-un alt labirint de coridoare și pe urmă coborâră o scară. Acum se aflau la nivelul cel mai de jos al închisorii, chiar dedesubtul primului rând de celule de sub ceasornic.

Aerul deveni dintr-odată apăsător. Căldura se lipea de fața lui Alfie ca o mască. Auzi zdrăngănit de oale. Paznicul îi adusese în

bucătăria închisorii, unde mai mulți *dueños* amestecau în niște oale uriașe. Prințul ridică din sprâncene. Paloma îi spusese că, pentru a crește în rang, trebuia să faci ani întregi de penitență, dar el își închipuise că era vorba de o muncă mai înălțătoare.

– Te las să-ți vezi de treabă, îi zise paznicul, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Alfie îi urmări pe *dueños* gătind în liniște și punând cu polonicul o fiertură groasă și deloc apetisantă în boluri pe care gărzile să le ducă în celule.

– Mă întorc, îi șopti Finn, gâdilându-i obrazul cu răsuflarea.

– Ai grijă, murmură el. Și grăbește-te.

Nu putea să-i ia prea mult să plaseze artificiile, dar frica tot îi strângea stomacul. Pierduseră deja o groază cu înmormântarea și cu statul în baie. Cu cât întârziau mai mult, cu atât avea mai multă vreme magia să le facă rău oamenilor. Trebuiau să se miște cu viteza gândului ca să recupereze timpul pierdut.

Așteptă ca Finn să-i ceară cinci pesos fiindcă o rugase să aibă grijă, dar nu auzi nimic. Fata plecase deja.

Abia când rămase singur își dădu seama că o parte din el tânjea să-i audă vocea ușor cântată la sfârșitul unei ironii bine plasate – și să-i vadă chipul care i se lumina și dacă era ascuns pe sub gluga mantiei.

71 „Baie“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

72 „Uită-te la mine!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

73 „Zece, nouă“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

28

REÎNTÂLNIREA

În vreme ce întunericul torcea în el, jinduind la trupuri proaspete, Ignacio apăru în dreptul podului care se întindea peste șanțul cu apă clocotită, cu mantia fluturându-i în adierea fierbinte.

Cei doi paznici ai podului tresăriră la vederea lui și-și traseră săbiile din teacă.

– Cu ce treabă pe-aici? îl întrebă unul, învârtind sabia. N-ai voie să…

Dintr-o singură mișcare a mâinii, bărbatul îl zvârli pe spate, aruncându-l în bulbucii fierbinți. Omul se înecă în ei ca un bolovan.

Celălalt paznic îl auzi cum urlă de durere înainte de a se scufunda în apa încinsă. Aruncă sabia și ridică mâinile în semn că se predă. Era copil încă, nu împlinise douăzeci de ani.

– Vă rog, *señor*, îl imploră. Nu vreau să dau de necaz.

Ignacio se aproprie de el. Îl înșfăcă de gât și-l ridică de la pământ. Băiatul se sufocă și dădu din picioare; ochii îi ieșeau din orbite din cauza lipsei de aer.

– Poate că tu nu vrei să dai de necaz, dar necazul vrea să dea peste tine.

Ignacio își răsuci degetele și o spirală de magie i se ivi în palmă. O îndesă în beregata paznicului și se uită cum se sufocă în mâna lui. Umbra tânărului i se retrase în corp, ochii i se înnegriră, apoi trupul înțepeni.

Ignacio îl lăsă jos și simți suflul unei puteri noi viermuind în el. Nerăbdător, scoase un oftat prelung. Erau atâtea trupuri acolo, în închisoare, care așteptau să le mănânce, că abia își mai ținea pofta în frâu.

Zece gărzi năvăliră pe pod ca să-l prindă, însă Ignacio le făcu de petrecanie degrabă, vârându-le magia pe gât, în timp ce ele se zbăteau și scânceau, numai pentru a învia la loc ca prelungiri ale sale. Multe dintre ele de dovediră prea slabe și se făcură scrum sub ochii săi, dar celelalte se acomodară cu magia întunericului de parcă s-ar fi născut cu ea în sânge. Se uitau la el și-i așteptau porunca. Când le văzu, magia din Ignacio le dădu târcoale și patrulă printre ele, tânjind la și mai multe corpuri pe care să le ia în stăpânire.

Ignacio și noii lui tovarăși trecură podul. Ajunși la porțile închisorii, ridică mâna și în spatele lor podul se prăvăli într-un vălmășag de lemn și fum. Nimeni nu va pleca de acolo fără ca Ignacio să se hrănească mai întâi cu el.

Puterea bărbaților pe care tocmai îi luase în stăpânire îi trimise furnicături prin corp, ascuțindu-i încă o dată simțurile. Când atinse clanțele imenselor porți duble ale închisorii, simți rășina care încleia lemnul. Simți și șoarecii care fugeau prin tunelurile pe care le săpaseră în pereții turnului. Auzi gemetele și răcnetele prizonierilor ascunși în străfundurile închisorii, implorând libertatea.

Astăzi, rugăciunea avea să le fie ascultată.

În mâinile sale, porțile din lemn negru erau niște draperii care așteptau să fie date la o parte în cinstea sa, lăsând victoria să i se prelingă pe piele ca lumina soarelui. Ignacio le smulse din balamale și le azvârli în spate.

Făcu un pas în închisoarea igrasioasă și se opri. Când atinse podeaua cu talpa, parcă s-ar fi creat o legătură între ei, fiecare cărămidă devenind o prelungire a corpului său. Îl înfioră o senzație familiară, ca degetele trecute prin păr, ca un păianjen pe pânza lui.

Fata era aici.

În amestecul de transpirație și de suferință care umplea Turnul cu Ceasornic, îi simțea mirosul ca adus de o adiere, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp de flori care miroseau toate a ea, așteptând de mult să fie culese. Închise ochii și auzi cum inima fetei bate în ritmul ei încăpățânat, ritmul pe care ar fi vrut să-l impună el.

Un zâmbet îi întinse buzele până la urechi.

Inimi întunecate, îi reaminti magia. *Trebuie să ne concentrăm.*

Ignacio pătrunse mai adânc în turn.

– Voi face precum doriți, spuse, ascuțindu-și zâmbetul.

Dar cine spunea că nu putea sluji și magia, și pe el însuși, în același timp?

29

BIBLIOTECA

Luka rupse din greșeală coperta de piele groasă a unei alte cărți. Oftă nervos și se culcă cu capul pe birou. Biblioteca aproape pustie a palatului răsună de oftatul său.

– Fir-ar să fie…

Toată ziua stricase lucruri în stânga și-n dreapta, lăsând numai dezastre în urma sa. Ar fi vrut să vorbească cu Alfie despre asta, să-l întrebe ce înseamnă, dar nu părea momentul potrivit să-i scrie. *Salut, se pare că am căpătat puteri neomenești de când mi-ai salvat viața cu ajutorul magiei diabolice. Ce zici?* Nu voia să-i distragă atenția și, ca să fie sincer, se temea de răspuns, de ideea că în el trăia și îl întărea o frântură din magia lui Sombra.

De dimineață, spărsese clepsidra și smulsese două uși din balamale. După-masă, crăpase o măsuță din camera lui Alfie, rupsese o canapea și un dulap. Pe servitoarea care venise cu hainele lui călcate pentru bal o întrebase: *N-ai simțit niciodată când intri într-o cameră că urăști brusc toată mobila din ea?*

Acum, căutând cărți despre Sombra la îndemnul lui Alfie, încă una îi căzu victimă.

Liniștea din bibliotecă îi făcea pielea de găină. Altădată nu l-ar fi deranjat, dar astăzi, când i-ar fi căzut bine hărmălaia care să-i distragă mintea de la Alfie, biblioteca era ultimul loc în care ar fi vrut să fie. Dar Alfie îl rugase să încerce să afle dacă Sombra avea

puncte slabe de care să profite el și Finn, așa că le ceruse bibliotecarilor să-i dea toate cărțile de mitologie castallană.

Încă două cărți plutiră de pe rafturi și se așezară pe masa din lemn negru, trimise de bibliotecarii care rămăseseră la lucru în loc să petreacă împreună cu restul lumii. Cărțile se deschiseră în fața lui la paginile despre mitul lui Sombra. Luka se apucă de citit. Pe la jumătate, își reținu un oftat de frustrare. Bibliotecarii găseau cărți peste cărți despre Sombra, dar niciuna care să-i dea informații valoroase, pe care el și Alfie să nu le fi aflat deja. Era o pierdere de vreme. Cu fiecare minut care trecea, se temea tot mai mult pentru viața lui Alfie. Iar când dispărea teama, îi lua locul panica.

Se întinse după cana cu cacao aromată de lângă stivele de cărți pe care trebuia să le parcurgă. Când venise la bibliotecă, un servitor îl întrebase dacă nu vrea ceva de băut. Alfie n-ar fi cerut niciodată cacao aromată, dar Luka avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii, la naiba cu gusturile insipide ale lui Alfie. Închise ochii și savură gustul de cacao îndulcit cu miere.

– Prințe Alfehr, nu te-am văzut de prea multă vreme, cântă o voce domoală la urechea lui.

Speriat de sunetul neașteptat, Luka se înecă cu băutura. Ridică ochii și-l văzu pe fostul dascăl de istorie castallană al său și al lui Alfie. Bătrânelul se înclină și îi zâmbi, arătându-și toate ridurile de pe față. Era un om bun, dar lecțiile lui îi adormeau de fiecare dată. Normal că își făcea veacul prin bibliotecă, locul cel mai plictisitor din palat, dacă nu din tot regatul.

– Bună ziua, maestre Guillermo, ce încântare să vă revăd!

– Am auzit cu bucurie că elevul meu preferat s-a întors, în sfârșit, acasă.

Luka aproape-și dădu ochii peste cap. Exista vreun profesor care să nu spună că Alfie era elevul lui preferat? Abia aștepta să-l tachineze pe Alfie, spunându-i că era visul de aur al tuturor dascălilor. Dar nu era acolo, ca să-și dea și el ochii peste cap și să-i

spună că el e coșmarul tuturor profesorilor. Inima i se făcu cât un purice când se gândi la pericolele prin care trecea în timp ce el stătea în siguranță în palat. Se va întoarce aici, ca să facă iarăși pe plictisitorul în bibliotecă? Să-i strice glumele întorcând ostentativ paginile unei cărți?

– Mă mir că te văd aici la ora asta târzie. N-ar trebui să te îmbraci pentru bal?

Luka aruncă ochii la ceas și se strâmbă. Chiar ar fi trebuit să se pregătească, dar în lumina celor petrecute, îmbrăcatul pentru bal era cel puțin neimportant.

– Prințe Alfehr, *estás bien*[74]? îl întrebă maestrul Guillermo, cuprins de o îngrijorare care i se citea pe chip. Pari tulburat.

Luka se sili să zâmbească.

– Deloc, deloc, sunt doar cufundat în gânduri. Studiez mitologia castallană, spuse el, încercând să pară la fel de entuziasmat ca Alfie când venea vorba de cărți. E… captivantă.

Guillermo scrută titlurile cărților.

– A, dar nu citești orice, ci tocmai povestea care vă plăcea lui Luka și ție când erați mici.

Luka se pomeni că tresare când își auzi numele. Se uită la cartea deschisă și se strâmbă. *Nașterea omului și a magiei* nu mai era de mult legenda lui preferată.

Bătrânul se aplecă și bătu cu degetul pe pagina la care era deschisă cartea.

– Uite-aici, zise, arătând finalul poveștii, care spunea că Sombra s-a transformat într-un schelet și că oasele i-au fost împrăștiate în toate colțurile lumii, pentru ca trupul său să nu-i mai fie întregit vreodată. Mulți învățați consideră că e o greșeală.

Mirat, Luka se încruntă.

– Adică nu s-a transformat în schelet când a fost despărțit de magia lui?

– Păi, spuse maestrul, afundându-se în fotoliul moale de lângă Luka, cu ochii sclipind de încântare, mai toate legendele s-au transmis pe cale orală cu multă vreme înainte de a fi păstrate și în scris. Mai ții minte că v-am spus asta la ore, da?

Luka nu mai ținea minte.

– Sigur că da, minți.

– Fiecare povestitor înflorește legendele după capul său, așa că ele devin tot mai caraghioase. Certuri nesemnificative și fără nicio consecință ajung bătălii între bine și rău, caii ajung dragoni, e de-a dreptul fas…

– Da, da, fascinant, se repezi Luka, sperând ca Guillermo să revină la subiect. Poate știa ceva util pentru Alfie. Dar ce anume a fost schimbat în legenda asta? Ce cred învățații că s-a întâmplat, de fapt, cu corpul lui Sombra?

– Mulți susțin că, în varianta originală, când Sombra a fost despărțit de magia lui, corpul nu i s-a transformat în schelet, ci în piatră, un fel de statuie, iar statuia aceea a fost spartă în bucăți care au fost apoi răspândite în toată lumea. În folclor se obișnuiește să schimbi cuvintele, mai ales de dragul rimei. „Os“ rimează cu „pietros“, e normal să fi fost schimbate între ele, nu crezi?

Luka înclină aprobator din cap și mișcă nemulțumit din buze. Asta nu-i folosea la nimic, dar poate că dascălul știa informația necesară lui Alfie. Poate că nu trebuia să i-o ceară direct.

– Maestre Guillermo, din câte ați citit dumneavoastră, Sombra are vreun punct slab? E vulnerabil la ceva anume? Sunt doar curios, atâta tot, adăugă, văzând că dascălul se uită lung la el și ridică din sprânceană.

– Nu, din câte îmi amintesc eu, nu, răspunse Guillermo, încruntându-se. E invincibil în fiecare variantă a legendei.

Luka se dezumflă.

– Da, desigur…

– La urma urmei, e zeu. Iar zeii nu au slăbiciuni.

Tânărul își masă tâmplele și se abținu să se dea cu capul de masă.

– Așa-i, zise el.

– Dar astea sunt doar legende, râse Guillermo. Nu le poți lua în serios.

– *Sí*, doar legende, îl aprobă Luka, scoțând pergamentul din sac.

După câte îi povestise Alfie, nu i se mai păreau doar atât. Și, deși se îndoia că asta era ceea ce voia să știe Alfie, pentru orice eventualitate, ar trebui să-i scrie că Sombra s-a transformat în piatră, nu în schelet.

– Numai puțin, vă rog, trebuie să notez ceva.

Desfășură sulul, așezându-l în așa fel încât să nu-l vadă maestrul care răsfoia cărțile prin care căutase el. Când văzu ce scrie pe pergament, îi pieri orice gând. Și mai era și pătat cu sânge. Literele erau mai degrabă mâzgălite și se ghicea teama în fiecare trăsătură de pană:

Suntem bine, ușor răniți, dar bine. Nu te îngrijora.

Se întinse repede după pană, ca să scrie un răspuns și să întrebe ce s-a întâmplat, însă răsturnă cana cu cacao și vărsă lichidul maroniu pe sulul vrăjit.

– Nu! țipă el, încercând să șteargă cacaua cu mâneca.

Bibliotecarii care răscoleau rafturile se întoarseră spre el cu sprâncenele ridicate. Unul fu cât pe ce să cadă de pe scară.

– *Secar*![75] strigă Luka la pergament.

Știa că vraja nu-l putea salva, dar trebuia să încerce. Una era să rostești vraja ca să usuci o cârpă îmbibată, care nu avea cum să se strice, și alta era să usuci un pergament care deja începuse să se dezintegreze. Sulul se uscă puțin, dar rămase umed și boțit.

– Sigur te simți bine, prințe Alfehr? întrebă Guillermo. Îi puse mâna îmbătrânită pe umeri și-l privi cu ochi îngrijorați. Nu-i decât un

pergament, la urma urmei.

Înghețat de frică, Luka observă că un colț mic scăpase neatins și că putea scrie pe el, dacă avea grijă. Mai avea doar câteva clipe ca să trimită un ultim mesaj. Sulul se fărâmița sub ochii lui și vraja avea să se destrame; atunci n-ar mai fi avut cum să comunice cu Alfie. Luă pana și scrise foarte atent:

Sombra a fost prefăcut în piatră, nu în oase. O statuie.

La sfârșitul cuvintelor scrise mărunt și înghesuit, cu pana tremurându-i între degete, adăugă:

Ai grijă de tine.

74 „Te simți bine?“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

75 „Usucă-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

30

ARTIFICIILE

Ceasornicul îi ticăia neîncetat deasupra capului.

Se imagină sărind și izbindu-l cu un pumn învelit în piatră, spărgând sticla și smulgând arătătoarele. Era destul de aproape ca să ajungă la el, dacă sărea. Își suflă o șuviță rătăcită de pe obraz și se concentră la ceea ce avea de făcut. Plasă ultima pereche de artificii miniaturizate, nu mai lungi decât arătătorul ei, lângă rândul de cărămizi de chirpici dintre două celule. Artificiile erau mici, dar, odată aprinse de Alfie, vor face pagube serioase.

Cu aproape o jumătate de oră în urmă, îl lăsase pe prinț în bucătăria de la subsol, ca să-și revină, și urcase în grabă un șir de scări abrupte până la parterul turnului cuprins de igrasie. Acolo, se aflau rânduri de celule supraetajate sub ceasornicul fioros. Plasase mănuchiuri de artificii la fiecare etaj și ajunsese, în sfârșit, la cel mai de sus. Îi curgea transpirația pe frunte și o dureau mușchii de atâta urcat pe scări.

A pune explozibil într-o închisoare ar fi trebuit să fie distractiv, dar Finn nu se putu gândi la altceva decât la prinț. Numai pentru că îi era ciudă pe el, se asigură. La urma urmei, el o aștepta liniștit opt etaje mai jos, pe când ea alergase de la un șir de trepte la altul. Și putea pune pariu că în bucătărie era și apă rece.

– Băftosul naibii, murmură ea.

Dar ciuda se risipi când își aduse aminte cum se clătinase prințul pe picioare și cum umbra lui năpârlise ca un copac care-și pierde frunzele, gol și fragil. Cât mai putea rezista?

Clipi, ca să-și alunge întrebarea din minte. De când a început să-i pese de el? Doar din vina lui era aici. Și ce dacă murea? Dacă înainte abia se gândea la lucrul ăsta și uita imediat de el, acum îi răsuna în cap ca și când n-ar mai fi trebuit să existe acolo. Iar gândul acela chemă și altele, ca valurile înspumate care se lovesc de țărm unul după altul. Își aminti de grija care îi brăzdase chipul când îi dăduse dragonul, cum lăsase capul într-o parte când se mușcase de obraz. Prințul le punea pe toate la suflet și, deși încerca să nu o arate, îl trăda expresia feței – fruntea încruntată, roșeața, obrazul supt. Când îi pusese dragonul în mână, murmurase ceva, ca și când s-ar fi rugat. Iar ea știa că pentru soarta ei se rugase.

Și-l scoase din minte și se sili să fie atentă la ce face. Trebuia să se întoarcă la el și să ajungă împreună la celula prizonierei, apoi să lanseze artificiile. Aveau de prins o magie întunecată, iar prizoniera era cheia reușitei lor.

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre scările din partea opusă, dar alunecă pe ceva ud și căzu pe spate.

Văzu stele verzi. Când i se limpeziră ochii, zări o gardă stând în picioare lângă ea. Nu se sperie, doar o proteja mantia și n-avea cum s-o vadă.

Totuși, bărbatul se uita fix la ea. Finn se mișcă ușor spre stânga. Privirea lui o urmări. La fel se întâmplă și când se deplasă spre dreapta. Cum era posibil?

Duse mâna la cap și-și simți părul, nu gluga, care îi alunecase în cădere. Era vizibilă. O scutură un fior, ca și când i-ar fi ciupit cineva o coardă lăuntrică.

Am încurcat-o, își zise.

– Să fiu al naibii, spuse bărbatul, de unde-ai mai apărut și tu, fetițo?

Zâmbi când Finn își scoase pumnalul din teacă și-și roti sabia lungă. Se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, ca și când ar fi vorbit unui copil:

– Și ce-o să facă o copiliță ca tine cu un cuțitaș?

Ea îi aruncă o căutătură aprigă, se ridică pe vine și se lansă înainte, înfigându-i pumnalul în picior prin bocanc. Bărbatul țipă când ea se lăsă cu toată greutatea pe lamă.

– Sunt sigură că știi ce doare când te tai cu așa un cuțitaș, mârâi Finn și-i răsuci brusc lama în carne.

El țipă din nou și vru s-o lovească cu sabia. Ea se feri, îi scoase pumnalul din picior și îl pocni în nas cu aceeași mână. Cu un urlet, bărbatul făcu câțiva pași înapoi și se izbi de gratiile unei celule. Prizonierul dinăuntru îl înhață și-l ținu strâns de bare. Ceilalți deținuți începură să aclame și să arate cu degetul.

Cel care îl prinsese pe paznic strigă:

– Eliberează-ne, *muchacha*! Eliberează-ne pe toți!

Un cor izbucni din celule, tot mai puternic.

– ELIBEREAZĂ-NE! ELIBEREAZĂ-NE!

Cele patru gărzi din capătul opus al etajului se năpustiră spre ea. Cele de la etajul inferior o arătau cu degetul, aplecându-se peste parapete ca să vadă mai bine ce se petrece.

– ELIBEREAZĂ-NE! ELIBEREAZĂ-NE!

Gărzile o înconjurau din toate părțile etajului circular. Nici dacă-și trăgea gluga pe cap nu avea cum să scape, s-ar fi lovit de ele. Avea nevoie de o diversiune. Una serioasă.

Dragonul i se încălzi pe piept, pulsând ca o a doua inimă.

Toate perechile de artificii pe care le plasase explodară asurzitor și umplură turnul de dâre colorate.

Alfie stătea în fața unuia dintre multele lighene și ștergea încet castroanele spălate.

Finn avusese dreptate. Pauza luată la bucătărie cât timp ea punea artificiile îi mai limpezi vederea. Îl durea capul, dar durerea era acum surdă, nu săgetătoare. Se întrebă cum se descurca ea. O aștepta deja cam de mult în bucătărie. N-ar fi trebuit să se întoarcă? Are de pus artificii pe opt etaje, își zise tot el. Nu-i treabă ușoară.

Alfie lăsă jos cârpa de vase și frământă între degete mânecile lungi ale robei de *dueño*. Își aruncă ochii pe tavanul bucătăriei și și-o imagină în vârful turnului, sub ceasornicul înnebunitor, opt etaje mai sus. Ar fi vrut să se prefacă în fum și să plutească până la ea, ca o stafie.

Rămase cu răsuflarea tăiată. Durerea îl asalta în valuri tot mai mari. Încleștând din dinți, se prinse de lighean. De ce îl doare, dacă nu mai folosește magia? Să fie doar ecoul ultimei dăți când o invocase?

Deasupra bucătăriei se auziră pocnete și bufnituri stridente.

Alfie înțepeni. *Dueños* se opriră din treabă și se priviră îngrijorați.

La naiba, înjură el în barbă. Cum poate să fie atât de proastă? Nu, nu, greșea. Finn era nesăbuită, dar și o hoață vicleană care ar fi putut lipi musca de copac cu cuțitul. Nu făcea ea asemenea greșeli.

Oare declanșase artificiile pentru că era în pericol? Avea nevoie de ajutor?

Alfie stătea ca paralizat, neștiind ce să facă. Să se folosească de clipele acelea ca să meargă după Xiomara sau să meargă după Finn, ca să se asigure că e bine?

Când *dueños* începură să strige după gărzi, o luă la fugă din bucătărie. Se hotărâse. Dacă artificiile explodaseră deja, trebuia să meargă după Xiomara. Finn era destul de inteligentă ca să vină și ea tot acolo. Își făcea griji din cauza ei, dar mai mult îl chinuiau soarta regatului și magia întunecată. Nu avea de ales, deși nu-i dădea pace ideea că făcuse o alegere greșită.

Nu zări pe nimeni în zona fierbinte din vecinătatea bucătăriei, poate pentru că paznicii nu aveau chef să-și petreacă ziua printre

aburi încinși. Alfie se afla acum la nivelul cel mai de jos al închisorii. Deținuții cei mai periculoși, printre care și Xiomara, erau la etajul al optulea. Cum putea el să ajungă până acolo înainte ca artificiile să se stingă, iar gărzile să revină la posturi? Exista o cale. Riscantă, dar exista.

Magia era fluidă. Întotdeauna fusese așa. De-asta reușise să vindece călcâiul lui Finn cu un cântecel pentru copii, și nu cu vraja tămăduitoare. Tocmai datorită amintirii intense a mamei sale, care i-l cântase în copilărie, avusese efect magia. La fel de intensă era și amintirea celulei în care îl oprise Paloma prima oară. Amintirile erau puternice pentru că dureau. O izbise pe Paloma de zid ca un monstru.

Își amintea clipele acelea cu atâta claritate, de parcă s-ar fi aflat din nou pe același coridor, cu pumnii încleștați. Paznicul pe care îl plătise ca să-l ajute să se furișeze în turn îl condusese pe șiruri de scări interminabile.

Când ajunse în sfârșit la ușa prizonierei, despărțit de cea care îi răpise fratele numai de o bucată de scândură, o găsi pe Paloma acolo. Inima îi zvâcni de uimire. Fusese foarte precaut. De unde știa ea de planurile lui? Pe urmă, șocul luă locul uluielii. De ce îi stătea în cale, când pe el îl ardea sufletul să facă asta?

Îndată ce li se întâlniră privirile, pe Alfie îl copleși rușinea. Ce făcea? La ce îi folosea fapta aceea? Paloma concedie cu un gest scurt paznicul, care o implora să nu-l pârască regelui că îl adusese pe prinț în turn. Apoi doar liniștea rămase între prinț și profesoara lui.

– Dă-mi voie să trec, îi ceru Alfie, dar dincolo de hotărârea sa simți el însuși fiorul șovăielii.

– Dacă ai venit aici pentru orice altceva în afară de răzbunare, îi spuse Paloma, calmă, luându-l pe după umeri, atunci mă voi da la o parte.

Alfie îi respinse îmbrățișarea.

– Sunt principele tău. Nu-mi dai tu mie ultimatumuri. Lasă-mă să trec.

Păși spre ușă, dar Paloma nu se clinti.

– E-adevărat, dar ești și elevul meu. Iar prima îndatorire a unui profesor e să-și apere elevii. Privirea dăscăliței se îmblânzi. Chiar și de ei înșiși.

Alfie o înșfăcă de haine, o împinse în față și o izbi de ușa celulei.

– Te-aș putea sili să mă lași să trec, se auzi spunându-i. Parcă era altul în pielea lui. Cineva care clocotea de furie. Nu voise niciodată să ajungă așa.

– Ai putea, vorbi Paloma. Dar te cunosc foarte bine. Există o diferență între „a putea" și „a face". E diferența dintre un om bun și un om rău. Dintre lumină și întuneric. Știu către care dintre ele te vei îndrepta.

Alfie îi dădu drumul și lovi cu pumnul zidul de piatră, simțind cum îi vibrează degetele. Își acoperi ochii cu podul palmelor. De ce îl părăsea furia, de ce nu era în stare să se țină de ea? De ce nu putea să facă ce trebuia făcut ca să-l răzbune pe Dez?

De ce era atât de slab?

Paloma îi vorbi din nou, pe un ton cât se poate de blând:

– Nu te pot opri să cauți lucrul pentru care ai venit aici.

Se dădu la o parte de lângă ușă, făcându-i loc să intre la monstrul din celulă. Pe Alfie îl ardea dorința să dea cu ușa de perete și să-și elibereze furia.

– Fă ceea ce trebuie făcut. Eu te voi aștepta aici, ca să plecăm împreună acasă când ai terminat.

Cuvântul „acasă" îi răsună în minte ca un declic. Îi căzură umerii. Lăsă mâinile jos de la ochi și toată furia pe care și-o alimentase ca să-i dea drumul în clipa aceea se ofili. La ce i-ar folosi s-o ucidă pe fata asta? N-ar face decât să arate că îl scotea din minți dorul de fratele lui. Asta o știa deja prea bine. Deși se ura din adâncul sufletului, voia doar să se întoarcă acasă.

Când Paloma îl luă de braț, o lăsă să-l conducă.

Va trebui să se folosească de amintirea aceea ca să ajungă la celula Xiomarei.

Să străbată o distanță atât de mare în felul acela primejdios însemna să-și caute moartea cu lumânarea, dar, cum se transporta dintr-o parte într-alta a închisorii, poate că avea să supraviețuiască.

De data asta, dacă ajungea la celula Xiomarei, Paloma nu va mai fi acolo ca să-l oprească. Nu, nu mai mergea la ea ca să se răzbune, dar oare va fi capabil să se controleze și să n-o ucidă? Poate că magia aceea riscantă îl va duce până la ea, dar dacă erau gărzi pe coridor? Nu mai avea escortă, ca să se asigure că nu e nimeni pe coridor, nici mantia care îl făcea invizibil. Ce va face, dacă va fi descoperit? Așa vlăguită cum era umbra lui, avea măcar puterea să meargă până la capăt?

Coti și văzu o debara. Intră, închise ușa și se sprijini de ea. Va risca. Va încerca să se transporte la celula Xiomarei cu ajutorul amintirii, iar dacă va fi prins, va pretinde că e un *dueño* rătăcit.

Scoase mânerul din haină și îl aruncă. Mânerul zornăi, apoi se înfipse în perete. Alfie se gândi la ziua aceea, la Paloma și la ușa celulei. La furia și la deznădejdea lui.

– *Voy*, rosti.

Se scurseră câteva clipe lungi fără să se întâmple nimic. Nu simți magia lucrând. Atunci, mânerul prinse să strălucească. Alfie îl răsuci și peretele lăsă loc firelor magice pe care prințul le cunoștea atât de bine.

Magia îl atrase înăuntru, zguduindu-l dureros înainte de a-l arunca exact în locul dorit – pe coridorul pustiu cu o singură ușă. Ateriză pe piatră, zdrelindu-și genunchii. Cât pe ce să leșine. Îl furnica fața. Începu să tușească și scuipă sânge. Îl străbătură fiori de teamă când se șterse la gură cu dosul palmei. Călătoria fusese prea obositoare pentru starea lui fragilă.

Oare așa se termină totul?, se întrebă.

Atunci își aminti de poțiunea tămăduitoare de la Luka. Scoase o sticluță din buzunar, o destupă cu dinții și o goli dintr-o sorbitură. Simți niște furnicături plăcute, liniștitoare și un dram de vigoare de care avea atâta nevoie. Vru să bea și cealaltă sticluță, dar poate că îi va trebui lui Finn. Dacă o va mai găsi vreodată.

Se sili să se ridice și să se proptească de perete. Îl durea tot corpul numai de la efortul de a sta în picioare. Scrâșni din dinți și încercă să-și învingă suferința. Trebuie s-o scoată din închisoare pe fata aceea și să nimicească magia întunecată. Făcu un pas clătinat în față. Coridorul era ciudat de liniștit. De ce se stinseseră artificiile atât de repede? Ceva nu era în regulă. Știa în adâncul sufletului că nu explodaseră întâmplător. Finn sigur e la necaz. Dar avea timp s-o caute acum, când era la doi pași de celula Xiomarei? Ar face încă o alegere egoistă dacă ar merge s-o caute pe Finn, în loc să respecte planul lor?

Uită de toate întrebările când simți o căldură ciudată, umedă, în buzunarul veșmântului de *dueño*. Scoase din el pergamentul îmbibat cu un lichid dulce și lipicios.

Cacao aromată. Preferata lui Luka. Probabil că a vărsat-o. Avu o strângere de inimă. Pergamentul era distrus, imposibil de refăcut – vraja se risipise. Nu mai putea comunica de acum cu ajutorul lui cu Luka. Totuși, un colț scăpase neudat și probabil că Luka scrisese ceva pe el în ultima clipă, înainte de a se destrăma vraja. Era ultimul lui mesaj.

Sombra a fost prefăcut în piatră, nu în oase. O statuie.
Ai grijă de tine.

Rămase cu ochii ațintiți la cuvintele mâzgălite de Luka pe colțul nu mai lung decât degetul său. Sombra se prefăcuse în piatră? La ce le folosea asta în lupta cu Ignacio?

– Hei, tu, de colo! *Muchacho*! strigă un paznic din spatele lui. Scăpase tava cu mâncare pentru un deținut. Ce cauți aici?

Alfie își duse imediat mâna la față. Nu mai avea riduri, ci un ten neted și trăsăturile sale dintotdeauna. Vraja lui Finn se risipise când se transportase aici.

Paznicul fugea spre el cu mâna pe maceta de la șold. Prințul ridică mâna și strigă:

– *Parar*!

Paznicul rămase stană chiar deasupra podelei, țeapăn ca o scândură. Alfie păși peste el.

– Iartă-mă, spuse cu glas răgușit de durere.

Dar nu avea timp să se simtă vinovat și pentru asta. Se îndreptă spre celulă. În Turnul cu Ceasornic, magia prizonierilor era înăbușită și blocată, deci nu era nevoie de prea multe măsuri de precauție. Ușa era simplă, din lemn, cu o încuietoare ușor de vrăjit, dacă știai să vorbești pe limba magiei.

Prințul se opri în dreptul ei. Îi tremurau mâinile. Cedă și duse mâna la plosca de la șold. Mânia fierbea în el, îi răscolea stomacul cu urlete de fiară înlănțuită. Nu voia s-o simtă, nu voia să-i cadă iar victimă. Tequila va toci colții ascuțiți ai durerii. Doar o înghițitură. Numai una. Luă plosca, îi scoase dopul și o duse la gura pătată de sânge. Mirosul pătrunzător îl înveli ca o pătură moale.

Dar înainte ca tequila să-i atingă buzele, o voce tăioasă îi răsună în minte.

Și la nervi, tot același om ești. Chiar dacă nu pe de-a-ntregul, ci doar o parte din tine. Și dacă nu vrei s-o recunoști, atunci n-ai decât să te negi pe tine însuți și cu asta basta.

Nu-și aminti să fi deschis o ușă și s-o fi poftit pe hoață să intre, dar ea i se cuibărise cumva în minte și-și făcuse casă acolo. Cu chipul fetei în minte, Alfie luă plosca de la gură și o puse la loc.

Luni de zile fusese sfâșiat când de furie și sete de răzbunare, când de dorința de a-și învinge mânia și a merge mai departe. Amândouă

aduceau cu sine rușinea care îl îndemna să ducă plosca la gură ca să uite de toate. Băutura îi înmuia zbaterea, îi amorțea mintea și-l scăpa de chinul de a hotărî ce e mai bine să facă. Dar nu mai voia să trăiască așa.

Fusese un copil care se lăsase pradă mâniei și-și atacase mentorul, care o văzuse pe mama lui Marco Zelas jelind și îi înțelesese suferința. Frânturile de amintiri se luptau în el în fiecare zi, dar îl și întăreau, iar acum avea nevoie de el însuși, întreg și nesmintit, ca să depășească momentul.

Se cutremură din toate încheieturile la gândul că va fi singur cu fata aceea, fără nimeni care să nu-l lase să cadă în prăpastia sentimentelor care îl speriau într-atât. Finn îi promisese că-i va atrage atenția dacă va ajunge să întreacă măsura, dar acum nu era nicăieri.

Totuși, parcă nu așa se exprimase.

Dacă vei ajunge până acolo, îți voi atrage atenția și tu vei hotărî dacă te retragi sau te scufunzi. Eu n-am cum să te opresc.

Orice-ar fi, hotărârea tot a lui era. Nu va mai depinde nici de băutură, nici de o persoană care să-l tragă la răspundere. Va trebui să aibă încredere că, așa cum e el, va face față momentului.

Trase o gură zdravănă de aer și se lăsă pe ușă, ca să-și adune puterile. Apoi apăsă cu palma pe încuietoare.

– *Abrir*.

– *Coño*, înjură Finn când artificiile explodară într-o nebunie de culori.

Gărzile priviră șocate de jur împrejur când scânteile desenară pasărea gigantică de pe steagul castallan coborând în picaj peste capetele lor, cu aripile roșii larg deschise. Cu un țipăt scurt, Finn se feri de o stea căzătoare, cu o dâră ca un curcubeu pâlpâitor, care lovi o gardă în stomac și o aruncă peste parapet, la zece niveluri mai jos.

Din celule, deținuții ocărau paznicii care alergau ca apucații și dădeau ordine pe care nu le îndeplinea nimeni.

Ce se întâmplase?

Dragonul pulsă din nou la pieptul ei, ca răspunzându-i la întrebare.

Vocea prințului îi răsună în cap, în șoapte confuze și îngrijorate.

Magia asta nu e ca aceea cu care suntem noi obișnuiți… Adică stă și ascultă. Sau m-a ascultat pe mine.

Era logic să-l asculte pe prinț, din moment ce el o închisese în dragon și avea și un *propio* șui, cu care colora magia. Dar de ce o asculta și pe ea?

— Prințul o să mă jupoaie, mormăi și se lăsă brusc pe vine, ca să se ferească de un torent gălbui. Conform planului, ar fi trebui să se întoarcă la el și să lanseze artificiile împreună, când ajungeau în apropierea celulei, nu acum, când îi despărțeau opt etaje. În ritmul ăsta, artificiile se vor termina înainte de a ajunge ea la prinț și nici nu mai apucau să ajungă la Xiomara. Cum o vor scoate din închisoare, fără diversiune? Aveau nevoie de ea ca să aibă cât de cât o șansă de a scăpa de magia întunecată.

– Căcat! înjură din nou când trecu pe lângă ea o gardă țipând, cu pantalonii în flăcări.

Ca la comandă, toată închisoarea înțepeni.

Artificiile, fulgere din panglici colorate, înghețară în aer. Gărzile și prizonierii, la fel. Ceasornicul amuțise.

Finn rămase fără suflare, ca și când i-ar fi cusut cineva plămânii unul de celălalt. Știu că e acolo înainte să-i audă vocea. Știu că venise încă o dată după ea.

– Micuțul meu cameleon! o strigă Ignacio de undeva de jos.

Părticica dinăuntrul ei pe care Ignacio o frânsese cândva se sparse în și mai multe bucățele. Așa se simțea de fiecare dată când o găsea și de fiecare dată părți din ea se micșorau până se alegea praful de ele. Cu un nod în gât, Finn se aplecă peste parapet și privi în jos. De jos, de la parter, Ignacio îi zâmbea.

– Am știut că ne vom întâlni din nou, îi spuse el.

Glasul său, deși o șoaptă, se auzi în tot turnul, ca purtat pe aripi de păsări. Finn îi ghici până și rânjetul larg, de animal de pradă încolțind prada care șchiopătează. Ignacio ridică brațul și începu să se înalțe în mijlocul turnului, ca să ajungă la ea. Finn era incapabilă să se miște și să respire. Pluti în fața ei și apucă parapetul. Ochii îi luceau, mai negri decât noaptea.

– Ce cauți aici? se răsti ea. M-ai urmărit? De ce nu mă lași în pace?

Nu suporta că-i tremura vocea. De câte ori apărea Ignacio, se transforma într-o fetiță.

– Nu pentru tine am venit, Finny. Deși e minunat că ne întâlnim din întâmplare. Se aplecă înainte, cu ochi lacomi. Hai cu mine acasă. Nu înțelegi? Împreună, cu puterea pe care o învârt pe degete, lumea va fi a noastră. Ceea ce ai văzut că fac cu sforile a fost doar începutul. Atunci infectasem doar oameni slabi de înger. Dar acum, din toți oamenii aceștia închiși în turn, îmi voi face o armată, soldați adevărați, oameni suficient de negri la suflet și de viguroși ca să găzduiască magia fără să se facă scrum. Magia va înflori, iar forța mea va crește. În curând, voi fi destul de puternic ca să iau ce-mi aparține. Și, odată ce l-am luat, voi trezi o forță adormită, Finn – un zeu care va lua lumea în mâinile sale și o va face a lui și care mă va ține la mare cinste pentru ceea am făcut pentru el. Te iert pentru rătăcirea din Țarc. Hai, pășește în viitor, *mija*. Îl vom trezi pe zeu și vom conduce alături de el până la sfârșitul zilelor.

Finn scrâșni din dinți și îi împinse cu scârbă mâna cu venele înnegrite.

– Singurul viitor care mă interesează e acela în care tu ești mort și îți ciugulesc vulturii leșul.

Căutătura lui Ignacio se înăspri și toată afecțiunea lui părintească dispăru din ea. Liniștea vibra între ei ca un arc. Cu un gest fulgerător, o plesni peste față de-i suci capul, pentru ca după aceea

s-o înșface de încheieturi și să-i zgârie pielea cu unghiile jegoase. O trase brutal către el și se apropie atât de mult de ea, că fata îi mirosi răsuflarea.

– Ar fi trebuit să te las să se aleagă praful de tine și de părinții ăia nenorociți ai tăi.

Finn se crispă și încremeni.

Ignacio o găsise la câteva zile după ce părinții îi fuseseră uciși. Nu știa nimic despre ei, iar ea nu voia să le păteze amintirea vorbind despre ei în fața lui, ca și cum i-ar fi cunoscut.

– Nu pomeni de părinții mei, nemernicule, mârâi. Ce știi tu despre ei? Erau morți când m-ai găsit. Dacă ar fi trăit, n-aș fi fost atât de disperată încât să-ți dau voie să mă iei la tine.

– Ca de obicei, ești foarte sigură pe tine, foarte sigură pe ceea ce spui. O strânse mai zdravăn de încheieturi, însă Finn își înghiți geamătul. Părinții tăi erau morți în ziua când te-am luat la mine, da, dar nu aceea a fost clipa când am hotărât că vei fi a mea. Am fost de față când ai omorât-o pe fetița aceea pentru un coltuc de pâine, Finn. Ochii lui Ignacio se aprinseră de încântare. Ți-am văzut umbra mișcându-se ca a mea. Am văzut cum ai luat ce-ai vrut și ai lăsat cadavrul pe stradă. Atunci am știut că trebuie să fii a mea, orice-ar fi, spuse Ignacio, apoi scutură din umeri. Nu mi-a fost greu deloc să le fac de petrecanie părinților tăi.

Lui Finn îi îngheță sângele în vene. Nici să se miște nu mai fu în stare. Amintirea nopții aceleia îi trecu fulgerător prin fața ochilor ca un fulger de mătase pătată cu sânge.

Îi era foame, o foame de lup. Cu toate că mama și tata încercau să-i ascundă că săreau peste mese ca să aibă ea ce mânca, Finn știa adevărul. Mama avea obrajii supți, nu rumeni ca altădată, iar fata hotărî că trebuie să-i ajute, să facă ceva pentru ei.

N-a vrut s-o omoare pe fetiță. S-au bătut pentru singura franzelă arsă găsită în gunoiul de la brutărie. Fata și-a vârât unghiile ciobite

în pielea ei când a împins-o de umeri. Într-o fracțiune de secundă, Finn era deja aplecată peste cadavrul ei și ținea pâinea cu mâini scuturate de tremurături.

S-a dus acasă cu pâinea murdară și cu ochii umflați de plâns. Luând franzela, mama a îngenuncheat în fața ei și a privit-o cu îngrijorare.

– Finn.

Văzând că refuză să se uite la ea, mama i-a luat bărbia în mâini și i-a ridicat ușor capul.

– Ai furat-o?

Nu, n-a furat-o, a făcut ceva mult mai rău, dar nu putea s-o recunoască. S-a încăpățânat să tacă, iar mama și-a luat mâna caldă de pe fața ei.

– Asemenea fapte nu duc la nimic bun, oíste? Oamenii răi pățesc numai lucruri rele. Nu vreau să pățești și tu ceva, i-a spus pe un ton sever, prevestitor. O vom scoate la capăt cumva. Să nu mai faci așa ceva.

Finn a încuviințat în tăcere.

– Da, mamá*.*

Atunci mama a luat-o în brațe și a sărutat-o pe frunte. Dar când a observat că pâinea era pătată cu sânge, cuțitul cu care voia s-o taie și s-o prăjească pentru cină a rămas în aer. La numai câteva zile după seara aceea cumplită, părinții ei au fost găsiți cu gâturile tăiate și viața lui Finn s-a schimbat pentru totdeauna.

Mama ei avusese dreptate. Oamenii care fac rău pățesc numai lucruri rele. Ignacio o văzuse, se recunoscuse în ea și părinții ei plătiseră.

– Tu, rosti ea.

Vorbea, dar avea senzația că ieșise din corp și că amorțise complet, că trăia clipa dinainte de furtună, clipa după care furia va începe să clocotească și va țâșni în ea ca marea înspumată.

– I-ai omorât.

– Da, recunoscu Ignacio. Am vrut un copil al meu, cu *propio*, ca mine, și te-am considerat demnă de mine, așa că i-am tăiat mai întâi beregata lui *papá*. Cât el se îneca în propriul sânge, *mamá* mă implora s-o cruț de dragul fiicei sale. Înclină din cap, ca și când ar fi spus o glumă inteligentă. De unde să fi știut ei ce poamă aveai să te faci? Că nu avea să se aleagă nimic de capul tău? Le-am făcut un serviciu când i-am înjunghiat ca pe porci.

Finn își încleștă fălcile cu atâta putere, că se temu să nu-i crape dinții. Fierbea de furie și o usturau ochii de lacrimi nescurse. Văzându-l în fața ei, cu buzele lățite într-un rânjet îngâmfat, simți că ia foc pe dinăuntru. Mânia îi estompă suferința și îi închise rănile din suflet. Trebuia să-l omoare. Trebuia să simtă cum alunecă viața din el printre degetele ei.

Se smulse din strânsoare și vru să-l prindă de gât și să i-l sucească. Era prea furioasă ca să vrea să-l vadă cum suferă. Prea furioasă ca să-i savureze moartea. Însă Ignacio o înșfăcă iarăși de încheieturi și râse când unghiile îi scrijeliră pielea.

– Uite-o pe fetița mea, îi spuse, privind-o cu ochi flămânzi. Mica mea ucigașă. Chiar ai crezut că poți merge mai departe și deveni altcineva? Nu te poți schimba, Finn. Și, chiar dacă ai putea, cine te-ar accepta după tot ce-ai făcut, în afară de mine? Cine te-ar crede că poți fi și altfel?

Finn avu o clipă de nesiguranță. Când îl vedea în fața ei, nu voia să fie altceva decât o criminală. Ignacio avea dreptate. Cine ar crede că poate să fie și altceva?

Dar ea știa cine, nu-i așa?

Te cred, îi spusese prințul, privind-o sincer și deschis cu ochii lui de aur. *Te-am crezut atunci și te cred și acum, chiar dacă tu nu mă crezi.*

Dacă o credea prințul, ea de ce n-ar face-o?

– Mă crede un om, și nu va fi singurul. Nimic nu mă va face să mă întorc la tine. Strânse în palmă dragonul care începu să vibreze. Mai bine ia foc lumea sub ochii mei decât să mă întorc.

– Atunci, așa să fie, se îndârji Ignacio.

Îi eliberă încheieturile și se îndepărtă de parapet plutind până în centrul deschizăturii circulare de sub ceasornic. Dintr-o singură mișcare a mâinii sale, artificiile explodară, împrăștiind tăciuni colorați în toate părțile. Finn își acoperi fața cu mâinile. Tăciunii îi mușcară brațele ca niște dinți fierbinți.

Torentele colorate îl învăluiră pe Ignacio într-o lumină crudă și-i aprinseră furia din ochi.

– Dacă vrei să vezi cum ia foc lumea, atunci o să-i dau foc pentru tine.

Finn lăsă brațele în jos, ignorând arsurile.

– Ți-ai semnat condamnarea la moarte când te-ai atins de familia mea.

Buzele i se schimonosiră într-un rânjet și, pentru o clipă, se gândi la mama ei. Se va asigura că Ignacio va afla adevărul spuselor mamei sale: *oamenii răi pățesc numai lucruri rele*.

– O să te omor.

El se mulțumi s-o privească amuzat.

– La revedere, Finn, îi spuse și pocni din degete.

Închisoarea reveni la viață. Gărzile țipau și alergau ferindu-se de artificiile care cădeau peste ele ca niște bulgări de foc. Prizonierii înjurau și blestemau în celule. În mijlocul tuturor, Ignacio plutea ca un înger al morții care-și pregătește coasa. Finn vru să fugă, să se lipească de podea, dar nu-și putu mișca picioarele. Niciodată nu o ascultau când îi arunca privirea aceea ca o pedeapsă aspră, pe care fata o merita cu vârf și îndesat.

Ignacio ridică pumnul. Un ghem de magie întunecată se formă deasupra tuturor. Gărzile și prizonierii rămaseră cu gura căscată,

observându-l, în sfârșit, în mijlocul haosului. Ignacio își răsfiră degetele și ghemul se deșiră în mii de fire.

– Luați toate trupurile demne de cauza noastră, zise Ignacio, fără să-și ia ochii de la Finn.

Firele întunericului se strecurară în gurile paznicilor și alunecară printre gratii, ca să-i ia în stăpânire și pe deținuți. Finn și cele două gărzi care vruseseră s-o prindă cu câteva minute în urmă rămaseră paralizate, urmărind cum firele se încolăcesc și-i infectează pe alții. Magia întunecată zbură pe lângă ei și câțiva prizonieri ca vântul, de parcă ar fi strâmbat din nas la mirosul lor. Finn nu fusese niciodată mai bucuroasă că era disprețuită astfel. Închisoarea se îneca în răcnetele celor infectați de magia care le intra cu forța în gât și în inimă.

O clipă, închisoarea împietri, clătinându-se pe buza prăpastiei, când artificiile căzură pe jos ca niște tăciuni din care ieșea fum. Finn speră că, dacă stă liniștită și nu se mișcă, închisoarea nu se va prăbuși în abisul haosului.

Ignacio privi în jos, la legiunea lui de soldați infectați cu magie. Un mârâit îi ieși de pe buze.

– Omorâți-i pe toți cei care nu pot găzdui întunericul. Se uită drept în ochii lui Finn. Absolut pe toți.

Garda pe care o strângea de gât un prizonier cu ochi înnegriți scoase un urlet ascuțit:

– Ajutați-mă, vă rog!

Auzind-o, Finn se răsuci spre ea. Țipătul răsunase atât de sfâșietor, că duse mâna la pumnalul pe care i-l înfipsese în picior cu câteva minute înainte, dar deținutul suci gâtul gărzii dintr-o mișcare și capul nefericitului căzu într-o parte.

Când se întoarse către Ignacio, acesta plecase deja să-și adune armata, de parcă nu merita să stea s-o vadă murind. De parcă nu merita nimic, așa cum îi spusese nu demult.

Deținutul înșfăcă gratiile și le smulse, apoi o luă la fugă spre Finn și gărzile neinfectate.

– L-ați strigat pe nume, rosti el cântat, exact ca bărbatul din cârciumă. În curând, îl vom trezi. În curând, va răspunde la chemarea voastră.

Alți deținuți îi urmară exemplul. Ieșiră din celule șușotind despre zeul pe care îl vor trezi, ațintindu-i cu privirea pe Finn și pe gărzile de lângă ea.

– Cine nu e destul de întunecat la suflet ca să-i găzduiască voința, fredonă o femeie, e împotriva lui.

Realitatea îi răsună lui Finn în minte ca un plesnet de bici. Cine nu era destul de negru la suflet se transforma în scrum la atingerea magiei, dar ceilalți nu făceau decât să se întărească. Iar la porunca lui Ignacio, dacă nici ei nu reușeau să adăpostească magia în corpurile lor, îi păștea moartea.

Finn vru să fugă, dar nu avea pe unde. Hoarda de prizonieri și paznici o împresura din toate părțile.

– Căcat, căcat, căcat! spuse și scoase un alt pumnal din teacă.

Stătea spate în spate cu cele două gărzi care îi deveniseră aliate, mișcându-se lent în cerc. Dușmanii veneau tot mai aproape. Cum o să scape și din asta?

Atunci, una din gărzi o prinse cu o mână butucănoasă.

– Luați-o! Luați-o și lăsați-ne în pace!

– Pe bune? strigă Finn, zbătându-se.

– Mai întâi doamnele, mârâi și garda cealaltă.

Finn fu azvârlită în fața hoardei de monștri cu ochi întunecați.

Când doi deținuți întinseră spre ea mâinile cu vene ca niște viermi negri care li se zvârcoleau pe sub piele, se lăsă pe vine lângă un paznic mort. Îi trase sabia din mână și atacă, tăind o mână dintr-o lovitură. În spatele ei, le auzea pe cele două gărzi luptând, dar nu putea privi peste umăr ca să vadă – spera ea – cum mor după ce au aruncat-o în gura fiarelor. Roti din nou sabia și o înfipse într-o femeie

care o strânse cu palmele înainte să moară. Oamenii aceia infectați nu simțeau nimic, nu știau decât că trebuie să răspândească magia și să scape de trupurile care nu o puteau primi în ele. Lui Finn i se întoarse stomacul pe dos când văzu că femeia nu scoate o vorbă când o străpunge sabia, ci, cu brațele însângerate, i-o smulge din mână și o scapă pe jos. Brațe peste brațe se năpustiră asupra lui Finn ca s-o înhațe, cum făcuseră și cu paznicul mort de la picioarele ei.

Se feri și își arcui spatele, până când atinse podeaua cu palmele. Se rostogoli peste cap și ateriză în picioare, lângă cele două gărzi care o trimiseseră la moarte. Le bătu pe umăr pe amândouă, făcându-le să tresară.

– Mai întâi lașii, le spuse.

Își roti scurt încheieturile mâinilor. Blocuri de piatră din podea imobilizară gleznele gărzilor. Neputând să se miște, nici să se apere, gărzile fură înghițite de marea de brațe flămânde și de corul care anunța apropiata sosire a unui zeu.

Finn se urcă pe parapet, se agăță de marginea lui și se lăsă pe partea cealaltă. Până la nivelul cel mai de jos al închisorii era prea mult să sară. Dar trebuia să scape cumva cât erau ocupați prizonierii cu gărzile. Dacă nu o mai vedeau, monștrii nu mai veneau după ea.

O femeie apucă o gardă de gât și îi vârî mâna în piept, sfâșiind pielea din dreptul inimii ca pe un ambalaj subțire de cadou. Țâșni sângele și garda scoase un urlet. Încercă s-o împingă pe femeie, dar se pomeni lângă el cu alt monstru, care îi smuci brațele de parcă ar fi vrut să i le smulgă din umăr.

– Ajută-ne! urlă garda către Finn, dar în secunda următoare amândouă gărzile fură înghițite de hoardă și ea văzu cum din locul unde stătuseră sângele se prelinge ca dintr-un izvor.

Era prea sus ca să sară și fiarele nu mai aveau mult și terminau cu ele. Trebuia să găsească o cale de scăpare, iar afurisitul de ceasornic îi ticăia întruna deasupra capului.

Stai așa. Ceasornicul.

Se cățără înapoi pe parapet și se îndreptă spre minutar. Cu inima pulsându-i în urechi, vru să sară, dar corpul nu o ascultă. Dedesubt se căsca un hău care-i făcu stomacul cât un purice. Dar mai bine să cadă și să se zdrobească de pământ decât s-o prindă slugile lui Ignacio. Cu ochii minții, zări chipurile părinților ei, pline de viață – viața pe care le-o furase Ignacio.

Nu, dacă tot trebuia să moară, nu va muri de mâinile lui, ci pentru că așa va alege ea. Iar dacă, sărind, își va pierde viața, atunci așa să fie. Măcar se va întâlni cu ei din nou.

Își luă avânt din brațe și sări. Preț de-o clipă îngrozitoare, dădu zadarnic din picioare în aer, deasupra hăului la fundul căruia pândea Ignacio, fără să se poată agăța de nimic. În ultimul moment, apucă vârful lat al minutarului de ambele părți. Își aduse picioarele în față. Din cauza elanului, minutarul se deplasă de la șapte la două, în partea cealaltă a etajului, unde nu se afla niciun deținut infectat. Încă un avânt și sări jos, aterizând dureros pe parapet, cu picioarele în gol. Trecu pe partea cealaltă, simțind podeaua sub tălpi. Monștrii se ocupau de alte victime – trei prizonieri rămași în celule, ca niște miei așteptând să fie sacrificați –, dar o văzură și pe ea. Trebuia să le dea altceva de lucru.

Privi de jur împrejur. Deținuții din celulele apropiate urlau să fie lăsați liberi. Nu voia să folosească dragonul, știa că i-ar face rău prințului, oriunde s-ar fi aflat, dar trebuia să-l găsească și să-l scoată de acolo. I-o datora. Strânse dragonul în palmă și își imagină ceea ce dorea.

Pe toate etajele închisorii, fiecare ușă de celulă țâșni cu un zdrăngănit din balamale, cutremurând turnul. Prizonierii o luară la goană cu strigăte de ajutor. Monștrii își aruncară imediat ochii în jur, căutând noi trupuri pe care să le zdrobească. Doi dintre ei se năpustiră asupra unui bărbat care fugise din celulă, îl trântiră la pământ și-i frânseră gâtul. Nu era destul de puternic pentru magie.

Finn se înfioră la vederea cadavrului înainte de a-și izgoni gândurile înspăimântătoare. Trebuia să spere că monștrii vor avea suficient de lucru o vreme, cât să-l găsească ea pe prinț și să fugă amândoi cu Xiomara. Strânse iarăși dragonul, pregătindu-se să-i ceară s-o mai ajute o dată. Vina îi răsuci stomacul când se gândi la prințul chircit de durere, cu sângele curgându-i din nas.

– Du-mă la el! se răsti la dragon. Își promise că era ultima dată când îl folosea. Găsește-l!

Dragonul o smuci în față și spre stânga, către un pasaj îngust care ducea la un coridor lung. Finn se rugă să ajungă la prinț fără să mai dea de alte necazuri. Dar se pregăti pentru ambele variante.

Încuietoarea făcu „clic“ și se deschise. În pieptul lui Alfie bătea o tobă în loc de inimă. Intră și închise ușa.

Îl întâmpină un cor de ticăituri.

Celula era mică. Un pat și o găleată murdară pentru necesitățile trupești. Nicio fereastră. În fiecare cărămidă din pereți era câte un ceas.

Prizoniera nu putea sta cu deținuții de rând, sub ceasornicul cel mare, așa că celula îi fusese transformată în așa fel încât să-i aducă aminte că mai are de stat mult și bine la închisoare. Acolo, cu spatele lipit de peretele opus ușii, cu capul vârât între genunchi, ca să nu audă ticăitul, zăcea fata care îi răpise fratele. Xiomara Santoro. Nici măcar nu-l auzise pe prinț, nici măcar nu ridicase privirea. La vederea ei, prințul simți cum ia foc pe dinăuntru. Valul furiei nestăvilite îi amorți durerea.

Năucit din cauza ticăitului, Alfie strigă:

– *Silenciar*![76]

Ceasurile amuțiră și Xiomara înălță capul, șocată. Era mai firavă decât și-o amintea. Oare coșmarurile lui o făcuseră să pară mai solidă? Fata tresări când îl văzu, iar el știu că se întreabă dacă nu

cumva i se pare doar că-l vede. Era trasă la față, cu cearcăne la ochi. Părul scurt arăta de parcă ar fi tuns-o cineva în timp ce se zbătea, iar hainele îi erau mânjite de murdărie. Se uita uluită la prinț.

Liniștea dintre ei atârna grea de încordarea din pieptul prințului. Un singur fior nestăpânit și furia ar fi năvălit din el în șuvoaie.

– Știi cine sunt? se auzi Alfie întrebând. Abia se stăpânea.

Xiomara dădu afirmativ din cap.

– Mai știi ce-ai făcut? Ce mi-ai luat?

Glasul prințului șovăia între mânie rece și înverșunare scăpată de sub control. Simțea că se va rupe în două și că din crăpătura aceea va ieși o cu totul altă persoană.

Xiomara scutură iarăși din cap. Alfie își înfipse unghiile în palmă.

– Știi că mi-ai distrus viața și familia într-o clipă? Viitorul regatului întreg s-a schimbat pentru totdeauna! Și numai din cauza ta.

Ea continuă să tacă, alarmată. Din trei pași, Alfie ajunse lângă ea. O ridică de jos și o trânti de perete.

– Nu știu de ce te-a lăsat tata să trăiești. N-ar trebui să fii aici, pentru că nici el nu e! El ar fi trebuit să fie rege, nu eu. Ar fi făcut istorie, avea darul ăsta. Acum nu le-am mai rămas decât eu. Și numai din vina ta, înțelegi?

Când văzu că fata se încăpățânează să tacă, o apucă de cămașa mizerabilă și-o împinse.

– Răspunde-mi!

Pe fața ei alunecară pe rând vina și suferința, apoi iarăși vina. Nu asta căutase Alfie. El voia pe cineva care nu știa ce e rușinea. Cineva pe care să-l bată măr fără nicio remușcare. Umbra asta din fața lui era jalnică. Nu putea s-o frângă. Nu voia.

– Spune ceva!

Simți cum furia îi dă puteri. Putea să trăiască puțin mai mult dacă o făcea pe fata asta să dea socoteală pentru crima ei.

Dar ea îl privi mai departe cu ochi chinuiți de remușcare. Deschise gura și arătă cu degetul. I se tăiase limba. Era mută.

Alfie îi dădu drumul. Ea se făcu mică la pământ, apoi se retrase cât mai departe de prinț. Criminalii feroce erau amuțiți ca să nu mai poată rosti niciun cuvânt magic. Când își imagină lama care îi tăiase limba, prințul simți cum se umple de un sentiment precum copacul de sevă – milă. Îi era milă de fata asta care merita cea mai crâncenă pedeapsă. De ce nu mai putea fi furios? De ce se înmuia și se uita la ea compătimitor, în loc să se facă foc de supărare? Mintea i se despărțise în două și jumătățile se băteau cap în cap – una o ura pe fată și ura ceea ce făcuse, cealaltă îl ura pe el, pentru că o compătimea.

– O, zei, spuse Alfie, masându-și tâmplele.

Îi tremurau mâinile. Își dori cu atâta disperare să fie acasă, într-o după-amiază lungă, pe care s-o petreacă în palat cu Luka, încât începu să-l doară capul. Nu știa de ce crezuse că, dacă o va vedea pe nenorocita aceea, se va simți mai bine. Iar acum nici măcar nu era în stare să se răzbune. Trebuia s-o scoată pe nefericită din închisoare, s-o scape de pedeapsa binemeritată, ca să rezolve o problemă pe care tot tâmpitul de el o provocase.

Duse mâna la piept, unde ar fi trebuit să fie dragonul. Dar i-l dăduse hoației. Reușise, în sfârșit, să ajungă la persoana de care aveau nevoie, dar masca pe care i-o făcuse Finn se fărâmițase și nu avea cum să plece cu ea din închisoare.

– Ascultă, vorbi el.

Xiomara se făcu mică, cu genunchii adunați sub bărbie și brațele aduse în jurul corpului.

– Trebuie să vii cu mine. Să ieșim din Turnul cu Ceasornic.

Ea refuză scuturând hotărât din cap. Dar de ce voia să rămână acolo?

– Nu ai voie să mă refuzi. Vorbea pe un ton atât de aspru, că nu-și recunoscu propria voce. Îmi ești datoare, mie și regatului. Și am nevoie de ajutorul tău. Dacă mă vei ajuta, vei salva vieți nenumărate. Xiomara nu mai scutură din cap. Ia-o ca pe-un act de penitență.

Înțelegi? Când văzu că fata e prea uimită ca să reacționeze, adăugă: Vii cu mine, fie că vrei, fie că nu vrei, așa că fii bună și dă din cap că ai priceput.

Fata se supuse. Alfie zări simbolurile zgâriate pe încheieturile ei, vrăji menite să-i înăbușe magia. Se întrebă câte dintre ele fuseseră redesenate. De câte ori îi fuseseră deschise rănile și închise la loc. Magia putea fi scrisă cu cerneală, nu trebuia scrijelită în piele, ca să doară. Se mustră pentru momentul acela de slăbiciune. Nu-și va permite să-i pară rău de fată.

Tot nu avea idee cum vor ieși din turn. Toate planurile lui depindeau de mantia care te făcea nevăzut și de harul lui Finn. Însă Finn dispăruse. Nici măcar nu știa dacă era în siguranță. Sau în viață.

Un junghi fierbinte îl străbătu în clipa aceea. Țipă și se sprijini de zid, când auzi un bubuit de dedesubt – oțel lovind piatra. Un necaz în plus.

76 „Liniște!“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

31

EVADAREA

Alfie văzu stele verzi și scoase un geamăt.

Durerea îl asaltă în trei rânduri. Îi tremurau picioarele. Ce se întâmpla? Nu folosea dragonul, dar suferea ca și când ar fi invocat întruna magia lui Sombra. Oare o invocase de prea multe ori și acum îl storcea de vlagă de câte ori voia?

Până și celula izolată în care se afla se cutremurase din cauza bubuiturii. Era agitație, oameni urlau, bocanci tropoteau. Dacă n-ar fi fost o idee absurdă, ar fi zis că toți prizonierii scăpaseră din celule.

Orice-ar fi fost, era sigur că avea de-a face cu Finn. Se întoarse către prizonieră, forțându-se să adopte o poziție impunătoare în ciuda transpirației reci de pe frunte. Ea îl privea în continuare cu teamă, dar îi citi în ochi și îngrijorare. Parcă îl întreba ce-a pățit. Se încruntă la ea. Trebuia să fie o ființă lipsită de inimă, nu să se uite la el preocupată. N-avea el nevoie să știe ce-i trecea prin cap.

– Plecăm, îi spuse, cu un glas mai moale decât ar fi vrut.

Prizoniera nu se mișcă, așa că îi aruncă o căutătură aprigă.

– *Acum*.

Ea se ridică și rămase în picioare lângă el, șovăitoare.

Dar unde era Finn? Nu putea pleca fără ea.

Începu să-și facă gânduri. Le alungă, spunându-și că trebuia s-o găsească pentru că îi dăduse dragonul, iar fără el nu-și puteau duce planul la capăt. Da, de asta trebuia să meargă după ea.

Se întoarse spre Xiomara și-i zise:

– Căutăm pe cineva înainte să plecăm.

Pe urmă deschise ușa și scoase capul pe coridor. Nimeni, în afară de paznicul pe care îl amorțise și care zăcea încă țeapăn pe jos.

– Vino după mine și nu încerca să fugi, îi spuse, pe un ton încordat, străin lui însuși.

Nici nu făcu un pas, că se ciocni de un trup nevăzut. Se trase imediat într-o parte.

– Prințe.

Abia respira, de parcă tocmai ar fi urcat un munte. Atunci își scoase gluga. Îl privi cu ochi mari, plini de teamă care nu trăda ușurarea ascunsă în spatele ei.

Alfie se simți atras către ea, ca și când lumea s-ar fi răsucit în jurul propriei axe numai ca să ajungă el în brațele ei. Într-o clipă, fără să-și dea vreunul dintre ei seama cine făcuse prima mișcare, se treziră îmbrățișați.

– Ești teafără, spuse el.

Șuvițele cârlionțate îl gâdilară pe nas.

– E un fel de-a spune, replică Finn, cu fața ascunsă sub bărbia lui.

Prințul îi simți respirația pe gât. Oare Finn își dădea seama că de glasul ei se agățase cu câteva clipe înainte, când se confruntase cu cea mai mare frică a lui? Glasul ei, făcându-l prost și spunându-i să aibă încredere în el, să știe când e gata să depășească măsura și să nu o facă? Oare știa că nu-i mai ieșea din minte? Dar oare era și el prezent în mintea ei?

Finn se retrase din îmbrățișare ca și cum și-ar fi adus brusc aminte unde erau.

– Trebuie să plecăm!

Alfie se uită îngrijorat la trăsăturile ei, care-i dezvăluiau îngrijorarea, și la încheieturile însângerate. Era și puțin palidă.

– Finn, ce s-a întâmplat?

Ea miji ochii spre el.

– Unde e masca mea? Cum de nu te-a prins nimeni? Aruncă o privire în spatele lui. Ea e? Fata cu neantul?

— Are magia blocată. Nu ne poate face rău, se grăbi prințul să-i răspundă. Dar tu ce-ai pățit? De ce ai declanșat artificiile? M-am…

Îngrijorat, completă în gând.

– ... pierdut puțin, rosti cu glas tare.

– S-a întâmplat din cauza dragonului ăstuia *maldito*! M-a prins un paznic și am avut nevoie de o diversiune. Magia pur și simplu m-a ascultat, exact cum mi-ai spus.

– *Qué*? Ai folosit-o? Cum?

N-ar fi trebuit să o poată folosi, însă de-asta trebuie să-l fi săgetat durerea în absența ei. Într-un fel, era firesc. Dar cum de o putuse manevra? Magia îl asculta numai pe el, fiindcă și-o colorase pe a lui în negru ca să o păcălească să creadă că face parte din ea. Pe Finn de ce o ascultase? Găsi răspunsul într-o clipită. Blestemă în șoaptă și-și masă tâmplele. Normal că o ascultase, doar i-o ceruse chiar el. Sperase ca, atâta vreme cât dragonul era la Finn, s-o ajute la nevoie. Își dorise un lucru bun, nu dăduse porunci magiei întunecate, însă era legată de el și i se supunea.

– *Coño*, înjură el în pumni.

– Pe urmă i-am eliberat pe toți prizonierii.

– *Poftim?*

– Nu eu, dragonul! A apărut Ignacio și a oprit focul de artificii, n-am avut de ales…

– Stai puțin, Ignacio e aici? O prinse de cot. Ești în regulă? Se uită la sângele închegat de pe încheieturile ei și se înfurie. El ți-a făcut asta?

Finn întoarse privirea de la el, amărâtă.

– Nu contează dacă sunt în regulă sau nu.

– Ba da, stărui prințul, știind că nu trebuie să explice de ce, să-i spună că pentru el conta, pentru că atunci când li se încrucișară

privirile, citi în ochii ei că vede adevărul pe figura lui, că se agață de chipul lui ca stropii de sudoare de piele.

– Nu contează, n-avem timp! Ignacio i-a infectat pe prizonieri și pe paznici. A venit aici pentru că magia prinde puteri când el îi infectează pe alții, dar are efect numai asupra celor care pot s-o găzduiască fără să se prefacă în cenușă. Oameni răi, fac pariu. Așa că a venit aici. Și-acum, că a pus mâna pe închisoare, va avea destulă putere să facă lucrul de care te temi tu cel mai mult, dacă nu unul și mai rău. Lui Finn îi luceau ochii de spaimă. A găsit Băiatul-din-cadă vreo informație care să ne ajute să-l oprim?

Ideile prinseră să se învălmășească în mintea lui Alfie când înțelese cele petrecute. Dacă Ignacio infectase deja închisoarea, atunci întâlnirea cu el în Țarc, când încercase să-i smulgă oasele prin piele, nu fusese decât o joacă de copil. Acum, cu atâta putere, ce avea de gând să-i facă?

– Prințe! strigă Finn, apucându-l de umăr. A găsit ceva Băiatul-din-cadă?

Înțepenit de frică, prințul scoase bucata de pergament din buzunar.

– Nimic care să ne ajute. Mi-a scris că Sombra nu s-a transformat în oase, ci în piatră, ca o statuie.

Finn se lumină dintr-odată.

– Bineînțeles, murmură ea. Ceea ce caută Ignacio e în palat!

Alfie o privi nedumerit. Nu înțelegea cum de un mesaj pe care-l găsise neimportant putea să-i pară ei într-atât de clar.

– Ce vrei să spui?

– Sombra nu s-a transformat în oase, ci în piatră, repetă ea în șoaptă. Ignacio vrea să pună mâna pe mâinile ălea ciudate din vistieria palatului! Sunt bucăți din Sombra! Trebuie să ajungem acolo înaintea lui și să-l împiedicăm să le ia!

Alfie rămase cu gura căscată de uimire când înțelese exact despre ce era vorba. Fragmentele acelea din vistierie, pe care le considerase întotdeauna neinteresante, făceau parte din corpul

zeului. Erau multe bucăți din obiecte de artă acolo, salvate de pe vremea când Englass încercase să distrugă cultura castallană. El crezuse că brațele de piatră nu erau decât niște rămășite recuperate dintr-un trecut foarte îndepărtat. În realitate, erau cheia trezirii lui Sombra.

– Trebuie să mergem la palat! Să nu-l lăsăm să le ia.

Alfie răsucea în minte ce-ar fi fost de făcut mai întâi. Dacă Ignacio infectase deja închisoarea, sigur avea destulă putere să nimicească palatul. Să-l înfrunte aici, acum? Sau să meargă în oraș și să-i avertizeze pe oameni? Nu știa ce-ar fi fost mai bine, dar gândul că Ignacio nu mai avea mult și ajungea la mâinile de piatră îi făcu stomacul ghem.

– Dacă e aici, atunci aici îl și înfruntăm. Acum.

Finn îl privi șocată.

– Ai înnebunit?

– Nu, răspunse el scurt. Încerc să opresc un om doldora de magie neagră să se apropie de mâinile acelea și de familia mea.

Ea își frecă puntea nasului.

– Nu pot să cred că eu sunt aia prudentă de data asta. Prințe, și ce se întâmplă dacă murim încercând să-l oprim? Se aplecă în față, provocându-l s-o ignore. Dacă murim, ceea ce, în clipa asta, e foarte posibil, nu va mai avea cine să-ți avertizeze familia de nenorocirea care ne paște. Nimeni nu va ști că trebuie să apere brațele alea nenorocite. Știu că nu vrei să afle toată lumea ce-ai făcut, dar trebuie să mergi acasă și să le spui! Să le dai o șansă să lupte!

Alfie clipi încurcat. De-asta evita să meargă acasă? Ca să nu fie nevoit să-și recunoască greșeala? Își înghiți rușinea și o lăsă pe altă dată. Finn avea dreptate. Trebuia să meargă acasă.

Conștientă că nu se înșală, ea își scoase mantia și i-o aruncă prizonierei.

– Pune-o pe tine! Nu ne permitem să fii omorâtă pe loc când ajungem la palat. Apoi i se adresă lui Alfie: du-ne pe toți trei la palat

cu dragonul. Altfel nu scăpăm vii de-aici!

Prințul se uită la ea consternat. I se învârtea deja capul de când folosise ea dragonul. Nici nu-și putea imagina cât îl va durea dacă va încerca să-i transporte nu doar pe ei doi, ci și pe prizonieră. Nu credea că va supraviețui.

– S-ar putea să mori, dacă încerci, așa-i? dădu Finn glas temerii lui.

Văzu cum îl cercetează de sus până jos, numărându-i semnele slăbiciunii – trupul care i se clătina, mânșeta pătată cu sângele scurs din nas, dinții înroșiți.

Alfie îi confirmă vorbele înclinând din cap.

– Atunci găsește altă soluție, îi ceru ea, categorică.

Graba cu care renunțase la plan pentru el îl uimi, dar bocănitul de picioare care se auzea tot mai aproape îi distrase atenția.

Finn îi apucă de braț pe el și pe prizonieră și îi trase înainte.

– Haideți!

Alergară în josul coridorului. Lui Alfie îi plesnea capul de oboseală la fiecare pas. Numai strânsoarea lui Finn îl ținea treaz. În spatele lor, o hoardă de prizonieri și gărzi cu ochi înnegriți năvăli pe coridorul prea îngust. Căzură grămadă, călcându-se în picioare. Înaintară spre ei, întinzându-și brațele deformate, cu unghii negre. Numai că, de data asta, unele erau pătate de sânge proaspăt. Alfie se cutremură de frică.

– Nu te uita înapoi! îi strigă Finn.

Fata îi târî după ea până ajunseră la o bifurcație; un drum ducea la o scară în spirală, celălalt, pe un hol șerpuitor.

– Pe unde s-o luăm? întrebă ea, cântărind cele două posibilități.

Alfie vru să-i răspundă, când o mână îl prinse de gleznă. Căzu și se lovi cu fața de piatră când îl trase înapoi. Un prizonier se strecurase din gloata furibundă ca să-l târască în mijlocul ei.

Cuprins de panică, se răsuci pe spate și-l pocni pe prizonier în față. Îi sparse nasul cu pantoful, dar prizonierul nu-i dădu drumul, parcă

nici n-ar fi simțit lovitura. Îl trăgea mai departe de gleznă cu degetele lui reci.

O mână îl înhăță pe Alfie de încheietură. Deasupra lui, Xiomara se uita la el cu ochi mari și-l ținea cu toată puterea. Li se întâlniră privirile și, în secunda aceea confuză, Alfie citi în ochii ei remușcarea și simți cum ia foc pe dinăuntru. I se făcu scârbă la gândul că prefera să-l sfâșie ghearele acelea jegoase decât să-l salveze ea, chiar și numai să-l atingă. În ce măsură se abrutizase, dacă i-ar fi fost mai bine mort, decât salvat de ființa asta?

Finn scoase din teacă un pumnal și sări peste Alfie. Tăie dintr-o lovitură degetele care strângeau glezna lui Alfie și-i trase un picior prizonierului, trimițându-l pe spate. Alfie se ridică, nesigur pe picioare, și constată că Xiomara îl ținea încă de încheietură. Se smulse din strânsoare și surprinse umbra de supărare din ochii ei.

– Hai! strigă Finn.

Îl prinse de braț și-l duse până la bifurcația coridorului. Hotărî singură în care parte s-o ia și-l trase în sus pe scări. Xiomara venea după ei.

Atunci, bărbatul care-l înhățase pe Alfie de gleznă îi atacă din nou. De data asta, se năpusti asupra Xiomarei, care urca iute scările, și căzură amândoi, rostogolindu-se pe holul din partea opusă scărilor.

Xiomara îl lovi cu piciorul când o prinse de gât.

– Trebuie s-o ajutăm! se auzi Alfie spunând, nervos pe propriile cuvinte.

Dar, când vru să coboare, creaturile năvăliră la bifurcația dintre scări și hol, întinzând mâinile spre el. O văzu pe Xiomara zbătându-se sub bărbatul care o atacase. Îl ținea la distanță de ea, împingându-i umerii, în timp ce el o sugruma cu mâinile însângerate. Xiomara se uită disperată în ochii prințului. Parcă voia să-i spună ceva. Apoi duse brusc mâna sub ea și-și trase ceva peste cap. Dispăru sub mantia care te făcea nevăzut.

– Hai odată! țipă Finn, apucându-l pe Alfie de cămașă și trăgându-l pe scări. E ca moartă!

– Nu! se împotrivi el.

Ce rost ar fi avut toate, dacă o pierdeau? Dar Finn nu voia să-i dea drumul. Îl târî pe trepte, în vreme ce bestiile începură să se înghesuie pe scara strâmtă, călcând unele peste altele și înghiontindu-se să ajungă la ei.

Alfie și Finn ajunseră la o ușă de lemn din capul scărilor. Finn o trase și îl strecură prin deschizătură. O pală fierbinte îl izbi pe prinț în obraji. Era pe acoperișul închisorii, sub soarele cald, care se pregătea să apună. Finn rămase în prag. Își desfăcu larg brațele. Cu degete tremurătoare, desenă o mișcare ca și când ar fi tras de ceva și-și lipi coatele de corp. Icnind de efort, își duse palmele în față și le pocni. Scara de piatră se prăbuși, transformată într-un morman de pietroaie care blocau calea. Alfie căzu în genunchi, abia suflând.

– Trebuie s-o găsim, se auzi spunând cu glas sfârșit. Nu putem pleca fără ea, nu putem. Finn…

– Nu, se încăpățână ea, apucându-l zdravăn de umeri. Trebuie să scăpăm de aici.

Alfie vru s-o împingă, dar privirea ei hotărâtă îl opri. Capul îi căzu în față.

– *Prințe*. Prințe, uită-te la mine.

Alfie ridică privirea. Îi ardea gâtul. Acum ce vor face? Fără prizonieră, cum vor mai captura magia?

– Crezi că ai putea folosi dragonul ca să ne transporți pe amândoi?

Nu știa sigur. Dragonul îl sleise, îi sorbise toată vlaga, dar nu prea mai aveau de ales, nu?

– Pot încerca. Întinse mâna. Era foarte posibil să moară, dar trebuia să încerce. Dă-mi-l.

Finn făcu ochii mari și încremeni. Când Alfie înțelese de ce, parcă primi un pumn în piept.

– E în buzunarul mantiei, nu-i așa?

Ea înclină din cap. Dragonul rămăsese la Xiomara. În liniștea care se lăsase, prințul auzi cum se mișcă grămada de bolovani. Creaturile nu se dădeau bătute, iar ei nu aveau pe unde să mai fugă din turnul acela blestemat.

Alfie își trecu mâna prin păr și merse la marginea acoperișului. Jos de tot, în șanț, bolborosea apa clocotită.

Fusese destul de naiv să creadă că ar putea deveni un conducător care să schimbe în bine soarta regatului, care să fie altfel decât cum îi descria Finn pe regi – un bocanc ridicat amenințător deasupra capului, gata să te zdrobească. Dar el ce-a făcut? A distrus Castallanul cu nesăbuința lui, și poate și restul lumii.

Se lăsă pe vine și se așeză pe margine, cu picioarele în gol. La apus, soarele pătase cerul cu roz și portocaliu. În alte circumstanțe, priveliștea i s-ar fi părut splendidă. În curând se va lăsa noaptea, va începe balul, iar el va fi tot aici, așteptând să moară.

– Ei, asta e, atunci, zise.

Se terminase. Hoarda săpa pe sub mormanul de bolovani clădit de Finn. Era doar o chestiune de timp. Nu mai aveau scăpare. Nu se mai întorceau acasă. Nu mai împiedicau magia să distrugă totul în cale.

– Aș putea încerca să fac un pod de piatră pe care să coborâm, dar… Finn se așeză lângă el. Dar una e să dărâm un coridor, și alta să țin podul ridicat, ca să putem trece. Nu cred că aș fi în stare. Și nici tu nu mai ai forță ca să faci o vrajă de-ale tale, nu?

Alfie scutură din cap.

– Prințe.

Se uită la el de parcă s-ar fi resemnat deja cu soarta, de parcă le-ar fi fost pecetluită de cine știe când, dar ea de-abia acum îi spunea asta. Alfie știa ce voia, de fapt, să spună.

– Nu, rosti, și clătină iar din cap.

– Ar trebui să te transporți acasă. Cum faci de obicei. Cu mânerul tău.

Rușinea se răspândi în el ca seva în copac.

– Crezi că te-aș lăsa aici, să mori?

Finn scutură din umeri.

– Ar fi un lucru înțelept.

Alfie voia cu disperare se să întoarcă acasă, să fugă la ai lui și să se ascundă de ceea ce făcuse. Dar buzele sale refuzau să rostească vorbele magice.

– Ar fi o greșeală. Nu te las aici, Finn.

– Oamenii se abandonează unii pe alții tot timpul, spuse ea, privind în depărtare.

– Eu nu. Magia întunecată putea să înece lumea și tot ce știa el, dar nu și pe el. Astăzi, nu.

Un licăr însenină ochii lui Finn când își auzi propriile cuvinte rostite de el.

– Îți dau eu voie. Te iert de orice vină îți umblă acum prin cap. Ignacio vrea să pună mâna pe mine și pe urmă să meargă la palat după mâinile de piatră. Pot să-l încetinesc. Dar tu trebuie să-i avertizezi pe ceilalți. Să te duci acasă, cu sau fără mine.

Avea dreptate, totuși, Alfie nu se putea mișca.

– Nu te părăsesc.

– Nu sunt familia ta! se răsti Finn, săgetându-l din priviri. Nu fi prost. Apără-i pe ai tăi, cât mai poți! Dacă eu aș mai avea părinți, dacă ar mai fi pe lume, dacă Ignacio nu i-ar fi…

Întoarse capul, cu răsuflarea deja încinsă. Nu vorbiseră niciodată despre familia ei, despre cei care, în afară de Ignacio, o numiseră „fiică“, iar Alfie avu impresia că îi pierduse în cel mai cumplit fel posibil – omorâți când era foarte mică. Prințului i se strânse inima. Îl pierduse și el pe Dez și nici nu voia să-și închipuie cum ar fi să-i piardă și pe alții.

– Pleacă. Lasă-mă aici.

Nu fu în stare s-o ia în brațe, deși parcă îl implora s-o aline. Așa că spera ca vorbele să-i țină loc de alinare, să o încălzească mai mult

decât un braț pus pe după umeri sau o mână liniștitoare pe spinare.

– Îmi iubesc familia din toată inima, îi spuse. Dar nu m-ar ierta niciodată dacă aș lăsa în urmă pe cineva – un prieten, se corectă – ca să-mi scap pielea. Nu plec nicăieri.

Se uită la el ca și cum ar fi ieșit din casă într-o zi de vară și ar fi dat peste un strat de zăpadă. Dar privirea ei zăpăcită și surprinsă ascundea altceva, mult mai profund.

– Ești un idiot, îi zise, dar insulta se fâstâci în glasul ei cald.

Alfie nu-și putu reține un zâmbet.

– Știam.

O liniște de mătase coborî peste ei, dar prințul nu voia să-și petreacă ultimele clipe în tăcere, cu gândurile lui. Prea mult stătuse numai cu ele, prea mult lăsase îngrijorarea să se încolăcească în jurul lor. Așa că îi puse prima întrebare care îi veni în minte:

– Chiar te cheamă Voy?

Finn râse scurt.

– Nu. Mă chema Finn Santiago. După ce mi-au murit părinții, am vrut s-o iau de la început. Și am vrut să merg peste tot și să văd tot. Așa că mi-am zis Voy.

Voy. Cuvântul care, în limba magiei, însemna „călătorie“. Cuvântul pe care Alfie îl rostea ca să străbată magia, regina lumii sale.

Ce ciudat, să-i fi rostit numele ori de câte ori își folosise harul. Parcă ar fi purtat-o cu el toată vremea asta. Ori poate îl purtase ea pe el, cum făcuse și azi, când vorbele sale îi dăduseră curaj în fața celulei Xiomarei. Ciudat cum destinul îl mâna întotdeauna spre ea. Mare păcat că se sfârșea așa.

– Mai ai plosca aia? întrebă Finn, cu ochii în depărtare.

Alfie luă plosca de la șold, luă o înghițitură de tequila și i-o întinse. Finn bău și ea. Mișcarea discretă a gâtului ei în timp ce înghițea îi atrase prințului privirea. Își aminti cum îi pusese Finn mâna pe piept, chiar deasupra inimii, și cum el îi atinsese cu degetul adâncitura moale a gâtului.

Când Finn luă plosca de la gură, se împrăștiară câteva picături. Alfie își zise că îl îmboldesc sfârșitul inevitabil și, poate, gura de alcool, fiindcă, văzând stropul de pe buza ei, se întinse și îl șterse cu delicatețe. Își duse degetul la gură, gustând picătura rătăcită de tequila. Ea îi aruncă o privire care îl încinse mai mult decât alcoolul. Stropul îi înțepă limba și, preț de-o clipă, își dori să fi simțit gustul buzelor ei, și nu pe al băuturii.

Curajul i se risipi ca fumul și se făcu roșu la față.

– Mustăți de tequila, glumi el. Nu risipești, nu păgubești.

Finn își lăsă capul pe-o parte. Privirea ei strengară trăda tocmai gândul pe care sperase el să-l ascundă și-l lumină ca o rază de soare. De-acum înainte, știu prințul, tequila nu va mai fi doar băutura cu care își alina rănile, ci îi va aminti întotdeauna de răsuflarea tăiată a fetei când îi atinsese buzele.

Un fluierat ascuțit răsună în spatele lor, făcându-i să tresară. Se îndepărtară unul de altul și abia atunci el își dădu seama cât de aproape stătuseră. Se uitară în depărtare, dincolo de împrejurimile închisorii. Acolo, de partea cealaltă a șanțului, era o trăsură cu cai care îi aducea și-i ducea pe *dueños* în oraș. Din spatele ei, o siluetă le făcea semn cu amândouă mâinile.

Alfie miji ochii, străbătut de un fior.

– Nu cumva e…

– Prizoniera!

Prin cine știe ce minune, Xiomara scăpase. Probabil că o ajutase mantia. Alfie simți cum i se ridică în piept un soi de recunoștință amară, incompletă. Ar fi putut pleca, ar fi putut să profite de libertate și să înceapă o viață nouă, în altă parte. Dar fata a rămas pe loc. În mintea lui începu o nouă bătălie între ură și milă, recunoștință și furie.

– Trebuie să ajungem cumva la ea, zise Finn, strâmbându-se când văzu ce distanță e până la pământ. Nu prea crezi că am supraviețui dacă am sări, așa-i?

– Ce înțelegi prin „a supraviețui“?

Finn ridică brațele ca și când s-ar fi dat bătută.

– Ai tu vreo idee sclipitoare? Resturile din scară se mișcară și huruiră în spatele lor. Că, dacă ai, ar cam trebui să te grăbești.

Alfie își aruncă ochii în jur. Zări câteva săbii și alte arme aruncate pe lângă sticle de *cerveza*[77] și tequila. Probabil că gărzile se antrenau pe acoperiș, dar îl foloseau și în alte scopuri. Într-un colț, sub soarele fierbinte, era un colac de sfoară groasă, plin de praf.

– Am, dar nu cred că se poate numi sclipitoare.

În timp ce prințul îi explica ideea, Finn dădea din cap și-și rodea unghiile.

S-ar putea să meargă. S-ar putea.

În genunchi, Alfie legă un capăt al funiei de mânerul unei săbii pe care i-o dădu lui Finn.

– Înfige-o în pământ cu toată puterea. Folosește-ți harul ca să intre cât mai adânc. Va trebui să ne țină pe amândoi.

Finn încuviință și înălță sabia cât mai sus, mișcând din degete ca să manevreze și lama, și tavanul de piatră. Cu ambele mâini, coborî sabia și, la comanda ei, tavanul se despică, o înghiți și se închise în jurul ei. Când Finn răsuci din încheietură, cărămizile de chirpici din tavan se ridicară și formară în jurul mânerului un înveliș ca un mușuroi de furnici mai mare. Nodul funiei era acum îngropat în piatră. Finn trase de funie cu toată puterea, proptindu-se în călcâie. Nu cedă.

– Gata, spuse ea.

Prințul legase deja capătul celălalt al funiei de mânerul altei săbii, pe care i-o dădu lui Finn. Ea apucă lama și merse la marginea acoperișului. Va ghida sabia așa cum ghidase ghimpii de urs spinos în palat. Dar în loc să înfigă niște ghimpi în gâturile paznicilor vistieriei, va înfige sabia în trăsura care-i aștepta. Pe urmă, folosind

bucăți rupte din costumul de *dueño* al lui Alfie, își vor da drumul pe funie până la trăsură.

Dacă ar înfige sabia în pământ, lângă trăsură, ar fi în pericol să aterizeze prea aproape de șanț și să cadă în apa care fierbea. Mai bună era trăsura. Finn spera numai ca prizoniera să nu le stea în cale. O vedea în dreptul trăsurii, fluturând din mâini către ei.

– Ce-am avut și ce-am pierdut, murmură ea.

Cu un gest, ridică sabia de jos. Lovi aerul cu pumnul și lama îi imită mișcarea, trăgând după ea funia legată de mâner. Finn își curbă degetele, iar lama închipui un arc iute prin aer, apoi se înfipse în tavanul trăsurii cu un bufnet îndepărtat.

– *Wépa*!

Finn ridică pumnul în aer de bucurie. Prizoniera sări în sus de spaimă, dar înțelese imediat ce se întâmplă. Se urcă pe trăsură și apucă mânerul sabiei, ca să se asigure că nu se mișcă. Finn întoarse către Alfie o privire triumfătoare, dar prințul ținea ochii pe jumătate închiși. Din nas i se scurgea un firicel roșu. Finn se simți foarte vinovată când își aminti că, de câte ori invocase ea magia întunecată, prințul suferise cumplit. Totuși, când s-au reîntâlnit și i-a explicat, s-a schimbat la față, de parcă a meritat toată suferința, fiindcă i-a adus-o înapoi teafără și nevătămată.

Finn simți o scânteie lăuntrică, o emoție care se cuibărise în ea mai demult, dar se trezea din toropeală abia acum, ieșind la suprafață și cerând să fie recunoscută. O îngropă adânc și jură să uite de ea. Apoi se ghemui lângă Alfie.

– Prințe, suntem gata de plecare.

El încuviință, se șterse de sânge și se ridică ușor în picioare. Când li se întâlniră privirile, murmură:

– N-am nimic.

Finn nu știa ce o deranja mai mult, că arăta suficient de îngrijorată ca să se îndoiască de spusele lui sau că o el mințea cu tupeu.

– Tu primul.

Alfie merse cu pași târâiți la marginea acoperișului, în locul unde funia se înclina vibrând de încordare. Luă o bucată din straiele lui de *dueño*, o înveli în jurul funiei și o ținu de ambele capete.

Înghiți în sec când văzu ce departe era de pământ. Aburii din șanț sfârâiau sub ei.

– Dacă nu reușim, o să fierbem de vii.

Finn se uită și ea la bulbucii încinși. O broboană de sudoare i se scurse de la tâmplă pe bărbie.

– Păi, mie întotdeauna mi-au plăcut găluștele.

Prințul rămase nemișcat. După o clipă de liniște, scoase un hohot spart, care îi încălzi inima lui Finn.

Râdea atât de rar, încât hohotul de acum era ca un trofeu câștigat de ea cu multe sacrificii. Nu-și putu reține mândria. Ghemuită lângă el, își aminti cum îi simțise respirația pe față când o atinsese cu degetul pe piele și cum atingerea aceea, atât de scurtă, îi tăiase răsuflarea.

Prințul o privi cu ochii săi aurii, scânteietori.

– Gluma asta a fost atât de proastă, că acum chiar îmi vine să sar.

În spatele lor, grămada de bolovani explodă și-i umplu de pietriș. Prizonierii cu ochi înnegriți de magie năvăliră prin gaura făcută și începură să se încalece unii pe alții ca să ajungă la ei cât mai iute.

– Atunci am nimerit-o! *Sari!*

Prințul se împinse de zid și se lăsă pe funie. Planul fusese să coboare pe rând, în caz că funia nu i-ar fi ținut pe amândoi, dar acum nu mai era timp de așteptat. Nici măcar să-și ia elan, ca prințul.

Finn se așeză pe marginea acoperișului și dădu din picioare, ca și când așa ar fi ajuns mai repede la capăt. I se răsuci stomacul când nu mai simți piatra sub tălpi. Ridică deasupra capului bucata de pânză, frământată de îndoială.

Dacă se rupe pânza?

Dacă sfoara nu e destul de bine prinsă, ca să ne țină pe amândoi?

O să fierb de vie?

Nu era vreme de șovăială. Își dădu drumul, învelind sfoara cu pânza în ultima clipă. Pânza nu se rupse, dar Finn simți cum îi ard încheieturile când atârnă brusc pe funie. Ușurată, se lăsă să alunece în urma prințului.

Un urlet nepământesc spintecă aerul în spatele ei. Privi peste umăr și văzu o femeie cu ochii ca smoala sărind de pe acoperiș cu o viteză uimitoare și fluturând din mâini. Se încolăci de talia lui Finn, trăgând funia în jos.

– Căcat!

Finn se zbătu ca să scape de ea, dar o strângea prea puternic. Îi alunecau mâinile de pe pânză pe măsură ce înainta cu viteză sporită, din cauza greutății suplimentare.

– *Fuerza*![78] îl auzi pe prinț strigând.

Femeia infectată cu magie fu împinsă în spate cu atâta putere, încât aproape că o trase și pe Finn după ea. Finn se strâmbă când o văzu cum se prăbușește și se izbește de pământ la un pas de șanț. Nu avu timp să-i strige un „mulțumesc“ prințului. Greutatea femeii curbase funia și pusese prea multă presiune pe sabia din tavanul trăsurii. Finn o văzu pe Xiomara apăsând sabia cu toată greutatea ca să nu se miște, dar nu folosea la nimic. Sfoara se lăsa tot mai jos.

– Căcat, căcat, căcat! înjură Finn.

Sfoara avea să se lase prea mult și să-i scufunde în apa clocotită.

Prințul păru să observe și el primejdia. Își aruncă picioarele în față, ca un copil pe leagăn, și, cu o clipă înainte ca sfoara să ajungă prea aproape de apă, dădu drumul pânzei și lăsă elanul să-l poarte până la sol, în siguranță. Se rostogoli pe pământ, încurcat printre straiele roșii de *dueño*.

Finn îi urmă exemplul, luându-și avânt cu toată puterea, și-și luă mâinile de pe pânză chiar înainte de a atinge apa cu vârful picioarelor.

Zbură prin aer, dar nu avea membre atât de lungi ca prințul. Nu știa dacă avea suficient elan.

Nu avea.

Când începu să coboare, înțelese că va cădea în aburii fierbinți, la doi pași de pământul tare. Dar Alfie reuși cumva să se ridice în picioare. Se aplecă peste marginea șanțului și o prinse din aer cu o fracțiune de secundă înainte de a se scufunda în apă.

Se rostogoliră amândoi în țărâna uscată. Finn se trezi deasupra lui, cu fața în adâncitura gâtului său. Prințul o ținea strâns în brațe. Ea își propti palmele de pământ și se împinse în sus. Îl privi speriată, cu inima bătându-i nebunește în piept.

– Ești în regulă, prințe?

Cu ochii închiși, Alfie tremură din buze.

– Gălușcă nu sunt. Așa că, deocamdată, mi-ajunge.

Se uită la ea și își miji ochii. Finn simți cum îi crește râsul în piept înainte să-l audă. Observă mirată că, în clipa aceea, așa palid cum era din cauza magiei lui Sombra și cu părul plin de praf din cauza căzăturii, tot arăta mai bine decât atunci când îl văzuse prima oară, cu masca de vulpe și mantia curată. Cel mai bine arăta când râdea.

Se retrase din îmbrățișarea lui și se ridică în picioare, întinzându-i mâna. El îi dădu voie să-l ajute.

– Măcar de data asta te-am salvat eu pe tine.

Finn îi scutură praful de pe umeri.

– Nu te obișnui prea mult cu ideea.

Xiomara veni în fugă la ei, arătând cu degetul spre Turnul cu Ceasornic.

Prizonieri și paznici ieșeau în valuri din închisoare ca să-i vâneze. Cum nu exista un pod, săreau în apă și voiau să înoate, cu pielea însângerată și arsă. Cei de pe acoperiș se aruncau ca proștii în gol, numai ca să aterizeze în șanț sau să se zdrobească de pământ.

– Hai să plecăm! Voi doi, în spate, spuse Finn.

Îl împinse pe Alfie spre ușa trăsurii, deși el voia să facă pe vizitiul.

– De ce? Vreau să…

– Prințe, ești pe jumătate mort. Treci înăuntru și odihnește-te. Și stai cu ochii pe ea, îi zise Finn, uitându-se fix la Xiomara, care se urcă în spate.

Alfie deschise gura, cu gând să protesteze, dar atunci se auzi bubuind vocea lui Ignacio.

– Opriți-vă! răcni el.

Stătea pe acoperiș, țintind-o pe Finn cu privirea. Monștrii care dădeau năvală din închisoare înlemniră cu picioarele în aer, așteptând porunca stăpânului.

– Lăsați-i să fugă, rosti Ignacio. Ecoul glasului său răscoli împrejurimile. Lăsați-i să-i avertizeze pe uzurpatori de ceea ce va veni asupra lor. Lăsați-i să-i anunțe pe oameni că adevăratul lor rege va învia curând.

Înclină din cap către Finn – un gest înfricoșător, pe care ea îl cunoștea foarte bine. Apoi îi vorbi doar ei. Fata îi simțea respirația fierbinte în ureche, deși el nu se mișcase de pe acoperișul turnului. *N-ai decât să fugi, Finn. Știi cât îmi place să te vânez.*

Un fior îi străbătu fetei șira spinării.

– Finn… spuse Alfie, cu glas frânt de îngrijorare, făcând-o să plece ochii.

O ardea gâtul. Îl împinse în trăsură și închise ușa după el. Se urcă pe scaunul vizitiului, trase frâiele și îndemnă caii să pornească. Nu îndrăzni să se uite peste umăr, știa că Ignacio o urmărește din priviri.

Și că zâmbește.

77 „Bere“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

78 „Forță!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

32

CUVINTE CIOPLITE ÎN LEMN

În timp ce Finn mâna caii la galop către San Cristóbal, Alfie stătea în trăsură, cu ochii la Xiomara, care se foia stânjenită de privirea lui.

Xiomara îi salvase viața. L-ar fi putut lăsa pe bărbatul acela infectat să-l omoare, dar îl apucase de încheietură și-l ținuse pe loc, fără a-și ascunde teama pentru Alfie.

Mai rău, când se despărțiseră, ar fi putut să fugă cu mantia, să întoarcă spatele oricărei responsabilități, însă rămăsese și îi ajutase să scape.

Îi salvase viața. De două ori. Nu mai fusese niciodată atât de mânios și de nedumerit.

Și-ar fi dorit ca fata să fie un monstru, atunci ar fi fost pe potriva tuturor coșmarurilor lui, a tulburării și îndoielii lui. Ar fi vrut să nu fie atât de plină de solicitudine. Dar era. Se temea de el, dar nu refuza să-i întindă o mână de ajutor, să-l salveze.

Și o ura pentru asta.

Ar fi vrut să doarmă în trăsura care-l hurducăia, să-și recapete puterile pentru lupta care îl aștepta, dar zbuciumul interior îl ținea treaz. O săgetă din priviri. Ea întoarse capul, ascunzându-și emoțiile.

Îi venea s-o scuture și s-o înfurie, s-o schimbe, să nu mai fie persoana asta vinovată, dar inexplicabil de amabilă. Expresia jalnică de pe fața ei îl făcea să se simtă vinovat că o urăște.

De ce să mă simt vinovat, dacă l-a luat pe Dez de lângă noi?, se întrebă. *Singurul lucru pentru care ar trebui să mă simt vinovat este că îi mai dau voie să respire.*

Încleștă pumnii, mânios peste poate. Ar trebui să se răzbune pentru ceea ce îi făcuse. Pentru nenorocirea aruncată pe capul familiei sale. O merita cu vârf și îndesat, nu?

Trăsura se zdruncină când trecu peste o porțiune denivelată de drum și îi răscoli stomacul, apoi își continuă drumul scârțâind din toate încheieturile. Înjurătura zdravănă a lui Finn acoperi șoaptele care-i răsunau în minte.

Alfie oftă. Ar putea s-o omoare pe Xiomara, sigur că ar putea. Dar nu era omul care s-o facă. Și nici nu va fi vreodată. Paloma îl împiedicase să-i facă rău prima oară.

Îi auzi vocea în minte, înăbușindu-i gândurile. *Există o diferență între „a putea“ și „a face“. E diferența dintre un om bun și un om rău. Dintre lumină și întuneric. Știu către care dintre ele te vei îndrepta.*

Încă nu se pierduse în întuneric și nu avea de gând să se piardă nici acum.

Își descleștă pumnii. Prizoniera întoarse spre el o privire înfricoșată.

– Vreau să-ți fie foarte clar un lucru, îi spuse, pe un ton atât de aspru, încât nici el nu se recunoscu. Dacă te-am scos din Turnul cu Ceasornic nu înseamnă că te-am și iertat. Nu înseamnă că voi cere să ți se acorde clemență. Nu înseamnă decât că s-a eliberat în lume un lucru deosebit de periculos și că am nevoie de puterea ta ca să-l prind, *entiendes*?

Xiomara confirmă mișcând speriată din cap. Teama ei nu făcu decât să-l întărâte și mai mult.

– Poate că, dacă s-ar fi scurs ani de zile de atunci, și nu doar câteva luni, nu te-aș fi întrebat asta. Dar trebuie să știu de ce ai făcut-o. Trebuie să aflu răspunsul, pentru că altfel nu cred că-mi pot

vedea de viața mea, oricât de puțin mai am de trăit. Mă tem să nu te omor cu mâinile mele. Trebuie să știu adevărul.

Xiomara nu făcu decât să se uite la el, deschizând și închizând gura.

Nu avea hârtie și pene de scris la el, dar se va descurca altfel. Scoase din buzunar pumnalul împrumutat de la Finn. Xiomara se lipi de ușa trăsurii.

– Ia-l! îi ceru.

Fata se supuse, nedumerită.

Alfie arătă cu degetul pereții din lemn ai trăsurii.

– Poți să cioplești în ei. Încearcă. Nu se putu abține și adăugă pe un ton rugător: Te implor!

Xiomara ar fi vrut ca fata să n-o fi lăsat cu prințul furios.

Soarele coborâse deja dincolo de orizont, iar luna își trimitea razele prin ferestrele trăsurii, scăldându-i chipul de ceară într-o strălucire nefirească. Xiomara se uită la pumnal. Nu mai scrisese de multă vreme și, chiar dacă ar fi scris ceva, acum tot n-ar fi știut de unde să înceapă. Orice-ar fi scris, n-ar fi fost de ajuns.

Să înceapă prin a spune de unde are harul acela? Crescuse într-o casă în care tatăl o bătea pe mamă până o umplea de sânge. Ea stătea în camera ei și-și acoperea urechile cu palmele, încercând, zadarnic, să nu o mai audă pe mama implorând, scâncind, apoi... nimic.

Tocmai în ziua când tatăl i-a omorât mama și-a dobândit ea harul. A găsit-o cu fața într-o baltă de sânge – al ei. A întors-o pe spate și a simțit cum toate erau rupte în ea, de parcă ar fi fost un sac cu cioburi. Atunci s-a eliberat ceva în ea și nu s-a mai tămăduit niciodată, ceva întunecat și gol, dar atotcuprinzător.

Și-a petrecut viața încercând să înăbușe vacarmul și violența, închipuindu-și că le poate trimite în altă parte. Harul i-a transformat dorința în realitate. A așteptat ca tatăl ei, mort de beat, să adoarmă

și l-a bătut până când l-a lăsat fără suflare. În casă erau două trupuri moarte, pline de sânge. Și-a dorit să nu le mai vadă, să dispară din fața ei.

Și exact așa s-a întâmplat.

Golul dinăuntru a țâșnit în afara ei. În podea s-a deschis un hău și i-a înghițit părinții. La porunca ei, s-a închis.

Să-i spună prințului despre lunile petrecute pe stradă, orfană și speriată de ea însăși? Îngrozită că se va înghiți chiar pe ea însăși și lumea întreagă, dacă nu e atentă?

Să-i spună cum cineva a aflat ce *propio* are și cum niște oameni foarte influenți au luat-o în grija lor, în sânul familiei? Cât de blând i-a zâmbit Marco Zelas când a cuprins-o pe după umeri și i-a promis că se va ocupa de ea?

Cu condiția să facă ceva pentru ei.

Cu condiția să-i ajute să scape de familia regală.

Să-i spună prințului că, de încordare, nu a mâncat nimic săptămâni întregi înainte de ziua planificată? Că a fost o adolescentă singură și că dorința de a avea o familie și de a fi protejată i-a întunecat judecata?

Gândurile acestea îi trecură prin minte în câteva secunde. Prințul se uita în continuare la ea nerăbdător, pieptul i se ridica și cobora repede, ca și când ar fi vânat un răspuns toată viața lui.

Xiomara nu știa cu ce să înceapă, dar de un lucru era sigură.

Luă pumnalul și ciopli încet în peretele de lemn: *Vreau să îndrept lucrurile.*

Prințul citi cuvintele scrijelite fără a-și trăda sentimentele. Apoi trase aer adânc în piept și dădu din cap aprobator, de parcă ar fi zis că e destul și atât. Deocamdată.

– Spune-mi un lucru, îi ceru. Și te rog, te rog, nu mă minți. Îmi voi da seama dacă minți.

Xiomara încuviință cu un nod în gât. Prințul oftă din nou și o întrebă cu glas tremurat:

– Ai vrut să-l omori? Ai vrut să-l iei de lângă noi?

Întrebarea o săgetă până în adâncul sufletului. O purtă înapoi în timp, până la clipa aceea îngrozitoare. Atât de mult își dori s-o respingă, încât deschise gura, dar nu scoase decât un țipăt sugrumat. Scutură din cap cu atâta forță, că o duru gâtul. Îi ardeau ochii.

– Bine, spuse prințul. Expresia nu i se îmblânzi, dar ochii i se umplură de milă. Bine.

Se lăsă o liniște lungă. Prințul rămase cu privirea la cuvintele cioplite până i se încețoșă văzul.

– Mai știu pe cineva care a fost obligat să facă ce nu voia, rosti.

Xiomara întoarse capul spre el, dar prințul privea în altă parte, cu capul proptit de fereastră și cu ochii la cer, ca și când ar fi căutat răspunsuri printre stele.

Finn își imaginase propria moarte de prea multe ori față de puținii ani pe care îi trăise.

În vreme ce trăsura străbătea în viteză drumul flancat de trestii, silindu-le să se încline la pământ, prin minte îi treceau tot felul de posibilități, dar în toate îl vedea pe Ignacio stând deasupra ei și privind-o cum își dă ultima suflare. Chiar și atunci, demult, după ce i-a scos ochii, tot s-a gândit că el va fi ultimul lucru pe care îl va vedea înainte de a muri. Nu s-a înșelat. Și nici nu era de mirare.

Dar nici prin cap nu i-ar fi trecut că moartea ei avea să se împletească cu soarta unui prinț care avea mai multă știință decât judecată și a unui regat care, își spusese de atâtea ori, nu însemna nimic pentru ea. Cu toate acestea, acum mâna o trăsură care se zgâlțâia către palat, sperând să ajungă acolo la timp ca să-l oprească pe Ignacio să fure mâinile de piatră.

Dar poate că asemenea lucruri trebuiau să fie o surpriză pentru ea.

Așa cum era și prințul.

Va ține mereu minte cum s-a uitat la ea când l-a găsit în celula Xiomarei, de parcă lumea toată era scufundată în beznă și ea aducea lumina în priviri. I s-au îmblânzit ochii și a plecat capul, ca stânjenit de ceea ce gândește. Sau simte. Finn se temea să afle ce gândea prințul. Dar se temea și să nu afle, așa cum îi era frică și de răspunsurile pe care i le dădea propria ei minte.

Îi auzea vocea, calmă și stăruitoare. *Te cred.*

Cuvintele lui au împrumutat carne și oase și s-au făcut mâinile care au smuls-o din strânsoarea lui Ignacio. Chiar și atunci când a doborât-o adevărul despre moartea părinților ei tot ele au ridicat-o, promițându-i că se va putea elibera de soarta pe care i-o țesuse Ignacio cu ani în urmă. Glasul prințului în mintea ei, dându-i curaj să meargă mai departe, i-a sunat mai aproape de suflet decât orice altă voce interioară. Iar el nici măcar nu avea habar de lucrul ăsta.

Și nici nu-l va afla. Pentru că nu avea de gând să i-l spună.

Dar faptul că ea știa era destul ca să simtă că-i iau foc obrajii în lumina înviorătoare a lunii.

Trăsura se clătină când prințul se cățără din spate pe locul liber de lângă Finn. Nu întoarse capul spre el. Rămase cu privirea înainte, la drumul șerpuit, sperând să-și răcorească obrajii. Nu voia să vadă cât de tras la față era din cauza magiei. Se îndreptau deja spre moarte; nu era nevoie să grăbească pasul.

– I-am spus…

Alfie se opri în mijlocul propoziției. Părea că se dădea o luptă în el.

– I-am spus Xiomarei care-i planul.

Finn ridică din sprânceană. Nu-l mai auzise rostind numele fetei, iar după cum îi fremătau nările, bănui că îi era greu să-l spună.

– Care plan?

– Ajungem la palat, îi avertizăm pe toți de pericol și îi rugăm pe *dueños* să-l protejeze, ca să-i întârzie pe Ignacio și armata lui. Când vine să fure mâinile, tu și cu mine îl înfruntăm. Dacă avem noroc, îl omorâm, iar eu închid magia în dragon. Xiomara stă ascunsă sub

mantie până la momentul potrivit, când deschide hăul. Arunc dragonul în el și atunci magia nu va avea cum să infecteze trupuri, nu va mai avea cum să-și folosească puterea.

– Și dacă nu avem noroc? întrebă Finn timid.

Se lăsă o liniște grea.

– Dacă nu avem noroc… Alfie lăsă capul pe spate, cu ochii închiși. Atunci nu va mai trebui să ne facem griji pentru nimic.

– Ce frumos vorbești despre moarte...

– Ai prefera să vorbesc urât? murmură Alfie, cu ochii la cer.

Luna scălda chipul prințului. Mama ei îi spusese întotdeauna că a-ți păstra liniștea sufletească într-o lume dură și nemiloasă era o virtute în sine. Da, i-ar fi plăcut mult Alfie mamei sale.

– Nu, răspunse Finn. Mai bine frumos.

Tăcură amândoi o vreme, iar Finn se gândi că poate prințul adormise.

– Chiar ai omorât pe cineva când aveai opt ani? o întrebă pe un ton calm.

Stătea cu ochii închiși și cu capul pe-o parte. Dacă l-ar fi înclinat puțin mai mult, s-ar fi proptit cu fruntea de umărul ei. Avea și dragonul la gât. Probabil că i-l ceruse Xiomarei.

Luna îi arginta chipul, conturându-i trăsăturile delicate. Finn se întrebă dacă așa îi apărea lui magia, de o culoare aprinsă, care mângâie pielea. Sau avea o nuanță mai blândă, captivă sub piele, și urca, precum roșeața, de la gât până la buze și obraji? Poate că era doar un licăr, ca broboanele de transpirație.

– De ce mă întrebi asta chiar acum?

– Pentru că nu te cred, zise Alfie și o fixă din priviri. Ochii săi aurii prinseră viață, mai scânteietori, mai pătrunzători. Și dacă e să murim împreună la noapte, vreau să știu cu cine mor lângă mine.

Tăcere…

După câte îi făcuse Ignacio, în ea prinsese rădăcini teama, ca o gheară murdară și încovoiată. Finn hotărâse că, dacă se temea de

un om atât de tare, nu-și permitea să-i fie frică și de altceva. Așa că, dacă i se făcea frică de un lucru, îl vâna și îi arăta că ea era cea de care trebuia să se teamă, nu invers.

Totuși, de adevărurile lăuntrice îi era frică întotdeauna. I-a povestit lui Ignacio ce făcuse cu fetița aceea când avea opt ani – secretul ei cel mai adânc, pe care el l-a folosit împotriva sa. I-a luat cuvintele și i le-a înfășurat în jurul gâtului, ca pe o lesă strâmtă. Nu conta câte hoții făcuse, câte lupte cu cuțitul câștigase, nici de câte ori scăpase vie din confruntarea cu magia neagră; frica de ea însăși, de acea parte din ea pe care voia să și-o smulgă de sub piele, care o făcea să se ascundă sub alte și alte înfățișări, care o omorâse pe fetiță și, într-un fel, pe părinții ei, nu dispărea. I se puse un nod în gât.

Era convinsă, dintotdeauna fusese, că, dacă ar fi divulgat cuiva secretul ei murdar, ar fi avut parte numai de dispreț sau, mai rău, de milă.

Dar nu voia să moară cu frica aceea care mustea în ea, care o mânjea cum își mânjea magia întunericului victimele. Chiar dacă avea doar câteva ore până ce Ignacio o găsea din nou, voia să fie numai ale sale, neîmpovărate de un secret care o trăgea la fund, oricât s-ar fi luptat ea să se ridice la suprafață.

Alfie își îndreptă capul și o privi blând, însă preocupat.

Dacă tot voia să se elibereze de povară, atunci de ce să nu încerce cu el?

De ce să nu încerce cu un prieten?

– Da, îi răspunse, strângând mai tare hățurile. Dar nu cu intenție.

– Ce s-a întâmplat?

– Locuiam într-un *barrio*[79] mic și sărac, cu prea mulți oameni și prea puțină mâncare. Părinții mei se prefăceau că toate sunt bune și frumoase, dar eu știam că nu mâncau mai nimic, ca să-mi rămână mie. Finn înghiți cu greu. O ardea în gât. M-am hotărât să-i ajut. Mă furișam din casă, căutând de mâncare. Într-o seară, mă plimbam pe

o străduță din spatele unei brutării, pe unde știam că se aruncă pâinea veche. Și am văzut o franzelă. Era arsă scrum, dar tot franzelă. Când am fugit s-o iau, cineva m-a împins.

Finn văzu ochii fetiței în minte. Nu era cu mult mai mare decât ea. Pierduse un dinte din față și era la fel de murdară – murdăria aceea care se lipește de cei care dorm pe stradă și scotocesc prin gunoi după ceva de mâncare. Avea în ochi o privire de o sălbăticie incredibilă. Lui Finn îi fusese groază să se uite la ea. Nu din cauza privirii feroce, ci pentru că știa că și a ei era la fel, arsă de disperare și de frică.

– Și pe urmă? o îndemnă Alfie să continue.

Finn nu știa câtă vreme tăcuse.

– Ne-am bătut pentru pâine, ne-am îmbrâncit, ne-am zgâriat și ne-am smuls boarfele. Atunci am…

Scutură din cap și-și strânse puternic buzele. Dacă ar fi stat în altă poziție, poate că lucrurile s-ar fi terminat altfel.

– Am trecut la atac. A căzut pe spate, cu mine peste ea. Nu știam că era o scândură de lemn acolo, cu niște cuie care ieșeau în afară…

Preț de-o clipă, nu-și găsi cuvintele, dar Alfie știu că e mai bine să tacă.

– Probabil că o aruncase cineva care construia ceva.

Finn oftă și încercă să nu-i tremure vocea, dar nu reuși:

– Când am trântit-o la pământ, am auzit. Jur că am auzit cum intră cuiele în ea. A amuțit și a murit imediat. I se înfipsese un cui în ceafă.

Cuvintele începură să-i iasă necontrolat din gură :

– Era sânge peste tot, până și pe pâine. Cel mai rău e că, în timp ce ne băteam pentru franzela aia nenorocită, mi-am zis: *N-are decât să moară, dacă eu am ce să duc la gură. Măcar o înghițitură.* Se pare că mi s-a îndeplinit dorința.

În liniștea care se lăsă, vocea lui Alfie sună caldă ca o pătură pe un copil.

– Îmi pare foarte rău.

Finn se sili să dea din umeri cu nonșalanță, deși îi tot arunca priviri furișe. Prințul era atât de expresiv, încât, dacă ar fi privit-o cu dispreț, l-ar fi ghicit imediat. Se tot uita la el, căutându-i-l pe față. Ar fi confirmat ceea ce știa deja de mult – că e un monstru, așa cum spunea Ignacio.

– Dar n-a fost… n-a fost vina ta deloc, spuse Alfie pe un ton blând ca o adiere.

Finn îi simți bunătatea în fiecare cuvânt. Îl ura pentru asta.

– N-ai fost acolo, se răsti la el. N-ai de unde să știi a cui vină a fost.

Nu voia să-i spună adevărul despre părinții săi, că din cauza ei îi omorâse Ignacio. Rana era prea proaspătă ca s-o zgândărească. N-ar fi suportat să se audă vorbind despre asta cu glas tare.

– Înainte să-l fi infectat magia întunericului, harul lui Ignacio avea o limită: nu putea controla o persoană decât dacă știa o taină de-ale ei, una pe care ea n-ar fi dezvăluit-o nimănui. Când i-am povestit despre fetiță, i-am oferit pe tavă tot ce-i trebuia ca să pună stăpânire pe mine. Voia să fie singurul om din viața mea. De câte ori mă apropiam de altă ființă, îmi poruncea s-o omor.

Prințul înlemni, iar ea nu suportă gândul că ar putea s-o privească cu silă, dar nici nu reuși să pună stavilă cuvintelor care ieșeau de pe buze:

– Iar victimele nu mureau niciodată repede. Din cauza lui, se stingeau încet, chinuit. Mă obliga să le prind de gât și să le sugrum.

Prin mintea ei trecu fulgerător imaginea dureroasă a unui băiat care se zbătea sub ea, o zgâria cu unghiile și bătea cu călcâiele în pământ, în timp ce ea îl strângea tot mai tare de gât.

– Sau să le înjunghii și să las sângele să se scurgă încet din ele. Sau să le pun otravă în pahar.

Și-l aminti pe la Băiatul-din-cadă căzut pe jos, cu sânge în loc de lacrimi, și pe prinț strigând lângă el.

– Finn, zise Alfie, nu a fost vina ta.

Se ridică în capul oaselor și o privi. Ea se concentră la drum.

– Te rog, uită-te la mine.

Îl privi în ochi, răsuflând greu. Dincolo de îngrijorarea din ei, vibra o emoție pe care refuză s-o numească – una care o cerceta fără frică, dar de care ea încă se temea. Pentru că ar fi putut trezi ceea ce ținea îngropat în ea de atâta vreme.

– Nu ești un monstru. Chiar dacă te-a silit cineva să te consideri astfel. Alfie vorbea calm, dar hotărât. Nu te las mori cu gândul ăsta. Nu te las.

Lui Finn i se tăie răsuflarea. Ignacio petrecuse ani de zile vârându-i în cap cine era și cine putea fi, pornind de la nenorocirea de pe străduța din spatele brutăriei. Dar prințul nu-i vorbea nici cu dezgust, nici cu milă, ci ca și când mai putea fi salvată. Ca și când nu era dereglată și monstruoasă, cum o făcea Ignacio să se simtă.

Poate că nu era.

– În seara aceea, pe străduță, atunci mi s-a schimbat înfățișarea prima oară.

Nu spusese nimănui ce anume i-a declanșat harul. Dar nu voia să moară cu taina aceea în suflet.

– Ai vrut doar să fii altcineva după cele întâmplate.

Se mulțumi să dea din cap, incapabilă să mai vorbească. Alfie își îndreptă spatele și privi în față.

– Momentul în care mi s-a declanșat mie harul ar părea lipsit de importanță oricui, în afară de mine, spuse el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Finn, bucuroasă că nu mai trebuie să se gândească la ale ei. *Qué fue*? insistă, văzând că prințul tace.

– A fost o zi ca oricare alta, îi răspunse el, pe un ton care ascundea o durere gata să se reverse, ca un șuvoi stăvilit de un baraj. Aveam nouă ani. Am intrat în bibliotecă, să-l caut pe Dez. L-

am găsit stând și râzând cu tata. Vocea lui Alfie se pierdu într-un murmur. Nici măcar nu m-au văzut venind. Iar eu am văzut expresia de pe chipul tatălui meu. Era plină de dragoste pentru Dez. Și de mândrie. La mine nu s-a uitat niciodată așa. Și nici nu avea să se uite, știam bine. Nu așa. Atunci am început să văd magia și să mi-o schimb pe a mea după a altora. Iar primul lucru pe care l-am făcut a fost să mi-o colorez în auriu, ca să semene cu a lui Dez. Prințul își drese glasul. Harul lui Dez s-a declanșat după ce m-a ținut pe mine în brațe prima oară, pentru că mă iubea. Eu l-am declanșat pe al meu pentru că eram gelos pe el. Ce mai frate am fost…

Nu mai spuse nimic o vreme.

– Am vrut să-ți spun că nu doar tu ai vrut să fii altcineva. Nu ești singura, chiar dacă așa ți s-a părut.

Cuvintele lui o atinseră pe Finn ca fulgii de zăpadă căzuți pe piele. A vorbi despre defectele tale era o slăbiciune, o știuse dintotdeauna. Puteau fi folosite împotriva ta, ca să fii controlat, rănit. Dacă ar fi știut asta în copilărie, și-ar fi ținut secretele pentru ea, nu i le-ar fi dezvăluit lui Ignacio. Dar ea se mândrise întotdeauna că învață repede. Așa că se lămurise că cicatricele și poveștile lor trebuiau îndurate în liniște. Trebuiau purtate pe piele și în suflet, ca o hartă a celor mai grele încercări. Dar nu se gândise niciodată că le poate împărți povara cu altcineva. Era un sentiment uimitor, care izvorâse și înmugurise în băiatul de lângă ea, în expresia blândă a ochilor lui când se uita într-ai ei, când îi afla secretele și le ascundea în propriile buzunare, în loc să le îndrepte împotriva ei ca un pumnal.

– Albastru, spuse el, pe neașteptate.

Finn lăsă capul pe-o parte.

– Albastru?

– Culoarea magiei mele e albastru. Ai vrut cândva să știi. E albastru-închis. Când i-am desenat-o lui Luka, mi-a spus că seamănă cu cerul nopții din cărțile pentru copii.

Era ușor de imaginat. O culoare pură, liniștitoare, puțin tristă. Culoarea lui.

– E logic.

– Iar magia ta nu are o singură culoare, continuă grăbit prințul, de parcă n-ar mai fi avut timp.

Poate că nici nu mai aveau.

– Nu?

– Nu. E de un roșu-închis, dar se schimbă întruna. Trece de la o nuanță la alta fără încetare.

– Ca mine, zâmbi Finn, încrezută.

– Exact ca tine. N-am mai întâlnit… văzut așa ceva, zise Alfie și tuși ca să-și dreagă vocea.

Finn se bucură că are motiv să stea cu ochii înainte, să-i răcorească vântul bujorii din obraji. Strânse bine de hățuri când veni o curbă.

– De ce voiai să pui mâna pe cărțile din Englass?

– De ce vrei să afli?

– Adică numai tu să știi cu cine mori lângă tine?

Prințul tăcu un timp, apoi scoase un oftat.

– Am crezut că mă vor ajuta să-mi aduc fratele înapoi. Sau de la asta am pornit. Și am continuat din motive mult mai prostești.

– Adică?

– Din neglijență. Ca să fac ceva, orice, care să demonstreze că nu sunt deloc potrivit să urc pe tron, așa cum simt eu, de fapt.

Cu coada ochiului, Finn îl surprinse masându-și ceafa – un gest pe care, de-acum înainte, îl va asocia întotdeauna cu el.

– Părinții îi spun povara istoriei. Îmi spun că sunt produsul, rezultatul evoluției strămoșilor noștri – oameni înrobiți de englassieni, separați de magia, de cultura lor. Și îi cred, cred în istoria noastră și sunt recunoscător, spuse Alfie, rostind cuvintele grăbit, nu cumva să-l creadă Finn un răsfățat. Dar când mă gândesc la toate sacrificiile făcute ca să ajung cine sunt acum, ca să am ceea ce am, simt că îmi

paralizează mintea și nu mai pot gândi. Nu mai pot face nimic. Pare o prostie, dar, dacă nu sunt în stare să duc pe umeri povara istoriei, cum aș putea spera să devin rege? Nu sunt bun de conducător. Uneori am impresia că și părinții mei știu asta. Tata, în special. Știu că ar fi preferat ca, în locul lui Dez, să fi fost luat eu.

Finn îl contrazise clătinând din cap.

– Nu, nu e nimic în regulă cu tine.

– Hm?

– Nu e vorba că nu ești bun de rege. E vorba că nu privești lucrurile cum trebuie.

– Acum te pricepi și la condus regatul?

Finn clătină iar din cap.

– Dar mă pricep la oameni. Îi analizez, ca să-i pot imita.

– Deci ești expertă și în ce mă privește?

– *Sí*, spuse ea, după ce cugetă câteva momente.

Alfie râse forțat, trist.

– Măcar unul din noi să fie!

Finn își aminti cum o învelise cu mantia când se bătuseră după jocul de *cambió*. Ca și cum ar fi fost o persoană care trebuia protejată, nu o străină care-l jefuise și-l trântise pe spate cu un pumn.

– Ești genul de om care crede că toate sunt prețioase, fragile. Ți-e teamă să nu le spargi.

– Da, recunoscu el calm.

– Nu poți privi așa lucrurile. Nu spun că Regatul Castallan nu e grozav. Este. Dar nu e și perfect. N-a fost și nici nu va fi. Uită de istorie. Uită de moștenire, zise Finn, dorindu-și să fi ascultat ea însăși de sfaturile pe care i le dădea lui. Dacă vrei cu adevărat să conduci – zeii fie cu tine – atunci va trebui să accepți că regatul tău e o hazna uriașă, ca oricare altul. Atunci nu te vei mai teme să riști ca să-l cureți. Și poate că vei și reuși să dregi câte ceva. Dacă te porți cu el ca și când ar fi perfect și fragil ca sticla, nu vei face decât să-l

lustruiești și să-l admiri. Dacă vrei să fii un rege bun măcar pe jumătate, atunci uită de tot ce-a fost înaintea ta, uită-te la el așa cum e și ia măsuri să schimbi ce-i de schimbat.

Alfie o privi cum n-o mai privise nimeni – ca și când, sub învelișul murdar al faptelor ei, al vieților pe care le luase, al suferinței pe care o provocase, exista ceva care merita scos la lumină.

– Aș fi vrut să te fi cunoscut mai devreme, spuse el.

Felul în care rosti el cuvintele îi aduse fetei lacrimi în ochi.

– În clipa asta, eu îmi doresc foarte multe lucruri.

Timp, înainte de toate, cum își dorea și el, o simți în tăcerea lui. Frica de moarte îi pândea din spate ca un șarpe.

Dar poate că mai bine de-așa n-ar fi putut fi. Din momentul în care îl cunoscuse pe Ignacio, trăise cu senzația că smulge timpului fiecare zi trăită în plus. Dar cu cât se gândea mai mult că viața i se apropie de sfârșit, cu atât mai tare îi bătea inima în piept.

– Finn?

– Da?

– Nu va mai trebui să te întorci la el niciodată. Îl omorâm sau murim încercând. Iar dacă e să ne pierdem viața în seara asta, mă bucur că vom pleca din lumea asta împreună.

– Eu nu vreau să plec deloc, spuse Finn, enervată de remarca ei meschină.

Ținu hățurile cu o mână și se frecă la ochi, apoi își puse palma pe genunchi.

– Nici eu, dar măcar nu vom fi singuri. O să i te prezint lui Dez când ajungem dincolo. O să-ți placă.

Finn nu se sinchisise niciodată de viața de după moarte. Își zicea că, dacă există un paradis al odihnei eterne, nu avea șanse să intre în el. Dar, dacă punea o vorbă bună pentru ea un prinț, poate o primeau și pe ea.

– Ai mei au murit când eram copilă.

Își amintea foarte puține despre ei. Cele mai dragi amintiri ale ei erau cele în care se uitau la ea cu drag și o legănau între ei când mergeau pe stradă. Îi spuneau *mija* și o pupau pe obraji.

– N-o să cunosc pe nimeni dincolo.

– O să mă cunoști pe mine.

O mângâie foarte ușor pe mână, ca și cum i-ar fi cerut voie. Numai când și-o mută ea mai aproape de a lui îndrăzni să-și împletească degetele cu ale ei, într-un gest de tandrețe care însoțea adierea vântului pe lângă trăsură.

– Iar acum te cunosc eu pe tine.

Finn își închipuise întotdeauna că o mână care o cuprinde pe a ei era o greutate în plus, o ancoră care o arunca într-un fel de transă forțată, când ea nu voia decât să fugă, să fie liberă. Acum însă, nu voia decât să rămână. Se simțea mai liberă decât fusese în toți anii vieții ei la un loc.

Libertatea, începea Finn să înțeleagă, putea fi găsită și într-un om, nu doar într-un loc.

Cum drumul se întindea drept și neted în față, ea întoarse privirea către prinț.

Citi în ochii lui aceeași teamă nestăpânită pe care o simțea și ea până în măduva oaselor, un sentiment de vulnerabilitate care o lăsa neprotejată și expusă în fața celor ce vor urma.

Dar teama aceasta venea însoțită de o forță care creștea în ei tocmai pentru că știau că îi pândește moartea și că nu aveau timp să pretindă că nu pe ei îi paște, nici că îi încearcă alte sentimente decât acelea care le apăsau inima. Finn își întoarse privirea la drum.

– Bine, spuse ea. O să ne ducem dincolo împreună.

Hoața și prințul merseră mai departe ținându-se de mână, ca o promisiune că acolo unde va merge unul va merge și celălalt.

79 „Cartier“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

33

ÎNLOCUITORUL PRINŢULUI

Luka era agitat.

Ultima oară fusese agitat la un bal când… Ei, nu mai ținea minte când. Se pricepea mai bine la etichetă decât la foc. Situația era pe cât de neobișnuită, pe atât de enervantă. Fiindcă trebuia să facă totuși ceva cu mâinile, își aranjă gulerul mantiei pe care ar fi purtat-o Alfie, dacă ar fi fost acolo. Dar nu era.

În locul lui, pe tronul poleit cu aur, lângă al regelui și al reginei, vizavi de scara de marmură impunătoare, stătea el. Oaspeții erau anunțați, coborau treptele și traversau sala de bal ca să se încline în fața familiei regale cu zâmbete exersate, înainte de a se alătura celorlalți invitați. Luka se blestemă că distrusese pergamentul primit de la Alfie. Acum nu mai avea cum să știe dacă verișorul lui era teafăr. Îi bubuia capul de îngrijorare.

Cei mai nobili dintre nobilii castallani dansau și-și purtau pașii pe gresia sclipitoare. Sala era împodobită cu draperii care fuseseră fermecate să se închidă și deschidă la culoare toată noaptea. Lumânări pluteau peste tot, ca niște stele vrăjite să coboare din cer. Sărbătoarea Echinocțiului celebra echilibrul dintre întuneric și lumină, iar decorurile tocmai acest echilibru îl reflectau. Tavanul în formă de cupolă era un vitraliu care în timpul zilei arunca umbre în toate culorile pământului. Astăzi însă Luka nu vedea decât conturul lunii amenințând din cer, parcă ascunsă de un șervețel de hârtie. Nu-

și permitea să se înece în tequila și în atmosfera opulentă a balului, cum făcea de obicei. Nu când în minte îi răsunau vorbele lui Alfie ca un refren interminabil. *Dar dacă dau greș, dacă nu mă întorc, te rog să-i spui Palomei adevărul și să încerci să oprești grozăvia asta.*

Oare dăduse greș? Încă nu se prăbușise lumea în jurul lui, însă Alfie lipsea de prea multă vreme. N-ar fi ratat o seară atât de importantă dacă nu s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

Dacă mai era în viață.

Luka se ridică brusc de pe tron și traversă sala de bal, cu pelerina de aur foșnindu-i pe la glezne. Trecu fără o vorbă pe lângă un nobil care venise să-l salute. Se făcu că nu-i aude pe rege și pe regină când îl întrebară unde se grăbește așa. Ignoră fețele șocate de lipsa lui de respect. Nu avea timp de politeți. Nu acum. Paloma, în ținuta ei oficială de *dueña*, împodobită cu aur, stătea în capătul celălalt al sălii. Întotdeauna prefera să se țină deoparte de jocurile politice ale balurilor regale.

– Paloma, spuse Luka, prinzând-o de umăr.

Femeia ridică din sprâncene, privind mai întâi la mâna care-o ținea de umăr și numai după aceea în ochii lui.

– Prințe Alfehr, spuse ea, căutând să-i citească expresia feței, ce s-a întâmplat?

Era teribil de necuviincios să atingi o *dueña* în felul acela, însă Luka se săturase de atâta ceremonial.

– Nu sunt prințul Alfie, îi zise.

Crezuse că a rosti adevărul cu glas tare îl va ușura, dar se simți ca și când cineva luase de pe el mantaua în toiul iernii și-l lăsase expus intemperiilor, consecințelor minciunii pe care o încuviințase.

– Poftim? întrebă Paloma, trăgându-se la o parte. Ai băut? îl întrebă în șoaptă, conștientă că toată lumea se uită la ei.

Luka își înghiți cu greu teama că Alfie era deja mort.

– Trebuie să-ți spun ceva.

34

UN REGAT CU DOI PRINŢI

Trăsura trecu peste podul de piatră de peste lac și ajunse pe moșiile palatului, unde musafirii urcau semeți treptele ca să fie anunțați la intrarea în sala de bal.

– Dați-vă la o parte! strigă Alfie către două cucoane care țipară, își ridicară fustele și se feriră când Finn opri trăsura în fața treptelor.

Drumul îi oferise prințului prilejul să se odihnească și, cu toate că îl durea trupul de la magia lui Sombra, se simțea revigorat, gata să lupte pentru regatul său.

Sări din trăsură și gărzile îi înconjurară într-o clipă.

Alfie ridică brațele în semn de apărare.

– Sunt prințul Alfehr, moștenitorul tronului castallan. Am vești urgente.

O gardă scoase un hohot, studiindu-i veșmântul zdrențuit de *dueño*.

– Ești beat, *muchacho*? Prințul Alfehr petrece la bal.

Gărzile încercuiră trăsura, cu mâinile pe plăselele săbiilor. Una dintre ele înălță capul spre Finn, așezată în partea din față a căruței, și ridică din sprâncene.

– Îmi arătați, vă rog, invitația?

– Sigur.

Finn îi trase un picior în față. Bărbatul căzu pe spate și înjură, ducându-și mâinile la nasul însângerat.

Nobilii intrară degrabă în palat scandalizați, în vreme ce gărzile celelalte se apropiară mai mult de nou-veniți.

– Ascultați-mă! strigă Alfie. Nu vrem să facem rău nimănui.

– Vorbește pentru tine, murmură Finn de pe banchetă. Alfie îi aruncă o privire supărată.

– Sunt Prințul Alfehr și am venit să vă avertizez că veți fi atacați. Lăsați-mă să intru imediat în palat!

– Nici vorbă, *chico*[80].

O gardă vru să-l atace, dar se pomeni că din pământ iese o coloană de pietre și-l lovește în vintre. Alfie nu trebui să se uite peste umăr ca să știe cine o făcuse.

Alt soldat se năpusti la el cu pumnii, însă prințul vârî mâna în lac, scoase apă și o îngheță ca un glob în jurul propriului pumn. Îl lovi pe bietul om în obraz și-l făcu să se clatine.

Finn veni lângă el, mirată de gheața care-i înconjura degetele.

– Am învățat de la maeștri, îi explică el, savurând sentimentul ei de mândrie, pe care i-l citi în tremurul buzelor.

Profitând de momentul acela, o gardă îl lovi cu o piatră în stomac. Alfie se îndoi de spate, cu mâinile pe genunchi, încercând să respire.

Finn trecu în fața lui, asaltând gărzile care îi împresurau cu pietre. Pe două le pocni drept în nas, iar pe una o vârî în pământ până la gât.

– Revino-ți, prințe! Dacă e să murim în seara asta, atunci măcar să murim într-o luptă pe cinste, nu într-o încăierare cu niște paznici *malditos*.

Alfie se îndreptă de spate tocmai când îi înconjură un nou val de gărzi. Se uită la Finn și nu-și putu reține un zâmbet, amintindu-și de vorbele lui Dez: *În cărți scrie că orice luptă cu sabia trebuie să aibă loc într-un loc mare și grozav. Pe urmă, dacă strigi, se aude peste tot… Ecoul trebuie să răsune tare de tot.*

– Ai dreptate, îi spuse. O să murim într-un loc care răsună de ecouri.

Finn lăsă capul pe-o parte, apoi îl mișcă a încuviințare, dându-i senzația că și ea se antrenase cu sabia în bibliotecă, împreună cu el și Dez.

– Întocmai, zise ea.

Alfie ridică brațul și strigă:

– *Fuerza*!

Un bărbat fu împins violent în trăsura unui nobil.

– Încetează imediat!

Alfie îngheță. Recunoscu vocea – era a Mariei, căpităneasa gărzilor palatului, care, mijind ochii, scoase sabia din teacă și se năpusti asupra lui.

Finn făcu un pas în față, gata de bătaie, însă Alfie o trase de umăr în spatele lui și i se adresă femeii care-i amenința capul cu sabia.

– Maria! strigă el.

Auzindu-și numele, femeia înlemni cu lama lipită de gâtul său. Alfie ridică bărbia și o privi în ochi.

– Când aveam opt ani, am căzut pe treptele sălii de bal și m-ai dus în brațe la infirmerie. Am plâns atât de mult, că ți-am udat gulerul capei. Mi-ai cântat un cântec de leagăn, ca să mă liniștești. Uită-te la mine! Nu sunt un impostor, sunt principele tău!

Încremenită, Maria îl cercetă de sus până jos. Lăsă jos sabia și făcu o reverență adâncă.

– Iertare, prințe Alfehr. N-am…

Alfie îi făcu semn să tacă.

– N-avem vreme, lasă-ne să trecem. Spune-le gărzilor să se pregătească de un atac. Palatul va fi asediat! Și apărați vistieria cu orice preț, ai înțeles?

Mariei nu-i trebuiră alte explicații.

– Lăsați-l să treacă! le porunci gărzilor, care-și vârâră săbiile în teacă și se retraseră buimace. Tu! strigă ea unui bărbat tânăr.

Condu-i pe prinț și pe musafira lui în sala de bal. Acum! Să nu le stea nimeni în cale!

– Nu, pe ăsta îl iau eu, zise Finn, arătând către bărbatul pe care îl pocnise cu piciorul în nas. Ținând întruna mâna la nasul însângerat, el îi aruncă o căutătură ucigătoare. Hai, Nas-de-Sticlă, mișcă-te.

Bărbatul se ridică și îi însoți pe Finn, Alfie și Xiomara, ascunsă sub mantie, în palat. Trecând peste bunele maniere, prințul își croi drum printre nobilii care se plimbau agale pe holurile impunătoare.

– La o parte! țipă, speriind un grup de bărbați mai în vârstă, care se retraseră cu pași iuți.

Finn trânti fără să vrea un servitor, care căzu în fund. Alfie o simți pe Xiomara lângă ei în timp ce alergau pe coridoarele labirintice. Gărzile săreau să-i oprească, dar se dădeau imediat la o parte, la un semn al colegului lor cu nasul roșu.

Ajunseră, în sfârșit, la ușile deschise ale sălii de bal. Alfie coborî în viteză treptele de gresie, gata-gata să se împiedice de straiele murdare de *dueño*. Se opri la baza scării, gâfâind. Sala amuți. Doar câteva șoapte indignate se pierdură în aer ca rotocoalele de fum.

– Ăsta e prințul?

– Îmbrăcat în haine de… *dueño*?

Alfie duse mâna la gât.

– *Amplificar*![81] Simți furnicături ușoare sub bărbie – magia care îi va amplifica vocea, ca să fie auzit și în colțul cel mai îndepărtat. Atenție, toată lumea! Sala răsună de ecoul glasului său. Muzicanții încetară să cânte ca să se uite la el. Ascultați-mă! Trebuie să ieșiți imediat din palat! Un dușman ne va ataca…

– Ce înseamnă asta?

În capătul opus al sălii, regele și apoi regina se ridicară de pe tronuri, înconjurați de gărzile care-i apărau ca un zid de oțel.

Lui Alfie i se strânse inima. Crezuse că nu-i va mai vedea. Îi venea să se arunce în brațele lor, ca în copilărie. Îi venea să plângă și să le

promită că nu va mai greși niciodată. Dar nu era timp pentru asta.

Străbătu sala în fugă și se opri în dreptul cercului de gărzi. Invitații se împrăștiară, nevrând să fie implicați în ceea ce era, fără îndoială, o gafă princiară. Alfie anulă vraja care-i amplificase vocea și spuse:

– Mamă, tată…

Văzându-l de aproape, regina se înmuie, numai ca să se înfurie încă o dată.

– Nu ești fiul nostru. El e aici. Ești un impostor care vrea să fure coroana. Arestați-l!

– Așteptați! strigă o voce.

Luka, tot sub înfățișarea prințului, trecu prin mulțime și merse la ei. După el veni și Paloma, care îi aruncă lui Alfie o privire atât de supărată, încât prințul vru să ridice mâna să se apere. I se făcu stomacul nod. Știa. Luka îi spusese totul.

– Ce mai faci, băiete? îl întrebă Finn.

Luka sări în brațele deschise ale lui Alfie.

– Ai întârziat, îi spuse, retrăgându-se din îmbrățișare.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, glumi prințul, ușurat că-și vede cel mai bun prieten.

– Alfie, vorbi regina, privind când la unul, când la celălalt. Prințul nu știa cui i se adresa. Explică-te.

– Lăsați-mă pe mine, interveni Finn. Dintr-un singur gest al ei, Luka își recăpătă înfățișarea dintotdeauna. Gata, spuse ea.

Regele și regina căscară niște ochi cât cepele. Alfie nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său să-i cadă falca.

Într-o clipă, Paloma îl dădu pe Luka la o parte și se duse la Alfie. Îi trase o palmă de-i mută capul. Usturimea din obraji nici nu se compara cu rușinea care îl scăldă pe prinț. Paloma era roșie de furie. O gardă vru s-o rețină, dar prințul o opri cu un gest. Își meritase palma.

– Prostule, vorbi Paloma. Cum ai putut fi atât de nechibzuit…

Alfie nu apucă să deschidă gura. Finn trecu în fața lui și puse un pumnal la gâtul femeii.

– Vorbește cu gura, ca o fată cuminte, nu cu mâinile.

Paloma o privi de sus, ca pe-o insectă care trebuia strivită sub talpă.

– *Paloma!* tună regina Amada.

La un semn al ei, gărzile se dădură la o parte. Regina veni lângă Alfie, urmată îndeaproape de rege. Finn avu inspirația să coboare pumnalul și să se mute lângă prinț.

– Dacă te mai atingi o dată de fiul meu, o vei regreta tot restul zilelor, scrâșni regina către Paloma.

În liniștea apăsătoare care urmă, Paloma, fără să-și ia ochii de la prinț, păși într-o parte. Era turbată de furie.

– Alfie, vorbi regina cu glas tremurat, luând în mâini fața fiului său. Unde ai fost? Ce se întâmplă?

Alfie înghiți în sec, cu tâmplele leoarcă de transpirație. Ce va face când îi va răspunde? Îl va pălmui, ca Paloma? Sau, mai rău, îl va respinge, o va pierde pentru totdeauna? Indiferent de consecințe, trebuia să-i spună adevărul.

– Trebuie să ne pregătim de un atac groaz…

Sala răsună de un zgomot asurzitor. Ferestrele cu vitralii, înalte de la podea până în tavan, crăpară, fisurile răspândindu-se în toate ochiurile de geam. O explozie de cioburi colorate umplu sala și gloata de creaturi infectate cu magie se strecură prin crăpături. Sticla le tăia în carne când o dădeau la o parte ca să-și facă loc. Un grup de femei din dreptul ferestrelor vru să fugă. Nu apucară să facă decât doi pași, că monștrii le înșfăcară de rochii, ca niște animale flămânde, în căutare de leșuri pe care să le ciugulească. Alfie întoarse capul îngrozit când umbrele femeilor fură smulse de la pământ și vârâte cu forța în trupurile lor. Gărzile reacționară fără ezitare, trăgându-i în spatele lor pe Alfie, Finn, Paloma și Luka, dar

prințul știu că nu putea rămâne acolo. Astăzi, el era cel care trebuia să-i apere pe ceilalți.

– Mamă, tată, rosti el, printre răcnetele care zguduiau sala de bal. Fugiți. Ascundeți-vă. *Vă rog.*

– Prințe, spuse Finn, arătând speriată undeva în spatele lui. În capul scărilor, cu un batalion de slugi după el, stătea și zâmbea Ignacio.

Alfie se întoarse către Paloma. Inima stătea să-i zboare din piept.

– Știi ce-am făcut. Ce trebuie apărat. Nu-ți cer să mă ierți, dar, te rog, protejează vistieria. Finn și cu mine îl vom împiedica să ajungă acolo.

Mai-mai să-l omoare din priviri, Paloma încuviință din cap. Alfie se uită la gărzile care se înghesuiau în jurul lor cu săbiile scoase.

– Apărați-i pe rege și pe regină! Apărați vistieria!

Regele, pământiu la față și mut de uimire, vru să protesteze, dar gărzile refuzară să-i lase pe Alfie și pe Finn să iasă din mijlocul lor.

– Sunt prințul moștenitor! Eu am provocat atacul, le spuse Alfie gărzilor, apoi se uită în ochii părinților săi. Lăsați-mă să-i pun capăt.

O clipă de încordare trecu între prinț și părinții lui. Gâfâind, regele întoarse capul către regină. După o scurtă ezitare, ea încuviință scurt din cap. Gărzile se retraseră, lăsându-i pe Alfie și pe Finn să dea fuga în haosul care pusese stăpânire pe sala de bal.

80 „Băiatule“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

81 „Amplifică!“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

35

MÂINILE UNUI ZEU

– Luka! Tu vii cu mine! strigă Paloma, luându-l pe tânăr de braț, în timp ce Alfie și hoața se îndepărtară în mare grabă.

– Dă-mi drumul, se împotrivi Luka.

Se trase din mâna *dueñei* și se înghesui printre gărzile din jur. În spatele lui erau tronurile regale; în față, se învălmășeau musafirii care țipau și încercau să fugă. Luka fugi în direcția în care o luase și Alfie, dar nu-l văzu nicăieri. În vreme ce înainta cu greu împotriva șuvoiului de invitați cuprinși de panică, monștri cu ochi de smoală săreau pe oameni ca niște câini turbați, fie ucigându-i pe loc, fie vârându-le cu forța magia pe gât. Luka se holba la ei șocat. Nu auzea nimic, decât un răcnet înăbușit.

Frica îi răscolea măruntaiele, țesându-i modele diforme pe piele. Luka se învârti în cerc, căutându-l pe Alfie în marea de urlete. Oare îl prinseseră deja monștrii? Era soarta lui atât de crudă, încât să-i dea voie să-l mai vadă o dată, numai ca să i-l fure din nou?

O mână îl apucă de umăr. Tresări. Urletele din sala de bal îi străpunseră auzul încă o dată.

– Conașule Luka! țipă o gardă. Haideți cu mine, familia regală…

O femeie infectată trânti garda la pământ printre mârâituri.

– *Nu!* răcni Luka.

Uitând de forța pe care o dobândise recent, o înșfăcă pe femeie de umăr și o azvârli cât colo. Ea se izbi de peretele opus. Luka scoase

o grimasă când îi văzu trupul cuprins de spasme prelingându-se până la podea. În ciuda oaselor rupte, deja încerca să se ridice în patru labe. Luka nu voise s-o rănească. Dar nu putea sta cu mâinile în sân.

Bărbatul trântit pe jos abia sufla și ținea ochii închiși. Luka îngenunche și îl scutură de umăr.

– Ești întreg? Trebuie să-l ajutăm pe Alfie, nu…

Bărbatul deschise niște ochi negri ca noaptea. Venele i se umflaseră cât niște țipari pe sub piele. Luka strigă din toți rărunchii. Bărbatul se ridică de jos cu o ușurință înspăimântătoare. Scoase pieptul în față, ca tras cu o sfoară de claviculă.

Chiar se întâmplă, își zise Luka, cu mintea blocată. *Acum o să mor.*

Bărbatul se uită scurt la el, apoi întoarse capul, părând să nu-l mai intereseze. În clipa următoare, atacă o altă victimă care urla. Luka rămase cu ochii la el, mai mult mort decât viu. Dacă nu i-ar fi fost o frică teribilă, s-ar fi simțit jignit.

Ce naiba se petrecea?

Cadavre vii, cu sau fără ochi întunecați de magie, treceau pe lângă el, în timp ce se învârtea ca un titirez căutându-l pe Alfie în hărmălaia din sală. *Bruxos* aruncau degeaba în ele cu puterile lor. Monștrii atacau și dacă luau foc, și dacă erau loviți cu pietre, înghețați sau biciuiți de vânt. Cuvintele magice nu aveau decât un efect de scurtă durată asupra lor; se scuturau de vrăji precum câinii de apă.

– Luka!

Se întoarse și o văzu pe Paloma fugind spre el. O urmărea o femeie într-o haină de culoarea rubinului – o musafiră transformată într-o sălbatică.

Luka se repezi și o trase în spatele lui, apoi, desfăcând palma, dădu foc agresoarei. Îi trase și un pumn, aruncând-o la câțiva metri pe podea.

Paloma rămase cu gura căscată.

– Nu mă întreba, că nu știu ce să-ți răspund, zise Luka, arătând spre el.

Profesoara lui scutură din cap.

– Am nevoie de ajutor. Ceea ce caută magia întunericului – niște bucăți dintr-un corp – se află în vistierie.

Erau bucăți din Sombra în palat? Trăise aici toată viața și nu aflase lucrul acesta? Vizitase de câteva ori vistieria, dar nu-l interesaseră decât giuvaierurile. Iar acum adrenalina-i gonea prea tare prin corp ca să se mai gândească la asta.

– Nu-l pot lăsa pe Alfie aici. Nu pot…

– Dacă vrei să-l ajuți, vei apăra vistieria. Dacă monștrii ajung la ea, suntem pierduți toți, nu doar el.

Teama de pe chipul Palomei îi îngheță măduva oaselor. O știa în stare să se înfurie, dar nu și să se teamă. Crezuse că deceniile întregi petrecute cu nasul în cărți îi anulaseră orice sentiment, lăsându-i doar nonșalanța, dar când îi simți privirea săgetându-l până în adâncul sufletului, știu că trebuie s-o ajute.

Înghiți în sec. Scrută mulțimea, căutându-l zadarnic pe Alfie. Îl va ajuta cum o putea.

– Ia-o înainte, îi spuse Palomei.

Ea îl apucă de braț și îl trase spre un perete. Într-o placă de faianță era o figurină în formă de pasăre pe care n-o văzuse niciodată. Paloma o răsuci și o porțiune din perete glisă în interior. Se furișară amândoi, apoi ea o închise la loc.

Luka își plimbă ochii prin holul întunecat, ajutat de un glob de foc aprins în palmă. Se simțea jignit că nu știuse de pasajele secrete.

– Dar ceilalți? întrebă.

În spatele zidului răsunau urlete. Paloma scutură din cap.

– Trebuie să-i distragem atenția omului aceluia, ca să ajungem la vistierie. Luka vru să se împotrivească. N-avem timp!

Îl trase după ea pe holul șerpuit până ajunseră la o încrengătură de coridoare. Erau pustii și tăcute – o liniște care te apăsa mai tare

decât țipetele din sala de bal.

O luară la fugă pe coridorul care ducea la vistierie. Luka fu cât pe ce să cadă în nas când văzu ce îi aștepta acolo. Ușa fusese smulsă din țâțâni.

– Nu, nu, nu, șopti Paloma, alergând și mai repede.

Cel puțin douăzeci de gărzi zăceau grămadă pe jos, unele cu gâturile sucite în poziții oribile, altele cu beregata tăiată sau cu burțile spintecate. Luka duse mâna la gură la vederea sângelui, dar Paloma nici măcar nu se opri. Se năpusti prin gaura unde fusese ușa. Se luă după ea, cât pe ce să s-o lovească în spinare.

– Paloma, ce…

Un trosnet puternic ca tunetul îl amuți. În capătul opus al vistieriei, trei femei în rochii de bal colorate stăteau în jurul unei vitrine de sticlă în care se afla o pereche de mâini din piatră. De câte ori întindeau mâna spre ea, un șuvoi de energie le scutura tot corpul. Luka văzu conturul obstacolului translucid. Cum îl atingeau, cum le ardea carnea de pe brațe. Dar nu țipau și nici nu se îndepărtau. Se aplecară spre zid. Umbre negre se răspândiră peste el, mistuindu-l ca un acid.

– *Nu!* strigă Paloma, dar prea târziu.

Întunericul se scurse dincolo de obstacol și dispăru. O femeie vârî pumnul în sticlă. Se tăie și începu să sângereze. Luă mâinile de piatră într-ale ei.

– Trebuie să le oprim, hotărî Paloma.

Luka o privi confuz.

– Să fure o statuie?

Atunci înțelese. Sombra se transformase în piatră, nu în oase, deci acelea erau mâinile lui.

– *Fuerza*! țipă Paloma.

Două femei fură proiectate în peretele vistieriei. Rotindu-și încheieturile, ea le blocă cu inele de piatră. Femeile se zvârcoliră și

Luka observă că piatra începe să se fărâmițeze. Erau foarte puternice.

A treia femeie, rămasă în picioare, întoarse către ei o pereche de ochi goi, ținând mâinile zeului. Porni spre ei cu o viteză tot mai mare.

– N-o lăsa să ajungă la ieșire! strigă Paloma.

Neștiind ce să facă, Luka fugi spre ea și o atacă. O prinse de umeri și o imobiliză la podea. La fel ca și ceilalți monștri, nu-l răni, dar încercă să se elibereze, zvârcolindu-se și dând din picioare.

– Unde sunt? Unde sunt mâinile? întrebă Paloma, stând în picioare lângă el și gâfâind.

Dispăruseră din brațele femeii.

– Nu știu, le avea când am sărit le ea!

Lui Luka îi atrase atenția o răpăială ușoară din spate. Mâinile de piatră porniseră către ușă în vârful degetelor, precum păianjenii.

– Nu mi-ai zis că sunt *vii*! strigă Luka.

– Dar n-au mai fost de secole întregi, ripostă Paloma, adăugând o nuanță de iritare tonului ei monoton obișnuit. Se concentră asupra mâinilor. *Parar*! Dar ele nu ascultară de magia ei, nu se opriră. *Parar*! Sunt prea aproape de magie; le-a trezit la viață.

Luka nu avu timp să ceară explicații, pentru că mâinile țâșniră pe ușă și ieșiră pe coridor. Paloma o blocă pe femeia de pe jos cu o bandă de piatră în jurul taliei. Nu va ține prea mult, dar o va încetini. Îl smulse pe Luka de lângă ea și îl scoase din vistierie.

– Nu trebuie să ajungă în sala de bal, ai înțeles? spuse, în timp ce alergau după mâinile care cotiseră.

Luka crezuse că ziua când Alfie o adusese pe hoață în palat fusese cea mai ciudată din viața lui. Dar nu fusese decât o umbră palidă a celei de azi, când urmărea o pereche de mâini prin palat împreună cu Paloma.

Paloma făcu câteva gesturi rapide și ridică obstacole din podea, ca să încolțească mâinile. Se aruncă în față și ateriză peste ele.

Le strânse bine, dar degetele se întinseră spre gâtul ei ca un buchet macabru de flori. Luka se ghemui în fața ei, urmărindu-le cum i se zbat ca viermii la piept. Paloma se ridică în genunchi și deschise gura ca să spună ceva, însă degetele o cuprinseră de gât ca o menghină. I se bulbucară ochii și începu să respire sacadat.

– Căcat! înjură Luka.

Trase de mâinile fără trup, dar degetele nu se desprinseră din jurul gâtului Palomei. Nu făcea decât să o tragă cu ele cu tot.

– Iartă-mă! zise, în timp ce ea șuiera, neajutorată.

Luka prinse degetele și le desprinse unul câte unul, cu toată puterea. Până la urmă, reuși să smulgă mâinile de la gâtul Palomei, care se prăbuși în față, cu răsuflarea tăiată.

Mâinile se zbătură în brațele lui Luka. Nu fu în stare să le spună decât:

– Mâini rele! Mâini foarte rele!

Cu toată forța de care era capabil, sili degetele să se împletească și le prinse între palme, apăsând puternic.

– Ți-ai revenit? o întrebă pe Paloma, arătându-i piatra care se zvârcolea.

Ea se ridică anevoie și spuse cu glas răgușit:

– Nu contează. Trebuie să mergem în camera mea, să le duc departe de aici, de bărbatul acela din sala de bal. Privi peste umărul lui și împietri.

În capătul celălalt al coridorului se vedeau cele trei femei din vistierie. Le sosiseră și întăriri. Stăteau nemișcate, cu ochii la piatra ținută de Luka.

– Hait! zise el.

Monștrii o luară la goană spre ei cu o viteză incredibilă. Luka îngenunche în fața Palomei.

– Hopa sus!

Paloma se agăță de gâtul lui. Luka porni, mergând cât putea de repede.

– *Fuerza*! urlă Paloma. *Parar*!

Luka auzi cum cad femeile la pământ, împinse înapoi sau izbite de pietre. Dar știa că nu le putea ține la distanță prea multă vreme; erau prea multe și magia nu avea efect îndelungat asupra lor. Între palmele lui, mâinile se zbăteau să se elibereze.

– Luka!

Privi peste umăr, la timp să vadă cum se năpustește asupra lor o femeie. Impactul îl trimise la pământ. Scăpă mâinile și vru să fugă după ele, dar îl reținu un icnet de durere. Paloma se bătea cu agresoarea. Glezna i se îndoise într-o poziție nefirească. Și-o sucise în cădere. Femeia o ținea imobilizată cum ține pisica șoarecele.

– Du-te! îi strigă ea. Găsește mâinile. Lasă-mă aici!

Luka se uită la ea, apoi la mâinile care se îndepărtau pe coridor. El și dăscălița nu se înțelegeau foarte bine – la urma urmei, îl convingea pe Alfie să chiulească de la ore și să facă numai prostii. Dar nu putea s-o lase în ghearele monștrilor.

Îl privi nervoasă. Știa ce gândește.

– Luka, fă ce-ți spun!

Se lansă și o doborî pe femeia cu venele negre de pe Paloma. Cu forța lui inexplicabilă, o azvârli cu ușurința cu care ar fi aruncat o pietricică în lac, înapoi la ceata de monștri care venea spre ei. Își îndoi degetele de mai multe ori și aprinse un glob de foc, pregătindu-se de luptă. Din cine știe ce motiv, monștrii nu-i puteau face rău, dar el sigur putea să le vină de hac. Râse șmecherește către Paloma:

— Am făcut eu vreodată ce mi-ai spus?

36

DRAGONUL

Finn bănuise că se va stârni un balamuc, dar sala de bal îi întrecu orice așteptare.

Musafirii încercau să scape, numai ca să fie atacați cu sălbăticie de fiarele cu ochi întunecați care năvăleau pe ferestrele sparte. Gărzile rămăseseră în capătul îndepărtat al sălii, protejându-i pe rege și pe regină.

Ea și prințul îi lăsaseră acolo și se năpustiră printre nobilii care urlau. Din fugă, Alfie privi înapoi peste umărul ei, înspăimântat. O trase mai aproape de el, luă apă din aer și o îngheță în jurul pumnului. Apoi îl pocni în nas pe bărbatul venit în goană spre ei.

O femeie îl atacă din spate. Finn mișcă rapid din mână și îi scufundă picioarele în podeaua sălii de bal. Atacatoarea căzu în patru labe, încercând să se târască înainte pe mutește. Nu-și dezlipea ochii de umbrele lor. Din spate, se pregătea să-i atace altă femeie. Alfie se răsuci și întinse mâna.

– *Parar*!

Femeia încremeni, blocată de magia lui, dar Finn văzu că se dezmorțește încet. Exista vreo vrajă la care magia să nu reziste?

O trecu un fior de spaimă.

– Unde-i Xiomara? îi șopti lui Alfie.

Mai trăia? Fusese omorâtă de monștrii lui Ignacio?

Alfie scrută mulțimea cu ochi mijiți – Finn înțelese acum că așa se folosea el de *propio*.

– Îi văd magia, se grăbi prințul să răspundă, rostind încă o vrajă ca să blocheze o femeie infectată. E teafără, stă pe lângă perete, așa cum am discutat.

– Și acum ce facem? Nu putem să-i oprim pe toți. Trebuie să-l găsim pe Ignacio.

Ignacio apăruse în capul scărilor, dar dispăruse cât ai zice pește. Îi ațâța cu prezența lui, numai ca să se facă nevăzut. Podeaua gemea de trupuri. Unele erau moarte, altele erau cuprinse de spasme, le pulsau venele negre și li se întunecau ochii.

– Prințe Alfehr! O gardă apăru în fața lui din învălmășeală. Protejați-l pe prinț!

– Nu! exclamă Alfie.

Finn înălță un zid de piatră din podea, ca să blocheze calea unei femei care voia să-i atace. Împinse zidul înapoi, odată cu monstrul care se clătina.

– Apărați-mi familia și pe toți cei care încă nu au fost infectați. Nu-i omorâți pe ceilalți, așa se răspândește magia. Opriți-i cum puteți, dar nu-i ucideți. Ai înțeles? Du-te și spune-le și celorlalți!

Garda rămase perplexă.

– Dar, prințe, trebuie să…

– Sunt viitorul tău rege. Ce ai tu de făcut e să-mi asculți ordinele, zise Alfie, iar Finn nu se putu abține să arunce o privire spre el. Vorbea ca un rege. Apărați-i pe toți, prietene, de restul mă ocup eu.

Garda încuviință din cap, încurcată, dar o luă din loc.

– Îl vezi? o întrebă prințul pe Finn, scrutând sala de bal, vastă ca o peșteră.

– Nu, răspunse ea, nervoasă.

Întotdeauna îi plăcuse s-o facă să-l aștepte. Și ca s-o laude, și ca s-o pedepsească. Nu avea importanță. Conta doar așteptarea.

– Opriți-vă, rosti o voce grea ca o draperie de catifea, spintecând haosul.

Monștrii încremeniră. Nobilii, asemenea. Numai Alfie și Finn se putură mișca. Finn se întoarse în direcția de unde se auzea vocea. Era acolo, tolănit pe tronul regelui, de parcă s-ar fi născut să stea în el.

Furia adunată în ea se desfășură ca un ghem încins. Bărbatul acesta le tăiase gâturile părinților ei, dar tot se uita la ea de parcă îi era în vreun fel datoare – cu o scuză, cu viața ei, cu dragostea ei, cu tot ceea ce avea. Finn nu mai voia altceva decât să-i șteargă zâmbetul de pe mutră și să-l bage în mormânt. Și o va face. Sau va muri încercând.

– Ce surpriză să te găsesc aici, *mija*. Când te gândești că am crezut că va trebui să te vânez… Când colo, te-ai prezentat singură la mine, ca un cadou, vorbi el, iar ochii i se luminară. Atât de tare te grăbești să te întâlnești cu părinții tăi, acolo unde i-am trimis?

Lui Finn i se tăie răsuflarea, apoi reuși să dea drumul unui mârâit. Preț de-o clipă, nu mai știu altceva decât cum crește furia în ea. Scrâșni din dinți, jinduind la răzbunarea care îi pustia sufletul.

Alfie își îndreptă spatele și privi când la Ignacio, când la ea. După cum se uita, Finn ghici că știe că Ignacio îi omorâse părinții. Suferea pentru ei, i-o citea în ochi, și tocmai asta o făcu să-și înăbușe furia. Suferința de pe chipul lui se transformă în hotărâre. Își trase umerii înapoi și îl înfruntă pe Ignacio.

– Ești dezgustător.

Ignacio îl ignoră. Se ridică de pe tron și merse în mijlocul sălii. Finn îi ghici intenția. Voia s-o facă pe ea să meargă la el.

– Hai să rezolvăm problema între noi doi, cum ar trebui. Și-n schimb îți las cei doi *amigos* în pace.

Finn se prefăcu mirată. Ignacio își dădu ochii peste cap și ridică mâna. Ea se întoarse și o văzu pe Xiomara izbindu-se de perete. Gluga îi căzu de pe cap.

– De-acum ar trebui să știi că nu-i de glumă cu magia asta, zise Ignacio, mișcând din cap către Finn. Uite, să știi că pot fi și drăguț. Ți-am adus ceva, ca să facem pace.

Pocni din degete și apăru un trup la picioarele lui, legat de mâini și de picioare. Lui Finn i se tăie respirația. Era Kol.

Se zvârcolea și icnea sub călușul care-i astupa gura.

Cu câteva zile în urmă, Finn nu voise altceva decât să se răzbune pe cea care îi furase harul, dar pe urmă apăruseră Ignacio și magia întunericului. Văzând-o acum pe șantajistă, sări înapoi în timp, pe vremea când viața ei nu era atât de complicată. Clătină nemulțumită din cap. Nu-și închipuise vreodată că va ajunge să-i fie atât de greu să trăiască, încât faptul că o șantajistă îi furase harul să i se pară o bagatelă.

Văzând-o pe Kol, știind că harul e la un pas de ea, fu ispitită să-și scoată pumnalul din teacă. O singură tăietură și l-ar recăpăta. Lui Ignacio îi luciră ochii când observă că duce mâna la cuțit. Încântarea lui fu suficientă ca ea să se răzgândească.

– Ni s-au încrucișat drumurile la Degetarul Albastru. Când am aflat ce ți-a făcut, m-am hotărât s-o păstrez pentru tine.

Ignacio îi spusese că are un cadou pentru ea când se bătuseră în Țarc, dar Finn nu se gândise că se referea la Kol.

Șantajista o privea cu ochii bulbucați de teamă. Era ușor de imaginat la ce orori o supusese Ignacio.

– Dă-i drumul, se auzi Finn spunând.

Nimeni nu merita cruzimea lui, nici măcar Kol.

Pe fața lui Ignacio se instală dezgustul.

– N-ai învățat nimic de la mine? Te-a înmuiat prostuțul ăsta? Se încruntă către prinț. Femeia asta a furat de la tine, *mija*, și, după ce am petrecut puțin timp cu ea am aflat și ce mai avea de gând cu tine. Nu vrei să știi?

– Nu vreau să știu nimic de la tine, dă-i drumul.

Lângă ea, prințul stătea stană, holbându-se la Kol cu ochi mari și disperați. În închisoare, când Alfie îi ceruse magiei întunecate să-i spună de ce fusese omorât fratele său, ea îi arătase un tatuaj – unul exact ca al lui Kol. Șantajista știa mai multe despre cel care i se arătase lui, poate chiar despre asasinarea lui Dez. Finn nu simțea niciun fel de milă față de Kol, dar voia ca prințul să afle ce dorea. Îi aruncă o privire, dar el se uita drept în față. Mâna lui, lângă a ei, tremura ușor. Știa ce face.

În haosul care se crease, pe jos se vărsaseră sânge și vin. Prințul își curbă degetele și un țurțur roșu se ridică din băltoaca din spatele lui Ignacio. Cu mișcări aproape imperceptibile, îl deplasă și-l orientă spre spinarea lui Ignacio, în dreptul inimii.

Finn începu să transpire pe la tâmple. Oare chiar puteau pune capăt dezastrului?

Atunci, Ignacio lăsă capul pe-o parte și-și îndoi degetele de câteva ori. Alfie scoase un zgomot de protest, de parcă i-ar fi smuls ceva din mână. Țurțurul zbură pe lângă Ignacio atât de iute, că Finn nu avu timp să reacționeze. Alfie sări într-o parte, împingând-o pe Finn, și încercă să se ferească, dar se mișcă prea încet. Țurțurul îl străpunse sub claviculă.

Alfie se aplecă în față cu un strigăt de durere și cuprinse pumnalul de gheață, ca să-l topească.

– A fost o încercare adorabilă, spuse Ignacio, dar mă tem că va trebui să te străduiești mai mult.

Alfie scoase un șuierat de durere și-și apăsă rana, ca să oprească sângele. Rosti un cuvânt magic ca să se vindece când Ignacio își îndreptă din nou atenția asupra lui Finn.

– Voia să te scoată pe tine vinovată de o crimă, vorbi el, apoi își curbă degetele de mai multe ori.

Kol începu să tremure și-și dădu ochii peste cap de durere, până când Ignacio lăsă mâna pe lângă corp. Atunci se liniști, doar pieptul i se ridica și-i cobora prea repede.

– A șantajat o servitoare să otrăvească tonicul prințului și te-a trimis în palat ca să cadă vina pe tine. A mituit și niște gărzi ca să spună că te-au văzut dând târcoale palatului. Dar tu ai fost mai isteață, așa cum te-am învățat. Ai făcut ceea ce ei i s-a părut imposibil. Ai luat mantia și ai șters-o înainte să te prindă ei.

Ochii lui sclipiră, plini de mândrie.

Lui Finn i se învârtea capul de atâtea amănunte noi. Kol a vrut să-i pună în cârcă o crimă. De-asta i-a dat harta cu pasajele secrete, pentru că voia să fie prinsă în ele. Dacă planul șantajistei reușea, și-ar fi petrecut restul zilelor în Turnul cu Ceasornic, iar Alfie ar fi murit.

– De ce a făcut asta? întrebă Alfie, de lângă Finn. De ce a încercat să mă omoare? A fost implicată și în asasinarea fratelui meu?

Când Ignacio îl privi amuzat, fără să-i răspundă, prințul făcu un pas în față. Fața i se schimonosi de nervi.

– *Răspunde!*

– A, sigur că ai vrea să știi, hohoti Ignacio. Sunt convins că și Kol abia așteaptă să-ți spună. E o poveste interesantă, mai ales partea cu fratele tău.

Alfie se crispă, iar Finn se văzu nevoită să-l țină de braț ca să nu sară la Ignacio.

– Dar, vai, viața lui Kol se apropie de sfârșit. Copiii mei sunt pe primul loc, iar cei care le-au făcut rău trebuie să plătească, spuse Ignacio, aplecându-se deasupra lui Kol, care tremura de spaimă.

Lui Finn îi bătea inima să-i spargă pieptul.

– Să nu…

Ignacio scutură brusc din mână. Gâtul lui Kol se răsuci dintr-odată spre stânga și căzu moale pe podea într-o poziție nefirească, asemenea unei crengi care abia se mai ține de copac.

Finn rămase cu răsuflarea tăiată când simți cum se risipește din ea vraja lui Kol. Parcă avusese pe dinăuntru un râu stăvilit de un baraj uriaș, care acum se revărsa din nou, răcorindu-i măruntaiele. Era din nou întreagă. O străbătu o senzație inexplicabilă – nu o mai durea

nimic, voia doar să doarmă după o zi foarte lungă. Era liberă; își recăpătase harul.

Ignacio îi zâmbi.

– Vezi ce mult te iubește tata?

Finn scutură dezaprobator din cap. El nu iubea decât ceea ce supunea, iar pe ea nu o va mai supune niciodată.

Ignacio flutură din mână încă o dată și cele trei uși ale sălii de bal se deschiseră.

– Chiar îi las pe ceilalți în pace. Ce zici de asta?

Pocni din degete și oamenii se treziră la viață. Numai slugile lui rămaseră încremenite. Țipetele asurzitoare îi sparseră lui Finn urechile, însă ea refuză să și le acopere.

– Plecați! răcni Ignacio, glasul său bubuind în sală ca tunetul.

Musafirii tăcură și rămaseră nemișcați, de parcă le vorbise un zeu și acum se întrebau dacă nu cumva trebuie să se roage la el.

– Sau rămâneți și muriți. Voi alegeți.

La vederea ușilor deschise, invitații, familia regală și gărzile o luară la fugă, fără să le mai pese de nimic. Cei fără umbră nu se clintiră, așteptând porunca lui Ignacio, dar aruncând priviri flămânde nobililor.

Finn îi văzu pe rege și pe regină ieșind escortați de gărzi. Îl strigară pe Alfie, dar prințul întoarse capul. Ochii îi sclipiră când îi zări părăsind încăperea.

Rămaseră doar el și Finn împotriva lui Ignacio. Xiomara zăcea leșinată într-un colț îndepărtat.

Ignacio le aruncă slugilor sale o privire indiferentă.

– Hrăniți-vă cu cine vreți, dar pe ăștia trei mi-i lăsați mie.

Auzindu-l, slugile năvăliră afară, adulmecându-și prada.

Sala de bal se cufundă în liniște. Ignacio își lăsă capul pe-o parte, privind-o amuzat pe Finn. Ea simți un fior pe șira spinării. Nu știa dacă e în stare să se miște. Dar atunci auzi vocea prințului:

– Sunt lângă tine.

Îl privi. Avea o expresie hotărâtă. Frica îl ardea pe dinăuntru, dar nu era destul de puternică pentru a-l opri să facă un pas în față. Nici ea nu se va lăsa mai prejos.

– Acoperă-mă, îl rugă.

– E al tău.

Finn o luă la fugă spre Ignacio. Prințul scoase apa din toate vazele, vinul din pahare și orice urmă de transpirație din încăpere și le transformă într-o ceață deasă. Apropiindu-se de Ignacio, Finn smulse pietre din ziduri și îl înconjură cu ele. Îl auzi icnind din ceața care-l împresura. Reușise oare să-l lovească, măcar o dată?

Ceața se risipi. Ignacio apăru în fața ei cu piepții cămășii însângerați. Îi rânji, apoi se făcu nevăzut într-un nor negru. Să fie o iluzie?

Se juca iarăși cu ei.

O răscoli frustrarea – o senzație dureros de familiară. De ce se întâmpla așa de câte ori ajungea în apropierea lui? Întotdeauna fusese cu un pas în urmă, crezând că, în sfârșit, a scăpat de el, doar ca să-și facă din nou apariția zâmbindu-i, pregătindu-se să-i mai dea o lovitură, să-i mai arunce o poruncă, să-i pună încă o lesă. De ce se mai lupta cu el? Ce rost avea?

– Prințe! strigă ea, întorcându-se către el.

Dar Alfie nu era acolo.

Lângă ea stătea o fetiță. Arăta exact cum și-o amintea, exact cum îi apărea în coșmaruri.

Era fetița pe care o omorâse – prima viață pe care o curmase.

Sala de bal se golise. Erau doar ea și fetița care o privea cu ochi blânzi. O briză caldă, amețitoare îi ciufuli părul.

Deodată, aerul se răci și ochii ei căprui se întunecară. Venele i se îngroșară și i se înnegriră, umflate pe sub piele, ca niște pânze de păianjen țesute din umbră. Se năpusti la Finn și o trânti la pământ. O prinse de gât cu mâinile ei aspre și o strânse cu toată puterea. Finn

nu mai putu respira deloc. I se umeziră ochii și îi bătea inima sălbatic în gât.

– O meriți, îi repeta întruna fetița, vocea ei răsunând ca un ecou nepământesc. Meriți să mori pentru ceea ce ai făcut.

Și, cu toate că Finn o apucă de mâini și încercă disperată să se elibereze, o parte din ea credea că fetița spune adevărul. Cine ia o viață plătește cu viața lui.

Atunci fața de deasupra ei se schimbă. Două gropițe, în loc de una, ochi aurii, în loc de negri. Nu fetița o sugruma.

Era Alfie.

Prințul se trezi și el din buimăceală și se trase înapoi, tulburat.

– Nu știu cum… Nu eu ți-am făcut rău… altceva a fost… se bâlbâi el.

Finn își masă gâtul, respirând pe gură.

– Stai liniștit, vorbi cu glas răgușit. Nu te speria, n-ai întrecut măsura, prințe. Nu tu ai fost.

Alfie dădu din cap aprobator, cu ochii umezi. Se agăță de vorbele ei, privindu-și mâinile fără să-și ascundă teama. Finn se uită la el, dorind să-i spună ceea ce ar fi vrut și ea să audă de câte ori o silise Ignacio să curme o viață cu mâinile goale.

Nu tu ai fost, niciodată nu ai fost tu, îi veni să strige. *A fost corpul tău, dar nu era al tău. Au fost mâinile tale, dar nu ele sunt mânjite. Ale lui sunt.*

Fără să-l întrebe, știu la cine se gândise Alfie – la Xiomara. I se întipărise vina pe față. Prințul își acoperi ochii cu podul palmelor. De ce avea Ignacio puterea de a scoate la suprafață răul din tot și din toate?

– Așadar, pentru *muchacho* ăsta m-ai părăsit? țâțâi Ignacio în spatele lor. Băiatul ăsta care e în stare să te strângă de gât? Doar știi că numai eu te cunosc cu adevărat, dar tot te iubesc. De câte ori să-ți mai spun? Numai pe mine mă ai.

Alfie făcu un pas în față. Îi lucea mânia în priviri.

– Nu-i adevărat, mă are…

Ignacio ridică mâna și gura lui Alfie se închise. I se lipiră buzele și nu mai fu în stare să le deschidă.

– Știu cine ești, băiete. Îți citesc gândurile așa cum ți le-a citit și magia asta când ai eliberat-o.

Când prințul ridică mâna să farmece apă din aer, Ignacio i-o împietri cu un gest scurt.

– Lasă-l în pace!

Finn vru să treacă în fața lui Alfie, dar Ignacio îi aruncă o privire cruntă.

– Dacă te miști, moare, pricepi?

Fata înlemni pe loc. Când îi vorbea așa, redevenea un copil neajutorat. Abia mai respira.

Din spatele ei se auzi un lipăit. Finn se temu că voia s-o lege din nou cu sfori, dar se înșela. Două mâini de piatră se furișară pe podea în vârful degetelor – mâinile lui Sombra, cele pe care le văzuse în vistieria palatului. Odată ce intrau în posesia lui Ignacio, îl vor face și mai puternic, iar ei abia reușeau să-l înfrunte așa cum era acum. Și unde era profesoara prințului? Alfie îi ceruse să păzească mâinile. O omorâseră slugile lui Ignacio?

– Prințe! strigă Finn, alergând după mâini.

Alfie deschise gura, vrând să rostească o vrajă.

– Țț, țț, țț, făcu Ignacio și îi izbi pe amândoi de peretele cel mai apropiat.

Finn simți o durere cruntă în coaste și îl auzi pe prinț țipând lângă ea.

– Nu te grăbi așa. Doar pentru asta am venit, Finny. Acesta este începutul domniei mele. Al domniei noastre, dacă vrei. Dacă îl asculți pe tata.

Ignacio îngenunche și mâinile se așezară peste ale lui, deschizându-se și mulându-se pe piele ca niște mâneci, ca niște mănuși de piatră. Se lăsă în față și bulbucă ochii când îi înveliră

mâinile. Se cutremură din tot corpul într-un fel de extaz, iar Finn simți o scânteie de putere în aer. *Probabil că asta simți când te lovește fulgerul,* își zise fata, te încarci cu o energie palpabilă. Avu impresia că energia aceea îi apasă umerii. Preț de-o clipă, nu se auziră decât gâfâielile lui Ignacio.

Finn se întinse și-l apucă pe prinț de cămașă, scuturându-l de mânecă. Nu știu ce altceva să facă sau să spună. Pierduseră bătălia. El se uită în ochii ei. Gândea același lucru.

Ignacio se ridică în picioare. Răsuci din degete, aducându-i pe Alfie și Finn în fața lui încă o dată. Un fior o străbătu pe fată pe șira spinării când bărbatul făcu din ei două marionete. Nu va uita niciodată groaza pură a acelor momente. Senzația că voința lui i se vâră pe sub piele și pune stăpânire pe ea. Le dădu drumul, parcă provocându-i să fugă. Niciunul nu fugi. Ce rost ar fi avut?

– Așa, vorbi Ignacio. Ia să vedem, unde-am rămas?

Dar nu mai era vocea lui; din străfundurile sale răzbătea un timbru grav și plin, care îi făcu lui Finn părul măciucă.

Fiindcă știa că aude ecoul unui glas de zeu.

Ignacio îi dădu ocol lui Alfie cu mișcări hrăpărețe.

– Arăți ca un rege, dar sigur nu ești unul. Știm amândoi asta, nu-i așa? Zâmbești ca prostul și te agăți lamentabil de dragonul ăla. Parcă ești un țânc. Îi aruncă lui Finn un rânjet de fiară. Poate vrei să vezi cum arată un rege adevărat.

Sub ochii lor, Ignacio începu să se schimbe. Finn auzi cum îi trosnesc oasele și se rearanjează, lungindu-se. Bărbatul se încovoie și căzu în patru labe, cu un răcnet neomenesc, de animal sălbatic. Trupul începu să-i crească. Într-o clipă, un dragon negru uriaș umplu sala de bal. Din nas îi ieșeau fuioare de fum, promițând un torent de flăcări.

– *Coño*, murmură Finn.

37

ULTIMATUMUL

Finn își aruncă brațele înainte și ridică un zid de pământ care să-i apere, dar coada dragonului îl turti ca pe o bucată de unt cald, lovindu-i și pe ei. Ea și Alfie alunecară pe gresie până în capătul celălalt al încăperii.

– Trebuie să folosim dragonul! strigă Finn.

Nu aveau de ales. În fața lor, dragonul inhală și scoase fum pe nări. Prințului îi curgea sânge dintr-o rană de deasupra ochiului. Probabil că îl loviseră pietrele din zid.

– De câte ori îl folosim, mai rău facem! zise prințul, când se ridicară anevoie în picioare. Vom încerca să-l înfruntăm. Dacă nu reușim, atunci folosim dragonul.

Finn îl trânti pe prinț pe jos, ca să-l ferească din calea vâlvătăii albastre pe care o scuipă dragonul, pârjolind locul în care se aflau.

– *Dacă?* țipă ea, ajutându-l să se scoale. Crezi că mai e cazul să ne întrebăm dacă?

Privind peste umărul ei, pe Alfie îl cuprinse spaima. Finn se uită și ea în spate și văzu că îi amenință încă o flacără. Ridică un nou zid, iar Alfie o lipi de el. Văpaia îi împresură și pârjoli piatra. Încăperea devenise un cuptor încins, împrăștiind o căldură înăbușitoare.

– Vrăjește apa! țipă Finn, ca să se facă auzită peste vuietele flăcărilor. Scotea întruna bolovani din pământ, ca să-i înlocuiască pe cei zdrobiți.

Alfie ridică mâna în aerul încins. Numai câțiva stropi de apă îi apărură în vârful degetelor.

– Aerul e prea uscat!

– Atunci folosește dragonul! Fă mai multă apă!

Flăcările se potoliră. Pașii dragonului zguduiră palatul din încheieturi. Obstacolul ridicat de Finn se făcu fărâme.

– Prințe! Trebuie să-l folosești!

Alfie îi aruncă o privire gravă și scoase figurina de sub cămașă.

Dragonul își dădu capul pe spate și suflă încă un jet, atât de fierbinte, de parcă ar fi înghițit soarele. Alfie înălță dragonul cât mai sus și un val gigantic se ridică în aer ca să stingă văpaia. Ar fi putut îneca întreg palatul.

Finn observă că prințului îi curge sânge din nas și din colțurile gurii. Era pământiu la față și umbra i se ofilea văzând cu ochii. N-ar fi trebuit să-i ceară să apeleze la dragon. Îl supunea unui efort prea mare.

Dar nu suficient.

Flăcările se întețiră, aproape albindu-se. Talazul lui Alfie se năpusti să înghită creatura, dar focul îl transformă într-o clipă într-un nor de ceață.

Prințul se clătina pe picioare. Vocea lui Ignacio bubui: *Asta e o problemă de familie*, muchacho*. Poate că ar trebui să stai pe tușă de data asta.*

Finn auzi cum vibrează sforile înainte de a le vedea. Plutiră prin aer, încolăcindu-i lui Alfie mâinile și gleznele. Îl împinseră în spate, izbindu-l de perete cu atâta forță, că Finn se temu să nu-l fi omorât. Sforile îl țineau suspendat deasupra podelei de gresie.

– Oprește-te! urlă ea către Ignacio. Încetează.

Dragonul nu făcu decât să dea din coadă, încântat. Alte sfori zburară din toate părțile, până ce prințul fu imobilizat într-o țesătură de funii aspre.

Dragonul se așeză confortabil, încolăcindu-și coada. Se auzi din nou glasul lui Ignacio:

Aș putea să-l rup în bucăți, să știi. S-ar termina cu el cât ai clipi din ochi. Dacă nu cumva mă convingi să mă răzgândesc…

Pe tâmplele lui Finn curgeau broboane de sudoare. Ignacio o lăsase orfană, îi luase viața în mâini și i-o frânsese. Mai bine murea decât să-i implore mila, decât să se târguiască cu el. De fapt, nici nu mai avea viață, nu se mai agăța decât de furie; o ardea și o ținea în viață deopotrivă și nu putea să-i dea drumul.

Atunci îi răsună în minte glasul prințului, cum i-a răsunat și altădată. Când l-au văzut pe bărbatul infectat din cârciumă, l-a întrebat dacă e destul de prost să-și dea viața ca să oprească magia lui Sombra. Iar prințul, în cuvinte care-i trădau spaima, a întrebat-o, la rândul său: *Dar tu nu ți-ai da viața pentru nimic?* Nu i-a răspuns atunci, dar îi răspunse acum. Dacă nu mai trăia decât ca să-l urască pe Ignacio, și-ar da viața pentru prinț, în speranța că va pune capăt dezastrului. Ridică brațele a capitulare în fața monstrului de dinaintea ei și, cu bărbia tremurându-i, spuse:

– Nu-i face rău. Hai să rezolvăm lucrurile între noi.

Dragonul scoase un mârâit de mulțumire.

Fată cuminte.

Se micșoră treptat și redeveni bărbatul pe care ea îl numise cândva tată. Începu să se plimbe țanțoș prin sală.

În spatele lui Finn, prințul gemu de durere.

– Nu, vorbi el, calm, dar hotărât. Dă-mi drumul.

Ochii lui Ignacio luciră de mânie. Ridică mâna și toate sforile încolăcite de membrele lui Alfie începură să tragă în direcții opuse, forțându-i brațele și picioarele, iar Prințul urlă de durere.

Finn înălță din nou brațele. Știa că lui Igancio îi place gestul acela.

– Dă-i drumul și rămân aici. Fac tot ce vrei. Facem cum vrei tu.

– Finn, nu, auzi vocea sfârșită a lui Alfie.

Dar nu se întoarse spre el, pentru că, dacă i-ar fi văzut chipul, poate că s-ar fi răzgândit.

Ignacio lăsă capul pe-o parte.

– Faci ce vreau și după aceea mă gândesc dacă-i dau drumul, ce zici?

Prințul începu să protesteze din nou, dar Finn încuviințase deja. Dacă Ignacio o avea pe ea, poate că nu-l mai interesa Alfie. Altă soluție nu avea.

Aruncă o privire în spate și întâlni ochii aurii ai prințului. Expresia lui deznădăjduită îi frânse inima. Întoarse capul.

– Spune-mi ce vrei, i se adresă lui Ignacio.

Acesta zâmbi, iar ea știu imediat că o va ruga ceva mult mai rău decât își putea închipui.

– Vreau ca prințul să scoată magia capturată în jucărioara lui și să-i dea un adăpost nou – pe tine.

Îi îngheță sângele în vene. Ignacio voia ca prințul să o infecteze cu magie.

Alfie scoase un sunet de protest în spatele ei și rosti cu glas gros, încordat de o furie dezlănțuită:

– Mai întâi va trebui să mă ucizi, monstrule.

În pieptul lui Finn, inima bătea ca un canar îngrozit. Știa că Ignacio voia să i se supună. Voia să-i aducă aminte că era singurul prieten și singura familie pe care o putea avea. Cu toate astea, chiar la așa ceva nu se așteptase. Deși era tipic pentru el să se folosească de apropiații ei ca să-i facă rău. Vorbele lui o usturau ca o palmă peste obraz.

– Nu sunt destul de neagră la suflet pentru magie, Ignacio, îi spuse, încercând să nu-i tremure vocea.

Magia evitase să intre în ea înainte. Sigur nu era genul care s-o găzduiască. Ar face-o scrum, iar o moarte rapidă nu era genul lui Ignacio. Poate că reușea să-l facă să se răzgândească.

– M-ar omorî pe loc. Asta vrei?

Ignacio scutură dezaprobator din cap, cu expresia unui părinte care-și ajută copilul la teme.

– Nu trebuie decât să accepți că ești o ucigașă, așa cum, în realitate, chiar ești, *mija*. Atunci vei fi cea mai potrivită casă pentru magia întunericului. Mă întreb dacă nu cumva ai nevoie de un imbold pentru asta. Arătă spre prinț. El va transfera magia în tine, iar tu ori vei accepta întunericul care zace în tine, ori te vei agăța mai departe de ideea asta tâmpită că ai vrea să fii altfel și magia te va preface în cenușă. Sau ești a mea, sau mori. Iar dacă băiatul refuză, moare și el.

Finn auzi foarte vag înjurătura prințului din spatele ei. Sunetele răzbăteau până la ea estompate. Deci așa se termina. Fie trăia ca un demon cu ochi întunecați, fie murea de mâinile lui Ignacio. Niciuna dintre variante nu era alegerea ei, ci ascundea una și aceeași soartă în alte haine – și dacă devenea sluga lui Ignacio, și dacă se făcea scrum, tot moartă ar fi sfârșit.

Singura alegere adevărată care îi rămânea era să-și ia viața crezând ceea ce credea și prințul – că putea fi un om mai bun, dacă i se dădea o șansă.

– Bine, se auzi Finn spunând.

Expresia de satisfacție de pe fața lui Ignacio îi întoarse stomacul pe dos.

– Ce fată cuminte!

Finn merse la Alfie. Fiecare pas îi frângea inima. Când ajunse în fața lui, prințul abia găsi puterea să-i vorbească:

– Finn, nu știu ce se va întâmpla cu tine dacă…

– Nici eu. Dar poate că îți va da drumul și vei avea o șansă să pui capăt nenorocirii.

Era o speranță prostească, dar nu le mai rămăsese altceva decât speranța.

– Nu, spuse prințul, împotrivindu-se din toate puterile. Eu am provocat nenorocirea. Ne vom bate cu el și vom muri împreună. Dar

nu te las să-l înfrunți singură. O privea cu niște ochi de un auriu atât de intens, încât te așteptai să curgă din ei miere, nu lacrimi. Nu trebuie să faci ce-ți cere. Nu-mi ești datoare cu nimic, nici mie, nici altcuiva.

O clipă, Finn nu fu în stare să deschidă gura. Un zâmbet îi rotunji colțurile gurii.

– Alfie. Îi spunea numele pentru prima oară, mirându-se ea însăși că și-ar fi dorit să-și petreacă ultima zi repetându-l la nesfârșit. Toată viața mea am fost obligată să fac ce n-am vrut. Acum e la fel. Și o fac pentru că un prieten s-a proțăpit în ușa mea și mi-a cerut ajutorul.

Un sunet ieși de pe buzele lui Alfie, unul care trăda un suflet deja frânt, gata să se spargă în mai multe bucăți. Prințul se zbătu în sfori și se aplecă spre ea. Răsuflarea lui caldă îi mângâie obrajii când își opri fruntea într-a ei.

– Nu te voi putea salva dacă faci ce spune.

Îi oferi un zâmbet silit, un cadou mărunt în fața dezastrului care îi pândea.

– Azi am fost deja la un pas de moarte de mai multe ori. Ce mai contează încă o dată?

Alfie închise ochii.

– S-ar putea să fie ultima dată.

Ignacio oftă.

– Știi că nu sunt o fire răbdătoare, Finny.

Ea își dori să nu mai fie nevoită să-i audă vocea vreodată. Într-un fel sau altul, în noaptea aceea, dorința i se va împlini.

Alfie o mângâie cu privirea cum ar fi mângâiat degetele unui copil petalele unei flori. Se uită la ea de parcă ar fi vrut s-o țină minte așa cum era în clipa aceea, cum nu avea să mai fie când magia va fi pus stăpânire pe ea. Nu trebuia decât să rostească o vorbă ca să invoce magia din dragon.

– Ia-o, spuse el, cu glas frânt.

Magia se revărsă neagră din dragon.

Fuioarele de culoarea obsidianului se retraseră ca un șarpe înainte de a străpunge inima fetei. Finn o simți în vene, arzându-i și pielea, și măruntaiele. Parcă ar fi intrat soarele în ea. Când o pătrunse, ea refuză să facă ceea ce voia Ignacio. Refuză să se lasă pradă acelei părți din ea care omorâse pentru el, care lăsa cadavre în urmă fără să-i pese, care credea că e monstrul capabil să găzduiască magia. În schimb, se agăță cu ochii de expresia prințului, una chinuită de durerea că pierdea o ființă care ar fi meritat să-i rămână alături.

Fără îndoială, avea să moară într-o secundă, stinsă de suflul magiei ca flacăra de lumânare între două degete umezite. Dar, dacă poți muri într-o secundă, de ce să nu poți trăi într-o secundă? Dacă ar putea alege o clipă pe care s-o prindă blând cu palmele, atunci aceasta ar fi: sub privirile prințului, conștientă că nu era cum o credea Ignacio. Că era ea însăși.

Își reținu un țipăt intens, înnebunitor. Căzu în față, cu mâinile pe jos, zgâriind gresia, așteptând să se facă fărâme, să se mistuie, să ajungă, în sfârșit, într-o lume fără Ignacio. Apoi înțepeni. Durerea încetă și nu mai simți decât o forță uriașă.

– Finn? îl auzi pe prinț rostindu-i numele cu glas răgușit, în care teama se împletea cu speranța.

Deschise ochii. După privirea lui, ghici că i se înnegriseră. Totuși, cumva, mintea îi rămăsese întreagă. O scăldă un val de șoc și ușurare care i se răspândise pe sub piele ca un șuvoi răcoros. Era tot ea însăși. Nu știa pentru câtă vreme, dar, deocamdată, tot ea era.

– Încearcă să te eliberezi și s-o trezești pe Xiomara. Ferește-te din calea mea, îi spuse lui Alfie, apoi, spre mirarea lui, îi întoarse spatele și se îndreptă spre mijlocul încăperii, unde stătea Ignacio.

Nu conta cât timp mai avea la dispoziție. Îl va folosi ca să-l doboare, să moară odată cu ea. Îi va săpa mormântul, pentru ea și pentru părinții ei.

– În sfârșit, oftă Ignacio, când o văzu. Așchia nu sare departe de trunchi. Ești din nou a mea, să faci ce vreau. Acum, omoară-l pe băiat.

Călcă peste vorbele lui ca peste un firicel de apă.

Ignacio făcu ochii mici.

– Ți-am zis să-l omori pe băiat, Finn.

Finn se săturase. Începu să fugă spre el, cu pumnii ridicați.

El scoase un hohot ascuțit, pe jumătate amuzat, pe jumătate mânios.

– Bineînțeles. Întotdeauna ai fost o luptătoare, dar întotdeauna te-am învins.

Finn îi absorbi cuvintele numai ca să-i alimenteze înverșunarea. Lovi aerul cu mâinile și ridică două pietroaie gemene pe care le prăvăli peste el. Ignacio flutură agale din mână și bolovanii i se făcură fărâme la picioare.

– Zău, Finn, ce rost are? De ce nu mi te alături? Uită de băiat, uită de lume. Lângă mine, erai tu însăți.

– Ai făcut din mine ce-ai vrut. M-ai făcut să uit cine sunt. I-ai luat de lângă mine.

Scurtă distanța dintre ei. Își luă avânt și îi trase un pumn în falcă, aruncându-l pe spate. El se lovi de tronuri și le făcu zob, într-o explozie de praf și bubuituri. Dar se ridică râzând din moloz. Îi sângera falca, însă rana se vindecă sub ochii lui Finn.

– Nu, zise el, înaintând cu pași dezinvolți. Ți-am arătat cine ești. Te-am eliberat dintr-o familie de nimic, te-am scutit de o viață de nimic. Nu e vina mea că nu ți-a plăcut ce-ai văzut când ai aflat cine ești cu adevărat. Când, sub toate fețele acelea, ai constatat că ești exact ca mine.

Finn se apropie și ea de el, îl apucă de mantie și-l trânti la podea cu atâta forță, că se crăpă piatra sub impactul izbiturii. Îi mai trase un pumn în falcă.

– Mi-ai luat familia și m-ai obligat să văd ce-ai vrut. Încă un pumn. *Pendejo* – încă unul – mincinos – și încă unul – și manipulator!

Însă Ignacio îi râdea în față, zâmbetul lungindu-i-se tot mai tare pe obraz. Se vindeca oricum instantaneu. Finn îl ridică de jos și-l izbi întruna cu mâinile și cu picioarele. Scoase un urlet și-l lovi cu un bolovan smuls din podea. Igancio zbură cât colo, lipindu-se de un perete. Se prelinse pe el și aterizâ în genunchi. Apoi se ridică semeț, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ți-am mai spus, mârâi el, începând să-și piardă răbdarea. Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu-ți pot face rău. Pot foarte bine să le fac pe *amândouă*.

Își îndoi puțin genunchii și, din câteva mișcări rapide, niște bolovani cât prințul de mari zburară fulgerător spre Finn. Ea se feri de primul și-l fărâmă pe al doilea cu pumnul. Dar al treilea veni prea repede. Fata vru să-l pareze cu brațele, dar îl primi în piept și căzu pe spate, alunecând pe podea. Era blocată între bolovani.

– Cât o s-o mai ținem așa, *mija*? o întrebă Ignacio, îndoindu-și degetele.

Luă apă din aer și o transformă în țurțuri. Finn simți cum îi mușcă din carnea brațelor. Unul o străpunse sub claviculă, scoțându-i un țipăt.

– De ce nu mă lași să fiu tatăl tău? o rugă bărbatul.

O călca pe nervi că vorbea de parcă făcea totul numai pentru ea. Din dragoste pentru ea. Însă niciodată n-o iubise. Și nu făcuse nimic pentru ea.

– Încetează, îi spuse, ridicându-se împleticit și apropiindu-se de el.

– Cu copiii trebuie să fii și rău, chiar dacă doare, altfel nu învață respectul.

Finn încercă să se elibereze dintre bolovani, dar vocea lui spintecă aerul:

– Nu te mișca, îi porunci, apelând la *propio*.

Finn încremeni.

Apoi Ignacio veni în fața ei. O apucă ușor de bărbie și-i desenă cercuri pe piele.

– Uită-te la mine.

Ea înălță privirea. Tremura din tot corpul, încercând să i se opună. Nici măcar magia din ea nu era suficientă ca să-i reziste.

– Iubește-mă ca mai demult. Când erai mică. Închipuie-ți că sunt totul pentru tine, ca atunci, îi zise, pe un ton moale, disperat.

Finn îi surâse frumos, cu o expresie uimită pe chip. Ignacio se înmuie.

– Mă iubești? De-adevăratelea?

Fata încuviință din cap, cu ochi mari, pustii.

– Întotdeauna te-am iubit.

Ochii lui Ignacio se umplură de lacrimi.

– Ești din nou a mea.

Flutură din mâini și pietroaiele care o imobilizau se dădură la o parte. O strânse tare în brațe.

– Astăzi începem o viață nouă. Una perfectă. Să vezi ce bine ne va merge. Lumea e a noas…

I se tăie răsuflarea, iar Finn simți cum i se scurge sângele pe mâini când îi înfipse pumnalul mai adânc în spate, direct în inimă, iar apoi îl răsuci.

– M-ai iubit… îl auzi murmurând tot mai slab, până amuți.

Se smulse din brațele lui și îl țintui din priviri.

– Să nu crezi că, dacă te iubesc, nu-ți pot face rău. Pot foarte bine să le fac pe amândouă, îl maimuțări ea.

Îi poruncise să-l iubească așa cum îl iubise mai demult. Dar ea nu-l iubise niciodată. Dragostea pentru el nu fusese adevărată. Porunca lui nu însemna nimic pentru ea.

Ochii lui negri se uitară într-ai ei pentru ultima oară, mari și vulnerabili, ca și când, pentru prima dată, o implora să-l ierte. Întinse mâna spre ea și-i atinse ușor obrazul, trimițându-i fiori pe șira spinării, apoi căzu pe spate. Rămase cu ochii nemișcați la tavan.

Încremenea în moarte, dar Finn nu se eliberase încă. Tremura de încordare. Nu-i venea să creadă că, în sfârșit, scăpase de el. Că plătise pentru toate câte i le făcuse și îi furase.

Se uită la cadavru cu răsuflarea întretăiată, de groază că va începe să zâmbească și va învia. Dar trupul nu mai mișcă. Era mort. Finn se temuse întotdeauna că o parte din ea se va întrista la moartea lui, că va regreta că îl omorâse, dar acum nu simțea decât libertatea repezindu-se prin ea ca apa printre pietre. Nu-i păsa că a te bucura de moartea cuiva te face un monstru; orice monstru care îl ucidea pe Ignacio era un sfânt în ochii ei.

Privi peste umăr și vru să-i strige prințului să se grăbească și să prindă orice ar fi ieșit din Ignacio, dar Alfie nu mai era singur. Tresări când îl văzu pe Băiatul-din-cadă lângă el. Luka arăta ciudat de bine, de parcă în palat nu s-ar fi dat nicio luptă. N-avea nicio zgârietură.

Când își dădu seama de ce, înlemni. O străfulgeră o idee.

Știa cum să oprească magia întunericului.

Nu apucă să-l strige pe prinț. Magia care crescuse în trupul lui Ignacio se revărsă din el, mistuindu-l. Mâinile de piatră se dezlipiră de pe pielea lui și-și reluară forma de la început.

Lui Finn i se făcu inima cât un purice când văzu cum magia se înalță într-un vălătuc de fum negru și se pregătește s-o înghită. Vru să fugă, să închidă ochii și să n-o mai vadă când îi deschide, dar nu o putea lăsa să scape. Se gândi la Alfie, la groaza din ochii lui când își privise mâinile cu care o sugrumase la porunca altuia. Prea multe se întâmplaseră în sala aceea de bal și în afara ei ca să lase magia să se dezlănțuie.

Îi spusese prințului că își petrecuse viața privind cum se întâmplă lucruri rele fără să miște un deget ca să le oprească. Îl rugase să creadă în ea și el credea, așa cum crezuseră și părinții ei și cum ar face-o și acum, dacă ar mai fi în viață.

Venise clipa să arate că e demnă de încredere.

Putea controla ecoul magiei din dragon. Poate că o putea stăpâni și pe aceasta. Așa, îi dădea timp prințului s-o captureze.

– Ia-mă, îi spuse, mai înspăimântată decât fusese vreodată. Ia-mă.

Magia se încolăci în jurul ei ca un șarpe gigantic, apoi îi intră în gură. Puterea îi începeșă mintea. Magia dragonului îi dădea o energie incredibilă, dar nici nu se compara cu aceasta. Era izvorul a tot și toate. Era prea mult. Era…

Ești atât de aproape de întuneric, copila mea, atât de aproape. Magia întunecată îi torcea în urechi, moale ca mătasea. Finn simți cum i se plimbă pe piele ca niște păianjeni mâinile reci și cum se lipesc de ale ei. *Întoarce-te către el. Lasă-l să te cuprindă. Tu și cu mine vom stăpâni un pământ pârjolit. Nu va mai exista frică, nu va mai exista tristețe, pentru că nu vor mai exista inimi care să le simtă, doar tu și cu mine. Predă-te, copila mea, predă-te ție însăți.*

Își lipi călcâiele de podea, încercând să se opună magiei, dar când mâinile de piatră i se mulară pe piele, îi căzu victimă.

M-ai rugat să te iau. Altceva nu îți vei mai dori.

Atunci, Finn nu mai simți altceva decât foamea. Nevoia de a se scufunda regatul întreg în beznă.

Odată ce Ignacio căzuse mort, sforile se desprinseră și Alfie se prăbuși ca un bolovan. Finn reușise imposibilul sub ochii lui. Îl bătuse pe Ignacio cu propriile lui arme. Dar magia… Magia zbura liberă. Și mâinile – trebuiau prinse! Se ridică anevoie în picioare, cu ochii la Finn. Trebuia să ajungă la ea, să captureze magia înainte ca… Un trosnet asurzitor îl făcu să înalțe privirea. O bucată mare se desprinsese din tavan și stătea să cadă, ca dintele unui bebeluș enorm. Apoi se prăvăli spre el.

Alfie își feri fața cu mâinile, dar bucata de tavan nu-l atinse. Lăsă brațele jos și-l văzu pe Luka ținând-o în palme ca pe un fruct de avocado.

– Ți-a fost dor de mine, morocănosule? îl întrebă verișorul său, azvârlind pietroiul cât colo.

Alfie rămase cu gura căscată.

– Ce s-a… Arătă spre bolovan.

Luka arăta neobișnuit de modest.

– Se pare că am puteri supraomenești? răspunse, ridicând ușor vocea, de parcă ar fi vrut să-i confirme că e adevărat.

Alfie clipi iute, ca să-și alunge buimăceala, apoi îl strânse într-o îmbrățișare de urs.

– Dar cum se poate?

– Habar n-am. Presupun că mi-au apărut de la sine. Ca frumusețea și simțul umorului.

Alfie zâmbi larg, apoi își aminti de Finn și că Xiomara trebuia să arunce magia în hău pentru totdeauna. Nu știa dacă o putea salva pe Finn din ghearele magiei. Dar putea să încerce.

Luka întoarse privirea de la el și se albi.

– Alfie, se întâmplă ceva.

Arătă cu degetul înainte.

În fața lor stătea Finn. Părea flămândă.

– Finn, rosti prințul, șovăitor.

Ea înclină din cap către el, apoi zâmbi larg și porni spre ei cu pași înceți.

– Luka, murmură Alfie încordat, fugi.

– Nu te las singur.

– Trebuie să faci ceva pentru mine, îi explică, strâmbându-se din cauza durerii din coaste. Se lovise tare când îl izbise Ignacio de zid. Trezește-o pe Xiomara. Trebuie să arunce magia în neant, înțelegi? Trezește-o, altfel, murim amândoi.

Îl împinse pe Luka în spatele lui.

– Bine, acceptă verișorul lui, îngrijorat. Dar să fii atent.

Alfie se mai liniști când îl auzi cum se îndreaptă spre Xiomara.

– Finn, vorbi el, pornind spre ea. Mă cunoști. Știu că mă auzi, știu că ești o luptătoare. Eliberează-te.

Nu era ca atunci când intrase în ea magia dragonului. Acum, dominată de magia scăpată din Ignacio, nu mai semăna deloc cu ea. Dar trebuia să se elibereze. Nu putea s-o omoare ca să distrugă magia. Nu o va ucide.

Ea nu spuse nimic, ci se apropie de prinț cu pași egali. Brusc, întinse un pumn și un stâlp de piatră îl lovi în stomac cu atâta forță, că-l făcu să îngenuncheze și să-și ducă mâna la burtă.

– Alfie! țipă Luka de lângă Xiomara.

Cu răsuflarea tăiată, prințul se sili să se îndrepte de spate.

– Stai pe loc! Luka. Stai acolo!

Finn nici nu păru să-l observe pe celălalt. Se apropia tot mai mult de prinț. Alfie tresări când văzu că o frântură din umbra ei i se agăța de picioare și se târa după ea. Probabil că se zbătea să scape. Magia nu o înghițise de tot.

Finn întinse ambele mâini în față și făcu un baraj de flăcări. Alfie sări la o parte din calea ei, respingând focul cu un val firav de apă. Ea îl urmărea în același ritm lent. Aproape ezitant. Se lupta. Încerca.

Trebuia să existe o cale de a scoate magia din ea fără s-o ucidă și de a o închide în dragon. Va încerca s-o supună și să smulgă magia din trupul său. Și numai dacă nu va reuși îi va străpunge inima.

Prințul rosti o vrajă și ridică în aer cioburi de sticlă. Se strâmbă când se gândi unde să le înfigă ca s-o încetinească – în genunchi și în stomac.

– *Volar*!

Cioburile țâșniră și îi intrară fetei în piele, dar se desprinseră și căzură, iar tăieturile se vindecară imediat.

Finn ajunse în sfârșit în fața lui, la distanță de un braț. Se opri și se cutremură.

– Finn, spuse el, cu inima frântă.

Fata își miji ochii negri. Îl apucă de gât și-l ridică de la pământ. Alfie își luă avânt și o lovi în piept. Finn se împiedică, se prăbuși și scăpă dragonul.

Prințul căzu cu un geamăt de durere. Pe când ea încercă să se ridice, o prinse și o imobiliză la podea. Luă dragonul și-și puse mâinile pe pieptul ei. Simți cum magia pulsează în ritmul inimii. Se concentră și încercă să o smulgă din ea. Dar magia se opunea, se încolăcea mai tare în trupul fetei. Harul prințului se dovedi neputincios. Esența magiei nu putea fi amăgită să i se supună numai pentru că își colorase propria magie în negru.

Va trebui s-o omoare pe Finn, nu avea de ales. I se strânse inima, dar știa că asta trebuia să facă. Pentru poporul său, pentru lumea întreagă, nu-și permitea să fie din nou egoist, ca atunci când îl salvase pe Luka. Nu-și permitea să nu se gândească la consecințele faptelor sale. Cu lacrimi în ochi, Alfie smulse pumnalul fetei din teacă și dădu să i-l înfigă în inimă.

Ochii întunecați îl săgetară. Finn îl înșfăcă de încheietură. Vârful pumnalului abia îi atinse pieptul. Cu mâna cealaltă, îl pocni cu o piatră în obraz. Alfie zbură în spate, aterizând la câțiva pași de ea. Îl ardeau coastele de durere. Zgâriind podeaua, nu-și putu reține un urlet de agonie.

Finn se ridică și porni calmă spre el.

Prințul formă un glob de gheață. Acum era momentul, era o țintă perfectă. Trebuia s-o facă, pentru familia sa, pentru poporul lui.

Atunci auzi pași repezi. Luka se postă între ei cu un glob de flăcări în palmă.

– Nu te apropia de el! îi strigă lui Finn.

– Luka, nu!

– Fugi, Alfie, țipă el peste umăr. Fugi, acum!

Finn nu șovăi. Privind printre pleoapele aproape închise, îl prinse pe Luka de braț cu ambele mâini.

– Nu! urlă Alfie.

Finn îi răsuci brațul lui Luka. Băiatul urlă de durere. Alfie își zise că așa îi era dat să moară, de mâinile unei prietene, lângă cel mai bun prieten al său, mort și el.

Dar moartea nu veni. Finn încremeni și căzu în genunchi, iar magia se scurse din ea ca un fum dens și vâscos. Dragonul vibră în palma lui Alfie. Prințul îl ridică și privi uimit cum magia întunericului se revărsa ca un fluviu negru în figurina argintie. Și nu doar esența ei, care o infectase pe Finn, ci și ecourile ei. Magia care înveninase inelele orașului năvăli prin găurile ferestrelor și prin tavanul boltit al palatului. O ploaie de cioburi căzu peste ei când se scurse în dragon. Într-o clipă, se scufundă pentru totdeauna în jucăria din palma prințului. Finn căzu pe spate, sfârșită. Alfie răsuflă ușurat. Printr-o minune, fata nu murise.

Mâinile de piatră zăceau lângă ei, nemișcate. Cu magia închisă, rămasă fără gazdă, fără atâtea trupuri care să-i vină în ajutor, încremeniseră din nou.

Iar Alfie nici măcar nu mai trebuia s-o pecetluiască acum cu sângele său, nici să se folosească de *propio* ca s-o amăgească să intre în dragon, intrase în el de bunăvoie. Nu mai putea de bucurie. Magia era prizonieră din nou, iar el nu mai era legat de ea. Nu-i va mai putea face rău, nu va mai putea sorbi vlaga din el.

Era liber.

Dar cum se întâmplase?

Un geamăt îl aduse cu picioarele pe pământ. Se aplecă deasupra lui Luka și îi scăpă o grimasă. Brațul îi era dislocat.

– Iartă-mă, o să te doară. I-l puse la loc, răsucindu-l brusc. Luka urlă. Gata, gata, știu. Acum ești în regulă.

– Vorbește pentru tine. A durut ca *dracu'*.

– Lasă că nu mori din asta.

Luka vru să-l întrebe ceva, dar Alfie știa că nu au timp de explicații. Trebuia să scape de magie.

– Așteaptă aici. Ai grijă de Finn. Trebuie să mă ocup de asta mai întâi.

Luka aprobă înclinând din cap și îngenunche lângă fată. Alfie se ridică și vru să plece după Xiomara, dar ea era deja în picioare și venea spre el șchiopătând. Probabil că Luka o trezise înainte de a sări în ajutorul lui.

Când se opri în fața lui, așteptând să-i vorbească, lui Alfie i se puse un nod în gât. Nu voia să se mai uite o dată în hăul negru decât ca să-l vadă pe fratele său ieșind de-acolo, teafăr și nevătămat. Dar viața îl purtase până aici din alte motive, mai întunecate, și nu mai putea întârzia lucrurile, oricât i s-ar fi răsucit stomacul și oricât l-ar fi usturat ochii de lacrimi nevărsate.

– Poți să deschizi hăul? o întrebă, într-un sfârșit, cu glas încordat.

Xiomara încuviință hotărât din cap. Își scoase mantia și i-o dădu prințului. Ridică mâna, își strânse degetele pumn, apoi le răsfiră. În fața lui Alfie, podeaua se despică și dezvălui abisul cel mai întunecat. Același care îl înghițise pe Dez.

Prințul desfăcu palma în care ținea dragonul; era cald, nu rece, ca palele care răzbăteau din neant. Îi tremura mâna. Nu se despărțise de el niciodată de la moartea lui Dez. Îl strângea între degete când i se făcea mai dor de fratele lui. Să-l arunce în hău însemna să promită că nu-l va mai deschide niciodată. Că nu va mai încerca să-l caute pe Dez în străfundurile lui.

Să accepte că fratele său nu se va mai întoarce acasă.

Când se afundase în suferință, o parte din el sperase că, într-o zi, Dez va afla o cale să revină la el. Că va deschide el însuși poarta beznei și îl va găsi. Acum, suferința îl privea cu gura larg deschisă, fără fund, aspră și neiertătoare.

Dar prințul nu putea permite ca magia să aibă cea mai mică șansă de a se elibera încă o dată, chiar dacă îi stingea și ultimul licăr de speranță că dorința lui se va împlini vreodată. Pe primul loc trebuia

să fie poporul său. În momentul acela, își promise că nu va mai deschide hăul acela niciodată.

– Adio, Dez.

Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraz. Mângâie pentru ultima oară figurina.

– Te iubesc. Odihnește-te în pace.

Cu răsuflarea tremurată, aruncă dragonul argintiu în prăpastie. Figurina se făcu nevăzută în bezna fără de margini.

În sfârșit, se terminase.

Preț de-o clipă, pe lume rămaseră doar Alfie, Xiomara și trecutul care-și căsca hăul între ei. Xiomara nu putea vorbi, dar Alfie ghici întrebarea din ochii ei:

– *Și acum?*

Prințul simți cum îl apasă tăcerea pe suflet. Femeia asta, viața acestei criminale, era în mâinile lui. Nu știa dacă e capabil să se stăpânească și să n-o nimicească cu pumnii.

– Tot mai vreau să-ți fac rău, se auzi el spunându-i. Întotdeauna o să vreau.

Buzele Xiomarei se strânseră într-o linie aproape imperceptibilă.

– Dar nu o voi face.

Refuza să devină monstrul care o sufocase pe Finn mai devreme. Ignacio și magia întunericului îi arătaseră exact în ce s-ar transforma dacă s-ar lăsa mistuit de ura pentru Xiomara. Nu voia să se lase dominat de răzbunare, chiar dacă pentru asta trebuia s-o elibereze pe cea care îi curmase viața fratelui său.

Xiomara se îndoi de spate, cu mâinile pe genunchi, și se strâmbă.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Oare deschiderea hăului îi provoca suferință?

Xiomara își ridică haina. Un țurțur gros de piatră îi ieșea din burtă. Pantalonii îi erau îmbibați. Alfie nu văzuse sângele din cauza culorii maroniu-închise a uniformei de deținută.

– Ești rănită, îi spuse și păși spre ea, ca s-o vindece.

Dar Xiomara îl opri, înălțând brațul. Scutură din cap.

– Nu fi caraghioasă. Dacă nu te vindec, mori.

Știu, citi prințul în ochii ei.

Știa ce gândește. Era singura care putea deschide hăul. Câtă vreme trăia, exista riscul ca magia să se întoarcă. Cineva ar putea s-o oblige să-l deschidă, l-ar putea deschide ea însăși, din întâmplare sau voit. Singura cale de a împiedica magia să se mai întoarcă era moartea ei.

După luni întregi în care își dorise moartea ei, Alfie se trezi acum că nu simte nicio alinare.

– Mai sunt și alte posibilități, spuse în șoaptă, neputând să-și înfrâneze vorbele. Nu trebuie să mori.

Dar Xiomara scutură iarăși din cap, obligându-l să tacă. Îngenunche cu greu, apăsându-și rana. Scrise un mesaj pe podea, cu sânge în loc de cerneală.

Vreau să îndrept lucrurile.

Lui Alfie i se strânse inima. Se apropie de ea și o ajută să se ridice. Ea se strâmbă de durere, apucându-l de braț.

– Bine, se resemnă prințul, cu lacrimile în gât. Dacă așa vrei…

Nu voia să vadă cum sângerează până la moarte. Nu merita să se stingă în agonie. Nimeni nu merita asta. Alfie luă o panglică de apă din aer și făcu din ea un pumnal gros și ascuțit. Xiomara înțelese și i-l luă din mână.

Merse la marginea hăului, cu vârfului pumnalului la piept. Închise ochii.

– Xiomara, o strigă Alfie, mirat de sine însuși. Fata îl privi, uimită că îl aude rostindu-i numele. *Gracias*.

Înclină scurt din cap, semn că îl înțelege, și închise iar ochii. Rămase nemișcată câteva clipe, înghițind greu și lăsând lacrimile să-i spele obrazul. Își înfipse pumnalul în piept. Fără un sunet, prizoniera mută din Turnul cu Ceasornic se clătină, apoi se prăbuși. Hăul se închise peste ea. Mâinile ei nu-l vor mai deschide niciodată.

Alfie nu știa dacă, lăsând-o pe Xiomara să moară, făcuse ceea ce trebuia. Nu știa nici dacă să fie supărat sau bucuros. Se îndoia că va ști vreodată. Dar nu avea timp acum să răsucească grija asta pe toate părțile. Mai trebuia să salveze pe cineva.

Se întoarse grăbit la Finn, culcată pe jos. Luka se retrase cu o figură sobră, ca să-i facă loc să lucreze.

– Am încercat și eu, îi spuse, deznădăjduit. Degeaba.

Prințul îi puse mâna pe piept și-și lăsă puterea fermecată s-o pătrundă. Magia lui Sombra o storsese de vlagă. Abia mai avea puls, iar umbra, cenușie, i se micșorase de tot la picioare. Alfie era în pericol s-o piardă. Până și Luka avea bunul-simț să tacă și să-l lase să lucreze.

Se aplecă în față și vindecă două coaste învinețite. Oare i le rupsese magia când zburase din ea? Finn se lecuise singură atunci când se bătuseră ei doi, dar acum era plină de vânătăi pe tot corpul. Magia întunericului o lăsase să se descurce de una singură.

Îi atinse fruntea. Ardea. Îi puse mâna pe stomac și-și revărsă vraja în rănile de pe mijlocul ei, apoi pe fața și pe brațele ei. Vindeca sau, cel puțin, încerca să vindece orice plagă. Atunci își aduse aminte de poțiunea pe care o păstrase pentru ea.

O scoase iute din săculețul din buzunar, o destupă și i-o turnă în gură. Îi aplecă ușor capul și o masă încet pe gât, sperând că va înghiți.

Mai mult de atât nu putea face. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

– O să-și revină? întrebă Luka, cu voce stinsă.

– Nu știu.

Dacă putea cineva să supraviețuiască atâtor suferințe, atunci Finn era aceea.

Ca pentru a-i potoli îngrijorarea, Finn scoase un geamăt și deschise încet ochii. Alfie simți un nod în gât.

– Prințe, rosti ea.

Când îi auzi vocea, o coardă dureroasă vibră în el atât de brusc, încât i se păru că se rupe.

– Hoață, îi spuse cu glas stins.

Ea îl privi nedumerită.

– Ai… E…

– Am îngropat-o.

Finn se relaxă din tot corpul, dar nu-și luă ochii de la el. O frământau întrebările. Răspunsul îi veni în minte lui Alfie pe neașteptate. Bineînțeles că Luka era teafăr și neobișnuit de viguros, din moment ce, înainte de-a o elibera, magia lui Sombra a promis să-i dea putere și să nu-i facă rău. De ce nu a înțeles asta mai repede?

– Când am eliberat magia, am obligat-o să-mi promită că nu se va atinge de Luka. Iar când l-ai atacat tu, și-a încălcat promisiunea.

Finn încuviință din cap cu indiferența ei caracteristică.

– Mi-am dat eu seama.

Alfie o privi amuzat. Nimic nu o șoca. Finn se sprijini cu palmele de pământ și se urni cu un icnet, sculându-se în capul oaselor, cu picioarele întinse în față. Alfie trebui să se abțină s-o ajute să se ridice.

– Înainte să mă ia în stăpânire magia, l-am văzut pe Băiatul-din-cadă lângă tine. N-avea nici măcar o zgârietură. Mi-am amintit ce-ai zis, că ai obligat-o să-ți promită că nu-i va face rău. Și atunci m-am gândit că a-l răni pe el era o idee bună.

Se uită scurt către Luka, apoi la brațul său.

– Îmi pare rău, îi spuse.

Băiatul dădu din mână.

– Nu-i nimic. Se poate muri și mai urât, dar nu prea se poate trăi așa.

Finn îi oferi zâmbetul ei strâmb.

– Ai fost nemaipomenită, îi spuse Alfie. Serios.

Ea și prințul se priviră câteva clipe lungi. Erau murdari pe față și răniți, dar tot își zâmbiră.

Luka tuși zgomotos.

– Și tu te-ai descurcat grozav, îl asigură Alfie.

– Nu-i așa? zise Luka și dădu din cap ca un înțelept așezat pe tron, nu un băiat așezat cu fundul pe moloz.

Alfie nu se mai putu abține din râs și îl stârni și pe el.

– Nu mă faceți să râd, surâse Finn. Mă doare.

Ani de zile de atunci înainte, Alfie avea să se întrebe cum de mai aveau putere să râdă, după toate câte înduraseră. Dar în cele din urmă își dădu seama: râdeau pentru că aveau timp de asta.

După zile întregi în care muriseră și renăscuseră, când la lumină, când pe întuneric, când plini de teamă, când de curaj, venise, în sfârșit, și vremea să râdă.

38

HOAŢA, PRINŢUL ŞI SFÂRŞITUL

Cu câteva zile înainte, dacă l-ar fi întrebat cineva pe prinț cum s-ar simți dacă ar trebui să-și ia rămas-bun de la Finn, ar fi putut să dea o sumedenie de răspunsuri.

Și toate ar fi avut ceva în comun: ușurarea. Scăpa de o povară, de o durere de cap.

Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ar fi fost o strângere de inimă și un nod în gât.

Era atât de pierdut, încât îl adusese cu el pe Luka în port, ca să-și ia rămas-bun, măcar ca să înseninеze atmosfera, doar la asta se pricepea de minune. Așteptând-o pe Finn, Alfie se ținu drept, dar știa că, în realitate, se sprijinea pe vărul său ca șchiopul pe o cârjă.

După dezastrul de la Balul Echinocțiului, Finn se odihnise în palat cinci zile. Dormise neîntrerupt două zile la rând, păzită de Alfie, care pretindea că citește, deși nu făcea decât să reia aceeași frază. Pleca de lângă ea numai ca să stea de vorbă cu părinții săi care, din fericire, scăpaseră nevătămați, spre deosebire de mulți alții.

Când, în cele din urmă, Finn se trezi și umbra ei își recăpătă culoarea închisă, Paloma insistă să se întâlnească cu ea și cu prințul, ca să-i povestească cele întâmplate de la cap la coadă.

După ce Alfie îi explică totul până la întâlnirea lor la jocul de *cambió*, veni rândul lui Finn, care povesti cum ajunsese în palat și ce se petrecuse după aceea.

Paloma o privea în tăcere. Alfie mișca uneori din cap a încuviințare, adăugând și el câte-un amănunt.

La sfârșit, Alfie se aștepta să primească un perdaf pentru neglijența lui și pentru că Finn se furișase în palat din vina sa. Paloma însă reacționă cum numai rareori o făcea.

Zâmbi.

Un zâmbet mai mult ghicit, pe care Alfie îl văzuse numai de câteva ori până atunci. Și ce era de râs, la câte pățiseră ei? Tocmai i-au povestit cum eliberaseră magia întunericului, care răvășise tot regatul. Cu toate astea, ea stătea și zâmbea.

– Ce-i? o întrebă Finn, la fel de mirată ca Alfie. De ce râzi?

Prințul ridică din sprâncene. Nu mai auzise pe nimeni vorbind așa cu Paloma, dar *dueña* părea că se amuză în continuare.

– I-ai cerut magiei să intre în corpul tău. De ce?

Finn se încruntă și-și împleti mâinile la piept.

– Nu știu. Atunci mi s-a părut o idee bună. Își bătu cu degetele pe braț. Ca să câștig timp. Ca să …

– Ca să-l protejezi pe Alfie, o completă Paloma.

Când văzu că Finn tace, înclină din cap, parcă provocând-o s-o contrazică.

Alfie văzu cum Finn se înroșește ca racul pe gât și în obraji și întoarce capul spre fereastră. El hotărî că e mai bine să privească în poală.

– Ai invitat magia să-ți intre în inimă, nu o dată, ci de două ori. O hotărâre periculos de proastă.

Finn îi aruncă profesoarei o căutătură urâtă, gata să-i dea o ripostă care s-o trântească de pe scaun.

– Magia era întunecată, dar intențiile tale veneau dintr-un loc luminos. Pure și sincere. Deși ai invitat-o, nu te-a putut influența și nici nu ți-a putut lua umbra, cum ar fi procedat cu cineva lacom și dornic de răzbunare sau ură. Trupul tău nu a putut să ardă, ca altele.

Erai protejată de lumina intențiilor tale, care erau, aș zice, total diferite de ură.

Se făcu o liniște stânjenitoare. Alfie își masă ceafa.

– Iar tu, prințe Alfehr, reluă Paloma pe un ton sever, făcându-l să-și îndrepte ținuta în scaun, ai făcut o alegere egoistă și nesocotită. Te-ai pus pe tine în fața poporului tău când ai ales să eliberezi magia ca să-l salvezi pe Luka.

Alfie plecă ochii, rușinat.

– Totuși… – Alfie îndrăzni să spere la iertarea ei – cel puțin ți-ai învățat lecția. N-ai vrut să-ți rănești prietena ca să oprești magia, dar, în loc să te lași condus de propriile dorințe, cum ai făcut când a fost vorba de Luka, erai pregătit să-i curmi viața pentru binele regatului. A fost un noroc că a intervenit Luka și că n-ai mai fost obligat s-o omori pe fata asta. Dar sunt sigură că ai fi sacrificat-o pentru poporul tău. Asta mă face să cred că, în timp, poți deveni regele de care avem nevoie.

Lui Alfie i se luă o piatră de pe inimă, măcar pentru o clipă. Toată viața se va simți vinovat pentru ce-a făcut, dar, deocamdată, avea nevoie de o pauză.

Paloma se ridică de pe scaun.

– Cred că ajunge pentru astăzi. Prințe Alfehr, noi doi vom discuta lucrurile astea pe îndelete puțin mai târziu. Pentru moment, tu și *señorita* Finn ați face mai bine să vă petreceți vremea odihnindu-vă și recuperându-vă.

– Da, mulțumim, Paloma, spuse prințul și înclină din cap respectuos.

– Eu sunt doar Finn, spuse hoața din pat, curățându-și unghiile. Fără „*señorita*“.

Paloma chicoti, iar Alfie se trezi că se holbează la *dueña* cu gura căscată. N-o mai auzise râzând de multă vreme. Ea plecă din cameră, lăsându-i singuri pe prinț și pe hoață.

Un timp, Alfie tăcu și-și frânse mâinile în poală. În cele din urmă, întoarse privirea spre Finn. Ea se juca de acum cu păturile, căutând scame imaginare. Sau trăgând de fire.

– Ai…

Prințul ar fi vrut s-o întrebe ceva, dar îi vorbea prea moale, trădând un sentiment pe care nu era pregătit să-l accepte. Își drese glasul.

– Ai nevoie de ceva? Cred că bucătăreasa a terminat prânzul. Sau poate mai vrei niște perne.

Finn ridică mâna să-l liniștească și arătă spre pernele din jurul ei.

– Prințe, am perne cât să-mi fac un palat din ele. E bine.

– Bine, atunci, zise el, dând înapoi. Vrei să plec? o întrebă, după un timp.

Finn își supse dinții.

– Am zis eu că vrei să pleci?

– N-ai zis nici că vrei să rămân, replică el, privind-o printre pleoapele pe jumătate închise.

– Ești mare, nu trebuie să-ți spun eu ce să faci și unde să mergi.

– Așa-i, spuse el, cu glas încordat.

De ce trebuia să fie atât de dificilă?

– Atunci plec.

Când să iasă pe ușă, îi auzi vocea:

– Stai. Finn își dădu o șuviță după ureche. Ai zis ceva de prânz. Ți-e foame?

Nu-i era.

– Da.

Ea întoarse capul spre fereastră.

– Ai putea să aduci mâncarea aici.

Alfie zâmbi.

– Bine.

– Dacă vrei. Mie mi-e totuna.

Încuviință din cap, uitând că nu-l vede. Finn se foi stânjenită în liniștea care coborî între ei.

– Foarte bine. Văzu cum i se relaxează umerii. Mă întorc imediat.

– Prințe, îl strigă din nou, când puse mâna pe clanța ușii.

– Da?

Privi peste umăr. Finn se uită în ochii lui, căutând un răspuns pe care încă nu-l ceruse.

– Ai vrăjit ferestrele și ușa ca să nu fug?

Alfie îi răspunse fără să-și ia ochii de la ea:

– Nu.

Buzele fetei se întinseră într-un zâmbet. Prințul ieși din cameră cu inima ușoară.

Așa trecu aproape o săptămână. De cele mai multe ori, el sfârșea ziua adormind pe un scaun la patul ei, când amândoi erau prea obosiți ca să mai stea de vorbă. Câteodată, Luka îl trezea împungându-l cu degetul și ridica întrebător din sprâncene. Finn desenase tatuajul cu taurul, pe care prințul îl văzuse la închisoare, ca să aibă un punct de plecare. Alfie se învățase cu gândul că va deveni rege, dar asta nu însemna că renunța să afle adevărul despre moartea lui Dez.

În a cincea dimineață, după ce mâncară ouă, felii de avocado cu sare de mare, felii groase de salam prăjit și *mangú*, Finn bătu darabana pe farfuria goală și spuse:

– Când am venit să iau mantia, am mai furat ceva.

Alfie pufni amuzat.

– Normal.

– Pe lângă bani.

Finn scoase din buzunar un obiect mic, vulpea cioplită de Dez. Prințului i se strânse inima. Își aminti că îl întrebase pe fratele său de ce făcuse o vulpe, mai ales că în fabulele și legendele copilăriei lor animalele acestea erau întotdeauna viclene.

– Oricine are nevoie de o belea pe lângă el în viață, îi zisese Dez, trăgând cu ochiul.

Alfie își plimbă ochii de la vulpiță la Finn. Abia acum înțelegea cuvintele fratelui său.

– Păstreaz-o, îi spuse fetei. Ți se potrivește, iar Dez te-ar fi plăcut.

Nu-și putu reține un zâmbet. Dez s-ar fi prăpădit de râs la poantele ei ironice și dezinvolte.

– Nu s-ar fi supărat dacă ai fi luat-o.

Finn puse vulpea la loc în buzunar. I-ar fi putut spune ceva, „îmi pare rău pentru pierderea ta“ sau alte expresii frumos aduse din condei, vorbe triste care sunau a gol. Dar preferă să-l privească de sus și să-i arunce un zâmbet arogant.

– Normal că i-aș fi plăcut. Sunt o gagică pe cinste.

În a șasea dimineață, Alfie merse la ea cu dejunul pe tavă. Găsi camera în dezordinea obișnuită, cu patul nefăcut, dar goală.

Plecase fără să-și ia rămas-bun.

Găsi pe pernă un bilet în care scria că trebuia „să-și pună treburile în ordine“. Alfie înțelese din asta că se pregătea să plece din oraș, poate chiar din Castallan. Din viața lui. Și îi mai spunea să se întâlnească pentru ultima dată în Țeapă.

Acum, în timp ce o aștepta împreună cu Luka, biletul îi atârna în buzunar greu ca un pietroi.

– Arăți de parcă ești gata să te transformi într-un nor de ploaie, îi spuse Luka, molfăind un porumb uns cu unt și presărat cu brânză și fulgi de chili.

– Mă gândesc, atâta tot.

– Mă întreb la ce… sau la *cine*? vorbi Luka pe un ton jucăuș.

Alfie îi aruncă o privire nervoasă, dar el nu făcu decât să râdă.

– Știi, trebuie să recunosc, soarta chiar și-a făcut de cap cu voi doi.

– Luka…

– E ca în poveștile de demult. Răul împotriva binelui și doi oameni care se tot ceartă, dar până la urmă se îndrăg…

– Luka!

Luka ridică brațele în semn că se predă. Știuletele îi alunecă într-o parte.

– Nu vreau să spun decât că zeii au lucrat să vă aducă unul lângă altul.

– Iar la sfârșit era să mori ca să se întâmple așa.

Luka scoase o strâmbătură care părea să întrebe: *Chiar trebuie să le vezi pe toate în negru?*

Da, replică Alfie, tot din priviri.

Luka privi peste umărul lui și zâmbi.

– Atunci fă în așa fel încât să fi meritat să mor. Viața mea e foarte prețioasă, demnă chiar de un sărut de adio.

Îi făcu un semn din cap. Alfie se răsuci și o văzu pe Finn apropiindu-se de ei. Gluga îi acoperea fața, dar o recunoscu după mers, după cum se strecura prin mulțime ca prin apă. Când se întoarse, Luka nu mai era lângă el. Se furișa deja printre oameni, făcându-i semne de încurajare.

– Ai plecat și n-am mai apucat să-ți dau cufărul cu aur, spuse Alfie, ca să spargă gheața. Nu mi s-a părut că ești genul de om care să uite să-și ia banii.

– N-am uitat, zâmbi Finn șmecheră. Am trecut pe la vistierie înainte. Suntem chit. Deocamdată.

Alfie ridică uimit din sprâncene și scoase un chicotit care îl surprinse pe el însuși, de parcă s-ar fi mustrat singur că nu se gândise la asta.

– Ai fi putut să-ți iei la revedere, rosti pe un ton mai moale. În loc să dispari…

– … ca o hoață noaptea, îl completă ea, cu un surâs de copil rău.

Prințul se uită la ea cu niște ochi care îi reproșau gluma usturătoare.

Finn scutură din umeri și se uită în toate părțile, numai la el nu. O rodeau remușcările.

– M-am simțit ca o pisică de casă în palat. Trebuia să plec. Dar nu e ca și când aș fi șters-o din oraș.

– Nu încă, o corectă el.

Vorbele lui atârnară grele în aer.

– Nu încă, recunoscu ea.

Nu-l mințea, dar nici nu-i spunea tot adevărul. În cea de-a cincea noapte, când stătea dusă pe gânduri, auzise o bătaie hotărâtă în ușă. Știa că nu e prințul, fiindcă el bătea ușor, ezitant și grijuliu, ca nu cumva s-o trezească din somn, indiferent ce oră era. Enervată că îl cunoștea deja chiar și după cum bătea la ușă, strigă:

– Intră, dacă ții neapărat.

Își făcu apariția Băiatul-din-cadă.

– Ai venit să te răzbuni că ți-am rupt brațul? îl întrebă, mișcând din cap către el.

Luka flutură din mână ca și cum nici nu se mai gândea la asta.

– Nu, nu, am uitat de mult povestea aia. Am venit să-ți cer o favoare.

– Serios? se amuză Finn.

Luka aprobă cu o înclinare a capului.

– Prințul zice că te pricepi la furat cărți, însă mi se pare că ești la fel de pricepută și la furat inimi.

Finn îi aruncă o privire absentă.

– Ți-a fost la fel de jenă să spui asta pe cât mi-a fost mie s-o aud?

– Eu aș zice că am fost fermecător și isteț, dar e bine și cum spui tu.

Ea își dădu ochii peste cap.

– De fapt, ce vrei să mă rogi?

– Știu ce gen de om ești, îi spuse el, aplecându-se spre ea.

– Ce gen? Finn pufni disprețuitoare. Mă tem că sunt unică. Prea originală ca să mă încadrez într-un tip anume.

Acum își dădu Luka ochii peste cap.

– Genul care nu face mulți purici într-un loc. Ca să fiu sincer, ești așa cum îmi place, zise el, cu un zâmbet vag, de parcă și-ar fi adus aminte lucruri pe care ea n-ar fi vrut să le audă.

– Nu pot să te contrazic. Dădu din umeri. Și ce-i cu asta?

Luka lăsă capul pe-o parte și se uită urât la ea.

– Știi tu.

– Ce să știu?

El își masă nasul.

– E tipic pentru tine să te prefaci că nu știi.

Finn își supse dinții.

– Ce să știu?

– Să nu… Luka scutură din mână ca și când și-ar fi căutat cuvintele prin aer. Poartă-te delicat cu el când pleci. Fii drăguță, cât de drăguță poți tu să fii. Nu-i va fi ușor să te piardă.

Finn simți că se înroșește. Nu apucă să răspundă, că Luka se ridică și merse la ușă.

– A, și dacă îi spui că am vorbit despre asta, nu voi recunoaște nimic. Am avut de-a face cu vreo opt actori, așa că știu foarte bine să mă prefac, te asigur. Îl voi minți foarte convingător. O avertiză făcându-i semn cu arătătorul, în timp ce ea îl privea amuzată. Nu mă pune la încercare, adăugă, apoi plecă.

Băiatul-din-cadă avea dreptate. Se înmuiase de când stătea în palat. Chiar se gândise să rămână în oraș. Dintr-odată, i se păru că descoperă lucruri pentru care chiar merita să rămână. Dar știa prea bine că n-ar trebui să se învețe cu traiul bun. Ori de câte ori stătea mai mult într-un loc, apăreau imediat și necazurile. Ea era făcută să zboare dintr-un loc într-altul. Era genul care lăsa o sticlă cu otravă ca s-o bea un om nevinovat. Nu-i stătea în fire să se împrietenească cu prinți – cu nimeni, dacă tot veni vorba. Așa că îi scrise prințului în grabă un bilet și o șterse pe furiș din palat.

Vocea lui Alfie o aduse cu picioarele pe pământ:

– Unde te duci? o întrebă încet, dar disperat.

Finn ar fi vrut să-i închidă glasul într-o sticlă, ca s-o destupe și să-l asculte când simțea nevoia să zâmbească. Sau să se încrunte. Prințul își drese vocea.

– N-ar mai fi cine știe ce evadare dacă ți-aș spune, nu crezi?

– Nu, recunoscu el.

– Nu le pot spune oamenilor unde mă duc. Sunt o femeie căutată pentru furt! De fapt, mai multe femei. Și câțiva bărbați.

– Știu. Alfie îi zâmbi trist. Ești foarte dorită. Mai mult decât îți închipui.

Se priviră câteva clipe lung, până când Alfie duse mâna la tolbă și-o deschise. La început, lui Finn i se păru că scoate aer, dar înțelese ce anume era: mantia care te făcea nevăzut.

– Ia-o, i-o oferi prințul.

– N-ar trebui.

Ce ciudat sunau cuvintele acelea în gura ei. De cele mai multe ori, pe ea o interesa dacă putea lua ceva, nu dacă se cuvenea sau nu. Dar mantia i-ar fi de mare folos oricui, darămite unei hoațe. Totuși, era obiectul care îi lega unul de altul și din cauza căruia lumea fusese cât pe ce să dispară. În plus, știa că o va aduce înapoi.

Înapoi la prinț.

– Ți-am dat-o acum câteva zile, spuse Alfie, privind-o cu ochi blânzi. E a ta.

Finn se întrebă dacă se referă la mantie sau la cu totul altceva. Îl văzu apucând mantia de umeri. Vântul o făcu să fluture în direcția ei. O simți mângâind-o pe obraz. Alfie se apropie de ea și i-o așeză pe umeri.

– Nu mai e nevoie s-o furi.

De ani de zile, pentru Finn, valoarea lucrurilor depindea de cât de greu îi fusese să le fure, de cât timp pierduse ca să pună la cale jaful, de cât preț punea pe ele proprietarul lor de drept și de cât primea pe ele dacă le amaneta. Deși mantia era un cadou, știa că va

fi cel mai scump lucru pe care îl putea numi al ei. Alfie îi netezi mantia pe umeri și îi zâmbi.

Era uimită că putea surâde și, în același timp, arăta ca un om căruia îi venea să urle de durere.

– Am și eu ceva pentru tine, îi zise.

Alfie ridică o sprânceană.

– Așa-i cinstit.

– Tu nu prea te omori cu cinstea.

– Îl vrei sau nu, prințe?

Alfie râse scurt – un sunet minunat pentru urechile ei.

– Normal că-l vreau.

– Atunci taci, ca să ți-l pot da.

Finn stătu nemișcată. Alfie se uita la ea cu capul plecat într-o parte. Îi va fi dor de felul în care simțea el lucrurile, cum parcă tot corpul i se îndoia ca un semn de întrebare când era confuz, cum i se întindea zâmbetul pe față ca unei pisici după ce a tras un pui de somn.

Alungă iute gândurile acelea, răsuflă adânc și-și puse mâinile pe față. Se scurse un moment lung. Dacă ar fi fost altă persoană, ai fi zis că încearcă să-și ascundă lacrimile.

– Finn, ce…

– Un minut, prințe! îl certă, privindu-i reacția printre degete.

El își dădu ochii peste cap, dar nu-și pierdu zâmbetul de pe buze. Când termină, Finn lăsă mâinile în jos. În fața lui stătea o persoană necunoscută. Ochi mari, căprui, cu gene dese. Un semn din naștere sub ochiul stâng și o dungă subțire prin sprânceana dreaptă, peste care părul nu mai crescuse. Buza de sus era mai plină decât cea de jos, iar fața avea formă de inimă, cu fruntea lată și linia maxilarului îngustată până la bărbia ușor ascuțită.

Finn îl lăsă s-o studieze, să-și dea seama că acesta era chipul ei adevărat, cel cu care se născuse. Își scosese masca și lăsase garda jos.

Îl lăsase s-o vadă cum era cu adevărat.

Ridică bărbia și-l privi și ea în ochi cu aceeași încăpățânare cu care le făcea pe toate. Îi analiză reacția, provocându-l parcă să spună o prostie. Ceva care să-i dea un motiv să-și pună înapoi masca și să trăiască cu ea tot restul zilelor. Dar el se mulțumi să zâmbească, luminat la față.

– Mulțumesc, îi spuse. Mulțumesc.

– Cu plăcere, se bâlbâi Finn.

Încă o expresie cu care nu era obișnuită, dar care părea potrivită când trebuia să i-o spună lui.

Alfie ridică încet brațele, neștiind dacă nu cumva întrece măsura. Finn reacționă fără să gândească. Îl strânse în brațe cu atâta putere, că prințul își pierdu echilibrul înainte de a-i răspunde la îmbrățișare.

În clipa aceea, pe lume nu mai erau decât ei doi și gândul că între ei se va închide o ușă, iar cheia va fi aruncată pe fundul unei mări care în curând îi va despărți.

Bătăile ceasului cu două fețe anunțară apusul, risipind momentul lor de vrajă.

Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei, ca într-o zi oarecare. Marea vuia și lovea țărmul, împingând corăbiile spre docuri cu aceeași îndârjire cu care le purta spre alte zări. Finn se retrase din îmbrățișare, se răsuci pe călcâie și plecă.

Adio suna prea categoric pentru ea. Nu vru să rostească cuvântul. Poate că și prințul simțea la fel, pentru că nu făcu decât câțiva pași și îi auzi iar glasul:

– Ne mai vedem noi!

Se întoarse spre el, mergând cu spatele.

– Nu, îi spuse cu zâmbet de vulpe. N-ai să mă mai vezi.

Hoața își trase gluga pe cap și se făcu nevăzută.

MULȚUMIRI

Să scrii o carte e treabă serioasă.

Am crezut că știu lucrul acesta după ce am lucrat doi ani de zile ca redactor de carte, dar acum, că am scris una proprie, îl înțeleg și mai bine.

Știu că a scrie este un sport de echipă și că, fără echipa mea, cartea aceasta nu s-ar afla în mâinile dumneavoastră, ci ar fi rămas doar scheletul unei povești în mintea mea.

Înainte de toate, doresc să le mulțumesc lui Hillary Jacobson și Alexandrei Machinist. Sunteți doi agenți incredibili și nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt că mă bucur de sprijinul vostru. M-ați susținut de la bun început. Cartea aceasta există pentru că ați crezut în mine.

Mulțumesc editorului meu extraordinar, Kristin Rens, care m-a provocat să merg mai departe și, cel mai important, să am încredere în mine.

Nu e ușor să scrii cărți, dar a scrie primul roman e o provocare unică. N-aș fi putut găsi un editor mai bun, nici o persoană mai potrivită pentru a mă îndruma și a-mi pune toate întrebările grele necesare. Îți mulțumesc pentru tot, abia aștept să scriu și celelalte volume din serie sub îndrumarea ta.

Îi mulțumesc lui Kelsey Murphy pentru efortul depus la cartea mea. De la un redactor de carte la altul: apreciez sincer tot ceea ce faci.

Mulțumesc și echipei de la HarperCollins, departamentului editorial, de marketing, vânzări și producție. Mulțumesc că mi-ați

acceptat povestea și că ați transformat-o într-o carte.

Lui Lauren Pires, Ari Romano și Thaliei Ertman, trupa mea indestructibilă din liceu (alias Cei 4 Fantastici), le mulțumesc că m-au sprijinit de pe vremea când eram o adolescentă stângace, care mărturisea rușinată că vrea să scrie cărți, și că mă aplaudă și acum, când am ajuns un adult poate mai puțin stângaci, care dă din umeri și spune: *Scriu cărți, aș zice* atunci când e întrebat ce meserie are.

Le mulțumesc lui Taylor Lewis, Codi Guggliuzza, Norine Mckee, Ashley Delaney, Andrew Lim și Marlenei Chertok, trupa mea de la facultate. Ne-am cunoscut în cadrul unui program de *creative writing*, dar în anii aceia am învățat mai multe despre prietenie și încredere în sine decât am învățat scriind și de aceea le sunt recunoscătoare fiecăruia în parte.

Mulțumiri speciale îi adresez lui Norine, care a citit prima variantă a cărții și mi-a spus că e penibilă, dar numai puțin.

Și lui Codi, care îmi tot spunea: *Dar trimite-o odată!* când stăteam în apartamentul ei, prea speriată ca să trimit manuscrisul agenților literari.

Mulțumesc, Hannah Milton! M-ai susținut din ziua când am devenit colege de cameră la Columbia University și ne-am petrecut prima seară la NYC, citindu-ne povestirile, în timp ce alții țopăiau din bar în bar. N-aș fi ajuns aici fără tine.

Mari mulțumiri Marisei Dinovis, care m-a îndemnat să încerc #DVpit; Kristinei Forest, care m-a ascultat răbdătoare de câte ori mă panicam din cauza scrisului; lui Kate Sullivan, care m-a asigurat tot timpul că nu sunt o idioată, și lui Grace Weatherall, care mi-a trimis ceea ce eu consider prima scrisoare a unui fan. Încurajările tale mi-au schimbat viața.

Internetul mi-a arătat odată că, dacă vrei să fii apreciată, mai întâi trebuie să fii criticată.

Mulțumesc, Whitley Birks, că ești un *beta-reader* nemaipomenit și că m-ai criticat de mi-au mers fulgii. Și eu, și cartea mea ne-am

îndrăgostit de părerile tale. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc.

Mulțumesc, Sandy Liang! M-ai învățat să fac flotări și câte altele! Datorită ție, sunt mai puternică și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Lui Margot Levin îi mulțumesc că m-a ascultat și m-a ajutat să-mi amintesc de ce îmi place să scriu.

Mulțumesc Casei Scriitorilor Jiménez-Porter a Universității din Maryland, pentru că mi-a furnizat resursele de care am avut nevoie ca să ajung scriitoarea de astăzi. Sper să primiți toate fondurile pe care le meritați și voi, și studenții voștri (de tine zic, buget al catedrei UMD Arts, care scazi văzând cu ochii!).

Mulțumesc Evei Freeman, prima mea profesoară de *creative writing* de la facultate. M-ai încurajat să-mi pun cuvintele pe hârtie chiar și când mi-e frică și îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta. A avea o femeie de culoare ca primă profesoară de *creative writing* a fost o experiență de neuitat. Sper să fiu și eu o inspirație pentru alți scriitori, măcar pe jumătate din cât ai fost tu pentru mine. Sunt foarte bucuroasă că ne-am reîntâlnit la NYC și abia aștept să le dau această carte lui Jonah și Micah, atunci când vor fi destul de mari ca să o citească.

Mulțumesc, Carlea Holl-Jensen și Keke Kusumaatmadja, pentru toate întâlnirile noastre lungi de după cursuri și pentru că ați crezut în munca mea. Ați fost niște profesori extraordinari, care m-au îndemnat să mă consider deja scriitoare, nu o persoană care aspiră să devină una în viitorul îndepărtat. Vă voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta. Sper să ne revedem curând la Busboys and Poets!

Multe mulțumiri localului Sweetleaf LIC și întregului personal, pentru că mi-au oferit un loc în care să scriu. Mulțumiri speciale pentru Andrea Garcia, Kevin Burgos și Desiree Camacho. Vă mulțumesc pentru toate negresele pe care le-am mâncat, pentru că m-ați învățat ce înjurături în spaniolă să folosesc și pentru că mi-ați suportat strâmbăturile din fața laptopului un an de zile, fără să mă dați afară.

Mulțumesc și celor de la Hungarian Pastry Shop, unde am petrecut un an și jumătate scriind prima variantă a cărții, devorându-le plăcintele delicioase. Abia aștept să vă dau fotografia copertei, ca s-o lipiți pe perete, alături de copertele celorlalte cărți grozave scrise în patiseria voastră legendară.

Familiei mele – mamei, tatălui, mamei mele vitrege, surorilor mele, verișorilor mei duși cu pluta (LFAM pentru totdeauna!), mătușilor și unchilor mei – îi mulțumesc că a avut răbdare să mă asculte de când aveam patru ani și spuneam întruna că vreau să scriu cărți. Nu mi-au trebuit decât douăzeci și doi de ani s-o scriu pe prima, deci cred că n-am întârziat prea mult.

Și vă mulțumesc și vouă. Vă mulțumesc că mi-ați oferit mie, lui Alfie și lui Finn un loc în biblioteca voastră, sub pat, pe birou sau în inimă. Oriunde ne-ați așeza, suntem onorați că ne aflăm acolo.